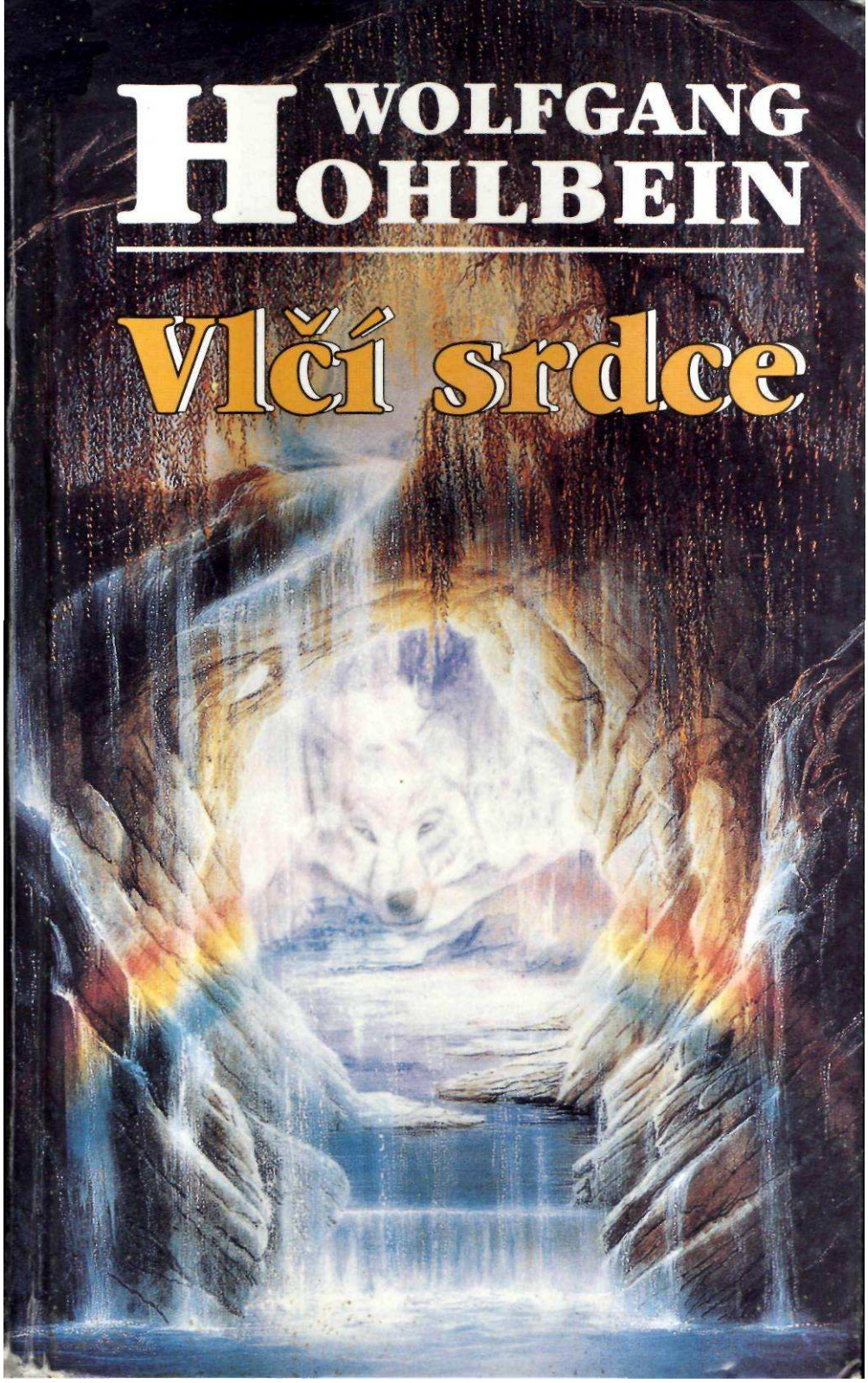
WOLFGANG HOHLBEIN

Vlčí srdce

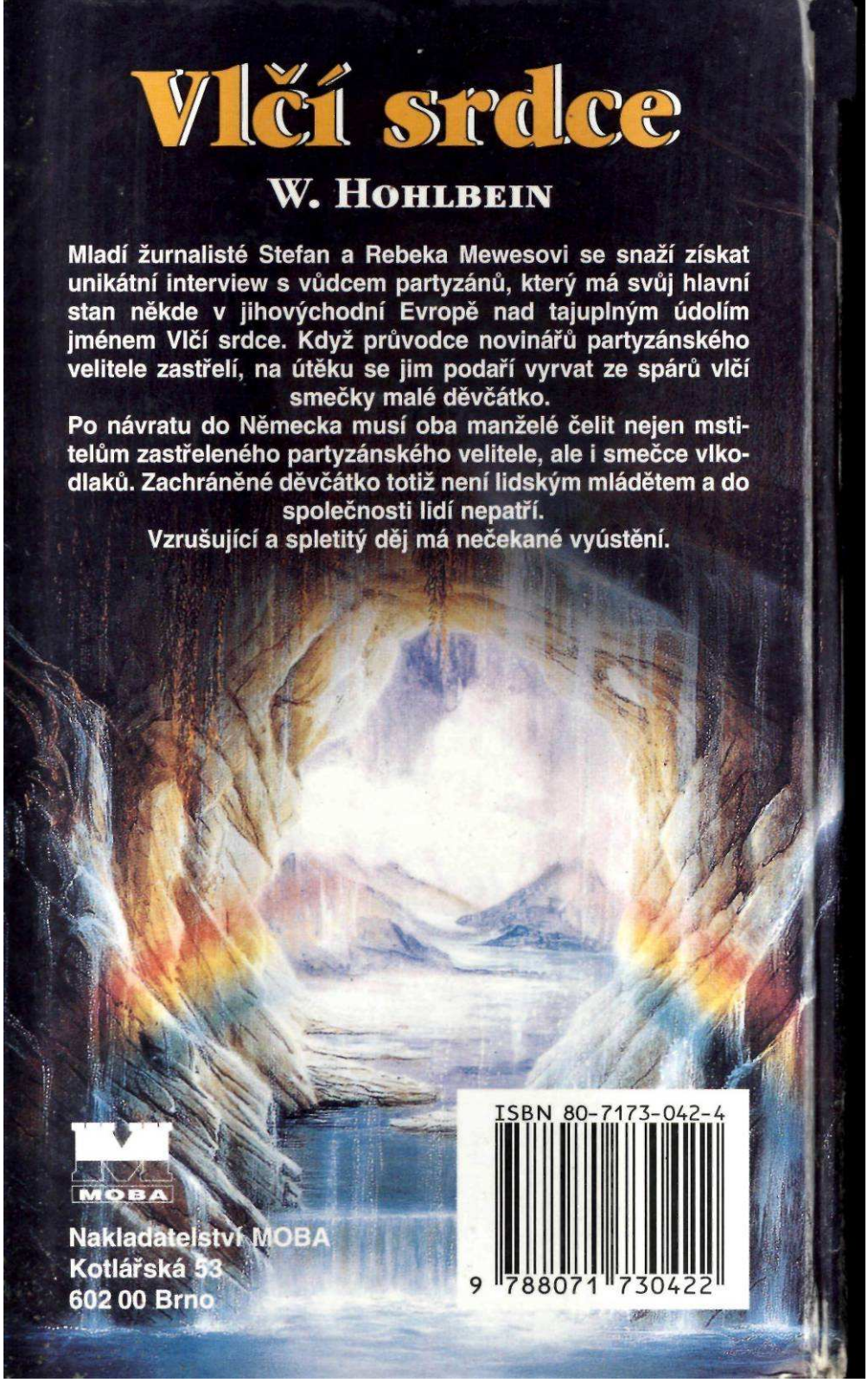
Vlčí srdce

W. Hohlbein

Mladí žurnalisté Stefan a Rebeka Mewesovi se snaží získat unikátní interview s vůdcem partyzánů, který má svůj hlavní stan někde v jihovýchodní Evropě nad tajuplným údolím jménem Vlčí srdce. Když průvodce novinářů partyzánského velitele zastřelí, na útěku se jim podaří vyrvat ze spárů vlčí smečky malé děvčátko.

Po návratu do Německa musí oba manželé čelit nejen mstitelům zastřeleného partyzánského velitele, ale i smečce vlkodlaků. Zachráněné děvčátko totiž není lidským mládětem a do společnosti lidí nepatří.

Vzrušující a spletitý děj má nečekané vyústění.

MOBA

Nakladatelství MOBA
Kotlářská 53
602 00 Brno

ISBN 80-7173-042-4

9 788071 730422

Wolfgang Hohlbein

VLČÍ SRDCE

© MoBa, spol. s r.o., Brno
© 1997 by Gustav Lübbe Verlag GmbH, Bergisch Gladbach

ISBN 80-7173-042-4

ČÁST PRVNÍ

„Nikdy," řekl Wissler. „Dostane, co bylo dohodnuto a ani o fenik víc. Řekněte mu to. A klidně dodejte, že by raději neměl tlačit na pilu. Taky bych ten kšeft mohl udělat s někým jiným."

Slova byla určena urostlému, tmavovlasému muži na druhé straně stolu, zanedbanému zjevu s třídenním strništěm, oblečenému do strakatých maskáčových kalhot a roztrhaného zeleného pulovru ze starých zásob NATO. Mewesovi stačilo se jen podívat a cítil silné svědění. Partyzán měl ty nejšpinavější ruce, jaké kdy Mewes viděl, a při důkladnější prohlídce jeho oblečení by bezpochyby bylo možno rekonstruovat jeho jídelníček za poslední tři měsíce. V puchu, který kolem sebe šířil, byly nejvýraznějším dílem zastoupeny česnek a moč. Jediné, co měl ten chlap čisté, byly jeho zbraně: pistole, jejíž rukojeť vyčnívala ven z poklopce kalhot, a jistě už aspoň dvacet let zastaralý, ale zaručeně stoprocentně funkční kalašnikov, který měl položený na kolenou.

Polámanými nehty ustavičně přejížděl po pažbě zbraně, což vydávalo nepříjemné, škrábavé zvuky. Celkový pohled na toto podivné individuum vyvolával v Mewesovi směsici ošklivosti a hrůzy, přičemž ošklivost převažovala. Alespoň momentálně.

„Překládejte!" vyzval ho Wissler, když se partyzán dlouho nehýbal a jen si ho zkoumavě měřil nepříjemně pichlavýma očima. Další dvě nebo tři vteřiny sváděli oba naprosto odlišní muži němý souboj pohledů, avšak nakonec se partyzán na své židli napůl obrátil a rusky zopakoval Wisslerova slova jednomu z obou mužů, sedících ve stínu v zadní části

místnosti.

Nebo aspoň se Mewes domníval, že je tomu tak. Ničemu z toho, co muž říkal, nerozuměl, neboť ruštinu ovládal právě tak málo jako Wissler. Což byla chyba, to mu už dávno došlo. Měli si raději zvolil průvodce, který by mluvil rusky, přece právě tomuto muži svěřili své životy. Ale to nebyla v jejich plánu jediná chyba. Celá tato šílená akce byla jedinou chybou.

Dvěma kroky došel k Wisslerovi a ztišil hlas v šepot, o kterém alespoň trochu doufal, že mu muž na druhé straně stolu nebude rozumět. „Proč mu ty zatracené peníze nedáte?“ zeptal se. „Vždyť to v přepočtu není víc než padesát marek!“

Wisslerova reakce ho dokonale překvapila. Rakušan se prudce obrátil, zvedl ruce, jako by ho chtěl chytit za límec a vyjel na něho: „Nepleťte se do toho laskavě! Já vím, co dělám!“

„Ale.“

„Prosím?“ Wisslerův hněv pohasl stejně rychle, jako vzplanul, zato se však v jeho očích objevilo něco jiného, nového, co Mewese vyděsilo skoro ještě víc. Pokračoval o něco tišeji, ale byl to tón vynuceně klidný, takže Mewes instinktivně od něho půl kroku ustoupil. „Já vím, co je dobře a co ne. Nepleťte se do toho prosím, oukej? Proč nejdete vedle a nedáte si kafe nebo neuklidníte svou ženu? Já to už zvládnu.“

Asi jednu vteřinu necítil Mewes nic než nezvladatelný hněv. Co si ten chlap vlastně myslí, že ho jako hloupého kluka prostě vyhazuje z místnosti? Ale pak se ještě jednou podíval Wisslerovi do očí a opět v nich viděl ono zvláštní, varovné jiskření. Tohle nebyla vhodná chvíle pro měření sil.

„Jak myslíte,“ zamumlal. Další kolo pro Wisslera. Obrátil se, čímž ostatním v pokoji ještě jednou dokázal, jak je ve skutečnosti nejistý, ještě pár vteřin nervózně potahoval za cíp svého oblečení a konečně přehnaně rychlým krokem vyšel z místnosti.

Rebeka spala. Ležela schoulená na jednom ze dvou nepohodlných lehátek vedle krbu a na sobě měla navršeno tolik přikrývek, že ji zprvu sotva dokázal pod tou šedou

hromadou najít. Pohled na ni mu opět připomněl další z jeho nesčetných starostí, které ho momentálně mučily. Rebeka byla nemocná. Samozřejmě byla příliš hrdá, než aby to přiznala, a Mewes ji znal příliš dobře, než aby jí to řekl, ale oba věděli, že je tomu tak. Už dva dny příliš mnoho spala a jejich rozhovory byly stále stručnější a kratší. Prakticky bez přestání měla žízeň a nebylo ani třeba přikládat jí ruku na čelo, aby člověk poznal, že má horečku. Mewesovi samotnému se nevedlo o moc lépe. Vnímal svoji hlavu jako balon, nafouklý horkým vzduchem, a v ústech měl odpornou pachuť, které se nedokázal nijak zbavit. Oba byli nemocní. Neměli sem nikdy jezdit.

Dveře za ním zaklaply a jejich zvuk Rebeku probudil. Zatímco se ospale vyhrabávala z hromady slamníků, vlněných dek a různých kusů oděvů, došel Mewes ke krbu a přidřepl k němu. Kolenní klouby mu zapraskaly, jako by mu bylo dvaadevadesát a ne sotva dvaačtyřicet. Avšak ve skutečnosti se, opravdu cítil jako prastarý, slabý muž.

Přitom svým zevnějškem působil zpravidla spíš opačným dojmem. Třebaže už překročil kritickou hranici čtyřicítky, ani nejskeptičtější pozorovatel by mu nehádal víc než pětatřicet. Pomocí nejrůznějších sportů se udržoval fit fyzicky, aniž by to nějak přeháněl, a taky většina jeho přátel a známých byla podstatně mladší než on, takže měl kolikrát opravdu pocit, že běhá po světě s falešnými osobními doklady. Byl svalnatý, aniž by však vypadal jako některý z kulturistů, kteří se usmívají z filmových plakátů a obálek nablýskaných magazínů, a vlasy měl moderně sestříhané. Mewes rozhodně patřil k lidem, kteří mají radost ze života: Pil s mírou, ale rád; každému, kdo byl ochoten ho poslouchat, vykládal, že si dopřává deset cigaret denně – ve skutečnosti jich bylo spíš třicet –; a jeho povolání fotoreportéra mu umožňovalo cestovat po světě víc, než by mu jinak jeho finanční možností dovolily.

Momentálně se však cítil všelijak, jen ne optimisticky, a byl fit asi tolik jako humr v mrazáku. Ruce se mu silně třásly, zatímco je natahoval po otlučené konvici s kávou, která visela na drátě nad otevřeným ohněm. Samozřejmě se o její

rozžhavený kov spálil. Ale potlačil jakýkoli bolestný zvuk, donesl konvici ke stolu a teprve pak si strčil bolavé konečky prstů do úst. Zasraná zálesácká romantika.

„Jak dlouho… jsem spala?“ zeptala se Rebeka trhaně. Její hlas zněl velmi mdle.

„Dlouho ne,“ odpověděl Stefan. Vytáhl si prsty z úst, došel ke skříni a zeptal se: „Chceš kafe?“

„Poslední kafe jsem pila před týdnem,“ odpověděla Rebeka. Slyšel ji, jak se dál vyhrabává zpod hromady přikrývek a snaží se posadit. „Ale jestli myslíš tu světle hnědou břečku, které tady říkají káva, tak proč ne?“

Stefan vytáhl ze skříně dva plechové hrníčky, stejně otlučené a staré jako konvice, donesl je ke stolu a naplnil je. Káva ani zdaleka nebyla tak špatná, jak Beci tvrdila, nicméně přesto dostatečně hnusná, aby se dala požít jen v horkém stavu. Námahu s hledáním cukru a mléka si Stefan ušetřil. Nic takového tu nebylo. Ještě před týdnem by černou kávu s odporem odmítl; nyní se však zhluboka napil, než uchopil oba hrníčky a zamířil s nimi k Beci. Bylo až úžasné, jak rychle se člověk dokáže uskrovnit, když to okolnosti vyžadují.

„Na,“ řekl. „Je sice hnusná, ale aspoň horká.“

Rebeka spustila nohy z lehátka dolů, vzala si hrnek a oběma rukama stiskla horký kov. Zcela zjevně se třásla po celém těle. Vibrace se přenášely na hrníček a na hladině černé tekutiny se tvořily rychlé, pravidelné kroužky.

„Kde je Wissler?“ zeptala se, když usrkla kávu a s odporem protáhla obličej.

„Vedle,“ odpověděl Stefan. Přisedl k ní na okraj lůžka, přesto však skoro metr od ní. „Právě tam smlouvá jak nějaký marokánský trhovec o závratnou sumu padesáti marek. A mně dal jasně najevo, kdo tu má hlavní slovo. Naprostý idiot.“

Rebeka se na něho úkosem podívala. „Asi ví, co dělá.“

„Ano,“ bručel Stefan. „Přesně tak to řekl i on. Jenom doufám, že má pravdu. Jestli ne…“

„Jestli ne?“ zeptala se Rebeka, když nepokračoval. Znělo to trochu znepokojeně.

Stefan pokrčil rameny a další dvě nebo tři vteřiny získal tím, že znovu usrkl kávu. Beci měla pravdu: to kafe je děsné. „Pak budeme mít problém," řekl.

„Jaký problém?"

„Například ten, že celou akci budeme moct odložit pod heslem ‚zase vedle'," odpověděl Stefan.

„Ach ano," zamumlala Rebeka. „Já zapomněla, že můj manžel je pesimista."

„Tvůj manžel je realista," opravil ji. Statečně do sebe obrátil zbytek kávy a vstal, aby hrníček postavil na stůl. Mohl se sice taky jen předklonit a udělat to vsedě, ale náhle měl pocit, že se prostě *musí* pohybovat. Hlavní problém, který měl na mysli, byl v něčem docela jiném. „Jsme tady už skoro dva týdny a v podstatě jsme se nedostali ani o krok dál. Wissler je idiot, který nedělá nic, než že se vytahuje, a nám už začínají pomalu docházet peníze. Materiál, který jsme dosud shromáždili, by nestačil ani na sérii romantických obrázků z Bosny a Hercegoviny, zatímco tam venku číhá na půl tuctu pobudů, proti kterým by i Ali Baba a čtyřicet loupežníků vypadali jako výroční shromáždění anglických komorníků. A ty mě považuješ za pesimistu?"

Rebeka se lehce usmála. „Vsadím se, že bys to už nedokázal celé zopakovat," řekla.

Ale Stefan zůstal vážný. „Víš vůbec, kolik nás tento podnik dosud stál?"

„Na fenik přesně," odpověděla Rebeka.

„Pak je ti, doufám, taky jasné, že jestli to krachne, tak jsme absolutně na mizině. Přetáhl jsem naše konto nadoraz, abych zaplatil cestu a spoustu dalších krámů; o tom, co se nám doma mezitím už zase všechno nahromadilo, raději ani nechci mluvit. Jestli se vrátíme bez reportáže, budeme mít víc než jen jeden problém."

„Teď to ale opravdu vidíš příliš černě," řekla Rebeka. „V nejhorším ještě vždycky můžeš přijmout místo ve firmě mého bratra."

Stefan polkl ostrou odpověď, která se mu dralа na jazyk;

nicméně skrytá jiskřička v Rebečiných očích, zakalených horečkou, mu prozradila, že to řekla, jen aby ho pozlobila. Dávno už přestal počítat příležitosti, při kterých se pohádali právě na toto téma.

„Myslím to vážně," řekl. „Přestaňme si něco namlouvat, Beci. Od začátku to byl uvalený nápad."

„Pokud se nepletu, byl to tvůj uvalený nápad." Stefan byl skoro zklamán, že to zaznělo jen jako konstatování; ani v nejmenším jako výtka.

„Jako nápad to nevypadalo špatně," řekl. „To je asi ten rozdíl mezi teorií a praxí."

Rebeka jen pokrčila rameny. Nebylo to poprvé, co se pokusil zavést rozhovor zvolna tímto směrem, ale ona ho odrazila. Taky věděl, že je zbytečné zkoušet to znovu. Znali se s Beci už skoro dvacet let a za celou tu dobu se mu nikdy nepodařilo přemluvit ji k něčemu, co nechtěla, nebo ji odvrátit od toho, co si jednou vzala do hlavy. Tato cesta byla dobrým příkladem: původně to byl skutečně jeho nápad, ale Rebeka si ho velmi rychle přivlastnila a při jeho realizaci vyvinula onu strašlivou míru energie, kterou na ní už před dvaceti lety tolik obdivoval – což byl zřejmě v neposlední řadě důvod, že se vzali, navzdory všemu rozumu a všem vnějším vzájemným odlišnostem. Zdaleka to nebylo poprvé, co je tato její překypující energie přivedla do potíží. Ale zřejmě to bylo poprvé, co se tak stalo tak důkladně. Seznam problémů, který právě vyjmenoval, nebyl ukončený. Byla tu ještě jedna maličkost, kterou před Beci vědomě zamlčel: rozhodně už nepovažoval za naprostou samozřejmost, že se z tohoto koutu světa dostanou živí a se zdravou kůží.

Neklidně začal přecházet po pokoji sem a tam; taky proto, aby zahnal zimu, kterou nedokázal zmírnit ani oheň, praskající v krbu. Místnost nebyla nijak zvlášť veliká a jak svým vybavením, tak i svou stavbou zřejmě pocházela z minulého století, ne-li dokonce z předminulého: primitivní chatrč s nízkým stropem a malými okny. Stěny byly z hrubě otesaných klád, jejichž škvíry byly vycpány hlínou nebo ještě nějakým

nechutnějším těsnícím materiálem. Nábytku tu bylo poskrovnu, s výjimkou obou rezavých železných polních lůžek bylo i vše ostatní nahrubo stlučeno ze sotva opracovaných desek. Tento dům by se skvěle hodil jako dekorace filmu z Divokého západu a dost možná něčím takovým i původně byl. Bylo tomu už sice pár let, ale Stefan věděl, že se v tomto kraji dřív natáčela spousta westernů a jiných dobrodružných filmů. Ale to bylo ještě předtím, než v této části světa úplně ztratili rozum a hrstka šílenců si začala hrát na *skutečnou* válku.

Dveře se otevřely a dovnitř vešel Wissler, doprovázený pronikavým závanem česneku a překřikujícími se hlasy. Vypadalo to, jako by se hádaly, a přece si tím nebyl Stefan jist. Pro člověka, který neumí rusky, zní tato řeč vždycky trochu jako právě probíhající hádka. Wissler zavřel dveře a umlčel hlasy dřív, než mohl Stefan získat jistotu.

„Tak co?“ zeptala se Rebeka. „Všechno v pořádku?“

Wissler přikývl. Došel ke stolu, vzal Stefanův hrnek a z poloviny naplnil kávou. Vypil ji jedním douškem a teprve pak odpověděl. „Ano. Dovezou nás tam.“

„Kdy?“ zeptal se Stefan. Vlastně měl cítit úlevu, ve skutečnosti však byl jen překvapen. V podstatě byl pevně přesvědčen, že se Wissler vrátí se špatnými zprávami.

„Hned,“ odpověděl Wissler, ale okamžitě udělal oběma rukama zamítavý pohyb, když chtěla Rebeka vstát. „Jen klid. Ještě sem musí přijet s vozem a taky musí učinit jisté přípravy. Bude to trvat tak půl hodiny.“ Zběžně se usmál. „V této zemi neznamená hned bezpodmínečně *hned.*“

„Stefan říkal, že byly nějaké problémy,“ řekla Rebeka.

„To nestojí za řeč,“ odpověděl Wissler s vyhýbavým posunkem. „Ostatně proto tu jsem, abych něco zvládl. Poslyšte, Stefane, mě… mrzí, že jsem na vás tak vyjel. Ale muselo to být. Vy ty lidi neznáte.“

„To je dobré,“ řekl Stefan – ale zjevně to nebyla dobrá odpověď. Ve Wisslerových očích se zablýsklo skoro nepřátelsky a taky jeho hlas zněl náhle o poznání ostřeji.

„Ne, žádné ‚to je dobré‘,“ řekl. „Jak se zdá, vy to celé pořád

ještě považujete za jakousi hru, ale to se mýlíte. Vy tyto lidi neznáte. Možná jste si toho o nich spoustu přečetl, ale to neznamená vůbec nic. Můžete si tu dovolit spoustu chyb, ale jednu nikdy: nesmíte ukázat slabost.“

„Pochopil jsem,“ odpověděl Stefan. Znělo to velmi klidně, ale uvnitř něho to vřelo vztekem. „Musím vám připomínat, kdo vás platí, pane Wisslere?“

„Ne,“ odpověděl Wissler. Nezdálo se, že by to na něho udělalo dojem. „Ale snad vám budu muset já připomenout, za co mě platíte. Najali jste mě, abych vás a vaši manželku dostal ve zdraví sem, ale i odtud. Ale to nemohu, když nebudete dodržovat pár docela jednoduchých základních pravidel.“

„Například to, že se vám nikdy neodporuje?“

„Ne, dokud nejsme sami,“ přisvědčil Wissler. „Je totiž naprosto jedno, jestli máte pravdu vy nebo já. Jestli ti muži tam venku zpozorují, že nejsme jednotní, jsme ztraceni. Zřejmě vám není jasné, s kým máme co do činění.“

„Držte se při zemi,“ řekla Rebeka. „Tady nejsme někde v džungli a ti muži venku přece nejsou žádní kanibalové.“

„To ne. Ale vrazi. Zloději, lupiči a všichni možní další zločinci. Říkají si partyzáni, ale ve skutečnosti nejsou ničím jiným než bandou lupičů. Jediné, co je zajímá, jsou peníze. A jediné, co respektují, je síla. Až teď vyjdeme ven a nastoupíme do toho jejich džípu, pak sakra nebudete dělat nebo říkat nic, co vám předtím nedovolím.“

„Zbláznil jste se?“ zeptal se Stefan vyjeveně.

„Ne. Ale zato vy jste nadmíru naivní, drahý mladíku,“ odpověděl Wissler. Byl jistě o pět let mladší než Wissler, nicméně v tu chvíli nezněla jeho slova ani trochu směšně. „Vy jste to pořád ještě nepochopil, že? Vy a vaše krásná paní se zřejmě pořád ještě domníváte, že tohle není nic víc, než poněkud prodloužený víkend, respektive trochu dobrodružná dovolená. Ale tak tomu není. Ti venku jsou zabijáci. Lidský život pro ně neznamená vůbec nic!“

„Proč jste sem tedy s námi vůbec jezdil, když je to tady opravdu tak nebezpečné?“ zeptal se Stefan.

„Protože mě za to platíte," odpověděl Wissler.

„Ne dost, abyste proto riskoval život," odpověděl Stefan.

Rozhovor mu byl stále nepříjemnější. Cítil, že ho Wissler zahání do úzkých, a byl překvapen, jak mazaně si přitom počíná. Věděl, že dříve nebo později k této hádce nutně dojde, a samozřejmě taky věděl, že z ní bude muset vyjít jako vítěz. Konečně, Wissler nebyl nic víc než pouhý dobrodruh, vypadající trochu jako laciná imitace Indiana Jonese, a obyčejně měl takové chování, že by si člověk dvakrát rozmyslel, jestli ho může pozvat i třeba jen na oběd k McDonaldovi. Ve sporu s někým jako Stefan Mewes by neměl šanci, pokud by neargumentoval pěstmi a špičkami bot. To si alespoň Stefan dosud myslel. Avšak nyní si připadal jako boxer, který stanul v ringu proti soupeři o čtyřicet liber lehčímu, ale už v prvních vteřinách inkasoval takové rány, až se mu zajiskřilo před očima. A to mohl zřejmě mluvit o štěstí, že jen ztratil body a nešel rovnou k zemi.

„Nikomu z nás se nic nestane, když budeme dodržovat pár jednoduchých pravidel hry," odpověděl Wissler. „Dal jsem jim dohodnutou sumu, ani o fenik víc"

„A jak víte, že nás přesto nezabijí?" zeptala se Rebeka. Znělo to trochu nervózně, ale vlastně ani ne vystrašeně. „Jestli jsou ti muži opravdu tak nebezpeční, jak tvrdíte, co jim pak zabrání v tom, aby nás zabili a vzali si, co chtějí?"

„Možná jsou bezohlední, ale ne pitomí," odpověděl Wissler. „Když se o někom vykládá, že své partnery zpravidla zabíjí, tak to se mu pak těžko dělají kšefty. Já znám ta pravidla. Ti tam venku jsou divoši, paní Mewesová, třebaže tomu nevěříte. Respektují sílu a pohrdají slabostí. Kvůli jedné cigaretě vás zabijí, ani nehnou brvou, ale když se vám podaří získat si jejich respekt, můžete i s pytlem plným diamantů spát naprosto pokojně."

Stefan se v duchu ptal, z kterého rodokapsu Wissler tuto větu pochytil, ale odpustil si jakoukoli poznámku. Boj skončil, bylo rozhodnuto a nebylo třeba v něm pokračovat, aby ještě získal aspoň pár bodů. Kromě toho měl strach, že by snad ještě

musel přiznat, že má Wissler pravdu.

„Zatím se líp oblékněte," řekl Wissler. „Nejteplejší věci, které máte s sebou. Cesta bude dost dlouhá a venku to vypadá na sněžení."

Stefan ani nyní neodpověděl. Už teď měli na sobě nejteplejší věci, které si přivezli z domu: modře a oranžově pruhované lyžařské obleky, které si koupili kdysi na svoji první a jedinou společnou zimní dovolenou před pěti lety, k tomu barevně vhodné vysoké boty a rukavice. Když si před dvěma týdny balili kufry a Stefan trval na tom, aby si vzali i toto neskladné oblečení, neodpustila si Rebeka ironickou poznámku. Ale teď byli oba zatraceně rádi, že ho s sebou mají. Bez tohoto vatovaného oblečení by zřejmě už před několika dny zmrzli ve spánku. Pojem jako ústřední topení zřejmě ještě do slovníku této země nepronikl; o to více tu však bylo označení pro pojem *zima*.

Stefan došel k velké truhle u okna, ve které měli uloženy své věci, zvedl víko a vytáhl svou tašku s fotovýbavou a Rebečin magnetofon. Když přístroj otevřel, aby pro jistotu vyměnil baterky za nové, řekl Wissler: „Ušetřete si námahu."

Stefan položil magnetofon a zadíval se upřeně na Wisslera. „Cože?"

„Ten magneťák. Ten si sebou vzít nemůžete. A foťák taky ne."

„Co to má znamenat?" zeptal se Stefan.

„To znamená: žádné fotky," odpověděl Wissler. „A žádné magnetofonové nahrávky. Takové byly podmínky."

„Čí podmínky?" zeptal se Stefan bezradně. Skoro se až zdráhal věřit tomu, co slyšel.

„Barkovovy," odpověděl Wissler. „Můžete s ním mluvit, ale bez tady toho všeho."

„Přeskočilo vám?" zasupěl Stefan. „Pokud jste zapomněl: jsme tu proto, abychom udělali reportáž. Já jsem fotograf, moje žena reportérka."

„Je mi líto," řekl Wissler – a to způsobem, který jeho slova měnil ve špatný vtip. „Ale přesně takové byly Barkovovy

podmínky. Svůj rozhovor máte mít. Ale žádné fotky, žádné nahrávky. Jestli to neberete, můžeme jet hned zpátky.“

„Vy nevíte, co mluvíte!“ vyletěl Stefan. „To můžeme tak jako tak, pokud se vrátíme bez materiálu. Rozhovor s majorem Barkovem? Fantastické! Ale ten si právě tak dobře můžeme vycucat z palce, pokud nebudeme mít nějaký důkaz! Nikdo na světě nám neuvěří!“

„To je váš problém,“ řekl Wissler lhostejně. Pokrčil rameny. „Já jsem ty podmínky nevymýšlel. Jen vám je sděluji.“

„Trochu pozdě, ne?“ vzdychla si Beci, zničeně zavrtěla hlavou, a než vstala, přitáhla si deku těsněji k ramenům.

Wissler znovu pokrčil rameny a mlčel.

„To mě ani nenapadne!“ vykřikoval Stefan. „Přece jsme celou tu cestu až sem nejeli proto, aby…“

„To je dobré.“ Rebeka mu chlácholivě položila ruku na předloktí. „Alespoň s ním můžeme mluvit. Lepší něco než vůbec nic.“

Stefan na ni zůstal hledět naprosto nechápavě. Pár vteřin se zmítal mezi vztekem, bezradností a… ještě něčím, co nedokázal správně pojmenovat, co však bylo možná horší než obojí dohromady. Ale pak si všiml skrytého zajiskření v Beciných očích, jen pranepatrného náznaku, jehož si Wissler nemohl v nejmenším všimnout, pokud jí právě v tu chvíli nehleděl přímo do očí. Pro Stefana však byla zpráva tak zřetelná, jako by ji řekla nahlas.

„Dobře, že jste aspoň vy rozumná,“ řekl Wissler. „Pokud vám to nějak pomůže: rád se vám podepíšu pod všechno, co uslyším nebo uvidím… Za malý honorář, pochopitelně.“

„Pochopitelně,“ řekl Stefan tónem tak nepřátelským, jakého byl vůbec schopen.

Wissler pokrčil rameny. „Člověk se musí umět ohánět. Sám jste to přece řekl: zase tak moc dobře mě neplatíte.“

Stefan ho doslova provrtal pohledem, ale neměl náladu pokračovat v dalších slovních potyčkách. Se vzteklým, snad až příliš mocným pohybem hodil brašnu s fotoaparáty a nahrávač

zpět do truhly a zaklapl víko. „O tom si ještě promluvíme," zabručel. Wissler se však i tentokrát zdržel odpovědi.

Natáhl si vysoké boty, z kapsy bundy vytáhl rukavice, napůl si je natáhl, ale zase si je sundal a vrátil se k Rebece, aby jí pomohl. Její pohyby byly precizní a cílevědomé, ale současně i dost pomalé, aby Stefan poznal, jakou ji to stojí námahu.

„Je ti dobře?" zeptal se. „Třeba by bylo lepší, kdybys…"

„Zůstala tady?" skočila mu Rebeka do řeči. Prudce zavrtěla hlavou. „Jedině jako mrtvola."

Stefan zůstal vážný. „To by se mohlo stát možná snadněji, než si myslíš," řekl. „Jsi nemocná. A před sebou máme velice namáhavou cestu."

„Trochu zvýšená teplota," pokrčila Rebeka rameny. „Už jsem vydržela horší věci."

Stefan se zatvářil ustaraně. Beci rozhodně měla víc než jen trochu zvýšenou teplotu. Oči měla kalné a byla cítit potem; což bylo jistě zčásti tím, že už tři dny byla bez ustání stále v jedněch šatech. Je jí vlasy ztratily svůj přirozený lesk a vypadaly jak zahnědlá sláma, taky ruce se jí trochu třásly. A když ji Stefan za ně vzal, polekal se, jak jsou na dotek horké a suché,

„Máš vysokou horečku," řekl vážně. „Ne jen trochu. Mohl by to být i zápal plic"

„Na ten byl vynalezen penicilin," řekla Rebeka. „Nevzrušuj se. Až to budeme mít za sebou, pak si mě můžete klidně vláčet ke každému lékaři, kterého kde najdeš. Ale napřed chci ten rozhovor!"

Wissler si odkašlal. Rozhovor mu zřejmě začínal být nepříjemný. „Tak já… počkám vedle," řekl přerývaně. „Trochu si pospěšte, oukej?"

Počkali, až vyšel z pokoje. Pak Rebeka rychle došla k truhle, otevřela ji a několik vteřin se v ní zuřivě přehrabovala.

„Co chceš dělat?" zeptal se Stefan.

Rebeka se napřímila a triumfálně zamávala maličkou, stříbřitou krabičkou, ne větší než zapalovač. Byl to nahrávač;

elektronická obdoba kazetového magnetofonu se skoro půlhodinovou nahrávací kapacitou a mimořádně citlivým mikrofonem. Takže bylo například možné mít ho v zavřené kapse lyžařské bundy a přesto zaznamenat každé slovo, které by bylo v okruhu deseti metrů řečeno. Beci si ho před dvěma lety koupila během své návštěvy Anglie; v jakémsi naprosto ujetém japíckém krámku, jaké se najdou jen v Londýně a kde se dá koupit naprosto všechno od kompletní špionážní výbavy až po šálek na kávu, který při každém napití zahraje melodii jako Big Ben; rozumného ovšem nic. Pokud Stefan věděl, dosud nikdy ještě Rebeka tento přístrojek nepoužila.

„Jsi si jistá?“ zeptal se.

„Funguje to,“ odpověděla Rebeka. „Ještě před našim odjezdem jsem to vyzkoušela. Funguje. A baterie je nová.“

„Tak to nemyslím,“ řekl Stefan. Hlavou kývl směrem ke dveřím. „Víš, možná má Wissler pravdu. Ti muži jsou nebezpeční. Jestli Barkov pozná, že si ho potají nahráváš…“

„Nepozná,“ ujistila ho Rebeka. „Schovám si ho na místo, kam se mi jistě dívat nebude.“

Stefan nakonec rezignoval. Beztak už vlastně protestoval jen jeho rozum. Becin plán byl riskantní, lehkomyslný a skutečně nerozumný – ale současně ji Stefan stoprocentně chápal. On sám by na jejím místě nejednal jinak. Ano, sám si krátkou chvíli pohrával s myšlenkou, že by mohl tajně s sebou vzít jeden foťák; třeba ten malý, kapesní, ten se dá klidně schovat v náprsní kapse a mohl by se s ním pokusit udělat pár tajných snímků – samozřejmě bez blesku a s rizikem, že nakonec z vývojky vytáhne jen černý film.

A taky s rizikem, že bude zastřelen. Nevěděl sice, co je na Wisslerově vykládání o těchto partyzánech pravdy, ale i kdyby jen polovina z toho, co o Barkovovi dosud slyšeli, byla pravda, pak může být tomu muži nějaký lidský život dokonale lhostejný. Ať už to člověk obrací, jak chce, napadlo Stefana, stejně nakonec dojde k jednomu: vůbec jsme sem neměli jezdit.

Ale na toto poznání bylo teď už pozdě.

Třebaže je Wissler nabádal ke spěchu, zdržel se nakonec jejich odjezd skoro o hodinu. Když nasedli do auta a vyjeli směrem na východ, začínalo se už stmívat a s nastupujícím soumrakem se na hory počala pokládat zvláštní, téměř mystická nálada.

To bylo první, čeho si Stefan po jejich příjezdu do této země všiml: ten zvláštní soumrak, jaký nezažil v žádné jiné části světa. Jako by se stmívalo nadvakrát – nejprve vybledly barvy, až se celý svět změnil v černobílou fotografii s ostrými stíny a tvrdými obrysy, aniž by se však skutečně setmělo. Teprve potom, po neurčité, subjektivně však delší době se začalo *skutečně* stmívat. Během posledních dní obětoval alespoň půl tuctu filmů na zachycení těchto magických okamžiků, avšak v duchu pochyboval, že se mu to podařilo. Jsou jisté chvíle, kdy fotoaparát překonává lidské oko, kdy je na fotografii vidět věci, které lidské oko nezaznamená. Ale úplně stejně to platí i opačně: jsou věci, které se nedají vyfotografovat, a okamžiky, které se zničí, jakmile se je člověk pokusí uvěznit na papír.

Stmívání v této zemi k nim bezpochyby přináleželo. Snad taky to tajuplné kouzlo, které cítil, se nacházelo *za* jeho očima, ne před nimi. Pokoušel se Beci na to upozornit, ale nesklidil víc než její nechápavý pohled, a tak svůj pokus už ani neopakoval, aby se navíc nedočkal ještě i pár posměšných poznámek. Jakkoli spolu dobře vycházeli, existovalo pár oblastí, kde nikdy nenašli společnou řeč, a tato patřila mezi ně: v jejich vztahu byl jednoznačně on romantik a ona spíš pragmatický typ. Profesně se v tomto ohledu skvěle doplňovali. Soukromě ne už tak docela; mírně řečeno.

Oba džípy se přibližovaly k úpatí hory a současně kraji lesa. Stefan se ještě jednou obrátil a ohlédl se k domu, než jim docela zmizel z dohledu. V snášejícím se šeru byl dům nyní už sotva vidět: pouhý stín mezi mnoha jinými, odlišující se od ostatních svými geometrickými obrysy. Stefanovi nebylo při tom pohledu dobře. Během posledních tří dnů se ten malý srub stal jejich dočasným domovem; navíc tu nechali prakticky

veškerá svá zavazadla. Jenom hodnota jeho fotovýbavy převyšovala cenu auta střední třídy, o potenciální hodnotě Rebečiných poznámek, které byly v truhle uloženy společně s fotoaparáty, ani nemluvě. Náhle mu na mysli neodbytně vytanulo, co o těch lidech vykládal Wissler. Pojmenování „lupičská banda“ zní romanticky a vzrušivě, ale jen tehdy, když ho člověk slyší z televize a přitom sedí pohodlně v křesle a chroupá slané buráky. V jedoucím džípu, ve kterém se vnitřní teplota pohybuje kolem bodu mrazu, a navíc v noci, to už nezní tak zábavně.

„Plyn jsem vypnula,“ řekla Rebeka. Zaznamenala jeho pohled a zřejmě byl ustaranější, než si byl Stefan sám vědom. „A žehličku taky, žádný strach.“

„Dělám si starosti o naše zavazadla,“ odpověděl, avšak dost tiše, aby jeho odpověď slyšela jen Beci. Nebyli v džípu sami.

„Vidíš to moc černě,“ řekla Rebeka. „Kromě toho, pokud se vrátíme s tím rozhovorem, koupím ti dvě nové takové výbavy, když budeš chtít.“

Stefan se usmál. Jak takhle Beci poslouchal, řekl by si, že už má Pulitzerovu cenu v kapse i s šekem na sedmicifernou sumu, za kterou reportáž prodá nejlépe platícímu zájemci. A snad byl i poměrně blízko pravdě; ne tedy nutně ohledně oné slavné ceny. Ale tato reportáž byla skutečně její velká šance. Takové senzace se momentálně prodávají velice dobře. Pokud člověk zůstane naživu dostatečně dlouho, aby stihl najít kupce.

„Nikdo se vašeho vlastnictví ani nedotkne,“ řekl náhle Wissler.

Stefan se v první chvíli nemohl rozhodnout, jestli má být překvapený nebo rozzlobený. Navzdory mrazu jely oba džípy s odkrytou střechou, takže hluk motoru měl vlastně dokonale přehlušit jeho slova; proto taky mluvil tak potichu. Přesto ho však Wissler slyšel, což znamenalo, že musel zcela nestydatě schválně naslouchat.

„Jste si jistý?“ zeptal se Stefan rozladěně.

„Stoprocentně.“ Wissler se otočil dozadu a podíval se nejprve na Rebeku a pak na Stefana. „Pokud všechno

proběhne podle plánu, nikdo se vašeho majetku ani nedotkne. A pokud ne…“ Pokrčil rameny. „Pak si myslím, že už si nebudete muset o fotoaparáty vůbec dělat starosti.“

Stefan si změřil rychlým, varovným pohledem muže za volantem, ale Wissler jen zavrtěl hlavou. „Bez obav. Ten v naší řeči nezná ani slovo.“

„Jste si jist?“

„Ano. A i kdyby… stejně na tom nezáleží. Tak jako tak námi pohrdají.“

„Myslela jsem, že nás respektují,“ poznamenala Rebeka.

„Jedno nevylučuje druhé,“ prohlásil Wissler. Znovu se obrátil a s jistou námahou si zapálil cigaretu. Bylo zřejmé, že nemá chuť se o tom dál bavit. A zřejmě, pomyslel si Stefan, je to tak lepší. Jeho slova zněla velmi jadrně, ale Stefan byl naprosto přesvědčen, že stejně všechna pocházejí jen ze špatných románů a akčních filmů. Nijak zvlášť povzbudivá myšlenka, pokud jde o muže, na kterém jste životně závislí.

Mezitím vjeli na úzkou lesní cestu a setmělo se natolik, že se jejich okolí proměnilo v černý tunel bez kontur a bez hranic. Stefan by se rád podíval na hodinky, ale to by si musel sundat rukavici, což mu připadalo nadmíru obtížné. Krom toho… proč? Snad mohl odhadnout vzdálenost, ale ne směr, kterým jeli. Dokonce i kdyby nebyli v lese, nedokázal by to. Obloha byla už celý týden zatažená souvislým příkrovem mraků, ze kterých střídavě pršelo a pak zase sněžilo, ale obloha se neukázala ani na chvíli. Navíc Stefan pochyboval, že by cesty, po kterých během posledních pár dní jezdili, byly zakresleny na nějaké mapě.

Odhadoval, že byli na cestě asi tak čtvrt hodiny, když se les konečně zase trochu prosvětlil. Stromy po obou stranách poodstoupily od cesty a před autem se objevil holý kopec, skoro bez jakéhokoli porostu. Oba džípy se trmácely vzhůru po cestě, která vlastně ani neexistovala; Stefan měl pocit, že je to snad spíš vyschlé koryto nějakého potoka, navíc ke všemu najednou zmizel i svah a vůz se s hekáním a kodrcáním dál prodíral mezi povalujícími se kameny a suchým křovím.

„Kam nás to vezou?“ zeptala se Rebeka. „Na odvrácenou stranu Měsíce?“

Wissler se zasmál. „Skutečně nehostinná krajina, já vím. Ale Barkov trval na tom, že pojedeme právě touto cestou.“

„Jakou cestou?“ huboval Stefan. „Nikde žádnou cestu nevidím.“

Vozy se přibližovaly k samému vrcholu kopce. Řidič ubral trochu plyn, aby ho druhý džíp mohl předjet, a poslední úsek jeli vedle sebe. Na samém vrcholu oba vozy zastavily, řidiči vypnuli motory, ale světlomety nechali svítit.

Pohled, který se Stefanovi naskytl, mu vyrazil dech.

Ten kopec vlastně vůbec nebyl kopec, nýbrž hora, která spolu s bokem druhého horského hřebene vytvářela hranici dlouhého, velmi hlubokého údolí, jež se napravo i nalevo od nich ztrácelo ve tmě. Dno údolí a velká část protějšího svahu byly hustě zalesněny, přesto však mohl Stefan tu a tam zahlédnout stříbřitý záblesk, zřejmě jakousi řeku nebo širší potok, razící si údolím svou cestu. Přes slabé světlo – anebo možná právě proto – se jim nabízelo fantastické panorama: obraz vytvořený ze stínů a tmy, vyjadřující cosi ponurého a prastarého. Byl to pocit, jaký nedokázal Stefan vyjádřit slovy, ale současně byl taky tak intenzívní, že byl skoro k nahmatání.

„Co je to?“ zeptala se Rebeka.

„Místní to nazývají Vlčí srdce,“ odpověděl Wissler. „Zlověstné, že? Byl jsem tu sice už dvakrát nebo třikrát, ale pokaždé se cítím stejně: člověk tu má pořád pocit, jako by ho někdo sledoval. Jako by tam dole něco bylo.“

„Barkov nás čeká tady?“ zeptala se Rebeka. Z jejího hlasu bylo zřetelně znát, že jen ta pouhá představa jí činí zle. Popravdě řečeno, nebyl na tom Stefan o nic lépe. Bylo mu to sice zatěžko přiznat, ale Wissler svými slovy velice přesně vyjádřil, co při pohledu na údolí cítil i on sám.

Rakušan však zavrtěl hlavou a ukázal na protější hřeben. „Ne, tam na druhé straně,“ řekl. „Ale musíme ještě počkat…“

„Na co?“

Wissler si vzdychl. „Na znamení, že můžeme jet dál,“

vysvětloval. „Chtějí se přesvědčit, že jsme opravdu sami. Co jste čekali? Barkov je nedůvěřivý. Pravděpodobně nás pozorují od chvíle, co jsme vyjeli od srubu.“

Rebeka sebou viditelně trhla, ale taky Stefan se instinktivně rozhlédl na všechny strany. Samozřejmě neviděl nic než tmu a stíny, za nimiž se mohlo skrývat všechno nebo nic, ale když se zase obrátil, setkal se s Wisslerovým posměšným pohledem.

„Co je tady tak směšné?“ zeptal se.

Wissler si stáhl rukavici a zapálil si cigaretu bez filtru. Rebeka a Stefan unisono zavrtěli hlavou, když nabídl i jim. „Vy,“ řekl, když poprvé potáhl.

„My?“

Wissler několikrát přikývl. „Měl byste se vidět,“ řekl. „Hrajete si na strašného kliďase, ale přitom jste vzrušený jako malý kluk, který čeká, až ho pustí do pokoje k vánočnímu stromečku. Vy opravdu nevíte, do čeho jste se pustili, co?“

„Barkov je…“ začala Rebeka, ale Wissler ji hned zase přerušil.

„Teď nemluvím o Barkovovi,“ řekl. „Po tom všem, co jsem o něm slyšel, není nic víc, než malý darebák. Dost šílený a dost nebezpečný, ale přesto jen malý gangster, který byl náhodou v pravou chvíli na pravém místě, aby to patřičně zúročil. Měl jsem na mysli tuto zemi.“

„Vy myslíte tohle… tohle údolí?“ zeptala se Rebeka.

Wissler zavrtěl hlavou. „Ne. Všechno. Zdejší lidi, jejich způsob života. Jejich myšlení. Vím, že mi do toho nic není, ale… čeho si myslíte, že můžete dosáhnout?“

Stefan otázce neporozuměl. Ale znepokojila ho. „Dosáhnout?“

„Změnit, ovlivnit, zlepšit…“ Wissler rozhodil rukama. „Říkejte si tomu, jak chcete. Chcete přece něčeho dosáhnout, ne? Nebo to skutečně všechno podstupujete jen proto, že doufáte, že za ten rozhovor vyinkasujete tučný honorář?“

„A to by jako mělo být něco špatného,“ zeptala se Rebeka.

„Ve skutečnosti si myslíte, že něco změníte, když překazíte řemeslo malému grázlovi, jako je Barkov.“ Wissler si vzdychl.

„Nic nezměníte, věřte mi. Alespoň ne to té doby, než se pokusíte skutečně porozumět této zemi a jejím lidem. Myslel jsem, že vy byste mohli být jiní, než byli ti před vámi. Ale taky jdete jen po senzaci.“

„A co bychom tedy měli dělat – podle vašeho mínění?“ zeptal se Stefan. Ten rozhovor ho mátl stále víc a víc. Nevěděl, kam Wissler míří, ale velice dobře chápal, že najednou už nemluví jako ten muž, kterého dosud poznal.

„Proč se nikdo nezajímá o tuto zemi?“ zeptal se Wissler. „O její lidi a jejich život?“

„Ale to přece děláme!“ zaprotestovala Rebeka. „Proč asi myslíte, že jsme tu? Už po celá léta podáváme zprávy o…“

„…o válce,“ skočil jí Wissler do řeči, „Ó ano, to vím! Noviny i televize jsou toho plné. Kdo se právě s kým spojil, která strana už zase jednou porušila příměří, odkdy je které město ostřelováno.“ Vzrušeně potáhl z cigarety. „Počítáte granáty, které explodovaly, a ukazujete obrázky dětí, které byly zasaženy střepinami. Tu a tam si nějaké takové zraněné dítě vezmete do jedné z vašich moderních nemocnic a uzdravíte je; za ten námět to přece stojí, že? Víte, co si myslím? Že je to všechno na poblití. Barevné obrázky a co možná nejvíc krve, to je to, po čem jdete. Ale vůbec nikoho nezajímá tato země a její lidé.“

„Asi budeme muset po této reportáži s sebou vzít několik dětí do našich moderních nemocnic,“ řekla Rebeka. Hlas měla náhle nečekaně příkrý, třebaže si byl Stefan jist, že Wissler nechtěl útočit osobně ani na ni, ani na něho, a že to Beci taky ví. Avšak Wissler se nevědomky dotkl jiné, zdaleka ještě nezajizvené rány.

„To sotva,“ řekl pohrdavě. „Zničte jednoho obchodníka se zbraněmi a hned další zaujme jeho místo. Jsou jako švábi – můžete jich rozšlapat, kolik chcete, vždycky přijdou zase noví.“

Rebeka chtěla vyjet, ale Stefan rychle řekl poněkud zvýšeným hlasem: „A o čem bychom tedy měli podávat zprávy – podle vás?“

„O této zemi,“ odpověděl Wissler důrazně. „Dal si snad některý z vašich kolegů někdy tu námahu, aby prošel tuto zemi s otevřenýma očima?“

„Nepřetržitě,“ odpověděl Stefan. „Vždyť je tu na mnoha místech víc novinářů než vojáků.“

„To nemám na mysli,“ odpověděl Wissler nevrle. „Válka se nepočítá.“

„Cože?“ zeptala se Rebeka. Znělo to skutečně vzrušeně a Stefan pochopil, že ji Wissler nakazil svou zlostí; třebaže si v podstatě ani nebyl jist jak.

„Vždyť vy ani doopravdy nevíte, o co v té válce jde,“ tvrdil Wissler.

„To je směšné!“

„Je to pravda,“ řekl Wissler. „Problémem není tato takzvaná občanská válka. Srbové proti Chorvatům, Chorvati proti muslimům a všichni dohromady střídavě proti NATO nebo proti Rusům… Koho to zajímá? Většina těch chudáků, kteří v ní přišli o život, pravděpodobně vůbec ani nevěděla, kdo je zabil. Vůbec už nemluvě o tom, proč.“

„Ale vy to víte,“ řekla Rebeka s nejjízlivějším výsměchem, jaký jen dokázala do svého hlasu vložit.

„Možná lépe než vy,“ odpověděl Wissler vážně.

„Tak? A proč se tedy s námi o svoji velkou moudrost nepodělíte?“

Wissler smutně zavrtěl hlavou. „Obávám se, že by to nemělo smysl,“ řekl. „Když se někdo potřebuje takto ptát, pak by pravděpodobně nepochopil odpověď.“

„Velice praktické,“ vysmívala se Rebeka.

„Jste tady už dva týdny,“ odpověděl Wissler. „Pokud byste se během této doby prostě jen dívali kolem sebe, pak byste už věděli, co se vám pokouším říct. Myslíte, že už pět let vládne válka? To není pravda. Ta tu probíhá už padesát let, ne-li ještě déle.“

„Co je tohle zase za nesmysl?“ zeptala se Rebeka.

„Tady jsme v Hercegovině,“ odpověděl Wissler. „Ještě před pár lety se to jmenovalo Jugoslávie a předtím Bosna. Jeďte o

padesát kilometrů dál a budete v Srbsku, nebo jak to nazývají ti blázni, kteří tam právě teď vládnou.“

„Známe dějiny této země,“ přerušila ho Rebeka s nelibostí. „Bylo chybou snažit se násilím vytvořit umělý stát, ale…“

„A je to pořád stejné!“ řekl Wissler vzrušeně. „Situace se nezmění, ani když tato válka skončí. Alespoň ne do té doby, dokud se nepřestane svět plést do věcí, do kterých mu nic není. Z této země nemůžete vytvořit žádný stát s jednotnou vládou a jazykem… Všechny ty věci, které vy a já možná považujeme za správné, tady nemají žádný význam. Zdejší lidé nemyslí jako my. Jděte do nejbližší vesnice a ocitnete se v jiném světě, ve kterém se dokonce mluví jinou řečí, jehož obyvatelé mají vlastní dějiny, vlastní legendy…“

„Rozumím,“ řekla Rebeka posměšně. „Chcete říci: plnou parou zpět do středověku. Možná bychom měli znovu přivolat doby městských států a autarkických království.“

„Snad bychom se měli pokusit pochopit mentalitu zdejších lidí,“ odpověděl Wissler. „Tohle není Frankfurt nad Mohanem, ani Vídeň, nebo New York. Tohle je Balkán.“

„Domov hraběte Drakuly, já vím,“ řekla Rebeka posměšně.

„To není náhoda, že se takovéto historie odehrávají právě v této části světa,“ řekl Wissler vážně. „Víte – domnívám se, že tato země je něco zvláštního. Něco jedinečného, co snad už není nikde jinde na světě. Možná něco posvátného.“

Z úst muže jako Wissler by vlastně taková slova měla znít směšně, či přinejmenším divně, ale bylo tomu právě naopak. Stefan cítil jakési zvláštní pohnutí a taky Rebeka si odpustila další posměšnou poznámku, kterou od ní očekával.

„Podívejte se jen na tohle údolí,“ pokračoval Wissler.

„Vlčí srdce?“ zeptala se Rebeka.

Wissler přikývl. Ukázal dolů do tmy a třebaže tam Stefan nedokázal rozeznat nic než čerň a nerovnoměrné stříbřité jiskření, jako by mu cosi bránilo sledovat ten pohyb. „Jsem si jist, že ho nenajdete na žádné mapě. Lidé tady z okolí o něm vyprávějí podivné historky.“

„Jaké historky?“ chtěla vědět Rebeka.

„Ty by se vám nelíbily," tvrdil Wissler. „Pravděpodobně byste se jim smáli. Na tom ale taky nezáleží. Důležité je to, že zdejší lidé tuto zemi respektují. Nikdy do toho údolí nechodí. Tam dolů nevede ani žádná cesta."

„Vlastně je to škoda," řekla Beci. „Má velice pěknou polohu."

Wissler se na ni podivně podíval. „Ne všechno, co se nám líbí, je jen proto automaticky hned naše vlastnictví," řekl. „Vím, co jste měla na mysli. Zdejší lidé by mohli vydělat celé jmění, kdyby toto údolí zpřístupnili turistům. Ale tím by ho taky během minimální doby zničili."

„Proč to nazýváte Vlčí srdce?" zeptala se Rebeka, a ještě než Wissler mohl na otázku odpovědět, ozval se z údolí zlověstný, protáhlý zvuk – ale nebylo to obyčejné vlčí vytí. Alespoň ne takové to vytí, jaké člověk zná z filmových westernů a hororů. Tento zvuk v sobě neměl nic romantického, žádné volání divočiny. Nevyvolával představu vlka, vyjícího z útesu na měsíc, nýbrž něco jiného, staršího a nedobrého; pocity, které se nedají vyjádřit žádným obrazem, cosi cizího a matoucího, současně však jakýmsi neznámým způsobem důvěrně známého. Nebylo to ani žádné skutečné vytí, nýbrž protáhlý stoupající a znovu klesající zvuk, znějící současně žalobně i vyzývavě, trochu úzkostný a ve stejné míře i hrozivý. A obsahoval varování, které se nedalo přeslechnout.

„Byla to dostatečná odpověď?" zeptal se Wissler.

„Tam dole jsou opravdu ještě vlci?" zeptala se Rebeka. Znělo to trochu vystrašeně.

Taky Stefan poněkud zneklidněl – ale ani ne tak z vlčího vytí, pokud to vůbec něco takového bylo. Hleděl na muže, sedícího vedle Wisslera, jehož reakce byla velmi podivná. Najednou strnul za volantem jak špalek a ve tváři se mu objevil výraz, který dokázal Stefan navzdory tmě označit jen jako úděs. Stefan to nechápal. Ten vlk musel být několik kilometrů daleko a s největší pravděpodobností by si pětkrát rozmyslel, než by zamířil sem a přiblížil se k oběma autům a jejich podivným cestujícím. A i kdyby – bylo jich přece osm, v

toho pět po zuby ozbrojených. Nebyl nejmenší důvod ke strachu. Přesto však ten muž vypadal, že nemá daleko k tomu, aby propadl panice. Rukama sevřel samopal tak pevně, až mu úplně zbělely prsty.

„Tady je spousta věcí, o kterých nemáte ani ponětí," odpověděl Wissler. Tentokrát se zřejmě nechtěl spokojit jen s tajuplnou narážkou a hodlal mluvit dál. Ale v tu chvíli mu Chorvat položil ruku na předloktí, řekl jediné polohlasné slovo ve své mateřštině, pro Stefana nesrozumitelné, a druhou rukou ukázal dopředu, k vrcholku na druhé straně údolí.

Ve tmě zazářila dvě malá, žlutobílá světýlka, zhasla, znovu se rozsvítila a opět zhasla. Stefan měl pocit, jako by to byl pohled planoucích očí nějakého démona. Samozřejmě že však současně věděl, co to ve skutečnosti bylo: světlomety auta, dávající signál z druhé strany údolí.

„Barkov?" zeptal se.

„Ano." Wissler se nervózně zavrtěl na sedadle, zatímco řidič nastartoval motor a zapnul světla. „Vypadá to, jako bychom dostávali propustku."

Z jakéhosi důvodu, který nebyl jasný ani jemu samotnému, se Stefanovi to slovo nelíbilo. Alespoň ne z Wisslerových úst. Za jejich zády se i motor druhého džípu probral k životu; kašlal a chytil až na třetí pokus. Stefan zamrkal, když se náhle vůz za nimi obrátil a jeho světla jej oslepila, avšak potlačil impulz zvednout si ruku před oči. Zmocnila se ho neurčitá hrůza, zdánlivě bezdůvodná a bezpředmětná, přesto však velmi intenzivní. Najednou měl skoro strach se pohnout, ba dokonce jen mrknout; jako by se bál, že by mohl vzbudit pozornost něčeho neviditelného, temného, číhajícího tam někde v noci.

Podíval se doprava, jako by mohl stačit jediný pohled do Becina důvěrně známého obličeje, aby zahnal tu nesmyslnou hrůzu, avšak v její tváři se zračilo stejné zděšení. Nebo alespoň něco, co na první pohled jako zděšení vypadalo.

Vycítila jeho pohled a opětovala ho. Čekal úsměv nebo nějaké jiné znamení jejího obvykle tak neotřesitelného

optimismu, ale nedočkal se. Namísto toho natáhla k němu ruku a pokusila se chytit tu jeho, což ovšem v jejich tlustých rukavicích bylo takřka nemožné.

„Pokud byste teď dostali strach," řekl náhle Wissler, „tak na to je trochu pozdě. Teď už není cesta zpět."

Stefan podrážděně zavrtěl hlavou a setkal se s Wisslerovým pohledem ve zpětném zrcátku. Pochopil, že je Rakušan pravděpodobně celou dobu sledoval, což ho rozzuřilo ještě víc. „Proč se nedíváte raději dopředu a nedáváte pozor, abychom se nesrazili s vlkem," řekl jízlivě.

Wissler se ušklíbl, ale muž za volantem sebou trhl tak prudce, až se jeho pohyb přenesl na volant a vůz udělal kličku, což ho na chvíli nebezpečně přiblížilo k okraji svahu.

„Dávejte si pozor, co říkáte," řekl Wissler.

„Myslel jsem, že nám ten chlap nerozumí," odpověděl Stefan nervózně.

„Tu a tam zřejmě něco ano," odpověděl Wissler a pokrčil rameny. „Raději bychom se měli bavit o počasí nebo vašem oblíbeném jídle."

Stefan se zdržel odpovědi, ale ještě pár vteřin nedůvěřivě hleděl na muže za volantem, než se řidič – alespoň navenek – opět uvolnil. Byl si jist, že mu ten Chorvat musel rozumět. Zvláštní bylo jen to, že vlastně ani neřekl nic tak strašného.

„Proč to vlastně objíždíme vrchem?" zeptal se s nervózním pohledem doleva. Sráz se tam svažoval velmi prudce, ne sice kolmo, ale přesto tak strmě, že by se vůz zaručeně převrátil, kdyby sjeli z cesty – pokud se tu vůbec o cestě dalo mluvit.

„Protože na nás Barkov čeká na druhé straně," odpověděl Wissler. „Říkal jsem vám přece: žádná cesta přes údolí neexistuje. Musíme ho celé objet. Ale bez obav. Ti muži se tu vyznají. A není to už ani daleko. Tak půl hodiny, řekl bych."

To bylo přesně o půl hodiny víc, než bylo pro Stefana snesitelné. Temná propast vedle nich ho zneklidňovala stále víc a víc, a dávno už nejen proto, že se pneumatiky džípu mnohdy přiblížily ke svahu jen na pouhých třicet centimetrů. Cosi tam dole, ve tmě, mu nahánělo strach.

Snad to byl ten zvuk, který předtím zaslechli: to vlčí vytí. Stefan ještě nikdy takové zvíře ve volné přírodě nepotkal, ale slyšel a četl o něm dost, aby neměl o takové setkání právě největší zájem. A řidičova reakce poukazovala na to, že zřejmě vlci vycházejí z údolí častěji, než Wissler tvrdil. Skoro teď litoval, že s sebou nemá žádnou zbraň, současně si však uvědomil, jak je to vlastně bláznivá myšlenka. Pokud by se jejich průvodcům nepodařilo odrazit útok samopaly a ručními granáty, pak by mu stejně pistole nebo nějaká jiná zbraň stejně nebyly nic platné.

Pravděpodobně ho ve skutečnosti vůbec neznervózňovali vlci ani údolí se svým nebezpečným srázem. To byly vlastně jen vhodné projekční plochy, na které mohl promítat vlastní strach. Skutečné nebezpečí je čekalo na druhé straně. Barkov. Pokud jen polovina z toho, co o tom muži slyšel, byla pravda, pak byl desetkrát nebezpečnější než všichni vlci, kteří tam dole žili. Wissler ho označil za obchodníka se zbraněmi, ale to byla jen část pravdy, snad dokonce jen ta nejmenší část.

Barkov – přesně řečeno major Grigorij Barkov – ještě před třemi lety sloužil v Rudé armádě, ale nebyl jen tak ledajaký voják, nýbrž velitel speciální jednotky, která se během tažení do Afghánistánu a později pak na Ukrajině vyznamenala nezvyklou brutalitou. Ale ani z podrobných rešerší se Stefanovi a Beci nepodařilo zjistit, co se opravdu stalo pak. Snad to Barkov nakonec přece jen trochu přepískl, takže jeho počínání bylo i pro jeho nadřízené brutální až moc. Vyskytly se pověsti o masakrování civilního obyvatelstva, ale byly to jen pověsti, nic víc. Možná že začali být náhle v Kremlu poněkud citlivější k veřejnému mínění, nebo prostě jen hledali obětního berana. Pro tuto úlohu byli muži jako Barkov jako stvoření: perfektní, stoprocentně fungující nástroje, které se v pravou chvíli za potlesku publika jednoduše odhodí. Možné však také bylo vysvětlení úplně jiné a mnohem banálnější – každopádně zhruba před třemi lety upadl major Barkov v nemilost, byl degradován a měl být zatčen.

Ale Grigorij Barkov reagoval poněkud jinak, než jeho

nadřízení zřejmě očekávali. Namísto aby poslechl i tento poslední rozkaz, zabil oba agenty KGB, kteří pro něho přijeli, aby ho odvezli do Moskvy, dezertoval; a s sebou vzal víc než polovinu své jednotky i se všemi zbraněmi a vojenským materiálem, co jen mohli unést. Od té doby se objevovali on a jeho muži v nejrůznějších částech světa jako obchodníci se zbraněmi, jako žoldáci i jako zástupci dalších pochybných profesí. Pokaždé však právě tam, kde se dělo něco hnusného, na čem se daly vydělat špinavé peníze. Proto nebyl Stefan ani v nejmenším překvapen, když se Barkov nakonec objevil i tady v Bosně a Hercegovině.

A nyní tento muž čeká tam na druhé straně na něho a na Rebeku. Je možné nebýt nervózní? Stefan k tomu měl všechny důvody.

Wissler mluvil o půlhodině a zřejmě to ve skutečnosti nebylo víc, ale Stefanovi to připadalo skoro jako poloviční věčnost. Jistě to z velké části bylo jeho nervozitou – ten pocit by se taky dal potměšile nazvat strach, ale Stefan ještě nedospěl tak daleko, aby to přiznal, k tomu se však připojilo ještě něco jiného, co bylo v první chvíli skoro nezřetelné, ale stále víc a víc to sílilo. Jako by se jejich okolí pomalu měnilo, a to nejen viditelně. Oba vozy jeden za druhým kodrcaly po hřebeni. Nebyla tu řádná cesta, ba ani vyjeté koleje – i kdyby byly, stejně by je Stefan ve slabém světle reflektorů neviděl –, proto auta poskakovala po kamenech, přes díry a zmrzlá křoví, která se pod drtícími pneumatikami tříštila, jako by byla ze skla. Občas se pod koly utrhly malé laviny suti a zmizely ve tmě na levé straně, jednou nebo dvakrát na jejich hluk odpovědělo zlověstné táhlé vytí. Stefan předpokládal, že to byli vlci, ale raději se Wisslera neptal; namlouval si, že proto, aby nezneklidňoval Rebeku.

Tma na druhé straně nebyla o nic méně neprostupná. Les zmizel za černou stěnou, pohlcující ustavičně padající sníh, že měl Stefan čím dál víc pocit, jako by jeli úzkým tunelem, jehož stěny jsou prostě z nicoty. V duchu mu před očima vyvstal obraz, který mohl pocházet rovnou z nějaké filmové

science fiction nebo hororu: Viděl džípy jeden po druhém přejíždět po úzkém mostu bez zábradlí, klenoucím se nad obrovskou propastí, dostatečně hlubokou, aby dokázala pohltit celý svět. A nebylo ani třeba právě přemíry fantazie, aby si celý obraz dokončil: bortícím se koncem mostu z rozpraskaného betonu a zkroucených železných výztuží, za kterými se rozvírá tlama nicoty.

Stefan zahnal tento bezútěšný obraz, přičemž se vědomě snažil přesvědčit se, jak je to všechno směšné. Zaměřil svou fantazii jiným směrem. Ze stromů, které se tu a tam jako temné stíny vynořily ze sněhové vánice po pravé straně, se stali přízrační strážci s tenkými, pavoučími prsty, natahujícími se po autech. Nacházeli se na cestě rovnou k Drakulovu hradu. Stefana by ani nepřekvapilo, kdyby se náhle před nimi objevil kočár tažený šesti černými koňmi, vykřesávajícími podkovami ze skály jasné jiskry.

„Co je s tebou?“

Rebečin hlas mu pronikl do vědomí jako přes hustou vatu a Stefan si na poslední chvíli uvědomil, že je opravdu na nejlepší cestě ztratit kontakt se skutečností. To poznání ho vlastně mělo vylekat, neboť byl v podstatě svým založením realista, nicméně znovu si vzpomněl na Wisslerova slova o tom, že toto je země legend a mýtů. Snad na tom bylo víc, než vůbec předtím tušil. Přinutil se k úsměvu. „Nic. Proč?“

„Vypadáš… tak vyděšeně.“

Zjevně na něm bylo vidět, na co myslí, lépe, než by mu bylo milé. To není dobře. Až budou stát proti Barkovovi, bude perfektní kamenná tvář možná jejich jedinou životní pojistkou.

„Jen je mi zima,“ odpověděl. „A jak se ty cítíš? Co tvoje horečka?“ Nejlepší obrana je útok.

„Už je skoro pryč,“ zalhala Rebeka. Nijak zvlášť přesvědčivě. Navzdory téměř žádnému světlu viděl, jak jeho žena vypadá zuboženě. Stačilo jí položit ruku na čelo, aby její tvrzení zbavil veškeré hodnověrnosti, ale to nechtěl. Kromě toho by si musel sundat rukavici; představa, vzhledem k vládnoucí teplotě nijak lákavá.

Ale protože se díval na Rebeku trochu déle, cítila se zavázána k omluvnému úsměvu, načež ještě řekla: „Jen mě trošku bolí hlava, to je vše. Rozrušení.“

Wissler se otočil a řekl: „Nechcete prášky na bolení hlavy? Nějaké u sebe mám.“

„Není třeba,“ odpověděla Rebeka. „Říkala jsem přece, že mě hlava už bolí. Proč bych si ještě měla brát prášky?“

Wissler zamrkal a zřejmě mu bylo zatěžko pochopit její chabý pokus o žert. Nakonec pokrčil rameny a znovu se otočil. Beci se mdle usmála, ale snad se ani neměla pokoušet. Její bledost, temné kruhy pod očima a suché, rozpraskané rty z úsměvu udělaly grimasu, načež Stefanova fantazie vystřelila do jeho myšlenek další otrávený šíp: nejenže jsou na cestě k Drakulovu hradu, jedna z upírových obětí už sedí vedle něho.

„Jak je to ještě daleko?“ zeptal se.

Wissler pokrčil rameny, ale přesto odpověděl. „Už moc ne. Deset minut. Možná čtvrt hodiny.“

Stefan si nebyl jist – dokonce už i vzpomínky se mu začínaly ztrácet v tomto surrealistickém světě tmy a padajícího sněhu –, ale snad by přísahal, že už před čtvrthodinou mu Wissler na tutéž otázku dal stejnou odpověď. Ale neřekl nic Mluvení je namáhavé. Kromě toho ho ze studeného vzduchu bolelo v krku, jakmile otevřel ústa a nadechl se.

Nějakou dobu – podle Stefanova vlastního vnímání času to bylo už několik čtvrthodin – setrvali zase v ponurém mlčení, když se náhle Rebeka vypjala jako svíce.

„Co je?“ zeptal se Stefan polekaně. Taky Wissler se obrátil a podíval se na Rebeku. Vypadala vyplašeně.

„Něco… jsem slyšela,“ řekla Rebeka váhavě. Pohled jejích doširoka rozevřených očí se zabodl do tmy nalevo. Ani nemrkla.

Taky Stefan na chvíli otočil hlavu, ale neviděl nic než všepohlcující tmu a znovu se otočil k manželce. „Nic tam není,“ řekl.

„Ale je!“ zaprotestovala Rebeka. „Tak poslouchej! Teď… Pláče tam dítě!“

Stefan chvíli napjatě poslouchal. V prvním okamžiku neslyšel nic kromě vytí větru a stejnoměrného zvuku, do kterého se spojovalo vrčení motoru a skřípání pneumatik o sníh a o kameny, ale najednou se i jemu zazdálo, jako by zaslechl jakýsi tenký, žalostný zvuk, tak tiše, že se skoro ztrácel proti zvukové kulise rozpoutaných přírodních sil. Ale přesto ho uslyšel. A dokonce jako by byl stále jasnější, jako by se mírné bílé světlo prodíralo džunglí temných barev a stále důrazněji se dožadovalo svého práva.

„To není dítě," odpověděl Wissler.

„Ale samozřejmě že je" namítla Beci vzrušeně. „Poslouchejte přece! Teď je to úplně zřetelné! Musíme zastavit!" Napůl se zvedla ze sedadla a chtěla chytit řidiče za rameno, ale Wissler jí chytil ruku a hrubě jí ji strhl zpět. Stefan vzrušeně zaprotestoval, ale Rakušan ho jednoduše ignoroval.

„Sednout!" řekl ostře, jen tak tak, že nekřičel. „Zbláznila jste se? Tihle chlapi jen čekají na záminku, aby se na nás vrhli, pořád to ještě nechápete?"

„Ale to dítě –"

„Žádné dítě tam není!" přerušil ji Wissler vztekle. Mezitím byl už taky Stefan skálopevně přesvědčen, že slyšel žalostný pláč kojence, ale stále ještě neměl dost odvahy, aby Wisslerovi odporoval. „To, co slyšíte, dělají vlci."

„Blbost!" namítla Rebeka, ale Wissler znovu udělal rukou gesto, kterým jí prudce usekl řeč. Skoro jako by ji chtěl udeřit.

„Jsou to vlci," pokračoval o něco tišším, nicméně velmi pevným hlasem. „Věřte mi. Znám tento kraj a vím, jak se vlci ozývají. Vyjí na měsíc, to je všechno."

Rebeka zmlkla. Dvě nebo tři vteřiny zírala na Wisslera, pak se s úpěnlivým pohledem obrátila ke Stefanovi. Ten měl pocit, jako by mu srdce sevřela ledová pěst. Wissler zřejmě neví, jak se vlci ozývají, zato však oni dva vědí, jak vypadá pláč dítěte. A navíc má přece sakra povinnost stát při své ženě. Sebral všechnu zbývající odvahu, připravil si do zásoby pár pádných argumentů a obrátil se k Wisslerovi. Avšak když se mu podíval do očí, nedostal ze sebe ani slovo.

„Jsou to vlci," řekl Wissler ještě jednou. A jeho pohled dodával: A i kdyby ne, stejně nezastavíme.

A třeba má pravdu, pomyslel si Stefan. Konečně se tu vyzná stokrát lépe než oni. Ví, jaké zvuky vydávají vlci. Tam dole přece nemůže být žádné dítě. A podle toho mála, co mohli rozeznat ze svahu, byl tak strmý, že by potřebovali horolezeckou výstroj, aby se tam dolů dostali. Nemohli nic dělat.

„Prosím vás, uklidněte se," řekl Wissler konejšivým tónem. Vrhl rychlý, nervózní pohled směrem k řidiči, usmál se a znovu se obrátil k Beci. „Znám to. Sám jsem už na to taky naletěl, věřte mi. Tam dole nejsou žádní lidé. Už po celá staletí do toho údolí nikdo nevstoupil. Žádná cesta nevede dovnitř ani ven. Tam dole je jen les – a vlci."

Rebeka mlčela. Její obličej byl jak vytesaný z kamene. Stefan chtěl něco říct, ale nedostal ze sebe ani zvuk.

Jak by taky mohl? Nedokázal říct nic, co by vše ještě nezhoršilo. Stará jizva se znovu otevřela a rána pod ní je hluboká a krvácí víc než kdy jindy.

Kdysi, bylo to už před čtyřmi lety, čekali dítě. Ještě se nenarodilo, byl to teprve sedmiměsíční dřímající život, čekající na probuzení v pohodlném bříšku matky. Oba dva toto dítě velice milovali, mnohem víc, než si toho vůbec byli vědomi. Beci během těch několika měsíců rozkvetla, duševně i tělesně. Nikdy nebyla tak šťastná a veselá jako právě v té době; a nikdy nebyla tak pěkná. A oni dva nikdy nebyli spolu šťastnější.

Pak bylo během jedné jediné minuty po všem. Nějaký opilý řidič, o zlomek vteřiny pomalejší reakce, možná jeho vina, možná toho druhého… milosrdný osud to zařídil tak, že si Stefan nedokázal vzpomenout na podrobnosti. Tříštění skla, podivně tupý, skřípavý zvuk trhajícího se plechu, docela jiný, než jak to člověk zná z filmů, hlavně těch akčních. A to bylo vše. Bylo mu jasné, že si vlastně nechce vzpomenout, že se o to ani nijak nesnažil. A dokonce měl štěstí hned dvakrát: po šoku následovala fáze sice hlubokého, ale normálního smutku,

takže se s tím nakonec nějak vyrovnal.

Beci ne.

Normální mechanismus, kdy po šoku následuje bolest a po bolesti otupěni a pomaličku postupné smiřování s neodvratným, u ní nefungoval. Zdánlivě to přijala vyrovnaně. Žádné hysterické záchvaty, žádný křik, žádné obviňování osudu. Nějakou chvíli věřil, že to zvládla, ale to bylo ještě předtím, než poznal celou pravdu. Ztratila totiž nejen svou nenarozenou dceru. Vůbec už nemohla mít děti. Ten opilý řidič jim vzal víc než jen jedno dítě. Sám přišel při té nehodě o život, což Stefan přijímal jako akt vyšší spravedlnosti, který ho sice nenaplňoval uspokojením, ale ani v něm neprobouzel sebemenší špetku soucitu. Ale taky v Beci tenkrát něco zemřelo. Nikdy o tom spolu nemluvili. Stefan se o to pokusil jen jedenkrát a pak už nikdy. Ale ta rána tu byla dál, byla hluboká, bolestivá a snad se ani nikdy nezahojí. Vždycky v takových chvílích, jako byla tahle, Stefan si znovu uvědomil, že Rebečina rána stále ještě nepřestala krvácet.

Dům se choulil na hřebeni jako kamenné vraní hnízdo; zvýšený přízemní domek, pokrytý došky, kulisa podřadného strašidelného krváku odněkud z Transylvánie. Bezpochyby za některým z neosvětlených oken stojí postava v černé kápi, vyhlížející krhavýma očima noční hosty, když předtím v domě odstranila všechna zrcadla. A bezpochyby dole pod domem je ponuré sklepení, plné rakví, kam se obyvatelé domu schovávají před prvními slunečními paprsky.

Stefan se usmál, zatímco vystupoval za Wisslerem a Rebekou z vozu. Byla to směšná myšlenka, ale třebaže se beze všeho přimykala k představám, které ho trýznily předtím, pomohla mu nyní vyrovnat se s nervozitou.

„Co je vám tak směšné?“ zeptal se Wissler.

„Nic,“ odpověděl Stefan. „Jenom ten dům mi připadá takový… zvláštní.“

„Barkov je zvláštní muž,“ přisvědčil Wisssler. „Má v oblibě dramatické výstupy a pitoreskní kulisy.“

Stefan svraštil čelo, ale neřekl nic. Na jeho vkus nebyl ten

dům ani tak pitoreskní, jako spíš prostě sebevražedný. Zřejmě musel být postaven tady na hřebeni už kdysi dávno, aby se odtud dalo pozorovat údolí. I když nyní nebylo nalevo nic než neproniknutelná tma, přes den se nabízel jistě dobrý výhled na Vlčí srdce. Ale před nějakým časem se část hřebene utrhla, takže teď dobře jedna pětina domu trčela nad nově vytvořeným útesem. Pravděpodobně byla propast hluboká jen pár metrů, neboť ze tmy se tyčila vzhůru celá změť šikmých, do sebe zaklíněných opěrných trámků a fošen. Přesto se udělalo Stefanovi mdlo už při pouhém pomyšlení, že by měl do tohoto domu vstoupit.

Wissler ostře sykl, aby vzbudil Stefanovu a Rebečinu pozornost. Stefanovi přišlo docela vhod, že se nemusí dál zabývat pochybnou statikou domu, zato Beci hned nereagovala. Podívala se sice směrem k Wisslerovi, ale hleděla do dáli, strnule do jednoho bodu, který znala jen ona a Stefan o něm měl tušení.

Wissler si odkašlal a tentokrát se už Rebeka na něho podívala. „Všechno v pořádku?“ zeptal se.

Beci s mírným zpožděním přikývla. „Ano. Samozřejmě,“ řekla; nicméně takovým způsobem, ze kterého vycházelo jasně najevo, že absolutně nic není v pořádku.

Pokud si toho Wissler všiml, zřejmě se rozhodl raději to ignorovat. „Dobrá,“ řekl. Vypadal velmi nervózně. „Teď půjdeme dovnitř. Jen my tři. Necháte mě mluvit, je to jasné? Ať se stane cokoli. Mluvení přenecháte mně, dokud vám neřeknu něco jiného. A až se setkáte s Barkovem, nezapomínejte prosím ani na chvíli, s kým máte co do činění. Ten chlap je možná šílený jak hajzlová vzteklá krysa, ale taky je cosi jako bůh, alespoň pro své muže a ostatní v okolí.“

Najednou měl Stefan pocit, jako by mu tu něco nesedělo. Mezi Wissslerovým slovy bylo něco… nevhodného. Ale nevěděl co.

„S tím rozhovorem souhlasil,“ připomněla Beci.

„To vůbec nic neznamená,“ odpověděl Wissler. „Pro Barkova nemá lidský život žádnou cenu. Nechal zabít stovky

lidí a desítky zřejmě oddělal vlastníma rukama. Na to nikdy nezapomínejte! Ani na vteřinu!“ Hlasitě se nadechl, jako by řekl něco, co mu bylo zatěžko, ale současně bylo taky příliš důležité, než aby si to nechal jen pro sebe. Potom se s trhnutím obrátil a ukázal k domu.

Vydali se za ním, ale Stefan se ještě jednou pozorně rozhlédl kolem dokola. Džípy stály jen pár metrů za nimi. Jejich průvodci zůstali u aut, kouřili a hrubým tónem se bavili. Někteří se smáli a všichni se křečovitě snažili nedívat se směrem k nim. Samozřejmě, že dosáhli naprosto opačného efektu. Stefanovi bylo jasné, že on, Rebeka i Wissler se ani nenadechnou, aby to okamžitě neregistrovalo na půl tuctu párů očí.

Jakýsi muž v bílém maskovacím oblečení jim otevřel dveře právě ve chvíli, kdy Wissler natáhl ruku po klice. Nebyl ozbrojen. Na rozdíl od jejich průvodců u sebe neměl ani jinak všudypřítomný kalašnikov, a jelikož měl bundu rozepnutou, bylo vidět, že nemá ani pistoli. Ale snad právě to ho činilo na pohled ještě nebezpečnějším. Když kolem něho Stefan procházel, uvědomil si ten rozdíl: ti chlapi tam venku si možná říkali partyzáni, ale nebyli nic jiného než prostě jen banda lupičů a vrahů. Ale tento muž byl voják. Sám byl jistě nebezpečnější než celá ta banda venku.

Wissler řekl vojákovi něco rusky. Ten mu odpověděl stejnou řečí, zavřel za Rebekou dveře a pak šel napřed. Dům byl uvnitř nejen úžasně velký, ale obsahoval ještě další překvapení: bylo tu elektrické světlo. Ze stropu visela holá žárovka, napájená proudem kabelem tlustým jak palec. Někde v jiné části domu rachotil generátor.

Jejich průvodce šel několik kroků před nimi, pak se zastavil, ukázal na nízké dveře na konci chodby a současně ustoupil o krok stranou. Wissler bez komentáře otevřel dveře a prošel jimi.

Stefanovi se rozbušilo srdce, když vojáka následoval. Byl velice vzrušen, nyní měl už opravdu strach, a dokonce si to i přiznal. A ještě něco si přiznal: nikdy sem neměli chodit.

Panebože, skutečně se rozhodl riskovat svůj a Becin život proto, aby mohli mluvit s nějakým psychopatem?

Dotyčný psychopat ovšem nebyl přítomen. Místnost nebyla nijak zvlášť velká a až na obyčejný stůl s šesti židlemi byla prázdná. V protější stěně byla tři překvapivě velká okna, která byla sice zatlučena prkny, dříve však musela skýtat přímo panoramatický výhled na vše, co se nacházelo za nimi. A snad i kdyby nebylo dutého zvuku, s jakým se na podlaze rozléhaly jejich kroky, Stefan by pochopil, kde jsou.

Znepokojeně se podíval dolů. Prkna podlahy byla většinou nová a působila nanejvýš masivním dojmem, ale nebyla příliš pečlivě položena. Škvírami, místy na prst širokými, vnikala dovnitř jako černý sirup tma, spolu s ledovým průvanem, v němž tančily i ojedinělé vločky. Desky vypadaly dostatečně stabilně, aby unesly i tank. Přesto měl pocit, jako by se pohyboval po tenkém ledu, který pod každým jeho krokem praská.

„Barkovův oblíbený pokoj," řekl Wissler, který si jeho pohled správně vyložil.

Stefan se na něho zamračeně zadíval. „Myslel jsem, že jste tu ještě nikdy nebyl."

„To ale neznamená, že o něm nic nevím, ne?" Wissler udělal posunek, jako by chtěl změnit téma, když se na druhé straně dveří ozvaly hlasité kroky, a ustoupil stranou. Pár vteřin nato se dveře otevřely a vstoupil Barkov, doprovázený mužem v bílé bundě.

I bez dokonale bezvadné majorské uniformy by ho Stefan naprosto jistě poznal. Barkov odpovídal klišé důstojníka Rudé armády tak dokonale, až to vypadalo skoro groteskně: byl to obr, vysoký jistě metr devadesát a natolik mohutný, že mu chyběla do tloušťky nanejvýš jediná libra. Měl široký a velmi hrubě řezaný obličej a jeho líce byly jako měsíční krajina s krátery po akné. Měl rozježené obočí a šedé, úzkostlivě dozadu sčesané vlasy, které už před čtyřmi týdny potřebovaly holiče.

Barkov počkal, až jeho společník za sebou zavře dveře a s

pažemi zkříženými na hrudi před nimi zaujal postoj, který naprosto dokonale završoval klišé. Potom odměřeným krokem obešel stůl a mírně se předklonil, přičemž kotníky prstů ťukal na stolovou desku.

„Pane Wisslere, pane a paní Mewesovi," začal. Mluvil německy se silným ruským přízvukem, ale bylo mu dobře rozumět. „Posaďte se, prosím." Nepočkal, až přijmou pozvání, sám klesl na jednu z hrubých židlí a ruce složil na stůl v jedinou velkou, desetiprstou pěst. Poté co se váhavě posadili, zeptal se: „Mohu vám něco nabídnout? Něco teplého k pití, horkou polévku?"

Wissler a Stefan zavrtěli hlavou, ale Rebeka řekla: „Mohla bych si zapálit?"

Barkov svraštil čelo. „Velice nezdravý návyk, mohu-li si dovolit tu poznámku, paní Mewesová," řekl. „A navíc málo ženský. Ale prosím."

Stefan naprosto zmateně přihlížel, jak si Rebeka pomalu stáhla rukavice a zkřehlými prsty vytáhla z bundy balíček cigaret a stříbřitý zapalovač. Stefan věděl, co je to ve skutečností. Modlil se, aby to Barkov nevěděl. Beci musela úplně ztratit rozum. Obrátil se prudce k muži na druhé straně stolu.

„Vy tedy jste slavný major Barkov," začal, „ten…"

„Řezník z Tuszly," přerušil ho Barkov klidně. „Klidně to řekněte. Vím, jak mi říkají."

„Pane majore, já…"

„Pan a paní Mewesovi nepřijeli, aby vás uráželi, majore Barkove," vmísil se do hovoru Wissler. Mluvil rychle a velmi nervózně, jeho oči byly v ustavičném pohybu. „A taky ne proto, aby přispívali k nějakým předsudkům."

Barkov se trochu usmál. Odpovídal sice na Wisslerovu poznámku, ale přitom hleděl na Stefana; což působilo dost matoucím dojmem. „Myslím, že vím velice dobře, proč tady naši vážení hosté jsou," řekl. „Na rozhovoru s řezníkem z Tuszly se dá vydělat spousta peněz, že?"

Stefan mlčel. Rebeka konečně otevřela krabičku cigaret a

zmrzlými prsty sáhla po zapalovači, ale přitom si počínala tak neobratně, že jí vyklouzl z ruky a spadl na podlahu. Chtěla se pro něj hned sehnout, ale Barkov byl rychlejší. Stefanovi úlekem poskočilo srdce v hrudi, když Barkov zapalovač zvedl a podal ho Rebece. Současně volnou rukou pokynul svému osobnímu strážci. Muž vytáhl z kapsy letitý benzinový zapalovač, zapálil knot a nabídl Rebece oheň. Potáhla z cigarety, kouř vyfoukla nosem, aniž by ho vdechla a svůj vlastní zapalovač skryla v levé dlani. Stefanovo srdce divoce bušilo. Měl pocit, že mu po celém těle vyrazil pot. Panebože, to nevěděl, že si vzal Matu Hari!

„Myslím, že je to tak v pořádku," pokračoval Barkov v přerušeném rozhovoru. „Každý z nás se musí nějak živit. Já si vydělávám zabíjením lidí, vy si vyděláváte rozhovory s těmi, kdo zabíjejí lidi. V čem je rozdíl?"

Usmál se, ale jeho oči zůstaly docela studené. Stefan byl dostatečně chytrý, aby neodpověděl. Barkov ho chtěl vyprovokovat, ale Stefan si nebyl docela jist k čemu.

„Nuže?"

„Myslím, že určitý rozdíl tu je," odpověděl konečně Stefan neochotně.

Barkov se usmál. Chvíli pozoroval Rebeku, jak kouří cigaretu, aniž by vdechovala kouř, a Stefan měl pocit, jako by v jeho očích zaznamenal jiskřičku nedůvěry, a rychle pokračoval: „Je tu jistý rozdíl, majore. Ale vy jste jistě nesvolil k rozhovoru, abyste mluvil o tomhle."

Barkov mu neudělal tu radost, aby odtrhl oči od Rebeky. Ale odpověděl. „Ne. Chtěl jsem vědět, jestli jste upřímní."

„Už jste se někdy setkal s upřímnými novináři?" zeptala se Rebeka. Nervózně si pohrávala se svým zapalovačem a Stefan koutkem oka zahlédl, jak Wissler zbledl. A on sám zřejmě taky. Barkov vypadal zmateně, trochu vyvedený z míry a taky trochu naštvaně. Pak se zasmál, ne sice úplně přesvědčivě, ale taky ne úplně předstíraně; spíš jako by ho její odpověď příjemně překvapila.

„Vlastně ne," přiznal. Podíval se na Stefana. „Máte velmi

inteligentní manželku. A velmi odvážnou.“

„Já vím,“ řekl Stefan a Rebeka dodala: „To jste mohl říct i přímo mně. Nebo je v Rusku zvykem skládat komplimenty na ženu jejímu muži?“

„A taky je velmi sebevědomá,“ pokračoval Barkov s ledovým klidem. „Možná až příliš. Měl byste si s ní někdy o tom promluvit.“

Rebeka se už zase chystala odpovědět, ale Stefan k ní vyslal ostrý pohled, takže jen pokrčila rameny a potáhla z cigarety. Omylem kouř vdechla a rozkašlala se.

„Vážili jste dalekou a zřejmě velmi namáhavou cestu, abyste se sem dostali,“ řekl Barkov. „Neměli bychom tedy dál ztrácet čas. Ptejte se.“

„Ale otázky budu klást já,“ řekla Rebeka. Stále ještě zápasila s kašlem, což jí dost pokazilo zamýšlený efekt. Každopádně to však stačilo, aby to Barkova tentokrát už doopravdy naštvalo.

„Ó ano, já jsem zapomněl,“ řekl ledově. „Obraz a zvuk, že ano. A kde máte fotoaparát?“

„Promiňte, majore,“ řekl Wissler. „Vy sám jste přece trval na tom, že se nesmí pořizovat žádné snímky. Žádné fotky, žádné magnetofonové nahrávky. Takové byly vaše podmínky.“

„To je pravda.“ Barkov znovu pokynul muži u dveří. Stefan potlačil pokušení otočit se, ale zaslechl, jak muž vyšel z místnosti a zavřel za sebou dveře.

„Majore Barkove,“ začala Rebeka. „Jsme vám velice vděční, že jste nám umožnil tento rozhovor, ale dovolíte mi přesto otázku proč?“

„Proč?“ Barkov trochu naklonil hlavu na stranu.

Rebeka se chvíli kolem sebe bezradně rozhlížela, pak nedopalek udusila o okraj stolu a zastrčila ho zpět do krabičky, zatímco zapalovač položila na stůl. „Jistě na sto našich kolegů se v minulých letech pokoušelo k vám proniknout,“ řekla. „Žádnému z nich se to nepodařilo. A někteří z nich byli mnohem… prominentnější než my.“

„A proto se ptáte, proč právě vy jste byli vyvoleni," řekl Barkov. Usmál se. „Dejme tomu, že k vám mám důvěru. Nebo jste mi prostě sympatičtí."

„Ale přece nás vůbec neznáte."

Barkov se usmál. A zatímco odpovídal, hleděl na Wisslera: „To však neznamená, že o vás nic nevím, že?"

Stefan se nedokázal dost dobře ovládnout, aby se neobrátil k Wisslerovi. Wisslerův obličej zůstával nehybný, ale nemohlo mu ujít, že Barkov použil stejných slov jako předtím on sám. Zřejmě nebylo elektrické osvětlení jedinou technickou vymožeností, která si nalezla cestu do tohoto odlehlého kouta světa.

„Obávám se, že to není odpověď na mou otázku," řekla Rebeka. Stefan se na ni zmateně zadíval. Co to má znamenat? Copak náhle docela zapomněla všechno, co se naučila na žurnalistické škole, jakož i za deset let své praxe?

„Řekněme, že vám skutečně důvěřuji," odpověděl Barkov. „Ne vám osobně. Máte pravdu: vůbec vás neznám. Ani vás, ani vašeho manžela. To, že jste tady, možná svědčí o vaší velké odvaze. Ale možná taky jen o hlouposti. Měl jsem dva důvody, proč jsem si vybral vás a žádného z vašich známějších kolegů: To, co vám řeknu, *vás* proslaví. Třeba dostanete i tu – jak se to jmenuje? Pulitzerova cena? Ano – tu Pulitzerovu cenu, možná však jen budete mít velké nesnáze."

Stefan si vyměnil s Rebekou překvapený pohled, ale ona ho sotva vzala na vědomí. Horečka sem, nervozita tam, náhle byla Rebeka stoprocentně ve střehu a na dvě stě procent reportérka. Dřív tomu tak bylo vždycky, ale v posledních letech to zažíval už jen zřídkakdy.

„Potřebuji někoho jako vy," pokračoval Barkov. „Informace, které vám poskytnu, se postarají o rozruch. Někteří se možná pokusí na vás udělat nátlak. Budou vám vyhrožovat." Pak, když chtěla Rebeka něco říct, zvedl ruce. „Ušetřete mě přednášek o vaší věhlasné západní svobodě tisku. Nejste v tom o moc dál než na Východě, třebaže si to nechcete přiznat. Vaši slavní kolegové nemají tolik co ztratit,

aby přistupovali na každé riziko. Ale vy ano.“

„A ten druhý důvod?“ zeptal se Stefan.

Dveře se otevřely. Voják se vrátil a položil před Barkova na stůl odřenou hnědou aktovku. Major počkal, až se muž vrátí zpět na své místo u dveří, a teprve pak odpověděl:

„Čas.“

„Čas?“

„Musel jsem se rychle rozhodnout,“ řekl Barkov. „Výběr nebyl velký při tak krátkém čase. Neberte si to prosím osobně.“ Levou rukou posunul aktovku přes stůl, ale nechal na ní ležet ruku, když po ní chtěl Stefan sáhnout.

„Co je to?“

„Důkazy,“ odpověděl Barkov. „Fotografie, magnetofonové nahrávky, kopie písemností… všechno, co potřebujete, abyste mohli podepřít všechno, co vám povím. Klíč k vaší Pulitzerově ceně. Nebo váš rozsudek smrti.“

Stefan zíral na aktovku jako omámený. Neměl ani nejmenší tušení, co by ve skutečnosti mohla obsahovat – nebo ano; ale neodvažoval se doufat, že by to mohla být pravda. Ale jedno chápal velice dobře a o tom nemohl mít pochyby: bylo to docela jinak, než si oba mysleli. Barkov jim neumožnil tento rozhovor, aby živil vlastní velikášství nebo v záchvatu nečekané velkodušnosti. Dovolil jim přijet, protože oni mohli udělat něco pro něho. Kupodivu mu toto poznání činilo Rusa o něco sympatičtějším. Dávalo to odpověď na spoustu otázek.

„Řekněte mi, paní Mewesová,“ pokračoval Barkov, nyní už zase obrácen k Rebece, „za koho mě vůbec máte? Za zločince? Za žoldáka? Nebo prostě za šílence?“

Rebeka se s nelibostí pohnula, natáhla ruku po cigaretách, ale hned ji zase odtáhla, aniž by se jich dotkla. „No, tak docela…“

„Je to pravda,“ pokračoval Barkov klidně. „Jsem současně tím vším. Jsem žoldák. Podle vašich zákonů zločinec. A šílenec pravděpodobně taky, protože v době, jako je tato, ještě v něco věřím.“

„A co je to?“ zeptala se Rebeka.

Barkov neodpověděl přímo, nýbrž se nejprve opřel na své nepohodlné židli, jak jen to šlo, ale ruku stále nespouštěl z aktovky. „Nejsem si jist, jestli tomu budete schopna rozumět," řekl. „Vy a já pocházíme z různých světů, paní Mewesová. Zásadně odlišných světů."

„Tak úplně odlišné zase nejsou," řekla Rebeka, ale Barkov prudce zavrtěl hlavou.

„Nemluvím o Východě a Západě," řekl ostře. „Jsem voják, má drahá. Dobrý voják. Pocházím z vojenské rodiny a vyrůstal jsem ve světě, ve kterém byla armáda vším: otcem, matkou, mou rodinou i mou milenkou…" Usmál se, ale jen na vteřinu nebo ještě méně. „Jistě si teď myslíte, že to zní nabubřele. Táboráková romantika. Mužské fantazírování. Možná dokonce máte pravdu, alespoň z vašeho stanoviska. Ale bylo to vše, co jsme měli."

„Kdo my?"

Barkov hlavou kývl směrem k hlídači za jejich zády. „Já a mí muži. Sloužili jsme v Rudé armádě, ale byli jsme víc než jen vojáci. Každý z nás věřil v to, čemu sloužil. My všichni jsme dali své životy naší vlasti, ale ještě více tomu, v co jsme věřili."

„A to dnes už neexistuje?"

„Ideje, ano. Země…" Pokrčil rameny. „Neexistuje už žádný Sovětský svaz. To, co nastoupilo na jeho místo…" Odmlčel se.

„Proto jste dezertoval?" zeptala se Rebeka. Přímost otázky Stefana vyděsila, ale Barkov se jen usmál.

„To jsem neudělal," řekl.

„Ne?" Rebeka tázavě naklonila hlavu stranou. „Ale oficiální verze zní právě takto."

„Tak jak říkáte," přisvědčil Barkov. „Oficiální verze."

„Co to má znamenat?" zeptal se Stefan.

Barkov pohrdavě odfrkl, „To vám musím vysvětlovat? Určitě jste viděla nejmíň stokrát víc těch amerických špionážních filmů než já: ‚Pokud se vám něco přihodí, nebo padnete do zajetí, musíte zapřít, že vás známe.'"

Na několik vteřin zavládlo hluboké, velmi hluboké ticho.

Dokonce i vítr jako by na chvíli ustal v nepřetržitém kvílení. Stefan cítil jakousi nevíru, kterou však nedokázal vyjádřit slovy; ba ani v duchu ne. Wisslerova tvář ztratila veškerou barvu, zatímco zírala na Rusa nevěřícně vytřeštěnýma očima.

„Chcete tím snad… říct, že pořád ještě pracujete pro Rusy?“ zamumlala.

„Tím chci jen říct, že nejsem dezertér,“ odpověděl Barkov, což byla na její otázku jen nepřímá odpověď. A vlastně ani to ne, nýbrž jen slova, která si každý mohl vyložit po své svém.

„Proč?“ zeptal se Stefan. „Chci říct: proč byste něco takového dělal? Ruská vláda se od vás oficiálně distancovala. Byl jste zneuctěn a vyhozen z Rudé armády. Vy i vaši muži jste označováni za válečné zločince.“

„Dokonce na moji hlavu vypsali odměnu,“ přisvědčil Barkov lhostejně. „Samozřejmě že ne oficiálně, ale taky zase ne dost neoficiálně, aby se nedostalo ven, kdo odměnu vypsal.“

„Ale… proč?“ zeptal se Stefan rozpačitě.

Barkov se na něho pronikavě podíval, zatímco Wissler tichým, bezvýrazným hlasem řekl: „Protože jsou pořád ještě věci, které se nedají vyřizovat oficiálně, že? Jsou muži na hrubou práci, kteří vyřizují věci, se kterými si vysocí páni nechtějí špinit prsty.“

„To je… sotva uvěřitelné,“ řekla Rebeka váhavě.

Barkov se na ni pronikavě zadíval. „Taky máte takové muže.“

„Možná,“ odpověděla Rebeka. „Pár. Dva nebo tři fanatiky, kteří jsou dostatečně šílení, aby se nechali pálit pro nějaké nestravitelné ideje, ale…“

„Beci!“ řekl Stefan ostře.

„Mýlíte se, má drahá.“ Barkov rozepnul aktovku a ruku s nataženými prsty položil na její zámek. „Každé slovo mohu dokázat. V této aktovce najdete všechno, co k tomu potřebujete. Mimochodem, pletete se i v dalším ohledu. Vaši velcí přátelé, Američani, mají zcela jistě jednotky, jako byla ta moje. Také tam jsou muži, kteří se za to, v co věří, nechají

‚pálit‘.“

„Nechtěla jsem vás urazit,“ řekla Rebeka. „Ale…“

„Neurazila jste mě,“ přerušil ji Barkov. „Ale tyto jednotky existují, čestné slovo. S nejednou z nich jsem se setkal.“

„A i kdyby,“ namítla Rebeka. „Ti muži by nebyli tak šílení, aby ze sebe nechali udělat dezertéry. Byli by… psanci, po celém světě!“

„Da,“ přisvědčil Barkov. Bylo to první ruské slovo, které v jejich přítomnosti řekl, a Stefan si s mírným údivem uvědomil, jak jinak zní jeho hlas už jen při té jedné slabice v jeho mateřštině. Pobaveným tónem pak pokračoval. „Každý americký pošťák mě může odstřelit ze zálohy a ještě za to dostane řád.“

„Vy tedy tvrdíte, že se to všechno stalo z příkazu vaší vlády?“ Rebečin hlas zněl otřeseně. „Bomby v Tuszle, masakry v obou těch vesnicích, které.“

„Nemluvil jsem o své vládě,“ přerušil ji Barkov. „Říkal jsem, že nejsem dezertér a že jednám s oficiálním posláním. To je rozdíl. Svět se změnil, má milá. Ze starých nepřátel jsou náhle spojenci a pro obě strany je stejně praktické mít někoho, kdo dělá špinavou práci.“

Rebeka se na něho upřeně zadívala. „To je groteskní,“ řekla.

„Nečekal jsem, že mi uvěříte,“ odpověděl Barkov. „Z toho důvodu jsem…“

Vtom se rozletěly dveře a dovnitř vešel druhý muž v bílých maskáčích. Rychlým krokem obešel stůl, naklonil se k Barkovovi a něco mu pošeptal do ucha. Barkov naslouchal beze slova a s nepohnutým obličejem. Potom přikývl a udělal rukou strohý posunek, na což voják pozpátku došel až k zabedněným oknům. Na rozdíl od Barkova a muže u dveří byl tento ozbrojen samopalem s krátkou hlavní, na níž teď jistě ne v náhodném gestu položil ruku. Něco se jistě stalo. A určitě nic dobrého.

„Něco… není v pořádku?“ zeptal se Stefan váhavě.

Barkov se na něho podíval mrazivým pohledem. „Ano,

Opravdu něco není v pořádku.“

Hlasitě odstrčil svou židli, pomalu sáhl do náprsní kapsy své uniformy, beze spěchu vytáhl šestiranný revolver a zamířil s ním Stefanovi přímo do obličeje.

„Co?!“ vydechl Stefan.

„Kdo z vás to má?“ zeptal se Barkov.

„Co?“ zeptal se Stefan. „O čem to vlastně mluvíte? Zbláznil jste se?“

„Zaměřovač.“ Hlaveň pistole se pohnula a nyní namířila na Beci. „Vysílačku. Nebo něco takového.“ Zbraň se pohnula ještě dál a namířila nyní na Wisslera.

„Vy jste blázen,“ zamumlal Stefan. „Žádný z nás vysílačku nemá!“

„To se mýlíte,“ řekl Barkov. Natáhl kohoutek revolveru a znovu namířil přímo na Stefana. „Západ není jediné místo na světě, kde bylo vynalezeno kolo a používají se elektronické přístroje. Dávno bych už nebyl na světě, kdybych se neuměl bránit.“

„Pak se tedy mýlí vaše zaměřovací přístroje,“ řekl Wissler. Hlas se mu třásl. Byl velice bledý. „Žádnou vysílačku s sebou nemáme. Proč taky? Navíc nejsme sebevrazi!“

Barkov asi vteřinu mlčel. „To zní rozumně,“ řekl potom. „Jediný problém je v tom, že vám nevěřím. Jeden z vás je lhář a já nesnáším, když mě někdo obelhává. Mohl bych vás teď přinutit, abyste se před mýma očima svlékli a prohledat vám šaty. Tak bychom měli brzy jasno, že?“ Vložil dramatickou pauzu, během které se postupně pronikavě zadíval na každého z nich; na Rebeku podstatně déle než na Stefana a Wisslera.

„Ale dávám přednost jinému řešení. Zastřelím vás, jednoho po druhém. Možná lžete všichni tři, pak si budete za svůj osud moci sami. Možná lže jenom jeden z vás. V tom případě má – zatím ještě – možnost zachránit zbývající dva.“

Zvedl zbraň, třikrát, čtyřikrát, pětkrát s ní máchl zleva doprava a zpět a nakonec zamířil přímo Wisslerovi proti čelu. „Nuže?“

„Počkat!“ řekla Rebeka.

Stefan s sebou zděšeně trhl a strnul uprostřed pohybu, zatímco muž u okna namířil samopal přímo proti němu.

Dokonce i Barkov na chvíli vypadal překvapeně. Zíral na Rebeku, ale zbraní dál mířil Wisslerovi do obličeje. „Vy?“

„Ale… není to to, co si myslíte,“ řekla Rebeka nervózně. „Není to vysílačka. Je to tohle.“

Přisunula k Barkovovi přes stůl nahrávač. Několik vteřin si ho nedůvěřivě prohlížel. Potom pomaličku sklonil pistoli, položil ji před sebe na stůl a konečky prstů sáhl po mininahrávači.

„Stiskněte víčko,“ řekla Rebeka. „Tady vlevo. Pár vteřin držet a pak pustit.“

Barkov se na ni pár vteřin nedůvěřivě díval. Snad si v duchu kladl otázku, jestli mu ten domnělý zapalovač nevybuchne v ruce a neutrhne ji, nebo ještě něco horšího, když udělá, co Rebeka říká. Potom zamračeně přikývl a silně přitlačil palcem. Znovu bylo dvě vteřiny úplné ticho, potom se z přístroje ozval Barkovův hlas, velmi tiše a trochu zkresleně, přesto však srozumitelně: „…že nejsem dezertér a že jednám s oficiálním posláním. To je rozdíl.“

Barkov překvapeně vyvalil oči. „Kazetový magnetofon?“

„Ale bez kazety.“ Rebeka zavrtěla hlavou a útrpně se usmála. „Radši jsem si měla vzít kazetový. Ten by jistě vaše přístroje neobjevily. Tohle je elektronický přístroj.“

Barkov přikývl. Vypadal stejně zklamaně jako zaujatě. „To je úžasné,“ řekl. „Americká high-tech?“

„Anglická,“ odpověděla Rebeka. „Ale obávám se, že až moc high. Sama jsem se převezla.“

„Taky se mi zdá,“ řekl Barkov. Položil beze slova přístroj na stůl, dalších deset vteřin na něj beze slova zíral a pak pokračoval, aniž by se podíval na Beci: „Byli jsme dohodnuti, že žádné nahrávače.“

„Já vím,“ odpověděla Rebeka. „A na co by mi byl rozhovor bez materiálu? Právě tak dobře bych si ho mohla vycucat z prstu. O tomto jsem nemohla nic vědět.“ Ukázala na aktovku.

Barkov znovu konečně zvedl oči. „Mohu jen opakovat, co

jsem řekl už jednou, má drahá," vzdychl si. „Jste buď naprosto mimořádně odvážná nebo mimořádně hloupá. Co je přesnější?"

„Možná v tom není zase tak velký rozdíl," řekla Rebeka. „A co uděláte teď? Zastřelíte mě?"

Barkov chvíli hleděl na svůj revolver, jako by o jejím návrhu vážně přemýšlel, a Stefan horečně přemýšlel, co by měl podniknout. Jestli Barkov sáhne po zbrani, bude muset něco udělat. Ale nevěděl, co. Snad převrhnout stůl, aby zneškodnil Barkova a muži za ním zakryl střelné pole. Ale pořád ještě tu byl ten muž za jeho zády. Sice nebyl ozbrojený, ale bezpochyby byl schopen zabít všechny tři holýma rukama, a to během pěti vteřin. Ale musel něco udělat. Cokoli.

Barkov nesáhl po zbrani. Udělal něco, s čím Stefan nepočítal ani v nejmenším: rozesmál se a postrčil nahrávač přes stůl zpátky k Rebece. Stefan si nevzpomínal, že by kdy viděl ve tváři své ženy výraz tak naprosté bezradnosti jako právě teď.

„Tak si ho znovu zapněte," řekl.

„Co?!" vydechla Rebeka.

„Zase si ho zapněte," opakoval Barkov. „Nevadí mi to. A máte pravdu: kdo kdy viděl upřímného novináře? Vezměte si to!"

Rebeka váhavě sáhla po přístroji, ještě jednou strnula, nedůvěřivě a současně zmateně se na Barkova zadívala a nakonec přístroj shrábla.

„Vy jste se úplně zbláznila," koktal Wissler. „Panebože, vždyť nás mohl všechny zabít! Je vám jasné, co jste udělala? Jasně jsme se přece domluvili…"

„Mlčte," řekl Barkov. Ani se nenamáhal se na Wisslera podívat. „Promiňte mi prosím mou nezdvořilost. Často bývám až přehnaně opatrný. To je cena, která se platí za život psance. Ale pravděpodobně je to taky důvod, proč jsem ještě naživu."

Pootočil hlavu a rusky řekl pár slov vojákovi u okna. Muž odešel, zatímco Barkov pokračoval ve své řeči ještě dřív, než se za vojákem zavřely dveře. „V té aktovce najdete důkazy ke

všemu, co jsem vám právě řekl. A ještě víc.“

„Ale proč najednou?“ zeptala se Rebeka. Úžasně rychle se zase vzpamatovala. „Připusťme, že ta taška skutečně obsahuje podklady, které dokazují vaše tvrzení… proč nám to všechno vykládáte? Copak už nevěříte v ty věci, kvůli kterým jste toto vše vy a vaši muži na sebe vzali?“

Barkov se usmál, ale byl to velice bolestný, hořký úsměv, jako by Rebeka nevědomky vyslovila něco, co ho zranilo. „Věřím víc než kdy jindy, že jsou věci, pro které stojí za to zemřít,“ řekl tiše. „Ideály. Sny. Zásady… ale nejsem hloupý, a taky nejsem slepý. Věřím ve všechny ty věci, ale ne už lidem, pro které pracuji.“

„Znamená to tedy, že… chcete vystoupit?“ zeptala se Rebeka váhavě.

„Vystoupit? Tak se to říká na Západě? Zajímavé.“ Barkov se na chvíli odmlčel, jako by přemýšlel o přesném významu toho slova. Pak zavrtěl hlavou. „Ale nesprávné. Nechci ‚vystoupit‘. Chci jen zůstat naživu. A mí lidé taky. Materiál v této aktovce je zřejmě mou životní pojistkou. Vidíte, má milá, nejen časy se změnily. Taky lidé, kterým jsem dosud důvěřoval.“

„Myslíte, že vás chtějí sejmout,“ udeřil Stefan hřebík na hlavičku.

„Sejmout?“ Barkov se usmál. „Vaše řeč je taková květnatá… zvláštní. Dosud jsem si toho vůbec nevšiml. Ale máte pravdu. Stal jsem se… nepohodlným. Vím toho příliš. A mohl bych příliš mnoho vykládat o mnoha lidech, což by zvířilo příliš prachu – jak říkáte. Během posledních čtyř týdnů zadrželi mí muži právě tolik atentátníků, kteří byli vysláni, aby mě zabili. Jednou se to jednomu z nich podaří. To je statistika.“ Pokrčil rameny.

„Rozumím,“ řekla Rebeka. „Doufáte, že zůstanete naživu, když to všechno vyneseme na veřejnost.“

„Ne,“ odpověděl Barkov. „Nejsem idiot. Mě každopádně zabijí.“

„Oni?“

„KGB, CIA, muslimové…“ Barkov rozhodil ruce. „Mám příliš mnoho nepřátel. Dokonce i kdyby se vám podařilo tento materiál zveřejnit, nenechali by mě v žádném případě naživu. Neulehčím jim to, ale je mi jasné, že dříve nebo později mě dostanou. Nejde o mne.“

„O co tedy?“ zeptal se Wissler. „O pomstu?“

„Jiné slovo by mi bylo milejší,“ řekl Barkov. „Spravedlnost. Snad to zní z mých úst divně, ale je pro mě nesnesitelná představa, že bych měl sám nést veškerou vinu. A mám syna, který slouží pod mým velením, a dalších šestapadesát mužů. Jim chci zachránit život.“ Hlasitě se nadechl a postrčil aktovku přes stůl. „To je moje nabídka: pro vás Pulitzerovu cenu a zřejmě i spoustu peněz, pro mě životy mých mužů a zadostiučinění, že ti, kdo mě zradili, za to taky zaplatí. Přijímáte?“

Rebeka hleděla upřeně na aktovku, zatímco Stefan zatím ještě stále seděl jako zařezaný. Nikdo se nepohnul. Po pár vteřinách se Wissler předklonil a natáhl ruku po aktovce. Alespoň to tak vypadalo.

Ale nesáhl po aktovce.

Sebral Barkovův revolver a vystřelil.

Jeho pohyb nebyl ani moc rychlý, nýbrž plynulý a provedený s takovou samozřejmostí, že Stefan ani nepochopil, co má Wissler za lubem, než bylo pozdě. Barkov na tom byl pravděpodobně stejně. Wissler neztrácel čas zvedáním zbraně ze stolu a mířením na Barkova: prostě revolver přímo na stolové desce otočil a ukazováčkem stiskl spoušť. Zásah nebyl smrtelný, ale v Barkovove pravém rameni se objevila obrovská díra a současně se obrovský muž i s židlí skácel k zemi. Ve stejném zlomku vteřiny, snad dokonce i o trošičku dříve, než vystřelil na Barkova, Wissler vykopl nohou dozadu. Jeho těžká vojenská bota zasáhla vojáka u dveří do břicha a odhodila ho proti stěně. Nezhroutil se, ale na chvíli zůstal jako omráčen. A právě tuto chvíli Wissler potřeboval.

Využil kopnutí k odrazu, převalil se přes stůl, stejným pohybem definitivně uchopil revolver do dlaně a vystřelil,

zatímco ještě padal za stůl. Kulka vojáka zasáhla do hrdla a na místě ho zabila. Vzápětí nato dopadl Wissler na druhé straně stolu na podlahu, bleskurychle se vztyčil a z bezprostřední blízkosti vypálil Barkovovi dvě kulky do hlavy. Mezi prvním a čtvrtým výstřelem neuplynuly ani dvě vteřiny.

Stefan seděl jako zkoprnělý. Všechno se to odehrálo příliš rychle, než aby mohl něco udělat, a v podstatě taky příliš rychle, než aby skutečně pochopil, co se stalo. Naprosto nechápavě zíral na Wisslera, stojícího za stolem.

„Ale…," vykoktal, „ale co… co jste to…"

Vzápětí Wisslerovi vyletěly ruce i se zbraní opět vzhůru, zamířil a bleskurychle dvakrát po sobě stiskl spoušť. Jedna kulka pro Stefana, jedna pro Beci.

Ale smrtící úder, který Stefan čekal, se nedostavil. Namísto toho se ozval hned za ním podivný hekavý zvuk chvíli nato pak uslyšel tupou ránu, a když se otočil, zahlédl vojáka se samopalem, který právě vrazil dovnitř. Jeho vycpávaná bílá bunda se na dvou místech začala barvit do ruda a ve tváři měl naprosto nechápavý výraz, zatímco se pomaličku podlamoval v kolenou. Rána, kterou předtím Stefan slyšel, byla od zbraně, jež mu vypadla z ruky.

Wissler znovu přeskočil stůl, srazil umírajícího vojáka k zemi a sehnul se pro samopal. Barkovův revolver prostě odhodil.

„Co… co to děláte?" vykoktal Stefan. Stále ještě se cítil jako ochromený, jako uvězněný v děsivém snu, který je od vteřiny ke vteřině stále bizarnější.

„Pokouším se nám zachránit životy, vy blázne," odpověděl Wissler. „Pryč od dveří! Oba!"

Konečně Stefan překonal svou strnulost. Vyskočil, zvedl i Rebeku ze židle a nepříliš jemně ji odstrčil do druhé poloviny pokoje. Málem přitom zakopl o Barkovovu mrtvolu. Nechtěl se na ni dívat, pak to ale přesto udělal, avšak ve stejném okamžiku litoval, když uviděl, co obě kulky z majorova obličeje udělaly.

Mezitím už Wissler odvlekl mrtvého vojáka ode dveří a

zavřel je. Pak rychle přivlekl ke dveřím těžkou židli, nacpal ji pod kliku a zaklínil kopnutím, při kterém se ten prastarý kus nábytku bezmála rozpadl na kusy.

Stefanovi se myšlenky honily hlavou jedna přes druhou. Kolik asi už uplynulo času od prvního výstřelu? Pět, šest vteřin? Maximálně. Ale na druhé straně dveří se už ozýval křik a hlučné dupání, které se rychle přibližovalo.

„Vy… vy zatracený idiote!“ vykoktal. „Co jste to udělal? Proč? Víte, co jste udělal? Vy jste nás všechny zabil!“

Wissler se vrátil zpět. Ještě v běhu chytil Barkovovu aktovku a nacpal si ji pod bundu. „Tak rychle se neumírá,“ řekl. „Stranou!“

Stefan a Rebeka, která se stále ještě zdála být naprosto paralyzována, poslechli, zatímco Wissler přistoupil k prostřednímu ze tří velkých oken a otevřel ho. Dvěma nebo třemi těžkými údery pažbou samopalu vyrazil prkna, kterými bylo okno zatlučeno, vyklonil se ven a na vteřinu vyhlédl ven. Stefan nerozuměl přesně, co řekl, ale znělo to jak zaklení.

Prudký úder zasáhl dveře, pak jakýsi pronikavý, skoro hysterický hlas začal řvát rusky. Wissler odpověděl ve stejné řeči a na chvíli se tam venku za dveřmi spustil zuřivý zmatek hlasů.

„Co jste jim řekl?“ chtěl vědět Stefan.

„Že jestli se pokusí vyrazit dveře, zastřelím majora,“ odpověděl Wissler. Otočil se kolem dokola a téměř zoufalým, stále nervóznějším pohledem se rozhlédl. Pro Stefana nebylo nijak těžké uhodnout, po čem pátrá.

Dvěma, třemi kroky se ocitl u okna, které Wissler otevřel, a vyklonil se ven. Neviděl nic. Pod domem se rozvírala bezedná, černá propast.

Opět se ozvalo bušení na dveře a stejný hlas jako předtím cosi vykřikl, na což tentokrát Wissler neodpověděl. Chvíli nato třeskl výstřel. Slyšeli, jak kulka zajela do dveří, ale na dlaň tlustou desku neprorazila.

„Využil jste nás,“ řekla náhle Rebeka. „Patříte k těm, ze kterých měl Barkov strach, že? Vy… vy zatracený gaunere, vy

jste nás využil, abyste se k němu dostal!“

„Každý si dělá svou práci,“ odpověděl Wissler. Sklonil pohled, pátravě jím klouzal po deskách podlahy a pak párkrát na různých místech podpatkem přidupl. Ozvaly se zvuky s různým stupněm dutosti.

„Práci?“ zasupěla Rebeka. „Tomu vy říkáte *práce?*“ Náhle se obrátila, vrhla se na Wisslera a pokusila se pustit do něho oběma pěstmi. „Vy zatracený vrahu!“

Wissler přijal první dvě rány bez jakékoli viditelné reakce, pak ji ale bleskurychle chytil za obě zápěstí a stiskl je takovou silou, že ji to muselo bolet. Stefan ostře vyfoukl vzduch skrz zuby a udělal směrem k němu půl kroku, ale při jediném krátkém pohledu do Wisslerových očí opět znehybněl.

„Pusť mě!“ vykřikla Rebeka. „Nedotýkej se mě, ty vrahu!“

Wissler se chystal odpovědět, ale právě v tu chvíli se venku ozvaly další výstřely a bylo slyšet, jak se krupobití kulek zarylo do tlustých dveří. Wissler do Rebeky strčil tak prudce, až pozpátku padla Stefanovi do náručí.

„Držte ji pevně,“ řekl, „jinak ji budu muset uklidnit sám.“

„Vrahu!“ řekla Rebeka. Znovu se pokusila vrhnout proti Wisslerovi, ale Stefan vzal jeho varování vážně. Držel ji pevně a ještě ji právě naopak o něco odtáhl od Wisslera. Wissler ještě dvakrát třikrát dupl podpatkem, potom sklonil hlaveň ukořistěného samopalu a stiskl spoušť.

Rachot výstřelů se v malé místnosti rozléhal příšerně hlasitě. Rebeka vykřikla a zděšeně si oběma rukama ucpala uši, ale Stefan jen viděl, jak se jí pohybují ústa; její výkřik byl zcela pohlcen apokalyptickým rachocením výstřelů.

Wissler vypálil do podlahy celý zásobník. Prach a dřevěné třísky mezi jeho nohama explodovaly jako miniaturní sopka a vzduch se náhle natolik naplnil pronikavým pachem střelného prachu a spáleného dřeva, že se až stěží dýchalo. Zřejmě i Wissler stěží udržel zmítající se zbraň v rukou, přesto ale sundal prst se spoušti, teprve když byl zásobník docela prázdný.

„Pomozte mi!“ poručil.

Stefan párkrát zatřepal hlavou, ale dunění a zvonění v jeho uších neustávalo. Krátce se podíval zpět ke dveřím. Výstřely už nebylo slyšet, ale příčina byla spíš v jeho uších, které byly rachotem samopalové salvy téměř dokonale ohlušené. Mezi deskami ve dveřích se vznášely malé hřibovité obláčky prachu, tu a tam obohacené drobnými dřevěnými třískami. Dveře vydrží už jen chvilku.

„Sakra, Stefane, pomozte mi!“

Z tónu hlasu sice slyšel, že Wissler křičí, ale slova mu k duchu pronikala jen jako tichý šepot. Přesto rychle přispěchal k Wisslerovi a poklekl vedle něj. Wissler střelbou vyřízl v podlaze asi metr širokou, půlkruhovou díru. Wissler lomcoval oběma rukama roztříštěnými deskami, které se ukázaly být právě tak pevné, jak Stefan předpokládal. Dokonce i spojenými silami se jim sotva podařilo rozšířit díru natolik, aby se jí mohl protáhnout člověk. Pod ní se objevila změť trámů a příčných vzpěr. Teprve tento pohled Stefanovi objasnil, co má Wissler v úmyslu.

„Vy jste šílený,“ zasípala Rebeka. „Tam dolů nikdy nevlezu!“

„Tak si zůstaňte tady,“ odpověděl Wissler lakonicky. Odtrhl poslední prkno a odhodil ho stranou. „Mně je to jedno. Ti mladíci tam venku vás zabijí. Ale pravděpodobně ne hned. Kolik říkal Barkov, že ještě má mužů? Šestapadesát?“

Rebeka zbledla ještě víc. Nervózně se zadívala ke dveřím. Stefan odolal pokušení udělat to samé, ale nebylo toho zapotřebí. Sluch se mu pomalu vracel. Slyšel nepřetržité skřípění a praskání; jako když poskakuje popkorn na rozpálené plotně.

Wissler si prázdný samopal pověsil na krk, oběma rukama se vzepřel na okrajích díry a mocným pohybem se spustil dolů. Stefan stále méně chápal, jak se v tomto muži mohl tolik zmýlit. Wissler nebyl jen neškodná šedá myš, jak ho poznal. Každý jeho pohyb, každé slovo, které řekl, dokonce i jeho pohledy svědčily o neuvěřitelné síle a ještě větší obratností.

„Honem!“ řekl směrem k Rebece.

Zavrtěla hlavou. „To… nedokážu.“ Třásla se po celém těle. Oči jí ztmavly strachem a zvětšily se natolik, jako by skoro chtěly vypadnout z důlků.

Stefan ještě jednou pohlédl ke dveřím. Jako zázrakem stále ještě odolávaly ostřelování, ale to mohlo opravdu trvat už jen pár vteřin. Muži tam venku se zjevně neodvažovali nasadit těžké zbraně; neměli jistotu, jestli jejich velitel ještě žije. Přesto už zbývalo nanejvýš pár vteřin.

„Rychle!“ řekl. „Má pravdu. Zabijí nás!“

Sotva s tím už počítal – ale přece jen se Rebeka konečně probrala ze své strnulosti. Celá roztřesená přidřepla vedle díry a pozpátku se začala spouštět dolů, Wissler zespodu natáhl ruku, aby jí pomohl. Neignorovala ho, nýbrž po něm kopla a taky ho skutečně zasáhla. Wissler zaklel a šplhal rychleji dolů. Když se dostal až dolů na svah pod domem, bylo už sotva vidět jen jeho siluetu.

Taky Stefan se spustil do díry, co to šlo nejrychleji, hned za Rebekou. Vítr se mu opřel do nohou. Jeho prudká síla jej překvapila natolik, že málem ztratil rovnováhu, takže ztratil cennou vteřinu tím, že se musel pevně zachytit. Současně tu byla taková zima, že měl skoro pocit, jako by se ponořil do ledové vody.

Dveře s ohlušujícím výbuchem explodovaly půl vteřiny předtím, než Stefan celý zmizel v díře v podlaze a na půl tuctu postav v bílých maskáčích se pokusilo současně vrazit do místnosti. Stefan začal rychle šplhat dolů a současně se snažil uhýbat doleva. Nad ním zadupaly těžké kroky, pak změť řvoucích hlasů a kupodivu stále ještě jen tu a tam ojedinělé výkřiky. Stefan se zoufale pokoušel nemyslet na to, co se stane v příštích vteřinách a se zuřivou zarputilostí lezl dolů.

Cesta nebyla dlouhá; možná tři, nanejvýš čtyři metry, taky trámy a příčné vzpěry tvořily obstojný žebřík. A přece to nezvládli tak docela. Stefanovi zbýval snad už jen jediný metr, když najednou nahoře kdosi zařval nějaký rozkaz. Nerozuměl, a ať už na něho křičel kdokoli, stejně mu nedopřál žádný čas, aby reagoval. Směrem ke Stefanovi vyšlehla rachotivá dávka

ze samopalu, která jen pár centimetrů od jeho obličeje odštípla z trámů několik třísek, dlouhých jak prst; tenké, špičaté šípy, jejichž rychlost mohla být stejně nebezpečná jako střely ze samopalu.

Stefan se v zoufalém pohybu vyklonil stranou a přitom definitivně ztratil půdu oporu pod nohama. Dvakrát nebo třikrát narazil zády a stehny do trámu a pak ještě o něco tvrději na zem. Jen jaksi zběžně ještě zaznamenal, že Rebeka na druhé straně bezpečně dosáhla země a dvěma nebo třemi skoky zmizela ve tmě. Alespoň ona byla zachráněna.

On sám ještě ne. Těsně vedle něho vyšlehly ze skály jiskry. Cosi jako rozžhavený nehet mu přejelo přes obličej, a tu ucítil, jak mu krev stéká po tváři a kape na bradu. Rychle se převalil, vzepřel se na rukou a na kolenou a strnul, když mu cosi malého, tmavozeleného, vejčitého a hrbolatého dopadlo na zem těsně vedle obličeje.

Zachránil ho však prudký spád svahu. Ruční granát vyskočil znovu do výšky jako gumový míček a zmizel ve tmě, aby jen o dvě vteřiny nato explodoval se skoro absurdně slabým třeskem.

Neměl ani čas pocítit úlevu. Rusi po něm přestali střílet, a také už neházeli další granáty, ale to neznamenalo, že měl vyhráno. Právě naopak. Rychlý pohled nahoru mu ukázal, že hned několik vojáků začalo stejným způsobem jako on, Rebeka a Wissler sestupovat dolů; ovšem mnohem rychleji.

Stefan vyskočil, na drolivé půdě skoro ztratil rovnováhu a s šermujícíma rukama – a stále rychleji – se řítil dolů do tmy. Neměl ani nejmenší tušení, jak daleko se pod ním stráň svažuje dolů. Věděl jen, že každým metrem může být po něm. Svah měl spád alespoň třicet stupňů. Zrychloval stále víc a víc, ať chtěl nebo ne. Případný pád musel vést k těžkým zraněním, ne-li smrtelnému.

Skutečně upadl, ale v tu chvíli nad ním musel držet ruku hned celý pluk andělů strážných. Pád zapříčinila nečekaná trhlina, kterou sklon svahu napůl přecházel opět do snesitelného úhlu. Ale neupadl na skalnatou půdu, nýbrž

udělal ve vzduchu groteskní tříčtvrteční salto, na jehož konci pak přistál v hustém křoví. Zmrzlé větve se roztříštily jako sklo a způsobily mu na tucet drobných řezných a tržných poranění, ale nejhorší prudkost pádu zbrzdily.

Omámeně zůstal na chvíli ležet. Srdce mu bušilo a cítil, že krvácí, ale necítil sebemenší bolest. Ještě větší zázrak však byl, že se mohl hýbat, když to zkusil. Proti vší pravděpodobnosti – a především: proti jeho pevnému přesvědčení – si zřejmě vůbec nic nepolámal.

Stefan se s námahou shrabal ze země. Zkřivil obličej, když se podíval na své rozbité, krvácející ruce, ale necítil sebemenší bolest. Stefan nikdy v životě nebyl těžce zraněn, aniž by přitom ztratil vědomí, takže neměl ani tušení, jak dlouho šok vydrží. Ale zřejmě mu v nejlepším případě zbývaly ještě minuty, než otupující působení šoku pomine a každý i sebemenší pohyb se stane utrpením. Do té doby se musí dostat, co nejdál to jen půjde.

Rozběhl se naslepo, aniž by věděl, kam a jestli se přitom Rebece a Wisslerovi přibližuje, nebo se od nich vzdaluje. Půda se mu pořád ještě prudce svažovala pod nohama; ne už sice tak strmě jako předtím, ale pořád ještě dost, aby nemohl běžet tak rychle, jak by chtěl. Měl strach, že by mohl znovu spadnout a tentokrát se už doopravdy poranit. Navíc bylo tady dole zřejmě ještě o mnoho temněji než nahoře na hřebeni. Viděl jen na pár kroků před sebe. Půda byla posetá kamennou sutí a tu a tam se ze tmy před ním vynořovaly i některé nebezpečnější překážky, kterým se jen s největšími obtížemi dokázal vyhnout. Nepatrným zbytečkem rozumu, který nebyl plně zaměstnaný tím, aby se nějak udržel na nohou, dospěl k zachmuřenému odhodlání: zabije Wisslera, jakmile ho jen dostane do rukou.

Svah jako by nebral konce. Ve svém rozrušení a při tomto světle sotva dokázal odhadnout vzdálenost, ale Vlčí srdce muselo být mnohem hlubší, než se seshora zdálo; to nebylo jen údolí, to byla hluboce zařízlá rokle, do které by nikdy nikdo, kdo má je z poloviny všech pět pohromadě, nesestupoval.

Stefan klopýtal dál, ale samozřejmě to nakonec dopadlo,

jak to dopadnout muselo: vyhnul se desítkám skal a kmenů, které se mu ve tmě stavěly do cesty, ale nakonec přece jen do jednoho stromu narazil a upadl. Převalil se, ještě kus cesty klouzal po zádech a po zadku dál dolů, ještě dvakrát nebo třikrát se převrátil, než se konečně zastavil. A tentokrát to bolelo.

Když se zvedl, zaslechl kroky. Ve tmě nalevo od něho se cosi pohybovalo. Stefan přimhouřil oči. Pořád ještě slyšel kroky a pak uviděl i jakýsi stín, který se pohyboval přímo vedle něho. Wissler nebo Beci.

Když poznal svůj omyl, bylo už dávno pozdě. Ani Wissler, ani Rebeka na sobě neměli bílé maskáče. A taky by na něho nemířili samopalem.

Stefan se s potlačeným zaúpěním zapotácel. Rus proti němu vypálil krátkou dávku, až ze země vyletěla sprška jisker a sypkého sněhu, pak ale přestal střílet a s rozkazovačným *„hoj“* namířil zbraň proti němu.

Stefan strnul. Instinktivně zvedl ruce, ale hned současně taky věděl, že udělal snad vůbec to nejhorší, co mohl. Dávka ze samopalu do zad by zřejmě byla stokrát milosrdnější než to, co ho čeká, jestli se dostane do zajetí. Myšlenky se mu prudce honily hlavou. Byl pevně odhodlán bojovat ne-li o život, tedy alespoň o rychlou smrt.

Rus se pomalu přibližoval. Byl velice nervózní. Jeho prst se ustavičně třásl na spoušti a taky jeho oči byly v ustavičném, nervózním pohybu. Snad tušil past.

Stefan se skoro lekl, když uviděl, jak mladý voják je. Dvacet. Nanejvýš. Když Barkov s kompletní svou jednotkou „dezertoval“, musel být tento voják skoro ještě dítě. Tím byl v podstatě ještě pořád.

Toto poznání dodávalo Stefanovi odvahu k zoufalému činu. Počkal, až mladý voják dojde skoro až k němu, pak se bleskurychle otočil stranou, chytil hlaveň samopalu a vší silou jí trhl. Nepodařilo se mu vojákovi zbraň vytrhnout, ale mladík napůl ztratil rovnováhu a padl vrchní polovinou těla dopředu. Ale zbraň stále ještě nepustil, nýbrž naopak stiskl spoušť. Z

hlavně vyšlehl oranžovorudý plamen a kov se během jediné vteřiny nesnesitelně rozpálil.

Stefan vykřikl bolestí, přesto ale dál držel hlaveň samopalu pevně a vší silou ji tlačil od sebe. Současně prudce zvedl koleno a pokusil se mladíka kopnout do obličeje.

Zjevně ho však podcenil. Třebaže byl mladík jen polovičního věku než Stefan, reagoval nesrovnatelně rychleji a s precizností cvičeného bojovníka. Pustil zbraň, Stefanovo koleno odrazil levou rukou, zatímco druhou rukou ho chytil za nohu. A tak ne ruský voják, ale právě Stefan byl vymrštěn a strašnou silou sražen na záda.

Náraz mu vyrazil dech, takže nemohl ani vykřiknout. V týlu mu explodovala prudká bolest a na okamžik ho dohnala na samý pokraj bezvědomí. Ještě tak rozmazaně něco viděl, ale když chtěl vstát, nešlo to. Rus se nad ním vztyčil, obrovský a hrozivý, bílý přízrak, který ho vzápětí zabije. A bude po všem, pomyslel si ještě Stefan v mrákotách.

Tu však koutkem oka zahlédl stín, jakousi druhou, tmavě oblečenou postavu. Bez nejmenšího hluku se vrhla na Rusa, zezadu ho sevřela oběma rukama a současně ho kolenem kopla do ledvin. Mladý Rus vyhekl bolestí, upustil zbraň a podlomil se v kolenou. Wissler mu vsunul levou ruku pod bradu, pravou s široce roztaženými prsty mu přitlačil proti čelu a brutálně hlavou škubl. Stefan zděšeně zavřel oči, ale viděl dost filmů kung-fu, aby věděl, co znamená suché prasknutí, které dolehlo k jeho sluchu.

Wissler nechal Rusovu mrtvolu padnout na zem a přiklekl vedle Stefana. „Všechno v pořádku?“ zeptal se. „Jste zraněn?“

„Myslím, že… ne,“ zamumlal Stefan. „Kde… kde je Beci?“

„Kousek odsud.“ Wissler se trochu přesunul, chytil Stefana zezadu pod pažemi a s hravou lehkostí ho zvedl. Ruce měl jak ze železa. „Je v pořádku. Pojďte!“

Stefan se otřepal a jako zázrakem se dokázal udržet na nohou z vlastních sil. Upřeně hleděl na Rusovu mrtvolu, hlavu měl otočenou skoro o sto osmdesát stupňů a mrtev vypadal ještě mladší než předtím.

„Vy jste ho zabil,“ zamumlal.

„On nebo vy,“ odpověděl Wissler. „Pojďte. Těch chlapů se tu potuluje ještě víc!“

„Ale vždyť to byl skoro ještě kluk!“ protestoval Stefan. Pocit studeného, ledového děsu, který nedokázal ani dost dobře definovat, se mu šířil celým tělem; snad že to bylo pro něho něco naprosto nového.

„Kluk s kalašnikovem!“ Wissler se sklonil po mladíkově zbrani, vytáhl zásobník a znovu ho zarazil zpátky. „Ten už měl pravděpodobně na svědomí dobrý tucet lidí. Chtěl jste být třináctý?“

Stefan neodpověděl. Wissler na něho ještě chvíli upřeně hleděl, oči mu sršely hněvem, ale náhle se uklidnil. Dokonce se pokusil o úsměv. „Pojďte, Stefane. Musíme dosud zmizet. Pravděpodobně jich kolem dokola bude ještě dalších dvacet nebo třicet.“

„Proč je všechny nepozabíjíte?“ zeptal se Stefan opovržlivě.

„Protože se čirou náhodou nejmenuji James Bond,“ odpověděl Wissler. Zdálo se být skutečně dotčen. „A jen tak mimochodem, vůbec mi nedělá radost zabíjet lidi. Tak co dál? Mám vás dovést k vaší manželce, nebo tady zůstaneme a počkáme tady na Rusy?“

Rebeka reagovala nakonec právě tak, jak Stefan očekával, a to záchvatem pláče. Byl tomu rád. V jejich vztahu byla Rebeka jednoznačně ta silnější; kolikrát tak silná, až ho její síla děsila a v duchu se ptával, jestli to, co považuje za sílu, není ve skutečnosti zatrpklost: jen krunýř, který si jeho žena staví mezi sebe a zbytek světa, aby se za ním ukryla. Dost tvrdá vůči jakékoli bolesti, dokonce i vlastní. Proto nyní přijímal její pláč s velkou úlevou; slzy jí nepůsobí bolest, ba právě naopak v ní bolest uvolňují a vyplavují ven, namísto aby ji přidala do rezervoáru utrpení, který se v ní naplňoval rok za rokem. Alespoň doufal, že tomu tak je.

„Už se cítíš lépe?“ zeptal se. Našli útočiště ve skrytu malé skupinky stromů, obklopené ze všech stran tmou. Stefan už

docela ztratil smysl pro čas, ale domníval se, že od jejich útěku z domu nemohlo uplynout víc než půl hodiny. Barkovovi vojáci bezpochyby po nich horečně pátrají a stromy jsou jen ubohý úkryt. Jediným jejich skutečným spojencem byla tma, kterou dosud Stefan tak nenáviděl. Noc bude trvat ještě spoustu hodin, navíc ještě v tuto roční dobu, jednou však skončí, a pak…

Ne, nechtěl na to myslet. Teď ne. Žijí, to jediné se počítá. Kolikrát stačí zavřít před skutečností oči. Jistě ne na dlouho, ale rozhodl se darovat si ještě aspoň půl hodiny, než se smíří s tím, že jsou tak jako tak odsouzeni k smrti.

Beci na jeho otázku neodpověděla, proto ji chytil za ramena a odtáhl si ji jemně od sebe natolik, aby jí viděl do obličeje. Oči měla napuchlé a podlité krví, taky horečka se jí prudce vrátila. Ale reagovala na jeho dotek a odpověděla – se skoro minutovým zpožděním, jako by právě tolik času potřebovala, aby jí jeho slova pronikla do vědomí.

„Trochu. Ne moc. Ale jde to.“ Ještě se od něho kousek odtáhla a hranou dlaně si přejela po obličeji, jako by chtěla setřít dávno zaschlé slzy. „Jestli někdy někomu prozradíš, žes mě viděl brečet, tak tě zabiju.“

Pokud k tomu ještě budeš mít příležitost, pomyslel si Stefan. Ale přinutil se, aby opětoval její úsměv, a řekl: „A totéž platí i pro tebe, jestli někomu řekneš, jak jsem naletěl tomu Wisslerovi.“

Oba se zasmáli, ale bylo to docela jiné, než ve všech těch knížkách a povídačkách, ve kterých o podobných situacích četli. Nebyl to nijak osvobozující smích. Nepůsobil odlehčení, nezbavoval tlaku, nýbrž naopak zanechával hořkou pachuť na jazyku.

„Co myslíš, kdo to je ve skutečnosti?“ zeptala se Rebeka po chvíli.

„Wissler?“ Stefan pokrčil rameny. „Nemám ponětí. Ale můžu ti říct, co docela jistě není. Není to nějaký neškodný průvodce cizinců a není ani Rakušan, nýbrž Američan.“

„Jak to víš?“

Stefan se zasmál. Tentokrát upřímně. „Vzpomínáš si, co nám říkal o Barkovovi? *Šílený jak hajzlová vzteklá krysa?* To by žádný Rakušan neřekl. Ani Němec. Je to typicky americké rčení. To mi věř. Znám ho nejmíň ze dvaceti románů od Stephena Kinga."

Rebeka zůstala vážná. „Je tedy od CIA," řekla.

„To jsem neřekl," odpověděl Stefan. „Mohl ho poslat bůhvíkdo. Třeba Rusi. Nebo mafie. Kdokoli. Možná není nic víc, než malý, mizerný nájemný vrah, který hledal dva hlupáky, kteří by ho dostali k Barkovovi."

„Úplně vedle," řekl v tu chvíli Wissler za jejich zády. „Ale v jednom ohledu máte pravdu: bez vás bych se nikdy k Barkovovi nedostal. Bavili jste se příliš hlasitě. Buďte opatrnější."

Stefan si ho změřil nenávistným pohledem, ale Wissler se jen zasmál. „Opravdu jste to poznal z toho jediného slovního spojení? Úžasné, člověk nikdy nemůže být dost opatrný."

„Takže je pravda, že jste…?" zeptala se Rebeka.

„Co? Američan?" Wissler zavrtěl hlavou, opět se zasmál a širokým, rakouským dialektem dodal: „Tož to né, já su pravé Vídeňák."

„A já zase císařovna siamská," odpověděla Rebeka opovržlivě.

„Čím méně víte, tím lépe pro vás," řekl vážně.

Rebeka vybuchla. „Poslyšte. Proč ještě lžete? Tak jako tak nás zabijete. A pokud ne vy, tak Rusi."

„Teď jste mě zklamala," odpověděl Wissler. „Zabít jsem vás mohl přece mnohem snadněji."

„Ano?"

„Prostě jsem vás mohl nechat v tom domě," řekl Wissler vážně. „Pak byste už byla mrtvá, nebo byste toužila být."

Rebeka neodpověděla, ale Stefan viděl, jak sebou lehce trhla, což v něm vyvolalo prudkou zuřivost. Divoce vyskočil. „To tě tak baví děsit mou ženu, ty mizero?" zeptal se. Cítil, že se s ním děje něco, proti čemu je naprosto bezmocný a proti čemu se ani nechce bránit. Jeho hněv explodoval v čirou

zuřivost. Chytil Wisslera za bundu, divoce jím lomcoval a řval: „Oba dva jsi nás dostal do smrtelného nebezpečí! A teď tady pojdeme, ty hajzle! Využil jsi nás a sereš na to, jestli se z toho dostaneme nebo ne! Ty zatracený, odporný všiváku! Ty…“ Hlas mu přeskočil do groteskního vykvíknutí a zlomil se. Chyběla mu slova. Žádná nadávka se mu nezdála být dostatečně urážlivá, žádná nedokázala ani z poloviny vyjádřit všechno, co vůči Wisslerovi cítil.

Zatřásl Wisslerem ještě víc, nakonec se rozmáchl a pokusil se jej udeřit. Wissler by se jeho úderu mohl snadno ubránit, ale omezil se jen na to, že uhýbal.

Nakonec se ale Stefan přece jen trefil. Strašně to bolelo. Stefana to bolelo. Měl pocit, jako by pěstí udeřil do zdi, zatímco se Wissler zapotácel půl kroku nazpět. Stále ještě se nepokoušel bránit, ba ani potom, když se Stefan rozpřáhl, aby mu zasadil další ránu.

Ale už neudeřil. Během jediné vteřiny jako by ho opustily všechny síly a stejně rychle pominul i jeho vztek. Bylo to jako předtím s tím jejich smíchem: krátká, ale divoká exploze citů a násilí mu nejenže neulehčila, nýbrž ho nakonec stála i poslední zbytek sil. Cítil se prázdný, ne však uvolněný.

„Už je vám líp?“ zeptal se Wissler klidně.

„Ano,“ zalhal Stefan. Neměl už dost sil, aby hleděl Wisslerovi do očí, a tak se jen prudce obrátil a znovu se posadil vedle Rebeky.

„Dobrá tedy,“ řekl Wissler. Opět se k nim přiblížil. Ret měl od Stefanovy pěsti rozražený a tekla mu krev, ale nevěnoval tomu nejmenší pozornost. „Teď, když jste se vyzuřil, můžeme, doufám, mluvit o důležitějších věcech.“

Stefan si beze slova civěl na svou ruku. Dva kotníky měl odřené a v celé ruce mu bolestivě škubalo. Zkusil pohnout prsty. Bolelo to.

„Ach, ještě tohle?“ vzdychl si Wissler. „Chcete trucovat celou půlhodinu, nebo stačí deset minut?“

„S vrahy nemluvíme,“ řekla Rebeka.

„Ne?“ Wissler se zasmál. Dřepl si před ni a ruce si položil

na stehna. „Před půl hodinou jste s jedním mluvila. Vydala jste spoustu peněz a postoupila obrovské riziko, abyste s ním mohla mluvit, pokud se pamatuji.“

„To bylo něco jiného!“

„Ale?“ řekl Wissler. „Jak to? Čím se liším od Barkova – kromě toho, že on má na svědomí přinejmenším stokrát tolik lidských životů? Snad že se zaštítil svými ‚zásadami‘, svou věrností vůči tomu, čemu věří? Já jsem vrah a on pouhá oběť, že? Ubohý, nevinný nástroj. Víte, co to je? Hromada sraček. Ten chlap nebyl nic víc než vzteklý pes!“

Rebeka mlčela. Jen na něj upřeně hleděla, avšak Wissler pokračoval: „Co vás opravňuje odsoudit mě a jeho ne? Protože jsem vás využil, abych se k němu dostal? Ten chlap si nic jiného než smrt nezasloužil. Byl netvor. Psychopat, vraždící pro potěšení.“

„A vy jste jeho soudce?“ zeptala se Beci.

„Proč ne? Někdo ho musel zastavit.“

„Ach ano,“ řekla Rebeka ironicky. „A vás vyvolil Bůh, abyste vykonal tento akt nebeské spravedlnosti! Nebo vás poslali ti, co měli strach, že by mohl promluvit?“

„Ano,“ odpověděl Wissler lhostejně. „No a? Zřejmě pořád ještě nechápete, kdo byl ten chlap. Nic jiného než šílený masový vrah. Někdo ho musel zastavit. A já jsem si přisvojil právo být ten Někdo. Možná nejsem lepší než on, ale nevěřím, že právě *vy* to můžete posoudit.“

Rebeka zaťala pěsti. Oči se jí už zase naplnily slzami, ale tentokrát to byly slzy vzteku. Taky Stefan byl pobouřený. Měl vztek na Wisslera, že trápí Rebeku, ale současně se děsil i svých vlastních pocitů. Wisslerova slova ho nepobuřovala ani přibližně tolik, jak by vlastně měla. Wissler si hrál na boha. Opásal se pistolemi, nasadil si klobouk jak Wyatt Earp a sám se jmenoval soudcem; to samozřejmě nebylo v pořádku. Stefan byl odhodlaným odpůrcem jakéhokoli druhu samosoudu. A přece se mu něco z toho, co Wissler říkal, zažíralo do myšlení jako zákeřný jed. Stefan se tomu zoufale bránil, ale cítil, že to působí. Už teď.

Wissler znovu vstal. „Tak," řekl poněkud změněným tónem, „myslím, že to bylo nutné. Snad se teď budeme moci bavit o tom, co bude dál."

„Proč?" řekl Stefan trpce. „Jakmile vyjde slunce, je po nás."

„Jakmile vyjde slunce," odpověděl Wissler, „budeme v bezpečí. Za úsvitu nás zachrání."

„Jak?"

„Vrtulníkem," odpověděl Wissler. „Ve tmě tu nemůže přistát. Jakmile se rozední, tak už ano. Musíme jen vydržet do svítání."

„A jak pilot pozná, kde jsme?" zeptala se Rebeka.

„Protože ho přivolal," odpověděl Stefan zachmuřeně. „To *vy* jste měl ten zaměřovač, který zjistili, že? To nebyl ten nahrávač."

„Obávám se, že máte pravdu," připustil Wissler. „Slíbili mi, že se ten přístroj nedá zjistit, ale jak jste sami viděli, nebylo tomu tak. Musel jsem improvizovat."

„A vy si myslíte, že se Barkovovi lidé budou jen tak dívat, jak nastupujeme do nějakého vrtulníku a odlétáme odsud?" Stefan se zasmál. „Jste blázen!"

„Barkovovi lidé nejsou problém," odpověděl Wissler. „Budou nás hledat, ale až se rozední. Jenže to my už budeme pryč."

„Samozřejmě. Protože mají strach ze tmy," řekla Rebeka posměšně.

Wissler zachoval klid. „Zapomněla jste, co jsem vám o tomhle údolí vykládal," řekl. „Nikdo do něj nevchází, a už vůbec ne v noci."

„Kecy," řekl Stefan. „Jsou to vojáci. Žádní pověrčiví venkovani, kteří mají strach ze starých pohádek."

„Jistěže ne. Ale vy to údolí neznáte, Stefane. Ti muži ano. Terén je tu nepřehledný. Ani ve dne není bezpečné sem chodit. Potmě je to skoro sebevražda. Nemají sebemenší důvod riskovat. Konečně neexistuje prakticky jediný východ z údolí. Věří, že tu jsme uvěznění; alespoň mají dost času, aby si

opatřili posily a dostatečné technické vybavení, než na nás podniknou velkou štvanici.“ Vzdychl si. „Ale nechci vám nic zastírat. Máme jiný problém.“

„A jaký?“ zeptal se Stefan nedůvěřivě.

„Důvod, kvůli kterému se domorodci údolí bojí,“ odpověděl Wissler. „Vlky.“

„Vlky?“ Rebeka hlasitě zalapala po dechu.

„Sama jste je slyšela,“ řekl Wissler. „Vzpomínáte si? To dítě?“

Asi na vteřinu zavládlo zděšené mlčení. Stefan vrhl směrem k Rebece rychlý, starostlivý pohled; ne kvůli vlkům, jak se snad mohl Wissler domnívat, nýbrž proto, že už zase strkal prsty do staré rány. Ta myšlenka znovu posílila Stefanův vztek. Wissler o tom samozřejmě nemohl mít tušení, ale to nic neměnilo na tom, že už zase působil Rebece bolest.

„Ti jsou pravý důvod, proč se místní tomuto údolí vyhýbají,“ pokračoval Wissler. „Ve hře je tu spousta pověr a povídaček, ale bohužel nejde jen o tohle. Tady jsou pořád ještě volně žijící vlci. Pravděpodobně jen hrstka; a téměř určitě mají oni z nás větší strach než my z nich. Přesto musíme být opatrní.“

Stefan na něho upřeně chvíli hleděl. Wisslerova slova nezněla jen, jako by se jimi hodlal sám uklidňovat, prakticky teď říkal pravý opak toho, co tvrdil ještě před pár minutami. Proč by se mělo padesát těžce vyzbrojených vojáků vylekat něčeho, čeho se *oni* nemusejí obávat? Wissler lhal – buď ohledně Rusů, nebo vlků.

„Vlci,“ zamumlala Rebeka. „Neměli bychom pak raději… vylézt na strom, nebo tak něco?“

Wissler chvíli o jejím návrhu vážně uvažoval, ale pak zavrtěl hlavou, usmál se a dlaní udeřil do kalašnikova, který mu visel na koženém řemeni na prsou. „Nic se nám nestane,“ řekl. „Nejsem sice odborník na vlky, ale většina z toho, co se o nich vykládá, hrozně přehání. Jsou to šelmy, ale normálně žádní lidožrouti.“ Vstal. „Trochu se kolem porozhlédnu, když vás to uklidní. Zůstaňte tu.“

Když se obrátil a chtěl zase zmizet ve tmě, zavolal ho ještě Stefan zpět. „Wisslere!“

Wissler otočil hlavu a podíval se po něm, aniž by se skutečně obrátil. „Ano?“

„Kdo vás vlastně pověřil, abyste velel?“ zeptal se Stefan nepřátelsky.

„Tady tohle.“ Wissler zvedl zbraň. „Ale nemusíte dělat, co říkám. Pro mě, za mě si můžete vyrazit na procházku. Nebo si vylezte na strom.“

A bez jediného dalšího slova zmizel ve tmě. Stefan by nejraději vyskočil a rozběhl se za ním, aby mu jednou provždycky už rozmlátil ten povýšenecký výraz v jeho obličeji, ale neměl k tomu dost odvahy. Kromě toho nemohl nechat Beci samotnou. „Všivák.“

„Myslíš, že má pravdu?“ zeptala se Rebeka.

„V čem? Že si máme vylézt na strom?“ zeptal se Stefan posměšně.

Rebeka zůstala vážná a Stefan se v duchu musel ptát, jestli ji ještě někdy uvidí usmívat se. „S těmi vlky.“

Stefan se k ní přitáhl a položil jí ruku kolem ramen, než odpověděl. „Všechno je možné,“ řekl. „Ten zvuk, který jsme slyšeli…“

„To nebyl vlk,“ trvala na svém Rebeka. „Nejsem přece blbá! Poznám rozdíl mezi vlčím vytím a dětským pláčem.“

„Jistě,“ řekl Stefan, který měl málo chuti začínat celou diskusi zase od začátku – a taky skoro panický strach, aby v ní zase nevzbudil starou bolest. Ohledně toho zvuku nesdílel Becin názor na sto procent. Samozřejmě věděl, jak pláče dítě; ale v podstatě neznal vůbec vlčí vytí. Jeho znalosti ohledně vlků se omezovaly jen na půl tuctu dokumentárních a hraných filmů, které viděl, a na občasné návštěvy zoologické zahrady. Beci na tom ostatně byla stejně. Zvuk, který předtím slyšeli, mohl mít všechny možné příčiny – od skučení větru až po skutečné dítě, které ovšem mohlo být na kilometry daleko. Jako civilizovaní a především velkoměstští lidé byli zvyklí na stálou zvukovou kulisu, ovšem Stefan velmi dobře věděl, že

tady venku se akustika řídí svými vlastními, zvláštními zákonitostmi.

„To bylo dítě," trvala na svém Rebeka.

„Vůbec ti neodporuji," odpověděl Stefan.

Rebeka po něm šlehla pohledem. „Ne. Raději neříkáš vůbec nic. Zřejmě mě považuješ za bláznivou. Ale já vím, co jsem slyšela."

„Beci," řekl, jak jen mohl nejjemněji, „myslím, že… že jsem během posledních let spoustu věcí špatně pochopil nebo jsem je prostě neviděl. Jistě si o tom musíme promluvit, ale… prosím tě, ne dnes. Nemyslím, že bych na to měl zrovna náladu."

„Máš mě za blázna?"

„Samozřejmě ne!" odpověděl vyděšeně. Ale současně taky cítil, že je to naprosto nesmyslné, neboť ať už řekne nebo udělá cokoli, stejně momentálně nic z toho k ní nepronikne. Bylo to k zoufání a jednu chvíli byl Stefan skutečně zoufalství blízko. Ne onomu panickému zoufalství, doprovázenému návaly adrenalinu a bušením srdce, jaké cítil předtím, nýbrž spíš onomu otupujícímu pocitu, rozlévajícímu se v jeho žilách jako roztavené olovo. Skutečně se mu zdálo, jako by cítil, jak mu všechny údy těžknou. V jednom směru měl pravdu: opravdu v minulých letech spoustu věcí buď neviděl, nebo prostě nechtěl vidět. Ptal se jen, proč to musí být právě teď.

„Možná máš skutečně pravdu," pokračoval po chvíli. „Těžko tomu sice věřit, ale i tento kraj je obydlený. Ne zrovna tohle údolí, ale poblíž je několik vesnic. Snad si s námi prostě jen zažertoval vítr."

Neodpověděla, ale její pohled byl dostatečně výmluvný. Stefan byl skoro rád, když se Wissler vrátil. Zřejmě nebyl nijak daleko.

„Myslím, že jsem našel místo, kde se můžeme schovat," řekl.

„Nějaký vysoký strom?" zeptal se Stefan.

„Skoro," ušklíbl se Wissler. „Pojďte se mnou."

Vyzývavě jim pokynul rukou a Stefan s Rebekou si

navzájem pomohli vstát. Pohyb působil Stefanovi větší potíže, než čekal. Extrémní výkony, ke kterým bylo jeho tělo přinuceno, vystřídala nyní ochablost, rychleji a úplněji, než by si kdy dal zdát. Byl si jist, že kdyby zavřel oči na víc než pět vteřin, okamžitě by usnul, nic nehledě na nějaké nebezpečí. Dokonce mu připadalo i docela zábavné, že by mohl zaspat svou vlastní smrt. Alespoň by to bylo pohodlné řešení.

„Potkal jste nějaké vlky," zeptala se Rebeka.

„Ne." Wissler se pobaveně usmál, ale jeho pohled říkal něco jiného. „Buďte ráda, děvenko."

„Neříkejte mi děvenko," řekla Rebeka ostře. „Jsem starší než vy."

„Jen biologicky," odpověděl Wissler lhostejně. „A pokud chcete, aby to tak bylo i dál, pak mluvte o něco tišeji. Tady je hlas slyšet na kilometry daleko."

Rebeka ho obdařila zuřivým pohledem, ale byla dostatečně chytrá, než aby z přesvědčení nebo ze vzdoru pokračovala v nesmyslném sporu. Přesto však dokázal Stefan dobře poznat, jak je Beci naložena. Její reakce se jen málo lišily od jeho vlastních. Výbuch vzteku, kterým on už prošel, v ní doutnal, ale výsledek mohl být tentýž.

Šel o něco rychleji a jakoby náhodou tak, aby přerušil přímý kontakt očí mezi nimi. Náhle se Wissler zastavil a varovně zvedl ruku,

„Co…?" začal Stefan, ale Wissler zvedl ruku ještě výš, a Stefan zmlkl. Chvíli naslouchal, ale neslyšel nic. Jen vítr.

Wissler chytil oběma rukama samopal a pátravě se rozhlédl. Stefan sledoval očima jeho pohyb, aniž by však uviděl nebo zaslechl něco nápadného. Wissler však musel něco objevit, neboť se nakonec otočil doleva a opatrně šel dál. Současně jim naprosto jednoznačným gestem dal najevo, aby zůstali stát.

Stefan by stejně nebyl s to jít za ním, i kdyby chtěl – a on naprosto zřejmě *nechtěl.* Ale právě tak málo chtěl zůstat stát sám ve tmě. Nenáviděl se za to, ale musel si přiznat, že už Wisslera akceptoval za ochránce. S bušícím srdcem čekal, až se Wissler vrátí.

Nevracel se. Jeho kroky umlkly skoro ve stejnou chvíli, kdy tma pohltila jeho postavu, jako když zmizí duch. Uplynula minuta, druhá a ještě jedna. Trojnásobná věčnost. Srdce Stefanovi divoce bušilo.

„Stefane!“

Skoro až vykřikl. Polekaně se otočil a teprve teď si všiml, že Beci už nestojí vedle něho. Udělala několik kroků opačným směrem než předtím Wissler a napůl už zmizela v zasněženém křoví. Obrátila se zpět k němu a vzrušeně mávala oběma pažemi. „Pojď sem! Rychle!“

Stefan se rozběhl k ní a snažil se skrze zasněžené větve zahlédnout, co Rebeku tak rozrušilo. V první chvíli však neviděl nic než sníh a stíny. Pak ale pochopil svůj omyl. Nebyl to sníh. A taky to nebyly jen stíny.

Z druhé strany křoví ležela nehybná postava v bílých maskáčích. A temná místa na sněhu kolem něj, byla z velké části jeho krev.

„Panebože!“ zamumlal Stefan, trhl sebou a udělal rozkazovačné gesto směrem k Rebece. „Zůstaň tady.“

Rebeka by stejně neudělala ani krok, aby se přiblížila ještě víc k mrtvému, a ani Stefana to nijak nelákalo; ale přesto si rázně razil cestu houštím a nakonec si dřepl vedle Rusa. Nasládlý, odporný pach ho udeřil do nosu: pach krve. Muž nebyl mrtev dlouho. Ale Wissler taky nebyl pryč dlouho.

A jako by svým pomyšlením přivolal, náhle zaslechl přibližující se kroky a o chvíli později zaslechl Wisslerův hlas: „Zatraceně, co to má být? Říkal jsem, že máte…“

Wissler zmlkl uprostřed řeči. Stefan vzhlédl. Wissler zůstal stát vedle Rebeky a zíral se směsicí hrůzy a údivu střídavě na ni a na mrtvého vojáka.

„Čistá práce,“ řekl Stefan hořce. „Srdečně gratuluji. Neslyšel jsem ani muk.“

Wissler svraštil čelo. Neřekl nic.

„V jednom směru jste skutečně nelhal,“ pokračoval Stefan. „Vy opravdu nejste James Bond. Vy jste Freddy Krueger.“

„Já jsem to nebyl,“ řekl Wissler klidně.

„Nechte toho," řekl Stefan. „Sakra, nelžete mi pořád! Vy –"

„Myslím, že říká pravdu," přerušila ho Rebeka. Promluvila velmi tiše, téměř bezbarvým hlasem, ale snad právě proto se Stefan odmlčel uprostřed řeči.

Rebeka zvedla ruku a ukázala kamsi za něj. „Podívej!"

Docela pomalu Stefan otočil hlavu a podíval se udaným směrem. A hned viděl, co má Rebeka na mysli.

Sníh kolem mrtvého byl udupaný a plný krve a bláta, ale mezi stromy se nacházelo malé, nedotčené místečko, sotva metr od něho. Tam byl sníh téměř nedotčený. Ale byly tam dvojí, hluboce vytlačené stopy, vycházející ze tmy mezi stromy a těsně vedle zase další, vedoucí pryč odsud. To nebyly lidské stopy. Ale třebaže Stefan nikdy ve svém předchozím životě takové stopy neviděl, věděl hned, komu patří.

Byly to vlčí stopy.

To, co Wissler našel, skutečně nebyl strom, ale co do bezpečnosti něco velice podobného: skupina skal, tyčících se do výše dvou a půl až tří metrů a ze tří stran úplně nepřístupná. Čtvrtou stranu pak tvořila strmá halda kamení a suti, která sice nebyla ani pro člověka, ani pro vlka nepřekonatelná, nicméně dala se snadno hájit. Stromy tu byly méně husté, takže se nepozorovaně nemohlo přiblížit nic většího. Pokud by to dokázal Stefan posoudit, pak by snad poznal, že skutečně jde o přírodní pevnost, kterou jsou dokonce i bez střelných zbraní schopni bránit značnou dobu i proti celé smečce vlků.

Ale to nedokázal.

Nedokázal si ani dost dobře vzpomenout, jak dlouho sem šli, vůbec už nemluvě o tom, kterým směrem šli.

Pohled na mrtvého vojáka ho docela vyvedl z míry, třebaže to toho večera nebyl první a třebaže smrtí těch ostatních přihlížel mnohem bezprostředněji. Ale kromě mnoha jiných – v žádném případě příjemných – poučení, kterých se mu této noci dostalo, bylo toto snad nejbolestivější: není smrt jako smrt. Barkov zemřel, protože se jeho smrt hodila do politických výpočtů jistých mocných, ať už se tak stalo právem či neprávem; jeho vojáci více či méně ze stejných

důvodů, nebo prostě proto, že měli tu smůlu, že byli v nesprávnou dobu na nesprávném místě. Ale co se přihodilo vojákovi, kterého našli v lese, to bylo něco jiného. Jeho smrt byla mnohem přímočařejší, jaksi brutálně svévolnější a taky nesmyslnější. Vlastně by měl toho mrtvého v lese akceptovat spíš než Barkova a jeho dva tělesné strážce, nebo muže, kterého Wissler zabil pod domem. Ale tento strašný nález ho šokoval desetkrát víc než násilné umírání, jehož byl svědkem. Náhle tu byli konfrontováni s novým, nevypočitatelným nepřítelem, který se nestará ani o logiku, ani o veřejné mínění, a to byl snad ten skutečný rozdíl: Barkovova smrt ho pobouřila. Smrt ruského vojáka v lese v něm však vyvolala paniku, neboť oslovovala jeho prapůvodní instinkty, během jediné vteřiny jako by zmizelo patnáct tisíc let civilizace; opět byli možnou kořistí.

„Asi za dvě hodiny se rozední," řekl Wissler. „Pak nás odvezou."

Stefan se ani nenamáhal, aby se na něj podíval. Ani Rebeka, ani on se na nic neptali, a alespoň Stefana to v podstatě ani nezajímalo. V hloubi duše byl přesvědčen, že tohle údolí stejně už živí neopustí.

Nějakou chvíli trvalo, než Wisslerovi došlo, že se odpovědi nedočká. Nuceně si odkašlal a pak poněkud příjemnějším tónem dodal: „Než odletíme, měli bychom si jednu nebo i dvě věci vyjasnit."

Stefan sice zvedl hlavu, ale ne aby se soustředil na Wisslerova slova, nýbrž aby se podíval na Rebeku. Seděla vedle něho, hlavu měla položenu na jeho rameni a zdálo se, že spí. Pohled na ni vyvolal ve Stefanovi absurdní pocit závisti. On sám se neodvažoval poddat se své únavě a usnout; teď po nálezu toho mrtvého už ne. Měl strach, že by se probudil a zjistil, že to vše není noční můra. Aniž by se na Wisslera podíval, odpověděl: „Proč? Závisí na naší odpovědi, jestli nás vezmete s sebou?"

Stále se ještě na Wisslera nedíval, ale přesto vycítil, že jeho slova Wisslera zranila. „Co je to s vámi?" zeptal se Wissler

ostře. „Máte strach přiznat, že bych mohl mít pravdu?“

„Pravdu?!“

„V tom, co jsem říkal o Barkovovi.“

Stefan se zasmál. „Vy jste opravdu blázen,“ odpověděl. „A kromě toho se mi o tom už nechce mluvit.“

„Dříve nebo později budeme muset.“

„To těžko,“ odpověděl Stefan nepřátelsky. „Přestaňte se doprošovat mého porozumění. Jestli očekáváte, že vám udělím rozhřešení, pak si ještě moc počkáte.“

Wissler hlasitě zasupěl. Ale když pak opět promluvil, měl hlas plně pod kontrolou, ba téměř bezstarostný. „Vy se samozřejmě pokusíte všechno, co jste tu viděli, zveřejnit.“

„A vy se zase pokusíte nám v tom zabránit.“

„Chyba,“ řekl Wissler. „Já vám v tom skutečně zabráním. Nebo možná ne já osobně, ale někdo jistě.“

„Někdo.“ Stefan se najednou musel přemáhat, aby nevybuchl smíchy. Z noční můry byla najednou šmíra třetí třídy. „Takže podle vás se nějací vlivní pánové postarají o to, aby mi nikdo nevěřil. A v krajním případě mě taky trochu zmáčknou, abych byl ‚rozumný‘, že?“

Wissler zachoval naprostý klid. „Myslím to s vámi dobře, Stefane,“ řekl. „S vámi oběma.“

„Ano,“ řekl Stefan trpce. „To jsme už poznali.“

„Podívejte se – já o tom nebudu diskutovat,“ řekl Wissler. „Věřte si mi, nebo nejenom si myslím, že vy i vaše manželka jste už vytrpěli dost. Nemusíte si ještě působit další problémy.“

„Ach tak?“

„Podám to jednoduše, Stefane,“ řekl Wissler. „Lidé, kteří mě vyslali, si moc nepotrpí na public relation. Nedovolí, abyste mluvil, Stefane.“

„A pokud si nedám říct, tak se mi něco přihodí,“ usoudil Stefan. Výhrůžka ho neděsila. Čekal ji.

„V nejhorším případě třeba i to,“ řekl Wissler klidně. „Ale to nebude třeba. Nikdo vám neuvěří. Nemáte žádné důkazy. Ani ty nejmenší. Ani fotky, ani nahrávky; ba dokonce ani

razítko v pasu, které by dokazovalo jen to, že jste byli v této zemi. Zato se však objeví spousta důkazů, že jste tu nebyli.“

„A opravdu si myslíte, že nás tohle odradí?“ zeptal se Stefan.

„Pravděpodobně ne,“ připustil Wissler bez oklik. „Ale pokud se pustíte do této hry, prohrajete ji, to mi věřte. Není to poprvé, co něco takového zažívám. Přijdete o všechno. O práci, hmotné zabezpečení i důvěryhodnost.“

„Už se třesu strachy,“ odpověděl Stefan jízlivě. Ani to nemusel hrát. Wisslerovy výhrůžky na něho vůbec nepůsobily, třebaže z docela jiného důvodu, než se mohl Američan domnívat. Nebylo to poprvé, co se někdo pokusil přimáčknout Stefana ke zdi, a taky tohle vyhrožování bral naprosto vážně. Konečně viděl, čeho je Wissler schopen. Nyní byl ale konfrontován s hrozbou, která byla mnohem zlověstnější a subtilnější než všechno, co mu mohl udělat Wissler nebo ti, pro které pracuje.

„Přece opravdu nevěříte ve všechny ty blbosti,“ řekl Wissler. „Svoboda tisku. Žádná cenzura. Svoboda informací. Pravda.“

„Vy zcela jistě ne.“

„Už jsem to řekl: párkrát jsem zažil, jak tyto věci fungují,“ odpověděl Wissler. „A věřte mi, funguje to. A i kdyby ne – čeho dosáhnete? Pár velkých titulků. Trochu rozruchu a zvířeného prachu. Za dva týdny se vše zase usadí a ani pes po tom neštěkne. Ale vy a vaše paní, zůstanete ležet uprostřed cesty. To by mě mrzelo.“

Stefan mu kupodivu věřil. Ale nic to nezlepšovalo. Nečinilo to Wisslera o nic sympatičtějším, spíš to všechno ještě víc komplikovalo.

„Rozmyslete si to,“ řekl Wissler. „Za dvě hodiny budeme sedět ve vrtulníku a za další dvě hodiny budeme v Itálii. Do té doby bych rád znal vaše rozhodnutí.“ Sáhl do kapsy u bundy a vytáhl něco malého, stříbřitého. „Třeba vám tohle pomůže se rozhodnout…“

Stefan se překvapeně podíval na Wisslerovu dlaň a na to, co

na ní leželo. Byl to Becin záznamník.

„Myslel jste, že jsem na něj zapomněl," řekl Wissler.

„Což byl samozřejmě omyl," řekl Stefan. Skutečně v to věřil – třebaže si teď, po všem, co prožili, už sotva dělal nějaké naivní naděje. Wissler nepatří k lidem, kteří na něco zapomenou.

„Ano," Wissler zamyšleně otáčel „zapalovačem" mezi prsty, pak ho stiskl stejným způsobem, jak to předtím Rebeka popisovala Barkovovi. Tentokrát se však nestalo nic. Wissler svraštil čelo a ještě jednou pokus opakoval, se stejným výsledkem.

„Zřejmě už nefunguje," řekl.

Stefan se na něj jen mlčky zadíval, Wissler pokrčil rameny a zastrčil nahrávač zpět do kapsy. „Opravdu nemáte pro vaše vyprávění žádné důkazy. Proto vážně přemýšlejte o tom, co jsem vám řekl. Když už ne kvůli sobě, pak aspoň kvůli vaší manželce."

Na člověka, který právě zabil tři lidi, je zřejmě Wissler skutečně velmi starostlivý, pomyslel si Stefan. A samozřejmě se už stalo, čeho se obával: začal o Wisslerových slovech přemýšlet. A jinak, než chtěl.

„Přemýšlejte o tom," řekl Wissler ještě jednou. Pak vstal, opatrně začal slézat dolů z hromady suti, v půli cesty se ještě zastavil, otočil se a hlavou kývl směrem k Rebece. „A nemyslete přitom jen na sebe, Stefane, ale taky na ni."

A šel dál. Když zmizel kdesi ve tmě, zvedla Rebeka hlavu se Stefanova ramene a řekla tiše, a přece velmi důrazně: „Ten hajzl."

Stefan byl na okamžik zmaten. Beci předstírala spánek tak perfektně, že jí na to sám skočil; třebaže se domníval, že ji velice dobře zná. Vzápětí se musel usmát. „Takhle mluví jemná dáma?"

„Když se pořádně naštve, tak ano," řekla Rebeka. Civěla přimhouřenýma očima do tmy směrem, kde předtím zmizel Wissler. „Zřejmě si připadá úplně fantasticky. Robin Hood dvacátého století, co? Vsadím se, že jednou bude svým

vnoučatům hrdě vyprávět, jak tenkrát ty dva užitečné idioty ušetřil zastřelení.“

Stefan polkl impulzivní odpověď, která se mu tlačila na jazyk. Rebeka byla nervózní, nemocná, měla velký strach a přinejmenším právě tak velký vztek; směsice, při které se nedá počítat příliš s chladnou hlavou. „Na tom teď už vůbec nezáleží,“ řekl opadne. „Měli bychom si o všem v klidu promluvit, než nasedneme do té helikoptéry a definitivně odsud odletíme.“

Rebece se zablýsklo v očích. „Je to tvůj způsob, jak říct: Možná že má pravdu?‘“

„To je můj způsob, jak říct: Momentálně máme jiné problémy,“ odpověděl Stefan.

„Opravdu?“ Rebeka se tiše zasmála. „Představ si, že na to bych nepřišla.“

„Co je ti?“ zeptal se Stefan, sice naprosto klidně, ale přesto se svraštělým čelem. „Stojíme oba na stejné straně.“

„Ano, na té poražené,“ řekla Rebeka podrážděně. „Pamatuji si tě odvážnějšího.“

„A já tebe zase férovější,“ odpověděl Stefan ostře. „Já…“

V poslední chvíli si uvědomil, co se stalo, odmlčel se a vzal Rebeku za ruku. Lehce po jeho doteku strnula, ale ruku neodtáhla.

„Všimla sis, my jsme se začali hádat, že?“

Taky Rebeka se na něho vteřinu dívala s upřímným údivem. „Vypadá to tak,“ přiznala potom. „Ale to by nebylo moc chytré, že?“

„Ne, to by nebylo?“ přisvědčil Stefan. Náhle se k ní přitiskl, ovinul ji ruku kolem ramen a stiskl ji tak pevně, že jí skoro až přidusil, avšak tentokrát Beci jeho objetí opětovala, namísto aby se mu bránila.

Tak zůstali nějakou chvíli sedět, přitisknuti těsně jeden k druhému a každý svým způsobem hledal u druhého ochranu. Nakonec se Rebeka tiše zeptala: „Myslíš, že se odsud dostaneme?“

„Jistě,“ odpověděl Stefan s daleko větším přesvědčením,

než jaké cítil. „V tomto ohledu Wisslerovi věřím. Kdyby nás chtěl zabít, už by to dávno mohl udělat. Stačilo by jen, aby nás tam nechal.“

„To jsem neměla na mysli,“ odpověděla Rebeka.

Stefan taky ne. „Ti Rusi sem nepřijdou,“ řekl konejšivě.

„A vlci?“

„Nesmysl!“ řekl Stefan prudce. „Vlci přece jen tak na člověka neútočí, to bys měla vědět. Ten chudák v lese měl zřejmě jen smůlu. Možná nějaké to zvíře vylekal. Nebo mělo mladé a chtělo je bránit.“

„Odkdy jsi expert přes vlky?“ zeptala se Rebeka ironicky.

„Nejsem. Ale umím si spočítat dvě a dvě. Kdyby to byla celá smečka na lovu, tak by ho sežrali, nebo aspoň ošklivě roztrhali, a ne mu jen prokousli hrdlo. Navíc bychom jistě něco zaslechli; výkřiky, výstřely…“

Rebeka se na něho podívala nevypočitatelným pohledem. „Nejsi moc dobrý lhář,“ řekla nakonec. „Ale tvé pokusy uklidnit mě jsou přímo dojemné.“

Především, pomyslel si Stefan, pokud mají stejnou mírou sloužit jak k jejímu, tak i k jeho uklidnění. „Co by to jinak mohlo být?“ zeptal se. „Že by vlkodlak? Ale dnes náhodou není úplněk, víš?“

Rebeka se zasmála, ale velmi dobře vycítil, že jen proto, aby mu udělala radost. A taky jemu zůstal z toho žertu v ústech poněkud nahořklý pocit.

Zřejmě jsou věci, kterých je lépe se nedotýkat. Ani žertem.

„Teď už musí být na cestě.“ Wissler pustil tlačítko osvětlení svých hodinek, znovu si pečlivě přetáhl rukáv tlustě vyvatované bundy přes zápěstí a vrhl dlouhý, zamyšlený pohled jižním směrem na zataženou oblohu, jako by tak mohl helikoptéru urychlit.

Nebo se alespoň Stefan domníval, že to bylo jižním směrem. Mračný příkrov nad údolím zhoustl ještě víc. Byla teď taková tma jako v zavřené místnosti bez oken a Stefan už ztratil orientaci, jak jen to bylo možné. A to nejen prostorově. Taky jeho smysl pro čas byl ten tam. Mohl si spočítat, že tady

mezi těmi skalami sedí a čekají na den sotva dvě hodiny, ale jeho cit – ne: jeho přesvědčení mu říkalo, že to musela být doba stokrát delší. Když utekli z toho domu, jako by se zřítili do černé díry, jež, jak známo, nemá v realitě žádné trvání. A proto jejich pád ještě stále není u konce.

„Našel jsem příhodné místo k přistání," pokračoval Wissler, když mu nikdo neodpověděl, ba ani se neobtěžoval se na něho podívat. „Je to odsud jen deset minut, ale snad bude lepší, když vyrazíme o trošku dřív."

Jeho hlas teď zněl trochu vyčítavě; jako hlas dítěte, které si chce vytrucovat pozornost dospělých. Situace byla už skoro groteskní. Nicméně to, jak ho Stefan s Rebekou ignorovali, nebylo o nic rozumnější. Však taky v podstatě nebyli nic jiného než děti, které ve tmě zabloudily v lese.

„Tak co?"

Z žádného jiného důvodu, nýbrž jen proto, že mu už Wisslerův dotíravý tón začínal lézt na nervy, se Stefan konečně zvedl a podal ruku Rebece. Opatrně pak vedle sebe balancovali po hromadě suti dolů. Pár drobných kamínků se jim pod nohama uvolnilo a s rachotem se kutálelo před nimi dolů. Vlastně to ani nebyl žádný rachot, jen takový jasný zvonivý zvuk, jako když se zatřese pytlíčkem se skleněnkami. Zvuk, který by Stefan normálně snad ani vůbec nevzal na vědomí. Zato nyní mu to připadalo jako rachot samopalové dávky, který musí být slyšet z jednoho konce údolí na druhý.

A zjevně to tak nepřipadalo jen jemu. Taky Wissler sebou trhl a nervózně se zadíval do tmy. Jeho prsty v tlusté rukavici nevědomě sklouzly po pažbě a hlavni zbraně, která mu visela na hrudi. Přešlápl z nohy na nohu. Sníh pod botami mu slyšitelně zavrzal.

„Kam?" zeptal se Stefan.

Wissler se napůl otočil a pak ukázal do tmy; Stefan měl přitom pocit, že snad zcela náhodně. Ušetřil si otázku, co je tam čeká. Stejně je to jen tma, noc a neznámé, hrozící nebezpečí. Rebeka a Stefan se přidali k Wisslerovi, který vyrazil jako první. Skály zůstaly rychle za nimi a zmizely ve

tmě. Třebaže bylo vidět sotva než na dva kroky dopředu, vycítil Stefan, že pronikají do hlubší, prastaré části lesa. Na zemi tu leželo jen málo sněhu, který propadl hustou střechou z korun stromů. Ozvěna jejich kroků se změnila; zněly dutě a tlumeně, jako by náhle scházela celá škála tónů, jaké bývá normálně slyšet.

Kdesi daleko – třebaže ne zase tak daleko, jak by bylo Stefanovi libo – zavyl vlk. V poslední chvíli se Stefan ovládl, aby sebou polekaně neškubl, avšak Rebeka se zastavila v půli kroku a vystrašeně rozšířenýma očima se rozhlížela kolem. I přes tlusté rukavice Stefan cítil, jak jí prsty v jeho dlani ztuhly.

Taky Wissler se zastavil a znovu se k nim obrátil. „Bez obav," řekl. „To nic není."

„To je vlk," opravila ho Rebeka. Hlas se jí třásl.

„Ale je moc daleko," odpověděl Wissler, aby ji uklidnil.

„To si ten ruský voják pravděpodobně myslel taky," řekla Rebeka. Její hlas se změnil a Stefan si uvědomil, co jí každou chvíli hrozí. Její rezervní síly se už krátily. Pohybovala se už na samém pokraji hysterického záchvatu a každou chvíli se mu přibližovala rychleji a rychleji.

„Nic se nám nestane," řekl sice dost hlasitě, ale přesto co mohl nejklidněji. „Jsou daleko." Podíval se na Wisslera, jako by u něho hledal pomoc. Američan sotva viditelně přikývl, vynutil si na tváři uklidňující úsměv a dlaní udeřil na samopal.

„A i kdyby," dodal. „Dávám si pozor."

Stefan měl pocit, jako by Wisslerova slova zněla téměř směšně. Sice chlácholivě, ale přesto směšně. Pokud by skutečně narazili na vlky, byla by jim zbraň stejně k ničemu. Tomu Rusovi taky nebyla nic platná, a to byl zdaleka líp vyzbrojen než Wissler. Ale Stefan raději nic neříkal. Zdálo se, že se Rebeka už zase sebrala, ale bezpochyby byla stále ještě v takovém stavu, kdy jediné neuvážené slovíčko, mohlo způsobit konečnou katastrofu.

Vlk vyl dál, ale náhle byl Stefan tomu zvuku skoro rád. Zněl stejně zlověstně a hrozivě jako předtím, ale taky byl velmi vzdálený. A zcela jistě se nepřibližoval.

„Pojďte," řekl Wissler povzbudivě. „Už to není daleko." Natáhl k nim ruku, ale Rebeka rychle ustoupila půl kroku nazpět a Wissler nechal s povzdechem a naznačeným pokrčením ramen ruku zase klesnout. Podíval se na Stefana skoro káravě, pak se však beze slova otočil a šel dál. Stefan si v duchu kladl otázku, jak se může Wissler v takové tmě vlastně orientovat. On sám by už po dvou krocích naprosto beznadějně zabloudil. Ba ani stále se ještě ozývající vlčí vytí neskýtalo žádný orientační bod. Akustika v této husté části lesa byla tak klamavá, že bylo možno poznat jen tolik, že zvuk přichází z velké dálky; ne však už z kterého směru.

Napadla ho další myšlenka, nyní snad ta vůbec nejzlověstnější: pokud je to, co jim Wissler o Vlčím srdci vykládal, pravda, pak jsou snad po celých staletích vůbec prvními lidmi, kteří vstoupili do tohoto údolí. Nebo dokonce po tisíciletích, anebo vůbec úplně prvními. Možná – nebylo to sice příliš pravděpodobné, možné však ano – jsou vůbec první lidé od počátku světa, kteří do této části světa vstoupili. Ale nebyl to nijak povznášející pocit, spíš naopak ta myšlenka jeho strach ještě vybičovala. Možná proto, že prostředí bylo tak ponuré a docela jiné. S jediným rozdílem, že tu mohli dýchat, připadalo jim to tu právě tak smrtící jako na povrchu nějaké cizí planety.

Po stu a jedné věčnosti se Wissler konečně zastavil a zvedl levou ruku. Druhou měl stejně už drahnou dobu položenu na zbrani. Stefan došel posledním krokem až k němu a tázavě se na něho zadíval.

„Jsme tady?"

Wissler mlčky ukázal dopředu. Pár kroků před nimi se les poněkud prosvětloval v půlkulatou, zasněženou plochu sotva definovatelné velikosti. Za ní se cosi temně třpytilo. Možná řeka, kterou zahlédli z hřebene.

„A kde je ten vrtulník?"

Wissler kývl hlavou směrem k obloze. „Na cestě. Jakmile se dostatečně rozjasní, přistane tu, nemusíte se bát. Vlastně bychom ho skoro už měli slyšet."

„Jste s ním ve spojení," řekl Stefan zachmuřeně.

„Neustále," přisvědčil Wissler.

Stefan se v duchu ptal, proč ho vlastně tento poznatek překvapuje, či snad dokonce zlobí. Wissler už před několika hodinami přivolával helikoptéru. Snad to byla právě ta skutečnost, že celou tu dobu byl ve spojení s jejím pilotem. Pomyšlení na to, že by mohlo existovat nějaké – třebas jen nepřímé – spojení se skutečným světem tam venku, pocit opuštěnosti a ztracenosti skoro ještě víc zhoršoval.

„Mohu vás nechat chvíli samotné?" zeptal se Wissler vážně. „Chci říct, aniž byste se zase někam vydali na vlastní pěst?"

Stefan na něho jen mlčky civěl, ale Wissler zůstal vážný. „Nežertuji," řekl. „Nemáme už moc času. Rusi si helikoptéry všimnou nejpozději ve chvíli, kdy vletí do údolí. Nevím přesně, jaké mají zbraně, ale lepší bude, když budeme počítat s nejhorším."

„Třeba vlastní vrtulník," dovtípil se Stefan.

„Pár raket země-vzduch by stačilo," řekl Wissler vážně. Chlácholivě zvedl ruku. „Bez obav. Muži, kteří pro nás přiletí, jsou profíci, které jen tak něco nepřekvapí. Ale přesto nebudeme ztrácet čas." Ukázal za sebe. „Led na řece je jistě dost tlustý, aby unesl deset vrtulníků. Ale pro jistotu bych se rád ještě jednou přesvědčil."

„Klidně jděte," řekl Stefan uštěpačně. „Ani se nehneme z místa. Zůstaneme stát jako Lotova žena, ať už se stane cokoli."

Wissler vypadal všelijak, jen ne přesvědčeně, ale pak si ušetřil další nesmyslnou diskusi, vstoupil do křoví a přikrčený se rozběhl ke břehu řeky. Třebaže se mezitím mraky už počínaly protrhávat a nebylo už tak temno jako předtím, už po několika krocích se jim ztratil z očí.

A tu se opakovalo, co Stefan už jednou zažil: rozum mu říkal, že by nic neudělal raději, než zvedl ze země první větev a praštil s ní Wisslera po hlavě, a přesto se nyní musel chvíli vší silou držet, aby se za Wisslerem nerozběhl. Pocit ochrany, kterou jim Wissler poskytoval, byl ještě silnější, než se Stefan

domníval.

„Myslíš, že… říká pravdu?“ řekla Rebeka zajíkavě.

„O vlcích?“

„O helikoptéře.“ Rebeka zavrtěla hlavou. „Jsme příliš obtížní svědci.“

„Jsme příliš bezmocní svědci,“ opravil ji Stefan. „A ani v nejmenším nebezpeční.“

„S tím, co víme?“

„Nic z toho nemůžeme dokázat,“ řekl Stefan poraženě – ale taky trochu zviklaně. Když pak pokračoval, mluvil vlastně už jen proto, aby Beci a sebe uklidnil, ne ze skutečného přesvědčení. „Bohužel má v každém slově pravdu, víš? Nic z toho všeho nemůžeme bohužel dokázat. Vůbec nepotřebuje nás zabít. Ba naopak – naše zmizení by pravděpodobně zvířilo víc prachu, než nejdivočejší historky, které bychom mohli vykládat.“

Rebeka se na něho zamyšleně podívala, a to tak, že se Stefan cítil stále nepříjemněji. „Vůbec jsem nevěděla, že umíš tak přesvědčivě řečnit,“ řekla. „Jenom se ptám, koho se vlastně snažíš přesvědčit – sebe nebo mě.“ Jediným posunkem ho umlčela, když se chtěl ohradit. „Já už tomu chlapovi nevěřím, ani co by se za nehet vešlo.“

„Kdyby chtěl, už by nás mohl dávno zabít,“ odpověděl Stefan chabě.

„Třeba ještě nechtěl,“ odpověděla Rebeka. „Třeba jen nechtěl, abychom padli Rusům do rukou, protože měl strach, že by nás nezabili,“ řekla. „To tě ještě nenapadlo?“

Samozřejmě ano, a nejednou; ovšem nikdy ne nadlouho. A zcela vědomě na to nikdy nemyslel dost dlouho, aby si odpověděl. Beztak to nemělo smysl. Byli Wisslerovi vydáni na milost a nemilost a nemohli dělat nic než čekat a doufat.

„Už je tam dost dlouho,“ řekla Rebeka po chvíli. Stefan pokrčil rameny. „Pravděpodobně je jen důkladný,“ odpověděl. „Bylo by ti milejší, kdybychom odsud vyšli a vběhli přímo před mušku nějakému ruskému ostřelovači?“

Nedostal žádnou odpověď, a v podstatě ji ani nečekal. Beci

nebyla ochotná přijmout jakýkoli argument ve Wisslerův prospěch a kdo ví – třeba měla dokonce i pravdu. Přesto po několika vteřinách pokračoval: „Kromě toho musí pilotovi zřejmě udat pokyny, aby se sem s vrtulníkem dostal ve zdraví. Tam venku není moc místa k přistání. Ani pro vrtulník."

Rebeka stále ještě neodpovídala. A to z prostého důvodu – už tu nebyla. Když se Stefan otočil, zahlédl ještě mezi stromy její rozmazaný stín; pět nebo šest metrů daleko, a tak už na samé hranici viditelnosti. Polkl nadávku, úplně se obrátil směrem k ní a zavolal její jméno. Nereagovala.

„Sakra!" zaklel Stefan. Ještě jednou se ohlédl zpátky přes rameno směrem, kterým zmizel Wissler a pak dlouhými kroky pospíchal za Rebekou.

„Pojď zpátky!" křikl; snad mnohem hlasitěji, než by bylo správné. Každopádně dostatečně hlasitě, aby ho Rebeka musela slyšet. Avšak stále ještě nereagovala, proto ještě přidal do kroku a nakonec se za ní rozběhl, i přes nebezpečí, že ve tmě narazí do nějaké překážky. Dohnal ji, natáhl ruku po jejím rameni a pokusil se ji strhnout nazpět, ale Rebeka se mu vytrhla pohybem tak překvapivým, že skoro upadl.

„Zbláznila ses?" zeptal se. „Co to do tebe vjelo? Vždyť…"

„Ticho!" řekla Rebeka; tónem, který Stefana skutečně okamžitě umlčel. Po pár vteřinách dodala: „Poslouchej!"

Stefan naslouchal, ale kromě přirozených zvuků lesa neslyšel nic než vlastní dech. Ale protože Beci měla stále prst na ústech, neřekl nic a jen se na ni tázavě podíval. Ukázala kamsi za něho a současně udělala druhou rukou posunek, jehož význam nepochopil.

„Něco tu je," zašeptala konečně. Nečekala na jeho odpověď a šla dál. Stefan ji následoval – aniž by však nervózně nesledoval okraj lesa. Sotva ho ještě viděl; jen jako o něco světlejší šeď na černé. Ještě pár kroků hlouběji do lesa a zcela vážně budou v nebezpečí, že ve tmě ztratí orientaci. V duchu se Stefan ptal, jak to vlastně Wissler dělal, že v té egyptské tmě beznadějně nezabloudí.

Náhle se Rebeka zastavila a varovně zvedla ruku. Stefan

rovněž strnul, a tentokrát opravdu něco zaslechl. Nemohl říct, co to bylo, ale ten zvuk mu zněl… povědomě. A současně cize; jako součást něčeho většího, co bylo vytrženo ze svého přirozeného prostředí, takže si to nijak nedokázal správně zařadit.

Co je to? Neodvažoval se vyslovit otázku nahlas, ale jeho rty slova vytvořily tak zřetelně, že Rebeka porozuměla. Pokrčila rameny, jemu však cosi říkalo, že to gesto není upřímné. Ona ten zvuk už poznala. Ta představa ho znepokojovala, třebaže nemohl říct, proč.

Prakticky po špičkách se plížili dál. Nijak zvlášť silný, nicméně ledový vítr jím vál do obličeje a Stefanovi vháněl slzy do očí. Zamrkal, utřel si oči a skousl zuby. Později, při různých příležitostech, kdy si znovu a znovu vybavoval tyto minuty před svým vnitřním zrakem, si měl uvědomit, že právě to, že ten ledový vítr vál proti nim, jim pravděpodobně zachránilo život, ovšem momentálně to vnímal jen jako utrpení.

Ale vzápětí na něj zapomněl. Stejně jako na Wisslera, na Rusy, ba na jednu nebo dvě vteřiny dokonce i na Rebeku, třebaže stála bezprostředně vedle něho. Pohled, který měl před sebou, byl tak bizarní, že v prvním okamžiku byl skálopevně přesvědčen, že se mu to musí zdát.

Před nimi se rozprostírala další, ovšem mnohem menší lesní světlina, nad kterou nebyla střecha z korun stromů tak hustá, takže se sníh dostal až na zem. Čerstvě napadaný bílý sníh ostře kontrastoval s okolím, takže oba vlci, sedící na druhém konci světliny, byli vidět skoro tak jasně jako za nejjasnějšího dne. Kromě nich byl na světlině ale ještě třetí živý tvor. Bylo to snad tří, nanejvýš čtyřleté dítě, jež se nahé brodilo po čtyřech sněhem, a jak se zdálo, necítilo ani zimu, ani strach z obou šelem, neboť zvuky, které Beci slyšela a které je sem oba přivedly, byl jednoznačně smích.

Beci měla pravdu. Co slyšela už tam nahoře, bylo opravdu dítě.

A přece tu něco nesedělo.

To dítě vůbec nemělo strach.

Oba vlci, kteří tu seděli bez hnutí jako sochy vytesané z černé žuly a hleděli na něj, nebyli na lovu.

Dávno mohli dítě roztrhat, ale nevypadali jako vlci, hledící na svou kořist.

Spíš vypadali jako…

Strážci?

To bylo směšné!

Povídačky o dětech, které vyrostly pod ochranou vlků nebo jiných divokých zvířat, patří spíš do říše fantazie a nikam jinam.

Rebeka vedle něj polohlasem zaúpěla a ten zvuk prolomil kouzlo. Stefan se bleskurychle vrátil zpět do reality a taky hlavy obou vlků se otočily dokonale synchronním pohybem. Až dosud byli Stefan s Beci chráněni větrem, který unášel pryč od vlků jak jejich pach, tak různé drobné zvuky, které cestou lesem vydávali. Nyní je ale ta zvířata *uviděla.*

Stefana zalil pocit ledové hrůzy. Na vteřinu měl pocit, jako by se zastavil čas. Oba vlci na něho zírali a slabé světlo, jež se jim lomilo na zornicích, skutečně způsobovalo, že jim oči zlověstně zářily. Ozvalo se hluboké, hrozivé zavrčení. Bylo docela jiné než vrčení psa; hlubší, hrozivější a jaksi nevyslovitelně brutálnější.

„Panebože," zašeptal Stefan. „Beci, utíkej!"

Ani se nepohnula. Pohled strnule dál upírala na dítě, které se přestalo brodit sněhem a smát a s hlavičkou nakloněnou na stranu vzhlédlo směrem k nim, přičemž se v jeho obličeji objevilo cosi děsivého. Stefan hned věděl, co to znamená.

Oba vlci se zvedli. Jedno ze zvířat se s vrčením přibližovalo, zatímco druhé se dvěma rychlými kroky ocitlo mezi nimi a dítětem – teď už Stefan viděl, že to je děvče – a zaujalo jednoznačně obranný postoj.

„Beci, uteč!" zaúpěl Stefan. Stále se však nehýbala, proto udělal Stefan totéž co vlk a rychlým krokem se přesunul mezi Rebeku a vlky; bylo to jen laciné gesto, nic víc, skutečně slabá obrana, kdyby vlk opravdu zaútočil. Stefan nevěděl o vlcích

mnoho, ale pouhý pohled na obě zvířata mu dal najevo, že nejsou srovnatelní se psy, ba ani s těmi vyhublými, sešlými karikaturami jejich druhu, které dvakrát nebo třikrát viděl v zoo. Viděl mnohé ovčácké psy, kteří byli snad větší i svalnatější než tito vlci, ale nikdy se nesetkal s tvorem, který by vypadal tak divoce, tak nebezpečně a tak nekompromisně. Nebyl schopen Rebeku ochránit. Pokud toto zvíře zaútočí, pak zabije nejprve jeho a vzápětí i Beci, a to v jediném pohybu a pravděpodobně během jediné vteřiny.

Kupodivu však zvíře nezaútočilo. Blížilo se pomalu, skoro váhavě, s tichým vrčením a aniž by je na zlomek vteřiny spustilo z očí. Stejně tak se mohlo i odrazit a jediným skokem být u nich, ale neudělalo to. Nechtělo zabíjet. Nechtělo ani bojovat. Ale smysl jeho sdělení byl absolutně jasný.

„Uteč," zašeptal Stefan. Pohled zabodl do vlkových očí a četl v nich stejné slovo, prosté, jasné varování: poslední šance. Jediná šance.

„Beci, uteč," opakoval. „Chtějí jen chránit to dítě, pochop to přece!"

Vlk se přibližoval. Ještě tři kroky, ještě dva. Boky se mu chvěly vzrušením, teď už byl dostatečně blízko, aby Stefan mohl zahlédnout strašlivý chrup; dvě řady děsných zubů, dostatečně silných na to, aby snadno prokously lidskou paži skrznaskrz.

Stefan se napjal. Váhu zvířete odhadoval tak na pětatřicet až čtyřicet kilo. Nemá šanci. Vlk, jak na něho skočí, prostě ho srazí k zemi. A udělá to. Nejpozději do dvou nebo tří vteřin. Cosi se v ponurém žhnutí jeho očí změnilo. Tito lidé slyšeli jeho varování, ale nerozuměli.

„Uteč!" zařval Stefan. „Dě…"

Jeho slova přerval pronikavý výstřel. Vlk byl zasažen nepředstavitelně prudkým úderem, vymrštil se do výšky a dobře dvaapůlkrát se otočil kolem vlastní osy, než se škubáním padl do sněhu. Prakticky ve stejnou chvíli práskl druhý výstřel, který zasáhl a k zemi srazil i druhého vlka.

Stefan se prudce otočil a chtěl se vrhnout na Beci, aby ji

chránil vlastním tělem, ale ta už za ním nebyla. Namísto aby utíkala pryč, jak by automaticky předpokládal, vrhla se opačným směrem – kolem něho a na světlinu –, takže neobratně klopýtl a padl na koleno, než se mu podařilo zastavit pád. Beci křičela. Jeden z vlků vyl a taky dítě se rozplakalo; podivně kvílivým zvukem, který skutečně připomínal víc zvířecí nářek, než hlas vycházející z lidského hrdla.

Padl třetí výstřel, ale tentokrát poznal Stefan z následujícího dutého zvuku, že kulka nezasáhla nic víc než sníh a zemi. Neobratně se zvedl na nohy a uviděl, jak sotva metr od něho se mezi stromy objevil Wissler se samopalem pohotově připraveným k další střelbě.

Druhý vlk přestal výt, ale nebyl mrtev, snad dokonce ani těžce raněn, neboť okamžitě vyskočil na nohy, se zuřivým zavrčením se otočil a s neskutečnou silou se odrazil. Jediným mocným skokem se přenesl přes světlinu přímo proti Wisslerovi.

Wissler vypálil. Tentokrát měl už zbraň přepnutou z jednotlivých výstřelů na dávky, takže zbraň ze sebe vyrazila táhlý, přerušovaný proud výstřelů. Kulky se zarývaly do stromů, rvaly větve, jiné se se svištěním odrážely, avšak část dávky přece jen vlka zasáhla. Zvíře bylo mrtvé ještě ve skoku, avšak setrvačnost jeho těla přesto ještě stačila, aby narazilo do Wisslera a srazilo ho k zemi. Samopal mu vyletěl z rukou a zmizel ve tmě.

Stefan se jediným skokem ocitl uprostřed světliny. Rebeka ochranitelsky přikryla dítě vlastním tělem, avšak bundu a vlasy měla samou krev a taky neležela v klidu, nýbrž musela použít všech sil, aby udržela běsnící dítě. To se bránilo ze všech sil, kopalo, tlouklo, škrábalo, znovu a znovu se snažilo kousat, přičemž ze sebe vyráželo vysoké, kvílivé zvuky.

„Beci!“ Stefanovi se prudce rozbušilo srdce, když uviděl, že má jeho žena od krve i obličej a ruce. „Co je s tebou? Co se ti stalo?“

„Pomoz mi!“ zasupěla Rebeka. „Nemohu ho udržet!“

Stefan přiskočil, chytil dítě za divoce kopající nohy,

přičemž si ovšem vysloužil tak prudký kopanec do obličeje, až mu praskl spodní ret. Přesto držel pevně a Rebeka využila příležitosti, aby zmítající se uzlíček divoké zuřivosti chytila tak, že mu zablokovala ruce i nohy. Dítě se ji pokusilo kousnout do obličeje a Rebeka rychle odvrátila hlavu.

„Co se ti stalo?“ zeptal se Stefan znovu. „Beci!“

„Jsem v pořádku!“ odpověděla Rebeka. „Pomoz mi. Je úplně hysterická!“

„Ale ta krev…“

„… ta je z vlka,“ přerušila ho Rebeka. „Nejsem zraněná.“ Mluvila přerývaně, protože ji nohy dítěte opakovaně kopaly do žaludku. Kromě toho musela neustále zaklánět hlavu dozadu, aby unikla dotírajícím dívčiným zubům.

„Umlčte, sakra, to děcko!“ zařval Wissler. Namáhavě se vyhrabal zpod mrtvého vlka, zvedl ze země zbraň a rozběhl se k nim.

Rebeka se o to pokoušela, avšak děvče zápasilo s neskutečnou zuřivostí, jež Stefana až děsila. Bránila se jako zvíře, ne jako člověk. Když se pokusila po něm chňapnout, cvakly jí zuby takovou silou, že kdyby včas neuhnul, snad by mu ukousla prst.

„Přestaň!“ naléhala úpěnlivě Beci. „No tak, maličká, nech toho!“

Ale její slova jako by vše ještě zhoršovala. Děvče ze sebe vyrazilo táhlé, pronikavé zavytí a náhle udeřilo proti Rebečině obličeji. Jeho nehty, dlouhé a špinavé, jako drápy divoké kočky, zanechaly v Rebečině tváři čtyři dlouhé, krvavé šrámy. Rebeka zaúpěla bolestí, ale přesto dítě nepustila, zatímco Wissler se bleskurychle sehnul a vrazil dítěti zvučnou facku. Děvče okamžitě zmlklo. Přestalo kolem sebe mlátit, nýbrž náhle se stejnou silou, jakou se předtím bránilo, přitisklo k její hrudi a rozplakalo se.

Rebeka si dítě ochranitelsky přitiskla k sobě, prudce je odtáhla od Wisslera a zuřivě se po něm ohlédla. „Zbláznil jste se?!“ zasupěla. „Opovažte se jí ještě jednou dotknout, vy netvore!“

„Možná bych měl radši praštit vás!“ odpověděl Wissler vztekle. Skoro řval. „Chcete nás všechny zabít? Co to má znamenat? Poručil jsem vám, abyste zůstali na kraji lesa!“ Naštvaně zavrtěl hlavou. „Co vás to jen napadlo?“

Rebeka vytřeštila oči. „Napadlo?“ opakovala nevěřícně. „Já… slyšela jsem křičet to dítě!“

Wissler si vzdychl. „Ano, já vím,“ řekl. „To se dá sotva přehlédnout. A co s ním teď chcete dělat?“

Rebeka v první chvíli zjevně nerozuměla, co tím chce říct. Stefan taky ne.

„Chcete ho vzít s sebou?“ pokračoval Wissler, když Rebeka neodpovídala. „To není možné.“

„Cože?“ zeptal se Stefan. Wissler se na něho krátce zadíval a pak zase znovu na Rebeku. „Poslouchejte mě, prosím,“ začal. „Dovedu si představit, co teď cítíte, ale –“

„O tom pochybuji,“ řekla Rebeka kousavě. „Jste blázen, jestli jste se jen na okamžik domníval, že bych tohle dítě mohla ponechat jeho osudu.“

Wissler chtěl odpovědět, ale právě v tom okamžiku k nim vítr donesl protáhlé, žalostné vytí. Vzápětí mu odpověděl stejný zvuk z jiného směru. Nikdo z nich se nemusel ptát, co ty zvuky znamenají.

„Co je s vrtulníkem?“ zeptal se rychle Stefan, aby změnil téma.

„Už je na cestě,“ odpověděl Wissler. „Ještě pět minut. Pokud nám ještě tolik času zbývá… Rusi určitě slyšeli výstřely. Sakra! Tohle se nemělo stát!“

„Přesně jako spousta dalšího,“ dodala Rebeka rozzlobeně. Vstala a vyzývavě se na Wisslera podívala. „Jestli máme ještě pět minut, pak bychom si asi měli pospíšit.“

Wissler se na ni pronikavě zadíval. Neřekl nic a taky Rebeka jeho pohled opětovala beze slova, a přece v tu chvíli Stefan naprosto zřetelně poznal, že jejich spor je právě v tom okamžiku rozhodnut pouhou výměnou pohledů, jimiž se oba zdánlivě tak nerovní soupeři navzájem měřili. Možná, že dosud mohl na sebe Wissler vzít úlohu vůdce smečky a taky ji

perfektně plnil, což uznávala i Beci – byl silnější, cílevědomější, mnohem chytřejší a zaručeně taky bezohlednější, ovšem teď už nic z toho neplatilo. Bezmocně naříkající dítě, které si Beci tiskla na prsa, všechno změnilo, neboť v ní vzbudilo prastaré instinkty, proti kterým všechny vycvičené reflexy Wisslerovy, jeho bezohlednost a namáhavě vybojovaná autorita už neznamenaly vůbec nic. U Beci byly snad tyto instinkty vyvinuté ještě víc než u jiných žen. To nemohl Wissler vědět, ale Stefan si s děsivou jasností uvědomil, že ať by řekl, nebo udělal cokoli, nijak by ji nemohl pohnout k tomu, aby tu dítě nechala. Wissler by ji musel zastřelit, aby ji odvrátil od jejího úmyslu.

Ale zdálo se, že přinejmenším právě to bylo Američanovi stejně jasné jako jemu, neboť se po několika vteřinách obrátil a odcházel.

Nad východním horským hřebenem, který se táhl na obzoru jako narýsovaný podle pravítka, se objevil úzký pásek světlejší šedi. Začínalo svítat. Za pár minut se začne tento pásek rozšiřovat přes celou oblohu a zakrátko se úplně rozjasní. Po helikoptéře však nebylo nikde ani památky.

„Pět minut je už dávno pryč," řekl Stefan. „Kde k čertu vězí?"

„Ještě není dost jasno," odpověděl Wissler. Jeho hlas zněl současně netrpělivě i vztekle.

„Nakolik musí být jasno?" zeptal se Stefan. „Dost na to, aby mohli Rusové odpálit své rakety?"

Wissler se na něho nepřátelsky zadíval. „Rusové teď nejsou náš hlavní problém," řekl. Ani se nepokoušel svou poznámku nějak upřesnit, ale Stefanovi se v tu chvíli zdálo, jako by okamžitě okolní vlčí vytí zaznělo o něco hlasitěji. Zlověstný, naříkavý sbor neustával ani na vteřinu od chvíle, co opustili tu malou světlinu v lese. Ba naopak. Stefan si byl skoro jist, že sice nezesílil, ale jistě se k němu přidávaly stále další a další hlasy. Marně se pokoušel zahnat představu, že se ty vlčí hlasy mezi sebou domlouvají.

„Vidíte ty stromy tam na druhé straně?" Wissler ukázal

nataženou rukou přes řeku. Stefan tam neviděl nic víc než stíny, přesto však přikývl.

„Jejich větve trčí skoro až doprostřed řeky," pokračoval Wissler. „Na tomto břehu je to právě tak. Odhaduji to, že mezera mezi oběma není širší než dvanáct nebo patnáct metrů. Rozpětí lopatek vrtule je devět metrů. Pokud pilot udělá sebenepatrnější chybu, nebo se stroj dostane do vzdušného víru, je po všem. Při tomto světle nemůže přistát."

To má zřejmě pravdu, pomyslel si Stefan. Ale stejně mu to nebylo nic platné. Těch pět minut bylo jako celá věčnost. A že přečkali minulých pět minut, mu teď zpětně připadalo jako hotový zázrak. Jestli ovšem vydrží čekat ještě jednou tolik, to nevěděl.

Ještě jednou se podíval směrem k řece, pak se obrátil a šel k Rebece, která byla pár kroků za nimi. Děvče mezitím přestalo plakat a tiše jí spočívalo v náručí, takže se Stefan v první chvíli domníval, že snad usnulo. Ale když přišel blíž, uviděl, že má oči otevřené a pohled zvědavě upřený bez jakéhokoli strachu na Rebečin obličej. Zřejmě už pochopilo, že mu od Rebeky žádné nebezpečí nehrozí.

„Je zraněná?" zeptal se.

„Nemyslím." Rebeka se po něm podívala jen letmo a hned zase sklonila oči na dítě, které skutečně držela v náručí jak mimino, třebaže na to bylo jistě už příliš velké a jistě i patřičně těžké. Z její tváře vyzařoval teplý, něžný úsměv.

Stefanovi však rozhodně nebylo do usmívání, když zahlédl její výraz. Ba právě naopak. I když odsud vyváznou živí, zřejmě jim spousta problémů teprve pak začne.

„Pravděpodobně je v šoku," řekl.

„Ano, pravděpodobně," řekla Rebeka. „Chudinka. Musela mít strašný strach. Jestlipak ještě jsou naživu její rodiče?"

Zjevně se domnívala, že vlci dívčiny rodiče zabili a dítě – ať už z jakéhokoli důvodu – unesli. Takové vysvětlení se nabízelo. A přece Stefana nepřesvědčilo. Něco tady nesedělo. Nyní, když děvče spočívalo v Becině náručí, vypadalo jako docela normální, silné dítě, ale vzpomínal si velmi dobře na

jeho chování, když se spolu s Rebekou pokoušeli ho zkrotit. Bránilo se jak divoké zvíře. Dokonce i jeho křik jako by byl zvířecí a ne lidský. A taky se pokoušelo kousnout; ne však jako dítě, když v panickém strachu kouše; chňaplo po něm. Jako vlk?

„Nesmysl," zamumlal.

Vyslovil to nahlas a Rebeka k němu tázavě zvedla oči. „Co?"

„Jen jsem si říkal, jak dlouho mohlo být mezi těmi vlky."

„Od včerejšího večera," odpověděla Rebeka.

„Jak jsi na to přišla?"

„Vždyť jsi ho slyšel stejně jako já – třebaže tamten blbec pořád ještě tvrdí, že to byli jen vlci. Pravděpodobně plakala, když jí ty bestie zabily rodiče."

To mohlo být stejně pravděpodobné. Ale stejně tak špatně. Tohle děvče bylo mezi vlky déle než jen pár hodin. Mnohem déle.

„Nemůžeš si ho nechat," řekl bezprostředně.

Rebeka se zatvářila, jako by vůbec nechápala, o čem mluví. Ovšem ne moc přesvědčivě. „O čem to mluvíš?"

„O tom děvčeti. Jakmile se dostaneme odsud, musíme ho předat úřadům," řekl Stefan. „To víš."

„Nejprve se však odsud musíme dostat," řekla Rebeka. „A taky nevíme, jestli jsou její rodiče ještě naživu."

„To není naše věc," řekl Stefan o něco přísněji. „To dítě si v žádném případě nemůžeme nechat."

Rebece na chviličku zmizel úsměv z tváře a vystřídal jej výraz stejně tvrdý a nesmiřitelný jako předtím, když bojovala očima s Wisslerem. Tento boj sice teď do konce nevybojují, ale Stefan přesto věděl, že ho má předen prohraný.

„To si vysvětlíme, až budeme odsud," řekl vážně.

„Ano, jistě," odpověděla Rebeka. Nic si nebudou vysvětlovat; prostě jen proto, že pro ni není co vysvětlovat, to už teď bylo Stefanovi jasné. Stačil mu jediný pohled na manželku, jak tu stála s groteskně velkým miminem v náručí. Navzdory svému zubožením stavu, roztrhanému oblečení,

zaschlé krvi v obličeji, horečně zarudlým očím a rozcuchaným vlasům, slepeným krví, vypadala tak šťastně, jako ještě nikdy v předchozím životě. Stefanovi bylo jasné, že ona se už dávno rozhodla. A nebude o tom diskutovat, stejně jako si nenechá nic poručit. Pro Beci to byla naprosto jasná věc. Osud jí vrátil dítě, které jí před léty vzal, a žádná moc na světě ji nemohla přimět, aby si ho nechala vzít podruhé. Bez jediného dalšího slova se Stefan vrátil zpět k Wisslerovi.

„Uklidnila to dítě," řekl Wissler. „To je dobře. Vaše žena to s dětmi umí. Máte nějaké děti?"

Pokud Wissler ovládal svou práci aspoň z poloviny tak dobře, jak se Stefan domníval, pak musí zatraceně dobře vědět, že děti nemají, a pravděpodobně taky ví i proč. Přesto zavrtěl hlavou a řekl: „Ne."

„Vrtulník tu musí být každou chvíli," pokračoval Wissler. „Už ho skoro slyším."

„Co je to za dítě?" zeptal se Stefan přímo. Pevně se na Wisslera zadíval, ale Američan se buď perfektně ovládal, nebo skutečně neměl tušení, na co se Stefan ptá. Jeho nechápavě svraštělé čelo každopádně vypadalo velice přesvědčivě.

„Jak to myslíte?"

„Nejsem slepý, Wisslere," odpověděl Stefan smrtelně vážně, zatímco se v duchu ptal, jestli se právě totálně nezesměšňuje, „ani hluchý. Slyšel jsem, co jste předtím říkal. Vy o tom děvčeti něco víte."

Wissler ještě asi dvě nebo tři vteřiny hrál svou roli, ale pak pokrčil rameny a přece odpověděl; aniž by si však předtím odpustil rychlý pohled směrem k Rebece. „Konkrétně o tomto dítěti ne," řekl důrazně. „Ale o těchto dětech vůbec."

„Co to znamená: dětech vůbec?"

Wissler se rychlým, nervózním pohledem zadíval na nebe nad řekou, než odpověděl: „Jsou to jen pověsti. Hloupé povídačky. Nebo jsem se aspoň dosud domníval. Vzpomínáte si, co jsem vám předtím vykládal o tomto údolí a zdejších lidech?"

„Zběžně," řekl Stefan jízlivě.

„Zdejší lidé jsou velmi pověrčiví," řekl Wissler. „Jsou sice křesťané, ale to jim nijak nebrání, aby současně nevěřili i na duchy a na démony, víte? Všechny ty věci, kterým se my, civilizovaní lidé, jen smějeme: démoni, upíři, čarodějnice, vlkodlaci…"

„Chápu," řekl Stefan sarkasticky. „Chcete mi tvrdit, že jsme náhodou narazili na rodinku vlkodlaků."

„Ne," odpověděl Wissler. „Na oběť vlkodlakům."

„Co?!"

Wissler strnule přikývl. „Nevyprávěl jsem vám o Vlčím srdci všechno," řekl. „Nepovažoval jsem to za důležité, ale říká se taky ještě, že zdejší lidé opravdu věří, že v tomto údolí žijí vlkodlaci."

„Směšné," řekl Stefan.

„Jistěže," přisvědčil Wissler. „Pro nás. Pro vás a pro mě a pro veškerý takzvaně civilizovaný svět tam venku. Ale pro zdejší lidi ne. Žijí v sousedství tohoto údolí už po staletí a po celá ta staletí věří v tyto věci. Přizpůsobili se."

„Přizpůsobili?" V podstatě už Stefan dávno pochopil, co má Wissler na mysli. Ale ta myšlenka byla tak příšerná a současně tak groteskní, že jí prostě nechtěl uvěřit.

„Dávají vlkům, co chtějí, a vlci je nechávají na pokoji."

Stefan se na něho nevěřícně zadíval. „Chcete říct, že… jim obětují své děti?" zasípal.

Vyslovil to hlasitěji, než měl v úmyslu, a hned se polekaně ohlédl po Beci. Stála jen pár kroků od nich, ale plně byla soustředěna jen na dítě, takže zřejmě z jejich rozhovoru vůbec nic nezaznamenala. Chválabohu.

„Ne všechny děti," odpověděl Wissler. „Jen pár a jen při jistých příležitostech. Taky nevím nic přesného. Ještě před pár minutami jsem to považoval za pouhé povídačky, ale teď… Údajně prý v jednu určitou noc roku přinesou dítě na kraj údolí, kde si ho vlci vezmou."

„To je…"

„Barbarské?" přerušil ho Wissler. Přikývl. „To je pravda. Ale jak se zdá, je to tak. Třebaže žijeme ve dvacátém století,

doba lidských obětí zřejmě tak docela ještě neskončila.“

Stefan už, už chtěl říct, že jistý malý podíl na tom má i Wissler, ale pak svou poznámku spolkl. Natolik ho Wisslerovo vyprávění šokovalo. Všechno se teď komplikovalo ještě víc

„Moje žena se to nesmí dozvědět,“ řekl vážně. „Rozuměl jste?“

Wissler znovu vrhl směrem k Rebece dlouhý, zamyšlený pohled, a teprve pak odpověděl. „Myslím, že ano.“ Přikývl. „Vrtulník se už blíží, slyšíte?“

Stefan naslouchal, ale Wissler musel mít mnohem ostřejší sluch, neboť trvalo skoro celou minutu, než i on dokázal od tichého šelestu lesa a kvílení větru odlišit nový zvuk: tlumený, ale nezaměnitelný zvuk helikoptéry.

„Honem,“ řekl Wissler rozhodně. „Pojďte.“

Vystoupili zpod stromů. Náhle Stefan opět ucítil ledový vítr a naplno si uvědomil, že ve svém tmavém oblečení tvoří na sněhu perfektní cíl. Kromě vojáka, kterého zabil vlk, nenarazili už ani na jednoho Rusa, ale to neznamenalo, že tady nejsou. To rozhodně ne.

Nervózně se podíval vzhůru. Zvuk motoru se přiblížil, ale samotný vrtulník ještě vidět nebylo. Pilot pravděpodobně letěl velmi nízko nad stromy, aby nenabízel cíl, takže se stroj zřejmě objeví, až se bude chystat k přistání.

Nebo až na něj zahájí palbu.

Kdo mohl vlastně s jistotou říct, že vrtulník, jehož motor slyší, není ruský?

„Co to je?“ zeptala se náhle Rebeka. Její hlas zněl tak vyděšeně, že se k ní Stefan a Wissler okamžitě obrátili. „Poslouchejte!“

„To je vrtulník,“ odpověděl Wissler, ale Rebeka zavrtěla hlavou.

„To nemyslím,“ řekla. „Vlci! Přestali výt.“

Stefan prudce zvedl hlavu a současně si to uvědomil i on: sborové vlčí vytí ustalo stejně náhle a jedním hlasem, jako předtím začalo, a mělo to stejný, ba možná ještě zlověstnější účinek. Pravděpodobně pro to existuje velice jednoduché

vysvětlení, pomyslel si Stefan nervózně. Pomalu se rozjasňovalo a zřejmě zvířata právě v tuto dobu přestávají výt na měsíc. Nebo zaslechla vrtulník a polekala se.

Ale existovalo ještě jiné, mnohem horší vysvětlení. Stefan si ho uvědomil ve stejnou chvíli, kdy zahlédl stín, který se objevil za Rebekou na kraji lesa.

Byl to vlk.

A ne vlk ledajaký, nýbrž největší a nejsilnější vlk, jakého kdy Stefan viděl. To zvíře bylo obrovské, muselo vážit alespoň dvakrát tolik jako ti dva, které Wissler zastřelil na světlině. Měl hustou srst, temnou jako noc, a úzkou bílou skvrnu na prsou. Jeho tlapy musely být jistě větší než Stefanovy ruce. A současně to bylo zdaleka nejohavnější zvíře, jakému kdy Stefan tváří v tvář stál: tlamu mělo jakoby useknutou, širokou a plnou jehlově ostrými, vražednými zuby, které cenilo ve vražedném šklebu, a uši mělo příliš veliké a odstávající, které by na každém jiném zvířeti musely působit komicky – na něm však ne. Ale nejodpornější byly jeho oči; obrovské a vypoulené jako u králíka nemocného myxomatózou. Bylo v nic něco, z čeho Stefanovi okamžitě počal běhat mráz po zádech. Byla to stejně nezkrotná zuřivost, jakou viděl už předtím v očích vlka na té světlině, ale bylo v tom současně i něco víc; něco, co Stefan nechápal a ani nechtěl chápat, neboť aby to mohl akceptovat, musel by popřít vše, v co po celý svůj život věřil. Tento vlk byl víc než pouhé zvíře. Neskutečně víc.

Za černým obrem vystoupil z lesa druhý, pak třetí vlk a pohled na ně zlomil uhranutí, které se Stefana zmocnilo v první chvíli. To nebyli jen tři vlci. Náhle se odevšad ozývalo šramocení a praskání a všude na dohled se objevovaly další plížící se stíny. Smečka, které se jim dosud dařilo vyhnout, přišla.

„Utíkejte!“ zařval Wissler.

Rebeka a Stefan se obrátili současně a rozběhli se, zatímco Wissler strhl z krku samopal a skoro bez míření vypálil proti kraji lesa krátkou dávku.

Bylo to jako signál k útoku. Ve dvou, třech vteřinách jako

by kraj lesa a břeh řeky náhle explodoval přemírou divokého pohybu a hluku. Wissler pálil. Beci a Stefan řvali. Náhle jako by byli vlci všude. Oranžovorudé plameny prořezávaly noc. Vlci vyli a taky dítě opět začalo plakat oním příšerný, zvířecím kvílením. Jen na okraji svého vědomí Stefan ještě zaznamenal, že taky vrtulník se přiblížil. To vše se nejenže zřejmě událo v příšerně rychlém sledu, nýbrž jako by vůbec neprobíhalo v reálném čase, neboť Stefan vše vnímal do nejmenších podrobností ještě dříve, než on a Rebeka udělali vůbec první krok.

Vůbec nepřemýšlel, kam by měl utíkat; vlci – byl jich nejmíň tucet, jak Stefan se zděšením poznal, když se krátce ohlédl přes rameno – se k nim hnali ze tří stran, zatímco čtvrtou tvořila zamrzlá řeka. Stromy na druhé straně byly vzdáleny nejmíň dvacet metrů. I kdyby se stal zázrak a oni by se dostali až na druhý břeh, pravděpodobně by už neměli dost sil na ně vylézt; a čas už vůbec ne.

Wisslerův samopal vychrlil druhou přerušovanou dávku. Zasáhla přinejmenším jednoho vlka, jak dokazovalo pronikavé zavytí, které náhle zaznělo do štěkání a vrčení zbytku smečky, avšak ostatní zvířata se s děsivou rychlostí hnala dál. Wissler zakroužil svou zbraní a vypálil další krátkou dávku; jen tři nebo čtyři rány, aby šetřil munici, přesto však zasáhl dalšího vlka, který s jekem padl na sníh. Pak se Wissler obrátil a mocnými, dlouhými skoky se rozběhl za Stefanem a Rebekou.

Ale vlci byli rychlejší.

Nejbližší z nich se mohutně odrazil a skočil po Wisslerovi. Ten jako by na poslední chvíli vycítil nebezpečí, nějak se zvířeti vyhnul; alespoň napůl. Namísto, aby byl povalen, pod nárazem vlčího těla se jen zapotácel, a vlk s pronikavým řevem proletěl kolem něj a udělal kotrmelec ve sněhu. Wissler po jednom nejistém zakolísání znovu získal rovnováhu, zastřelil vlka, který na něho skočil a stejným pohybem se pokusil obrátit, aby namířil na dalšího vlka.

Byl to právě ten obrovský černý vlk, kterého Stefan instinktivně považoval za vůdce smečky. Wissler na něho

vypálil z nejkratší vzdálenosti. Dávka by ho bezpochyby musela roztrhat na kusy – pokud by vyšla. Ale zbraň štěkla jen jednou a zásobník byl prázdný. Kulka škrábla vlka po boku, odhodila ho do sněhu a zanechala mezi srstí krvavou stopu.

Zvíře se skoro okamžitě ocitlo znovu na nohou, ale taky Wissler reagoval s takřka nadlidskou rychlostí. Bleskurychle se vrhl dopředu, praštil vlka hlavní zbraně do hlavy a znovu se otočil. Zvíře se s kňučením znovu svalilo k zemi. Tentokrát zůstalo ležet.

Stefan a Rebeka mezitím doběhli ke břehu řeky. Stefan sice neběžel nejrychleji, jak mohl, aby za ním Rebeka příliš nezaostávala; přesto však ke břehu doběhl o pár vteřin dřív než ona a vrhl se na zamrzlou plochu, hladkou jako zrcadlo. Na ledu sice ležela tenká vrstvička sněhu, ale to nestačilo, aby se mohl nohama bezpečně opřít. Zapotácel se, divoce kolem sebe šermoval rukama a pak spadl a bezmocně se vezl skoro až doprostřed řeky. Rebeka, běžící těsně za ním, na tom byla stejně. Jaksi se jí podařilo se ještě v pádu obrátit, takže nespadla na děvče, nýbrž právě naopak ji svým tělem ochránila před nejtvrdším pádem. Přesto jí dítě vyletělo z náručí, padlo na led a sklouzlo několik metrů od ní.

Když se Stefanovi podařilo s námahou se vyhrabat na všechny čtyři, byli už vlci skoro tu. Rebeka se taky zvedla a se zoufalým spěchem lezla po čtyřech k dítěti. Ale už to nestihla: jeden velký vlk se jediným skokem ocitl u děvčete, zeširoka se postavil nad ním a chňapl po Rebece. Jeho čelisti ji minuly jen těsně, nicméně Stefan poznal, že ani nechtěl vážně kousnout. Jeho domnělý útok byl zatím jen varování.

Vůbec to byl velice divný útok. Vlci už dávno mohli učinit všemu konec, ale stále – ještě? – otáleli. Přinejmenším čtyři nebo pět černošedých lupičů obklíčilo jeho i Rebeku a stejný počet obklopil i Wisslera, avšak ani na něho neútočili. To nebyl skutečný útok. Kdyby je smečka chtěla doopravdy zabít, pak by už bylo po nich. A náhle Stefanovi došlo, o co jde.

„Chtějí jen to dítě!“ zařval Wissler. „Jděte od něho pryč! Zpátky! Proboha, pryč od toho dítěte!“

Jeho slova byla určena Rebece, která se postavila a zoufale se pokoušela dostat k dítěti. Přitom ta však žádné varování nebrala na vědomí, a Stefan si byl skoro jist, že si ani neuvědomuje nebezpečí, ve kterém se nachází. Vlk ji mohl zabít jediným cvaknutím svých mocných čelistí, a pokud ne on, pak bezpochyby některé z ostatních zvířat, která ji obklíčila. Že se tak ještě nestalo, byl přímo zázrak. Ale jak to ještě vydrží dlouho?

„Jděte pryč od toho dítěte!“ sípal Wissler. Pozpátku couval na led, přičemž se neustále otáčel kolem své osy a šermoval vystřílenou zbraní zprava doleva. „Chtějí jen to dítě, pochopte to přece!“

Ale jeho slova na ni měla přímo opačný účinek. Náhle Rebeka vykřikla, vrhla se proti vlkovi, který stál mezi ní a dítětem a vykopla proti němu. Její pohyb byl tak překvapivý, že dokonce ani bleskurychlá reakce zvířete nebyla dost rychlá. Její noha vlka zasáhla rovnou do čelisti a odhodila ho stranou. Avšak současně i Rebece ujely na ledu nohy. Spadla, převalila se a ochranitelsky se vrhla přes křičící dítě. Několik vteřin nato se rozeřvala bolestí, když se jí vlčí zuby zaryly do ramene.

Stefan se pokusil dostat se k ní, ale jakýsi vlk na něho skočil a vrazil mu do boku. Naslepo tloukl kolem sebe, cítil, že skutečně něco zasáhl, a marně se pokoušel znovu zvednout. Opět uklouzl a současně byl napaden nejméně třemi vlky najednou. Zuby se mu zaryly do lýtka, nadloktí a do ramene, cítil, jak mu po kůži stéká teplá krev. Před očima se mu objevil rozježený vlčí obličej, vyceněné zuby mu chňaply po hrdle. Stefan zoufalým pohybem ucukl hlavou dozadu, ruce zabořil do zvířecí srsti a vší silou se snažil vlka od sebe odstrčit. Současně se druhý vlk zahryzl Stefanovi do nohy. Stefan vykřikl bolestí, ale utrpení jako by mu dodalo dalších sil. Se zoufalým vypětím sil odhodil od sebe vlka, který mu chňapal po hrdle, nezraněnou nohu si přitáhl k tělu a kopl druhé zvíře vší silou do spánku. Zvíře se zakňučením pustilo jeho nohu a odpotácelo se.

Přesto se mu vstát nepodařilo. Zraněná noha tělo neunesla. Upadl, těžce dopadl na tvrdý led a hned ucítil, jak mu teče krev z nosu a rozbitého rtu. Náhle ho cosi zasáhlo do zad a vyrvalo mu kus bundy. Jako by mu zády projelo na půl tuctu rozžhavených drátů. Ale neměl už ani dost sil, aby vykřikl.

Náhle stál nad ním Wissler. Bundu měl rozervanou na kusy, krvácel z četných ran, ale nevzdával se, nýbrž naopak bojoval se zběsilostí, která si nijak nezadala s tou vlčí. Jeho těžká bota odmrštila vlka, který srazil Stefana k zemi; současně praštil pažbou samopalu dalšího, až s kňučením odlétl stranou.

Wissler se rychle sehnul, trhnutím Stefana zvedl a vlekl ho za sebou. Stefan okamžitě pohlédl směrem ke své manželce a děvčeti. Obě ještě byly naživu, jak si uvědomil svými napůl zastřenými smysly. Dítě křičelo z plných plic a Rebečina bunda se už opět zbarvila krví: tentokrát však už její vlastní.

Wissler pustil Stefanovu paži, sklonil se k Rebece a pokusil se ji odtrhnout do dítěte. Ale právě tak úspěšně se mohl pokoušet vytrhnout holýma rukama strom ze země. Rebeka si děvče tiskla ze všech sil na prsa a zuřivě kopala proti Wisslerovi. Zapotácel se, zaklel – a v tom padl na všechny čtyři, když na něj skočil další vlk.

Byl to opět onen černý obr. Dopadl na led, překulil se, ale okamžitě byl zase na nohou a skočil opět na Wisslera, který se pokoušel vstát. Wissler se ohnal pažbou samopalu, zasáhl vlka do čelisti a vzápětí ho ještě kopl do boku, až se zvíře s hlasitým zavytím zapotácelo. Wissler se vrhl za ním a pokusil se ho ještě jednou udeřit samopalem do hlavy. Ale vlk jeho úderu uhnul, na místě se obrátil a chňapl po Wisslerově paži.

Wissler zařval. Ozval se strašný, praskavý zvuk a Wisslerův křik rázem přešel v hysterický, pronikavý vřískot, který na chvíli vyjel do nelidské výšky a pronikavosti a vzápětí se zlomil, jako by někdo stiskl neviditelný vypínač. Wissler se jako ve zpomaleném filmu převrátil dopředu, krvavý pahýl paže si tiskl k hrudi, zatímco vlk před ním pozpátku ustupoval. Mezi zuby se šelmě zablýskl černý kov samopalu a rudé, krvavé maso.

Vlk divoce zařval, obrátil se a utíkal odsud i se svou kořistí v tlamě. Stefanovi bylo jasné, že teď udeří ostatní. Bez nejmenší další naděje zakryl vlastním tělem Beci a dítě, zavřel oči a modlil se, aby přišla smrt aspoň rychle. Měl z ní sice strach, ale ještě větší měl z bolesti, která bude předcházet.

Než však na něho vlci skočili, rozštěkal se kdesi nahoře nad ním samopal.

Stefan otevřel oči. K ledovému větru se přidala druhá, vyjící větrná smršť, která jako by se do něj opírala přímo seshora, zatímco tenká sněhová pokrývka okamžitě odlétla z ledu. Mezi lidmi a vlky náhle vylétly ze zamrzlé řeky metr vysoko drobné střepiny ledu. Jeden vlk byl zasažen a zůstal ležet na ledu, zatímco se ostatní, jako by instinktivně pochopili, že proto tomuto novému, nečekanému nepříteli nemají šanci, náhle obrátili na útěk a pelášili odsud.

Pilot helikoptéry se dál nezdržoval další střelbou na ně. Vrtulník s vyjícími rotory klesal níž a níž a nakonec přistál na ledu jen pár metrů od Stefana, Rebeky a Wisslera. Stefan měl právě ještě čas pocítit úlevu, než s konečnou platností ztratil vědomí.

ČÁST DRUHÁ

Stefan zamyšleně pozoroval půl tuctu mužů a žen, kteří před ním seděli na laciných plastikových židličkách, jimiž byla čekárna vybavena. V jejich obličejích se zračily vesměs stejné pocity, jaké cítil i on sám: frustrace, nervozita, snad i trochu strach, ale z největší části nuda. Dvě nebo tři z těch tváří už znal; chodil sem pravidelně už deset dní a zřejmě nebyl jediný, kdo sem raději docházel každý den, dvě nebo tři hodiny – když měl smůlu, tak i víc – tady pak čekal, až na něj přijde řada, namísto aby zůstal tady v nemocnici na lůžku a nechal se vyšetřit při ranní vizitě.

Občas se v duchu ptal, jestli to byla chyba. Beztak trávil většinu svého času na klinice – buď v této čekárně, v jedné ze tří přiléhajících ordinací, nebo o dvě patra níž u Becina lůžka – a těch pár hodin, které strávil doma, stejně nestačilo, aby vyřídil obrovskou horu práce, která by nebyla, kdyby prostě nebyl dosažitelný.

Pravá ruka mu v podvědomém gestu přejela po levém nadloktí, zatímco zvedl pohled a podíval se na červeně svítící digitální displej nade dveřmi. Dvacet devět. Pak už přijde jeho číslo. Dotek ho zabolel, přesto si však dál konečky prstů lehce přejížděl po paži a masíroval si sval. Třebaže tato rána nebyla tak hluboká jako ta na noze, dávala o sobě víc znát. Skoro při každém pohybu ho paže bolela a nebylo noci, aby se aspoň dvakrát nebo třikrát neprobudil bolestí, když se obrátil a paži zatížil.

Ale nechtěl si stěžovat. Když si pomyslel, v jakém stavu on i Rebeka byli před čtrnácti dny, když přistál vrtulník na té

zamrzlé říčce v Bosně, pak mu to připadalo skoro jako malý zázrak, že už teď sedí v nějaké čekárně na tisíc kilometrů daleko a kromě lehkého škubání v rameni necítí už nic než smrtící nudu.

Stefan nenáviděl čekání. Byl na něj zvyklý; jeho práce přinášela sebou, že kolikrát musel čekat hodiny a hodiny, častokrát celé dny a noci, na zcela určitou intenzitu světla, zcela určitou příležitost, zcela určitou momentku, které pak kolikrát nakonec ani nepřišly.

Ovšem to, že znal čekání, neznamenalo, že ho musel taky milovat.

Ne, pokud je tolik lepších způsobů, jak času využít. Například by mohl jet domů, poslechnout si aspoň osmdesát vzkazů na záznamníku a promyslet si, které z nich ignorovat a koho nakrmit zase nějakou novou výmluvou, pomyslel si sarkasticky. Stále si ještě nebyl jist, jestli opravdu nebylo chybou trvat na ambulantním ošetřování, ale jedno věděl docela jistě: bylo špatné dát o sobě hned vědět. To, že on a Beci byli na volné noze, neznamenalo, že neexistuje nikdo, kdo by se domníval, že má nárok jak na ně, tak i na výsledky jejich práce.

Až dosud se mu nějak dařilo aspoň Rebeku ochránit před většinou svých dotěrných kolegů, ale dlouho to už tak nezůstane. Ta zběsilá smečka větřila námět a chtěla ho mít. A že on byl jedním z nich, dopřáli mu krátkou milosrdnou lhůtu, ale rozhodně ne vysvobození. Stefan si v duchu kladl otázku, jestlipak i Beci a on působí na okolí taky tak, když jdou za nějakým námětem. Jako jediná možná odpověď mu připadalo sice nepříjemné, ale jednoznačné ano.

Snad to byl akt vyšší spravedlnosti, že teď měli poznat taky druhou stranu mince, a snad si na to taky vzpomenout někdy v budoucnu, až bude všechno za nimi a oni se zase přiřadí ke smečce v nikdy nekončícím honu za novinkami a senzacemi. Snad. Ale pravděpodobně ne. Nic neupadá rychleji do zapomenutí než právě dobrá předsevzetí. Dokonce i taková, která se rodí z vlastní špatné zkušenosti.

Tiché „ping“ ho vyrušilo ze zamyšlení. Stefan zvedl oči a uviděl na displeji své číslo. Rychle odložil na stůl časopis, který stejně sice rozevřel, ale pak po celou dobu nechal bez čtení ležet na kolenou, vstal a vstoupil do ordinace.

Lékař tam ještě nebyl, a než mohla zdravotní sestra cokoli říct, už si rozepnul košili, sundal ji a vzápětí si ještě vyhrnul levou nohavici až nahoru. Sestra ho zamračeně sledovala, ale neřekla nic. Byla tu nová – každopádně tu její tvář ještě neviděl – a zřejmě nebyla na tak učenlivé pacienty zvyklá. Pokud šlo o Stefana, nedělal to, aby jí ulehčil práci nebo aby na ni učinil dojem; jenom prostě chtěl celou tu nepříjemnou proceduru mít co nejrychleji za sebou.

Sestra položila šedou složku s jeho jménem a sáhodlouhou číselnou kombinací na stůl, stojící hned vedle vyšetřovacího lůžka, otevřela ji a bez dalšího slova vyšla z místnosti. Stefan byl zase sám a zase čekal. Zkoušel sílu své vůle tím, že přinutil nedívat se každých pár vteřin na hodinky, ale připadalo mu to, že už muselo uplynout aspoň deset minut, než se konečně zase otevřely dveře a vstoupil doktor Krohn.

Lékař ho pozdravil němým kývnutím, ignoroval složku s jeho chorobopisem a hned mu začal bez jediného slova sundávat obvaz z levého nadloktí.

Stefan zaťal zuby. Bolelo to; ne moc, ale byla to ona bolest, která třebaže není nijak zvlášť silná, přesto se dá jen stěží vydržet. Ovládl se, avšak nemohl potlačit povzdech úlevy, když Krohn konečně sundal obvaz z jeho paže a ramene a ledabyle jej odhodil na podlahu.

„Vypadá to už velice pěkně,“ řekl lékař. „Hojí se vám to dobře. Zřejmě vám léky výborně zabírají.“ Na půl vteřiny se odmlčel, pak naklonil hlavu na stranu a trochu nedůvěřivým, ale i skoro vyčítavým tónem dodal: „Berete je, že ano?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Stefan, což ovšem nebyla tak docela pravda. Prostředky, které mu Krohn a jeho kolegové za poslední dva týdny předepsali, by stačily k vybavení středně velké lodní lékárny. Pročetl si instruktážní texty k nim a pak se sám rozhodl, co bude brát a co spláchne do záchodu. Zjevně si

vybral správně.

„Tak to je dobře," řekl Krohn. Trochu si odsunul židli, předklonil se a začal odmotávat obvaz ze Stefanova lýtka, což bolelo podstatně víc. „Promiňte, že se ptám, ale nevěřil byste, kolik sem přichází pacientů, kteří čekají, že budu dělat zázraky, a přitom prostředky, které jim předepíšu, vůbec neužívají." Strhl konec obvazu Stefanovi z nohy – Stefan v poslední chvíli potlačil bolestný výkřik –, zběžně si ránu prohlédl a pak řekl skoro vesele: „Skvělé. Zdá se, že jste nejen vzorný pacient, ale že máte také vynikající hojící schopnosti."

„Ano," odpověděl Stefan stísněně. Úmyslně nechal otevřené, na kterou část Krohnových slov vlastně potvrzuje.

Lékař zvedl oči. „Máte bolesti?"

„Teď?" Stefan přikývl. „Ano."

„To jsem nemyslel, co jinak?"

„Ujde to," odpověděl Stefan po pravdě. „Bolí to víc, než by mělo. Chci říct, jsou to konec konců jen škrábnutí."

„Z lýtka vám chybí víc masa, než kolik by stačilo na dobrý biftek," zavrtěl Krohn hlavou. „Tomu se těžko dá říct škrábnutí. Kromě toho to není nějaké obyčejné zranění. Pokousání je většinou bolestivější než jiná poranění. Ale, jak jsem už řekl, zdá se, že se vám to hojí skvěle. Za tři nebo čtyři týdny to už ani neucítíte."

Stefan neřekl nic. Bolest nebyla to nejhorší. Rány se zajizví, ať už za tři týdny nebo tři měsíce, ale v duchu si kladl otázku, jestli taky vzpomínky, které se pojí s těmi jizvami, bude moci jednou zapomenout. Momentálně mu nečinilo žádné problémy vyrovnat se s nimi. Byly ještě příliš čerstvé. Stačilo jen zavřít oči a znovu byl každou noc tam na ledu, slyšel vlčí vytí, rány výstřelů i Rebečiny zoufalé výkřiky. Nebylo to nijak zlé, sotva víc než scény z nějakého filmu, který viděl; prožité dobrodružství, které si vyžádalo svou bolestivou daň, nic víc. Ale přesně tak tomu v podobných případech bývá: svědivá vzrušivost přečkaného nebezpečí se zapomene, stejně jako povznášející pocit, že člověk zvládl něco v podstatě bezvýchodného. Ale možná zůstane strach a

po letech se znovu ohlásí, a to na úrovni, kde mu bude vydán bezmocně na pospas.

Krohn mu konečně přestal konečky prstů různě osahávat nohu, což mu téměř vhánělo slzy do očí, přešel ke stolu a zazvonil na sestru. Objevila se tak rychle, jako by už čekala za dveřmi, a zcela zjevně nemohla být zase tak docela nová, jak se Stefan domníval, neboť spolu s lékařem tvořili dokonale sehraný tým: zatímco Krohn vytáhl z kapsy svého pláště lacinou propisovačku a načmáral s ní cosi do Stefanova chorobopisu, ona mu několika nepříliš jemnými pohyby znovu zavázala rány čerstvým obvazem.

Stefan během celé té bolestivé procedury ze sebe nevydal ani muk, ale cítil, jak se mu dělá poněkud slabě kolem žaludku. Příliš dlouho by to už nevydržel.

„Předepíšu vám ještě jeden lék," řekl Krohn, aniž by zvedl oči od papírů. „Pro obnovu tkáně. Je důležité, abyste ho užíval."

„Samozřejmě," odpověděl Stefan. Hlas se mu trochu třásl a Krohn přece jen vzhlédl a podíval se na něho s výrazem starostlivé otázky. „Neříkal jste ale sám, že se ty rány hojí skvěle?"

„Řekl jsem, že jsem s hojivým procesem spokojen," opravil ho Krohn – třebaže to bylo naprosto něco jiného, než co skutečně řekl sotva před minutou. Ale zřejmě ho to nepřivádělo v nejmenším do rozpaků, a tak si Stefan další odpověď ušetřil. Pokud se za minulé dva týdny něčemu naučil, pak to bylo to, jak je nesmyslné chtít se s lékaři hádat.

„Ale to neznamená, že teď můžete být lehkomyslný." Krohn vytáhl ze zásuvky blok s recepty, něco na něj načmáral, aniž by se na něj přitom vskutku díval. „S pokousáním divokými zvířaty není radno žertovat," pokračoval. „Buďte rád, že jste z toho vyvázl tak hladce. Taky jste snadno mohl chytit vzteklinu nebo ještě něco horšího."

„To taky ještě něco je?" zeptal se Stefan.

Krohn přikývl. „Ó, jistě. Nápaditost matky přírody prakticky nezná hranic, jde-li o to, ztrpčit mně a mým kolegům

život.“ Utrhl recept z bloku, podal ho Stefanovi a vstal. „Myslím, že teď už nemusíte chodit každý den,“ řekl. „Stačí, když si denně necháte vyměnit obvaz. Takže se uvidíme příští pondělí.“

Stefan si vzal recept, vděčně přikývl, ale jako obvykle už neměl příležitost se rozloučit. Lékař se okamžitě obrátil a kvapem vyšel z místnosti, aby se věnoval dalšímu pacientovi.

Stefanovi stále ještě nebylo jasné, jestli se mu doktor Krohn zamlouvá, nebo ne. Ošetřoval ho dobře a taky měl určitý smysl pro humor, avšak nijak neskrýval, že pacienti pro něj nejsou v podstatě nic víc, než případy. Ale to ostatně by se dalo říct o každém lékaři. Snad jen to, že ostatní jsou většinou lepší herci.

Stefan vstal, znovu si spustil nohavici a opatrně si oblékl košili. Rameno ho teď bolelo ještě víc než předtím, ale odolal pokušení hýbat s ním víc, než je třeba. Rána se už zahojila natolik, aby se neotvírala při každém sebemenším pohybu, ale neměl náladu muset navíc ke všemu ještě půl roku věnovat rehabilitačnímu tělocviku, aby pak, až to bude za ním, neuzvedl v levé ruce víc než plechovku s pivem.

Když vycházel z ordinace, skoro se srazil s dalším pacientem, který se netrpělivě tlačil dovnitř. Třebaže to nebyla jeho vina, zamumlal Stefan omluvu, protlačil se kolem šedivého muže a s poněkud nejistýma nohama prošel čekárnou.

Ta se během necelé čtvrthodiny, co byl uvnitř, úplně naplnila. Teď už tu čekaly jistě dva tucty pacientů, až na ně přijde řada, a u východu před automatem na kávu se utvořila úplná tlačenice. Stefan se ji pokusil velkým obloukem obejít, přesto se skoro srazil s mladým mužem, který právě v tu chvíli pozpátku odstupoval od automatu a usrkával z bílého plastikového kalíšku horkou kávu. Taky tato drobná nehoda nebyla jeho vinou. Přesto opět zamumlal slova omluvy a chtěl jít dál, nicméně právě v tu chvíli se mladý muž otočil a podíval se na něho způsobem, který Stefana přiměl, aby na zlomek vteřiny strnul na místě.

Mladík měl protřelý obličej, blonďaté vlasy, ostříhané na

krátkého ježka a na sobě měl bundu z laciné černé imitace kůže a ošoupané džíny. Avšak v očích měl něco, co bylo v příkrém rozporu s tímto vnějším dojmem: odhodlanost a překypující hněv, až se ve Stefanovi všechny sirény rozvyly na poplach. Na okamžik si byl skoro jist, že ty oči už někdy viděl; současně si však byl s jistotou vědom, že toho chlapa nikdy neviděl. Avšak výraz jeho očí ho vyděsil skoro k smrti.

Stefan rychle ustoupil o dalšího půl kroku nazad, ještě jednou zamumlal omluvu a v duchu se modlil, aby mladík nepatřil k těm typům, kteří si tak banální příhodu hned berou za záminku k bezuzdné hádce, či rovnou ke rvačce. Pravděpodobně mu tím křivdil, ale za svůj dojem nemohl. Výraz, který v mladíkových očích četl, mu toho chlapa jednoznačně přiřazoval k oné skupině cvoků, kterých se bál ze všeho na světě nejvíc; svým způsobem ještě víc, než rozzuřených vlků a pomstychtivých ruských žoldáků: k oněm bláznům, kteří během posledních let nepozorovaně, ale přesto stále víc a víc pronikali ven z ghetta amerických akčních filmů a hororů, zabydlovali se ve skutečném světě, přičemž násilí a teror byly pro ně naprosto normální věci.

Ale pak jiskření v mladíkových očích pohaslo. Pokrčil rameny, vynutil si na rtech neupřímný úsměv a znovu věnoval pozornost své kávě, zatímco se už odvracel.

Stefan šel dál. Ten drobný incident netrval snad ani vteřinu a nikdo jiný v čekárně ho ani nezaznamenal, ale přesto měl Stefan pocit, že je pozorován. Nebylo to poprvé, co si Stefan přiznával, že je vlastně v hloubi srdce zbabělec.

Vyšel z čekárny, došel k výtahu a vyjel do třetího patra, kde se nacházel Becin pokoj. Byly už skoro dvě. Dnes šel později než jindy, a tak se domníval, že ho bude Rebeka už netrpělivě čekat. Už před týdnem mu řekla, že není třeba, aby ji navštěvoval každý den a trávil u jejího lůžka čtyři nebo pět hodin; Rebeka věděla, jak moc nenávidí nemocnice a ještě víc návštěvy v nich. Ale současně taky věděla, že i přesto každý den dojde, i kdyby to mělo trvat ještě celé měsíce. A to i přesto, že jim pomalu začínaly docházet jak náměty

rozhovorů, tak i trpělivost: Rebeka to odnesla mnohem hůř než on. Měla tři ošklivá pokousáni na rameni, na břichu a na boku, ale i jinak měla míň štěstí než on. Jedna rána se jí zanítila a taky mnohem víc trpěla vedlejšími účinky léků, kterými ji lékaři napumpovali, než vlastním poraněním.

Až dosud se mu sice úspěšně dařilo si tu myšlenku příliš nepřipouštět, nicméně přesto mu bylo jasné, že ona si v této nemocnici poleží přinejmenším ještě tak další dva nebo tři týdny, ne-li víc.

Když vstoupil do jejího pokoje, našel jej prázdný. Postel byla rozesílaná a použitá, ale nemocniční vozík tu nebyl. Dveře do koupelny byly otevřené, avšak jediným pohledem se mohl Stefan přesvědčit, že i ta je prázdná. Celý zmatený a s pocitem bezmocnosti – ale taky trochu zneklidněný – zůstal pár vteřin bezradně stát, a pak se vydal k místnosti sester.

A samozřejmě podle zákona schválnosti ani tam nebyl nikdo a Stefan musel dobrých pět minut čekat, než nějaká sestra přišla.

„Kde je má žena?“ zeptal se bez pozdravu. Jeho hlas, snad i výraz obličeje, musel jistě vypadat vylekaněji a ustaraněji, než si sám uvědomoval, neboť sestřička okamžitě nasadila svůj nejroztomilejší úsměv, zavrtěla hlavou a s konejšivým gestem odpověděla: „Bez obav. Nic jí nechybí. Jenom šla na dětské oddělení.“

„Na dětské oddělení?“

„Nebyli jsme z toho moc nadšení,“ připustila sestra, „a primář bude ještě míň, až se to dozví, ale nedokázali jsme ji od toho odradit.“

„Stalo se něco s tím… děvčetem?“ zeptal se Stefan.

Sestra pokrčila rameny. „Nevím. Asi před půl hodinou přišel váš švagr a pár minut nato –“

„Můj švagr?“ Stefan rozčileně svraštil čelo. Jeho hlas zněl ostřeji, než měl v úmyslu. Skoro se až zalekl vlastní reakce. Nic proti Robertovi neměl – naopak. Rebečin bratr a on spolu vycházeli docela dobře, ve spoustě věcí byli dokonce i naladěni na stejnou vlnovou délku, ale ne ve všem. Na určité

věci měli různé názory a na pár dokonce naprosto protikladné, jako například na to, co se týkalo Rebeky a toho děvčete z Vlčího srdce.

Stefan poděkoval sestře, odešel z oddělení a výtahem zase sjel do přízemí. Dětská klinika se nacházela na druhém konci areálu nemocnice. A třebaže šel co možná nejrychleji, aniž by rovnou běžel, potřeboval jistě pět minut, než se dostal k nezdobné betonové stavbě. Robert a Beci jistě museli s vozíkem potřebovat alespoň třikrát tak dlouhou dobu a Stefan věděl dost o jejím stavu, aby si uvědomil, jakou námahu to pro ni musí znamenat.

Jeho zlost na Roberta ještě narostla. Skoro bez dechu došel až k dětské klinice, výtahem vyjel do šestého a nejvyššího patra a zamířil ke skleněným dveřím oddělení intenzívní péče. Musel zazvonit, aby ho pustili dovnitř, ale ignoroval čisté zelené pláště, pověšené vedle dveří, tak i oba popelníky na stojanu, naplněné neméně čistými pokrývkami hlavy. Personál ho tu už znal a věděl o něm, že nemá v úmyslu vstoupit do nějakého pokoje.

Po nesnesitelně dlouhém čekání se dveře otevřely. Sestra automaticky nasadila, aby ho pokárala, že si neoblékl ochranný oděv, ale pak ho poznala a hned ustoupila stranou a pokynula mu, ať jde dál:

„Pane Mewesi! Vaše paní a váš švagr jsou už taky tady.“

„Já vím,“ odpověděl Stefan nevrle. Sám si hned všiml svého divného tónu, konečně sestra přece za nic nemohla. Omluvně se usmál, zavřel místo ní dveře a řekl: „Promiňte. Jsem trochu podrážděný, ale za to vy vůbec nemůžete.“

Zdálo se, že jeho slova mladou ženu zmátla ještě víc než předtím jeho nevraživý tón, a tak Stefan raději už nic neříkal, aby vše ještě víc nepokazil. Bezpochyby jednou z jeho největších chyb bylo to, že v nejnevhodnějších situacích z nejlepšího úmyslu vždycky řekl to nejhorší, co mohl. To mu už mnohokrát způsobilo spoustu problémů. A to byl taky jeden z důvodů, proč nepatřil do cechu psavců, ale raději novinky zachycoval na celuloid.

Sestra si ho změřila ještě jednou zkoumavým pohledem, pak beze slova zamířila do své pohotovostní místnosti, zatímco se Stefan rychlým krokem vydal k pokoji na samém konci chodby. Vstoupil dovnitř bez zaklepání a uviděl přesně to, co očekával.

Úzký, hadovitý prostor mezi stěnou a skleněnou přepážkou, dosahující až ke stropu, byl sotva dost široký, aby se tam vešel Becin vozík. Přesto se jí podařilo nějak se tam nacpat, a třebaže si byl Stefan vědom, jak ji sebemenší pohyb vyčerpává, všiml si hned, že je napůl zvednutá nad vozík. Levou rukou se opírala o vozík, druhou tiskla na sklo. Protože byla ke Stefanovi zády, neviděl jí do tváře, ale věděl velmi dobře, jak se asi tváří.

Pohled na ni ho píchl u srdce. Až dosud se oba rozhovoru o děvčeti vyhýbali – Rebeka proto, že podle jejího názoru se nebylo o čem domlouvat; on pak, že měl strach z rozhovoru, o kterém věděl, jak musí dopadnout. Samozřejmě mu bylo jasné, že to tak nepůjde do nekonečna, ale doufal, že bude mít přece jen trochu víc času. A to ještě, sakra, doufal, že tento rozhovor spolu povedou sami a v poněkud jiném prostředí.

Stefan se tiše postavil za její vozík, letmo pozdravil kývnutím švagra a ruce položil na opěradlo. Rebeka musela jeho příchod zaznamenat, přesto však se jen krátce ohlédla po jeho odrazu ve skle, aniž by se obrátila. Teprve nyní věnoval Stefan trochu pozornosti taky tomu, co se nacházelo za sklem v druhé, mnohem větší části pokoje.

Ne, že by mu to bylo neznámé; během posledních dvou týdnů tu nebyl sice tak často jako Rebeka, ale přece jen dostatečně. Pokoj, který měl původně dost místa pro tři lůžka i s příslušnou technickou výbavou pro intenzívní péči, měl momentálně sice jediného obyvatele, ale přesto se zdál být nacpaný k prasknutí. Vedle spousty lékařských přístrojů – o kterých Stefan věděl, že jsou tu většinou naprosto zbytečně, neboť až na jisté drobnosti bylo dítě, které s sebou dovezli z Vlčího srdce, zdravé jak ryba – se tu vršily hromady hraček, plyšových zvířat, dětského nábytku, autíček a nejrůznějších

strakatých věcí, kterými Rebeka děvče během uplynulých dvou týdnů doslova zahrnula. Kromě toho tu byla ještě videokamera na stativu a k ní příslušející přehrávač a monitory.

Zdravotní sestra, která stála za sklem a držela dítě v náručí, aby je mohla Rebeka vidět, vypadala mezi všemi těmi věcmi podivně ztracená; a soudě podle výrazu jejího obličeje, se ani necítila právě ve své kůži. Stefan ji pozdravil kývnutím a ona odpověděla náznakem úsměvu. Zapomněl už sestřino jméno – nikdy si jména moc nepamatoval –, ale při svých návštěvách ji tady vídal nadprůměrně často, a tak se domníval, že ji vrchní sestra vyčlenila pro péči o toto děvče. Podle jejího přízvuku zřejmě pocházela z Jugoslávie, popřípadě z některého z těch nových států, které z tohoto rozdrobeného útvaru vznikly ä jejichž jména se mění tak často, že se sotva vyplatí si je pamatovat.

Avšak kromě nešťastného výrazu sestry tam bylo ještě něco, co nebylo zcela normální. Tmavovlasá ošetřovatelka držela děvče v náručí, jako by držela kojence, ale to taky nebylo ono. Lékaři odhadovali dítě na čtyři, ne-li pět let, a přesto mělo na sobě nemocniční dupačky, vycpané obrovskou plenou. Dítě leželo v náručí sestry tak pokojně a v téměř embryonální poloze, jak se to zpravidla vídá právě jen u kojenců.

„Dnes je velmi klidná," řekla Rebeka. Její slova nebyla určena Stefanovi, nýbrž jejímu bratru Robertovi, ale ten reagoval jen pokrčením ramen. Ani on se necítil příliš ve své kůži, avšak Stefan si nebyl jist, jestli to není jen jeho přítomností. Robert velmi dobře věděl, co si o tom Stefan myslí, a v hloubi duše byl Stefan dokonce přesvědčen, že švagr sdílí spíš jeho názor než názor své sestry. Ale co si Robert myslel a co dělal, nebylo vždycky totéž.

„Zřejmě se jí už nelíbí být pořád okukována jako zvíře v zoo," řekl Stefan.

Nyní se Rebeka přece jen trochu k němu pootočila. Byl to namáhavý, komplikovaný pohyb a zjevně jí působil bolest.

„Dnes jdeš pozdě,“ řekla, aniž by reagovala na jeho slova.

Stefan pokrčil rameny. „Byl jsem dnes k doktorovi objednaný o hodinu později než jindy, taky v čekárně bylo plno. Stalo se něco?“ Pohnul rukou směrem k děvčeti. Sestra si zřejmě jeho gesto vyložila jako dovolení, aby se s dítětem obrátila a odnesla ho do postýlky s chromovanou mříží. Stefan nevěděl, jak dlouho tu už Beci s Robertem byli, ale váha té malé musela být už po několika minutách utrpením.

„Ne,“ odpověděl Robert, zatímco Rebeka současně řekla: „Ano.“

„Aha,“ řekl Stefan, „a co to tedy znamená – přeloženo do srozumitelné řeči?“

„Byla tu…“ začala Rebeka a Stefan už z těchto dvou slov poznal, jak velmi ji to, co chtěla říct, rozčililo, jenže v tu chvíli ji její bratr přerušil pevným, autoritářským tónem: „Všechno ti vysvětlíme, neboj. Ale tady se to nehodí. Pojďme ven.“ Letmo se usmál. „Snad se nám podaří propašovat tě zpátky na tvé oddělení, než tvého lékaře trefí šlak.“

„Však ať trefí,“ pokrčila Rebeka rameny. „Jsem tu jako pacientka, ne vězeň.“ Pokusila se vozík v úzké uličce otočit, ale nepodařilo se jí to, a tak ho nakonec Stefan uchopil a pozpátku vytáhl ven na chodbu. Když pak chtěl vozík otočit a dotlačit až ke dveřím, skoro naštvaně zavrtěla hlavou a sama sáhla oběma rukama po kolech. Stefan stejně jako Robert nespokojeně svraštil čelo, ale znal svou ženu příliš dobře, proto jen pokrčil rameny, ustoupil a jen přihlížel, jak se sama namáhá s těžkým vozítkem. Sice to nepřiznala, nicméně oba věděli, že Rebeka trpí silnými bolestmi. Stefan předpokládal, že jí ta hrdost vydrží nanejvýš k výtahu, a pak zase získá navrch rozum a ona dovolí buď jemu, nebo Robertovi vozík tlačit.

Zatímco se blížili k bezpečnostním dveřím, zůstal Stefan nenápadně dva kroky pozadu a zamumlal směrem ke svému švagrovi: „Co se stalo?“

Robert náznakem zavrtěl hlavou a odpověděl stejně tiše: „Teď ne. Až venku.“

Znělo to znepokojivě, pomyslel si Stefan, ale nic víc. Jen znepokojivě. Žádný důvod k panice.

Sjeli výtahem dolů. Když se dveře výtahu otevřely, sáhl Stefan po vozíku a chtěl ho tlačit k východu, ale švagr jen zavrtěl hlavou a ukázal ke skleněným dveří kafetérie. A proč ne? Stefan neměl žízeň, ale u kávy se jistě mluví lépe, zvlášť jestli se něco stalo. A raději bude Rebece vidět do očí, až s ní bude mluvit, namísto aby jí hleděl při tlačení vozíku na zátylek.

Našli si volné místo u okna. Zatímco Robert zamířil k pultu, aby donesl tři kávy, Stefan se posadil, díval se na svou manželku a čekal, až se chopí slova; avšak mlčela. Očima uhýbala před jeho pohledem, a přece právě teď, když poprvé zase déle než jednu vteřinu jí hleděl do obličeje, poznal velice dobře, jak je rozrušená.

Z nějakého důvodu se však na nic neptal, nýbrž se obrnil trpělivostí, dokud se nevrátil Robert s tácem, na kterém měl narovnány tři šálky kávy a velký kus šlehačkového dortu. Beze slova rozdal kávu, přitáhl si lacinou plastikovou židličku a posadil se. Pak se podíval na hodinky a hned vzápětí ke dveřím, jako by někoho čekal.

„Tak co?“ zeptal se Stefan. „Ven s tím. Co se stalo?“

„Byla tady taková blbá kráva od…“ začala Rebeka, ale bratr ji opět přerušil tím, že chlácholivě zvedl ruku a pokusil se úsměvem zarazit její dosud namáhavě potlačovaný hněv.

„Nerozčiluj se tak! Ta žena koná jen svou povinnost. Bylo jí to právě tak nepříjemné jako tobě. Však to zvládneme.“

Stefan se zmateně díval z jednoho na druhého. „Co?“

„Byl tu někdo z úřadu péče o mládež,“ odpověděl mu švagr, zatímco sáhl po hrníčku. „V podstatě se jen zeptala na pár věcí. A donesla dva nebo tři formuláře, které je třeba vyplnit, to je všechno. Ale Rebeka reaguje trochu přemrštěně.“

„To není pravda!“ zaprotestovala Beci. „Řekla, že dají Evu do dětského domova a že se o ni úřady postarají! Ale to nedovolím.“

Stefan sebou lehce trhl, když Rebeka vyslovila jméno

dítěte. Až dosud ho – i když jen v duchu a jen pro sebe – nazýval vždycky jen jako „dítě“ nebo „děvče“. A měl k tomu dobrý důvod. Taky nyní neřekl ani slovo, obrátil se k Rebece se stejně chlácholivým tónem jako Robert a řekl: „Tvůj bratr má pravdu. Formality… víš přece, jak to chodí. V této zemi nemůžeš udělat absolutně nic, aniž by sis předtím neopatřila písemné povolení.“

V Becině očích se hněvivě zablýsklo. Jestli to, co právě Robert řekl, bylo vše, pak její reakci docela nerozuměl. Stefan vlastně počítal s tím, že se úřady ozvou ještě rychleji. Konec konců byli zpátky ve Frankfurtu už skoro dva týdny.

„Říkala, že se úřady o Evu postarají,“ trvala Beci tvrdohlavě na svém. „Víš, co to znamená. Strčí ji do nějakého domova. Ale to nedovolím! Nikdo mi ji nevezme!“

„Ale to přece ani nikdo nechce,“ řekl Robert. Natáhl se přes stůl, aby vzal Rebeku za ruku, ale se zuřivým trhnutím se odtáhla a dál zírala do prázdna mezi ním a Stefanem.

Stefan si vzdychl. Cítil, jak je nesmyslné chtít se teď o tom s Rebekou bavit. Byla příliš rozrušená, než aby byla přístupna rozumným argumentům. Proto se obrátil ke svému švagrovi. „Jak to bylo doopravdy? Byl jsi přitom?“

Robert zavrtěl hlavou. „Přišel jsem až později. Ale telefonoval jsem přednostovi toho úřadu. Je to skutečně čistě rutinní záležitost. Musíte vyplnit nějaké papíry.“ Upil kávy a zasmál se, i když bez skutečného veselí. „Chci říct, že jste si dovezli skutečně exotické dítě. Nikdo neví, kdo jsou jeho rodiče, odkud se vzalo, co dělalo v tom údolí… tak jednoduché to zase všechno není.“

„I kdyby!“ odpověděla Beci podrážděně. „Nebyl jsi při tom. Neviděl jsi, co jí udělali. Kdybychom ji nenašli, byla by teď už mrtvá!“

„To z ní ale automaticky nedělá tvůj majetek,“ odpověděl Robert mírně.

Robert a Rebeka byli víc než jen obyčejní sourozenci. Beci mluvila jen velmi zřídka o svém mládí, ale Stefan věděl, že jejich rodiče zemřeli velmi brzy a Robert pak nesl sám

prakticky celé břímě její výchovy. Třebaže byl sotva o pět let starší, staral se o ni nejen jako její bratr, ale přímo jako otec a zřejmě ji také tak miloval. Stefan jen málokdy zažil, že by své sestře tak přímo odporoval. A soudě podle jejího výrazu, byla tím ona překvapená stejně.

„To… to taky nikdo netvrdí," zamumlala rozpačitě. Tento výpad z nečekané strany ji viditelně vyvedl z konceptu. „Já jenom…"

Robert ji přerušil dalším gestem, ale tentokrát připojil smířlivý úsměv: „Vím, co chceš říct. A taky tě chápu. Ale měla by ses uklidnit."

„Nikomu neprospěješ, když se budeš tak rozčilovat. A nejmíň sobě samé," řekl Stefan.

Rebeka si ho vůbec nevšímala. Neříkala teď už nic, ale stále ještě hleděla na bratra s výrazem nejhlubšího zmatku. Stefan se v duchu ptal, jestli to zapříčinil skutečně jen Robertův odpor – či spíš jeho náznak –, nebo jestli se mezi nimi přece jen neodehrálo něco víc, než přišel. Nebylo to zdaleka poprvé, co v přítomnosti švagra pocítil prudké píchnutí naprosto banální žárlivosti. Vztah obou sourozenců byl tak nezvykle niterný, že si kolikrát sám připadal jako vetřelec. Silně pochyboval, že teď Rebeka vůbec vnímala jeho slova.

Za nimi kdosi zarachotil s židličkou, Stefan napůl pootočil hlavu a koutkem oka zaznamenal, jak se někdo posadil k volnému sousednímu stolu. Hlavou mu blesklo, proč asi. Dobrá polovina všech stolů v kafetérii byla volných. Nový host se mohl klidně posadit o tři nebo čtyři stoly dál, dokonce i kdyby kladl důraz na výhled z okna. Současně však byl za to skoro vděčný. Nemyslel si, že by si tam ten mladý muž sedl, aby je poslouchal, ale byl dostatečně blízko, aby jejich slovům rozuměl, což snad přiměje Rebeku, aby se v řeči trochu krotila.

Jeho manželka vrhla směrem k hostu, který se posadil sotva na délku paže od Stefana, nevraživý pohled, avšak reagovala tak, jak Stefan doufal: její rty se rázem zúžily do tenké, téměř bezkrevné čárky, v očích se jí zlostně zablýsklo, ale neřekla už

nic.

„Možná bychom už měli jít," navrhl Stefan. „Brzy už bude odpolední vizita a doktor Krohn jistě nebude nadšen, když nebudeš ve svém pokoji."

„Pro mě, za mě," odpověděla Beci rozladěně, ale Robert se znovu podíval na hodinky, zavrtěl hlavou a řekl:

„Ještě chvíli, prosím."

Stefan a Beci se na něho podívali stejně překvapeně, a na Robertově obličeji se objevil náznak rozpačitého úsměvu. Na krátkou chvíli vypadal i přes svůj v podstatě imponující zjev jako malý chlapec, přistižený ve škole při nějaké lumpárně.

„Čekáš někoho?" zeptal se Stefan.

Robert přikývl. „Ano. Všechno přiznávám. Dostali jste mě."

„Koho?" chtěla vědět Beci.

„Tu ‚blbou krávu', o které jsi právě mluvila," odpověděl její bratr s dalším letmým úsměvem. Současně zvedl chlácholivě ruku, když chtěla Rebeka vyjet. „Telefonoval jsem předtím přednostovi úřadu a poprosil ho, aby ji sem poslal ještě jednou."

„Proč?" zeptala se Rebeka nedůvěřivě.

Její bratr se znovu napil kávy; zcela jednoznačně ne z jiného důvodu, než aby získal navíc dvě nebo tři vteřiny. „Chtěl jsem s ní prostě mluvit ještě jednou," odpověděl konečně. „Jel bych tam, ale sama víš, že dnes odpoledne odlétám do Švýcarska a dost možná se vrátím až za tři nebo čtyři dny. Já… Už je tady!" Ukázal ke dveřím a současně se napůl zvedl ze židle. Vypadal, že se mu zjevně ulevilo.

Taky Stefan se otočil a poznal ženu středního věku v kostýmu bez jakýchkoli ozdob a s blonďatými vlasy, která vstoupila do kafetérie a teď se pátravě rozhlížela kolem. Když pak zahlédla Rebeku, vydala se rychlým krokem k nim. Rebečin obličej se ani nepohnul, avšak jiskření v očích se vystupňovalo v úplnou blýskavici, která je už, už na spadnutí. Stefan se opět v duchu ptal, k čemu asi ráno mezi oběma ženami došlo.

Vrhl směrem ke své manželce pohled téměř úpěnlivý, a teprve pak odsunul i on židli a vstal. Neúmyslně přitom vrazil do hosta u sousedního stolu, zamumlal omluvu, ale odpovědi se nedočkal.

„Paní Halbersteinová, předpokládám.“ Robert vyšel ženě krok naproti a natáhl směrem k ní ruku. Přijala ji, zběžně jí potřásla a na jeho otázku odpověděla přikývnutím; přitom však nervózně pošilhávala po Rebece.

„A vy jste…?“

„Riedberg,“ odpověděl Robert. „Robert Riedberg.“ Zběžně ukázal na Stefana, ještě zběžněji představil i jeho a pak pokračoval: „Paní Mewesová je moje sestra.“

„Já vím,“ odpověděla paní Halbersteinová. „Pan přednosta mě už informoval.“ Přitáhla si židli, posadila se a čekala, dokud se i Robert a Stefan neposadili. „Smím vědět, co je smyslem tohoto setkání? Nemám moc času.“

„Taky vás nemíním zdržovat déle, než bude nutné,“ ujistil ji Robert. „Smím vás pozvat na kávu?“

Udělala rukou zamítavé gesto a Robert s lítostivým pokrčením rameny pokračoval:

„Moje sestra mi vyprávěla o tom vašem… rozhovoru dnes ráno, paní Halbersteinová. Obávám se, že při něm došlo k několika malým nedorozuměním.“

„Ano,“ přisvědčila. Vrhla směrem k Beci rychlý pohled, který však vypadal spíš zmateně než rozzlobeně, a pak se zase obrátila k Robertovi. „Ale jestli se obáváte, že to může mít nějaký vliv na mé rozhodnutí, pak vás mohu uklidnit. Jsem zvyklá mluvit s lidmi, kteří se nacházejí v emociálnim stresu.“

„To rád slyším,“ odpověděl Robert. „Přesto považuji za důležité, abychom si pár bodů objasnili, paní Halbersteinová. Projednal jsem to vše už sice jednou s vaším přednostou, ale rád bych celou situaci ještě jednou rozebral i s vámi. Vy víte, že má sestra a můj švagr jsou novináři?“

Žena z úřadu péče o mládež přikývla. Neříkala nic, ale náhle vypadala velice pozorně a velice napjatě. Stefan se v duchu ptal, kam Robert míří. Sám byl taky překvapen – a také

trochu znepokojen – a proto si dokázal dobře představit, co se ve zlomku vteřiny, než jeho švagr pokračoval, v hlavě úřednice asi děje. Zřejmě totéž, co i v té jeho. Robert nemohl být tak naivní, aby se pokoušel ji vydírat. Nebo alespoň Stefan doufal, že není. Stefan měl dostatek zkušeností s jednáním s úřady, aby věděl, jak se takovéto střely většinou zezadu vrátí: třebaže někdy s určitým zpožděním.

„To je mi známo," řekla po několika vteřinách. „Ale co…"

„Co vám ale pravděpodobně ještě není známo," přerušil ji Robert s úsměvem, který jako by prosil o prominutí, třebaže byl zjevně falešný, „to je skutečnost, že moje sestra a její manžel byli v Bosně s jistou…" zdánlivě nejistě rozhodil rukama, „řekněme poněkud delikátní misí."

Paní Halbersteinová vypadala ještě napjatěji, avšak stále ještě trochu znepokojeně. Stefan snad ještě víc. Ptal se v duchu, kam pro všechno na světě jeho švagr vlastně míří.

„Co máte přesně na mysli?" zeptala se Halbersteinová.

„To je právě ta věc," řekl Robert. „To vám nemohu vysvětlit. Jen tolik: váš nadřízený vám má slova potvrdí, až se vrátíte do kanceláře. Kdyby se prozradilo, že se má sestra a její manžel zdržovali v této oblasti, mohlo by to za jistých okolností vést k diplomatickým komplikacím mezi bosenskou a naší vládou."

Stefan se musel ovládat ze všech sil, aby na sobě nedal znát své překvapení. Co nedokázal potlačit, byl polekaný a současně vyčítavý pohled směrem k Rebece. Předstírala, jako by si ničeho nevšimla, ale jen tato reakce mu dala najevo, že se svou domněnkou strefil do černého: Robert se od ní dozvěděl všechno.

„Nerozumím přesně, co to má…" začala Halbersteinová, ale Robert ji opět přerušil: „Už se k tomu dostávám," řekl. „Pokud vím, tak dosud nebyla předložena žádná oficiální reakce bosenské vlády, pravda? Chci říct, že dosud nikdo to dítě nehlásil jako pohřešované, ani ho nežádal zpět, že ne?"

„To je pravda," odpověděla úřednice. „Ale co…"

„Podívejte," skočil jí znovu Robert do řeči.

Stefan si nyní byl jist, že toto není ani nezdvořilost, ani bezmyšlenkovitost. Znal svého švagra až příliš dobře, aby věděl, že nikdy nic nedělá bezdůvodně. Jeho způsob hovoru s úřednicí byl přesně promyšlen.

„Podívejte, skutečně je mimořádně důležité, aby se celá ta záležitost vyřídila pokud možná diskrétně."

„Záležitost?" Paní Halbersteinová přemrštěně svraštila čelo. „Promiňte, pane Riedbergu, ale nejsem tady kvůli žádné záležitosti. Nezajímám se ani o politiku, ani o diplomatické kličky. Tady jde o dítě, které…"

„– dosud zjevně nikdo nepostrádá," znovu jí skočil Robert do řeči, stále ještě s úsměvem, přesto již poněkud ostřejším tónem a o něco hlasitěji. „Jeho rodiče s největší pravděpodobností nejsou už naživu a to děvče by jistě taky nebylo, kdyby u toho nebyli má sestra a její manžel."

„To všechno může být pravda," odpověděla paní Halbersteinová. Nejistě se dívala z jednoho na druhého, pak otevřela kabelku, vytáhla jedinou cigaretu, zapálila si a teprve pak pokračovala. „Přesto jsou tu určitá pravidla, kterých se musíme držet. Vaše sestra dovezla z cizí země dítě, o kterém nic nevíme. Neznáme ani jméno, ani nevíme nic o osudu rodičů, ani o okolnostech, za nichž …" chvíli zaváhala a pak nejistě pohlédla směrem k Rebece – „došlo k odloučení. I kdyby bylo všechno tak, jak jste říkal, dá se tu předpokládat zločin, který musí být nejprve vyšetřen."

„Jediný zločin se tu páchá na Evě," řekla Rebeka ostře.

Sociální pracovnice potáhla z cigarety a obrátila se přímo k ní. Stefan v duchu obdivoval sebeovládání úřednice, ale zřejmě tomu bylo tak, jak sama říkala: byla zvyklá mluvit s lidmi, nacházejícími se ve stresu, takže byla jistě taky zvyklá, že se na ni pokoušejí vyvíjet nátlak.

„Naprosto vám rozumím, paní Mewesová, a dávám vám své slovo, že celou záležitost vyřídíme tak nebyrokraticky a rychle, jak jen to bude možné. Ale jistá pravidla hry musejí být dodržena. Nevím, co za tím vším vězí, ale mohu vás ujistit, že dobro dítěte je pro nás vždycky přednější než diplomatické

kličky.“

Rebeka se chystala k ostré odpovědi, ale její bratr ji opět rychlým gestem umlčel. „To je mi jasné,“ řekl. „A abych se vyjádřil zcela srozumitelně: nechci na vás vyvíjet žádný nátlak nebo dokonce vyhrožovat.“

„To by taky nemělo žádný smysl,“ řekla paní Halbersteinová chladně.

„A kdybych chtěl, nezačal bych takto,“ pokračoval Robert neúnavně. „Prostě vás jen prosím, abyste celou záležitost vyřešila pokud možná co nejdiskrétněji, to je vše.“

„A proto jste mě sem vláčel?“ Znělo to trochu uraženě.

Robert zavrtěl hlavou. „Samozřejmě ne. Je tu ještě něco, co byste měla o tom děvčeti vědět. Předpokládám, že jste mluvila s profesorem Wahlbergem.“

„Ještě ne. Lékařská zpráva…“

„…neobsahuje úplně kompletní fakta,“ řekl Robert. „To děvče…“ Vrhl rychlý pohled směrem k Beci a opravil se: „Eva je sice tělesně zdravá, ale jsou tu jisté body, které sice nestojí v oficiálním chorobopisu, ale které byste měla znát.“

Halbersteinová nastražila uši. „Jaké?“

„Inu, Eva je totiž to, co by vědci zajisté označili za jeden z nejzajímavějších případů,“ odpověděl Robert. „Jak se zdá, byla svými rodiči odložena a vychována divokými zvířaty.“

Úřednice zamrkala. Dvě nebo tři vteřiny hleděla na Roberta naprosto zmatena, a tu teprve Stefan v jejím obličeji poprvé zaznamenal něco jako lidské hnutí; nejistý, nervózní úsměv, který však pohasl stejně rychle, jako se objevil. „Jak, prosím?“

„Dosud je to jen domněnka,“ připustil Robert. „Každopádně byste si o tom měla sama promluvit s profesorem Wahlbergem, abyste si udělala obrázek, ale dosud to vypadá zcela tak, jako by to dítě strávilo spoustu měsíců, ne-li ještě déle, samo venku v divočině. Každopádně tedy bude muset ještě nějakou dobu zůstat tady na klinice a s velkou pravděpodobností bude taky později potřebovat velice intenzivní péči.“

„A vy myslíte, že ji budete schopni poskytnout?“

Halbersteinová se obrátila přímo na Rebeku a snažila se alespoň, aby to znělo věcně. Ale úplně se jí to nepodařilo.

„Samozřejmě ne," řekl Robert rychle, „co se týče lékařského zabezpečení. Ale jinak je schopna se o ni starat. Vidíte tedy, že umístění do dětského domova stejně nepřichází v úvahu. Proto navrhuji, aby byla Eva dána do péče mé sestře a jejímu muži, jakmile bude propuštěna z nemocnice. Rebeka vám už řekla, že je jejím přáním to děvče adoptovat."

„Tak docela jednoduché to není," odpověděla paní Halbersteinová. Znělo to automaticky, skoro jako reflex.

„To je mi jasné," řekl Robert. „Nežádáme taky od vás žádné zázraky. Jen trochu dobré vůle a trochu porozumění."

Paní Halbersteinová ho chladně pozorovala. „To samotné asi stačit nebude," řekla. „Adopce…" Zavrtěla hlavou. „Není to tak jednoduché, jak si zřejmě myslíte. I kdybych chtěla, nemohla bych to rozhodnout sama."

„A vy nechcete," usoudila Rebeka.

„V tom není problém," odpověděla úřednice. Zůstala naprosto klidná a Stefan pochopil, že v takovýchto rozhovorech má prostě větší cvik. Třebaže byla sotva starší než Beci nebo on, zřejmě už slyšela všechny jízlivosti, řečnické kličky i chytáky, jaké jen existují. Bylo naprosto nesmyslné, pouštět se s ní na tomto poli do slovní potyčky.

Rebeka to však zřejmě viděla jinak, neboť se bojovně trochu předklonila a obě ruce položila dlaněmi dolů na okraj stolu. Celé její držení těla vyjadřovalo náhle agresivitu; a to způsobem, který Stefana skoro děsil. Jeden z důvodů, proč si ji vzal, byl její temperament, ale nemohl si vzpomenout, že by ji někdy zažil takovouto. Alespoň ne bezdůvodně.

„Mě nezajímá, co o tom říkají ta vaše pravidla hry," řekla rozechvělým hlasem. „Ti lidé by Evu zabili, kdybychom se tam neobjevili my. Z nějaké pohanské pověrčivosti ji chtěli obětovat. Snad po nás vážně nechcete, abychom jim ji vrátili zpátky?"

Halbersteinová chtěla odpovědět, ale Stefanův švagr ji opět předběhl. S chlácholivým gestem vůči své setře řekl rychle:

„To je samozřejmě jen domněnka. Ale ne zcela nepodložená. Jak jsem řekl, paní Halbersteinová, nemohu bohužel vám říct všechno, ale předpokládám, že jste si už udělala jakousi představu o pravém pozadí.“

„To jsem si opravdu udělala,“ řekla úřednice a Stefan si v duchu kladl otázku, jak to asi myslí. Zamáčkla cigaretu v popelníku a vstala. „Myslím, že lepší bude, když teď půjdu,“ řekla. „Opravdu nemám moc času – ale slibuji vám, že se budu snažit celou tu věc vyřídit co možná nejrychleji.“

Odešla bez jediného dalšího slova. Cestou ke dveřím se už ani nezastavila, ani neohlédla, ale Stefan z jejího napjatého držení těla a rychlých, skoro trhavých kroků poznal, že ve svém nitru není ani zdaleka tak klidná, jak předstírala. A proč by taky ne? Přinejmenším z jejího hlediska to muselo jednoznačně vypadat, jako by se ji Robert a Rebeka pokoušeli zastrašit.

Stefan pozoroval svého švagra se stále narůstajícím zmatkem, ale nyní již taky s jakýmsi klíčícím hněvem. Co Robert právě udělal, nebylo, mírně řečeno, příliš chytré. A bylo to něco, co se mu vůbec, ale opravdu vůbec k jeho švagrovi nehodilo. Pokud bylo něco, co na Rebečině bratrovi vždycky obdivoval, pak to byl jeho pronikavý rozum a jeho vždycky chladný, věcný způsob, jak přistupovat k problémům a jak je řešit.

Muž za ním se pohnul. Stefan se se svou židlí přisunul blíž ke stolu, aby muž mohl vstát, a když se kolem něho protlačil, zaznamenal opět koutkem oka jeho ošoupané džíny, černou koženou bundu a nakrátko ostříhané, blonďaté vlasy. Jakási neurčitá vzpomínka mu bleskla vědomím, ale ta myšlenka mu unikla dříve, než ji stačil domyslet do konce. Momentálně měl důležitější starosti.

„Co to, pro všechno na světě, mělo znamenat?“ zeptal se současně Beci i švagra. Rebeka se na něj vzdorovitě podívala. Robert se usmál, což byla taky odpověď. Stefan na něm viděl, že se taky necítí právě ve své kůži. „Nuže?“ Obrátil se přímo na Rebeku.

„Poprosila jsem Roberta, aby mi pomohl," odpověděla kousavým, vyzývavým tónem.

„To jsem poznal," odpověděl Stefan. Stále se ještě snažil zůstat klidný, třebaže mu to připadalo stále těžší. Nemělo smysl, aby se teď ještě pohádali; i když si byl skoro jist, že k tomu každou chvíli stejně musí dojít. „A proč ne mě?"

„Ty bys to udělal?" zeptala se Rebeka.

„Samozřejmě," odpověděl Stefan. „Ale asi ne takhle." Obrátil se k Robertovi. „To bylo zdaleka to nejnerozumnější, co jsem od tebe kdy slyšel."

„Já vím, jak se na tyto lidi musí," odpověděl Robert. Zdálo se, že na něho Stefanova slova neudělala právě velký dojem. „Věř mi – momentálně to v ní právě vře vztekem, ale taky vím, že toho není mnoho, co může udělat. Až se sejdeme příště, vyjdu jí o krok nebo dva vstříc a ona pak samou radostí udělá všechno, co budeme chtít."

„Ale proč?" zeptal se Stefan zmateně. „K čemu to… divadlo? Ta žena jen koná svou povinnost."

„Ano, přesně tu odpověď jsem od tebe čekala," řekla Rebeka.

„A co bys mohla čekat jiného?" odpověděl Stefan poněkud ostřejším tónem, ale stále se ještě ovládaje. „Chci říct, že má úplnou pravdu. Ať už jsme to dítě našli za jakýchkoli okolností, existují zákony a pravidla, které musíme i my dodržovat. To sis myslela, že si ji prostě můžeme vzít a nechat jako psa, který se k nám zaběhl?"

„Prosím tě!" Robert zvedl chlácholivě ruku. „Jen si teď nejděte vzájemně po krku. To nikomu neprospěje." Podíval se na hodinky, vstal a ukázal ke dveřím. „Letadlo mi letí asi za hodinu. Pomalu mám nejvyšší čas."

Toho dne se Stefan nezdržel do konce návštěvních hodin jako jindy, nýbrž přijal Robertovu nabídku, že ho vezme autem zpátky do města. Pro švagra to znamenalo sice zajížďku, a taky kdyby všechno proběhlo hladce, trvala by mu cesta déle než metrem, ale měl určitý pocit, že by se raději neměl déle zdržet a že si musí nutně s Robertem promluvit.

Na zpáteční cestě k Rebečině oddělení už mezi nimi nepadlo jediné slovo a taky jízda výtahem dolů do podzemní garáže proběhla za nepříjemného mlčení. Stefan cítil, že ani jeho švagr se necítí právě ve své kůži; přitom normálně nepatřil Robert Riedberg právě k lidem, kteří by dělali něco proti svému přesvědčení. Stefan měl stále víc a víc pocit, že se dnes dopoledne muselo přihodit mnohem víc, než co mu dosud řekli.

Teprve když seděli v autě a švagr nastartoval, prolomil Stefan ono stále nepříjemnější mlčení. Pečlivě si promyslel, jak by měl rozhovor začít, ale náhle zase všechno zapomněl. Namísto toho rovnou vybuchl: „Tak řekni, co to má všechno znamenat? Vysvětli mi to, prosím tě, já tomu totiž vážně nerozumím."

Robert zapnul světla, rozjel se, a když se pak přiblížili k automatu u výjezdu, stiskl elektrické stahování okna. „Vím, že to bylo nesmyslné," řekl s povzdechem. „A máš pravdu: taky ne zrovna moc chytré. Ale dlužil jsem to Rebece."

„Co?" zeptal se Stefan. „Chovat se jako hlupák? Bože můj, Roberte, jestli jsi tu paní chtěl na mě a na Beci naštvat, pak se ti to podařilo. Vždycky jsem si myslel, že to s lidmi umíš."

„To není problém," odpověděl Robert. Zastavil a s heknutím se vyklonil z okna, aby zastrčil do automatu čipovou kartu.

Stefan zběžně registroval, že to není obyčejná kartička, jakou se u vjezdu vykazují normální smrtelníci. Teprve nyní si taky zpětně všiml, že měl Robert své BMW zaparkované v oné části parkoviště, jež byla zpravidla rezervována pro lékaře a zaměstnance.

Robert už zase seděl a netrpělivě prsty bubnoval na volant, když se černožlutě pruhovaná závora okamžitě nezvedla. „Nebude nám dělat žádné potíže," pokračoval. „Věř mi, vím, jak se s takovými lidmi jedná. Už jsem vyřídil pár telefonátů, a jakmile se vrátím z Curychu, vyřídím i zbytek."

„Jak tě napadlo, že to má v úmyslu?" zeptal se Stefan. „Ze nám chce dělat problémy? Chci říct… než jsi měl ten svůj

malý výstup.“

Robert přešel jeho rýpnutí bez povšimnutí a energicky vyrazil s autem ven. Stefan se bezděky přikrčil na sedadle. Navzdory všemu byly dvě, tři věci, které se nehodily k image úspěšného obchodníka a náhradního otce, kterou si Robert Riedberg tak pečlivě pěstoval. Jednou z nich byla skutečnost, že byl – alespoň ve Stefanových očích – pirát silnic. Během patnácti let, co se znali, rozbil už na půl tuctu aut a jen díky řetězci neuvěřitelných náhod nebyl nikdy těžce zraněn a řidičský průkaz mu zůstal zřejmě jen díky jeho dobrým stykům.

Stefan přimhouřil oči, když bez jakéhokoli přechodu vyjeli z neonového osvětlení parkoviště do jasného slunečního světla. Na jednu nebo dvě vteřiny zůstal skoro oslepen a předpokládal, že i Robert na tom bude stejně, což mu ovšem nijak nebránilo v tom, aby ještě nepřidal plyn. Auto s kvílejícími pneumatikami vyjelo na ulici.

„Ta Halbersteinová byla teď už mnohem přístupnější než dnes ráno,“ pokračoval Robert po několika vteřinách.

„Tys byl u toho?“ zeptal se Stefan.

Jeho švagr zavrtěl hlavou a odpověděl: „Ne. Ale Rebeka mi všechno vykládala. Když dnes ráno přišla, byla to pro ni zřejmě rovnou vyřízená věc, že to děvče přijde do sirotčince, jakmile ji propustí z nemocnice. S tebou a Beci by se o nějaké rodinné péči nikdo ani nebavil.“

Stefan se vyjeveně zadíval na švagra. „Odkud to víš?“

„Protože mi to Rebeka vykládala,“ opakoval Robert. Ohlédl se po Stefanovi. „Tobě ne?“

„Ne,“ odpověděl Stefan.

„Tak aspoň někomu z rodiny,“ řekl Robert. „Mně taky někdy neříkáte úplně všechno.“ Zavrtěl hlavou. „Víš, Stefane, kdybys nebyl můj nejoblíbenější švagr, pak bych se opravdu naštval. Dostali jste mě do pěkné kaše.“

„Jsem tvůj jediný švagr,“ opravil ho Stefan důrazně. „Co ti to povídala Rebeka?“

„Pravdu,“ odpověděl Robert. „Alespoň doufám, že

tentokrát ano. Neměli jste ani autonehodu, ani vás nepokousal zdivočelý pes.“

Stefan chvíli mlčel. To byla – ve zkratce – verze, kterou vykládali Robertovi i všem ostatním hned po svém návratu z Bosny. Sice nikterak nápadité, zato však věrohodné vysvětlení pro jejich poranění a stav, ve kterém se vrátili. Samozřejmě ne všichni jim věřili tuto historku. Rozšířily se zvěsti a domněnky a všechny ty telefonáty, které denně nacházel na záznamníku, byly dokladem toho, že některé z těch domněnek se velice přiblížily pravdě.

Přesto byl Stefan doslova šokován. Ptal se, kolik z toho, co se skutečně stalo, Rebecca svému bratrovi asi prozradila a proč. Vždyť přece Wisslerovu varování rozuměla stejně jako on a normálně by takové věci brala vážněji než on.

„Než si rozmyslíš, jak se musíš ptát, abys zjistil, co skutečně vím,“ řekl švagr posměšně, „mohu ti ještě říct, že jsem se mezitím informoval na toho Wisslera. A právě tak i na Barkova a jeho mordýřskou bandu.“

A je to jasné, pomyslel si Stefan zachmuřeně. Rebeka mu zjevně povykládala všechno.

„No a?“ zeptal se stísněně. „Co jsi zjistil?“

Namísto odpovědi přišel švagr s protiotázkou. „Čí to byl vůbec nápad promluvit si s tím žoldáckým generálem? Tvůj?“

Stefan zavrtěl hlavou. „Rebečin.“

„A tos jí takovou šílenost nemohl vymluvit?“

„Takový člověk, který by dokázal Rebece vymluvit něco, co si jednou vzala do hlavy, se ještě nenarodil,“ odpověděl Stefan. „Kromě toho to nebylo zase tak špatné, jak myslíš. Barkov měl o ten rozhovor zájem.“

„Kdo to říkal?“ chtěl vědět Robert. „White?“

„White?“ opakoval Stefan tázavě.

„To je Wisslerovo skutečné jméno,“ odpověděl Robert. „Jak jsem říkal, trochu jsem se vyptával.“

„Jaký originální pseudonym,“ zamumlal Stefan. „Ale máš pravdu: on byl kontaktní osobou.“

„A předpokládám, že právě on vás oslovil,“ řekl Robert.

„Myslel jsem, že už všechno víš," odpověděl Stefan podrážděně.

Jeho švagr však přešel i tuto provokaci. Udělal sice káravý obličej, avšak jeho další slova Stefanovi naznačila, že to neplatí jemu. „Rebeka se jednou zabije při jedné z těch jejích šílených akcí. Měl bys na ni opravdu dávat trochu lepší pozor."

„Proč?" zeptal se Stefan. „Od toho má přece tebe."

Tentokrát už Robert reagoval. Otočil hlavu, asi pět vteřin si ho pronikavě prohlížel, než zase obrátil pohled dopředu. „Máš vztek, že požádala o pomoc mě, a ne tebe," řekl. „Ale víš, že to není moje vina. Už dva týdny jste zpátky, ale ještě ani jednou jste se o Evě nebavili, že?"

Kdyby Stefan odpověděl ano nebo ne, obojí by bylo pravdou. Samozřejmě že o dítěti mluvili, často, dokonce na jeho vkus až příliš často. Ale nikdy nemluvili o tom, co s ním bude dál. Pro Rebeku naprosto nepřicházelo v úvahu, že by si je neměli nechat. Osud jí vrátil, co jí před léty naprosto nesmyslně vzal, a toto přesvědčení v ní bylo zabetonováno tak pevně, že nebyla ochotna o tom ani mluvit. A Stefan dosud nesebral dost odvahy, aby ji k rozhovoru přiměl.

„Momentálně není o čem diskutovat," řekl vyhýbavě. „Může trvat ještě celé týdny, než to dítě propustí z nemocnice."

„Proč ji vlastně nikdy nenazveš jménem?" zeptal se Robert.

„Protože…" začal Stefan. Ale odmlčel se, chvíli marně shledával slova a pak doslova vybuchl: „Zatraceně, co to má znamenat? Pozval jsi mě na tuto malou projížďku, abys mi vysvětlil, že je už o všem rozhodnuto?"

„Ze strany Rebeky ano," odpověděl Robert. Zůstal naprosto klidný. Na zlomek vteřiny dokonce skoro jako by mu ve tváři objevilo cosi jako výraz spokojenosti, ale Stefan si nebyl jist, jestli si to jen nenamlouvá.

„To ale není věc, o které by měla rozhodovat jen ona sama," řekl. Sice už nekřičel, ale mluvil stále ještě vzrušeným tónem a hlas se mu třásl.

„To bych si nebyl tak jist," odpověděl Robert. „Máš pravdu, chtěl jsem s tebou mluvit. Je tu pár věcí, které si musíme vyjasnit. Cítím povinnost varovat tě, Stefane."

„Varovat?" Ve Stefanovi opět vzkypěl vztek. Hlas se zostřil. „A co bude dál? Vyklube se z tebe mafiánský kmotr? Kdo mi sáhne na sestru, zaplatí životem?"

Robert se zasmál. „Nevyjádřil bych se tak příkře, ale je to pravda: kdyby se Rebece snad něco stalo, nikdy bych ti neodpustil." Náhle byl jeho hlas tišší a velmi naléhavý. „Stefane, vím, že mě moc rád nemáš. Ale nech si říct: jestli Rebeku přinutíš, aby se rozhodla mezi tebou a Evou, prohraješ."

To byl přesně ten důvod, proč s ní Stefan nikdy tento rozhovor nezavedl. Nikdy do tohoto boje nevytáhl, protože věděl, že by se žádný boj ani nekonal. Pochopil to už tehdy ve Vlčím srdci, když viděl, jak Rebeka k sobě tiskla ten nahý, křičící uzlíček. Od té doby pak už si tu myšlenku nikdy příliš nepřipustil, ale současně ji taky nedokázal zcela odehnat. Viděl výraz v jejích očích a ani na vteřinu ho nezapomněl.

„Snad máš pravdu," zamumlal. „Měl jsem s ní promluvit už dávno."

„Tos měl," přisvědčil Robert. „Ale docela tě chápu. Nevím, jak bych v tvé situaci reagoval já sám. A po pravdě řečeno, jsem rád, že se v ní nenalézám." Přidal plyn, bezohledně přejel z levého pruhu do pravého – za ním se okamžitě rozezněl zuřivý koncert klaksonů a Stefanovi se zdálo, že zaslechl i skřípění brzd – a spustil blinkr, když se před nimi objevila odbočka na dálnici.

„Kam jedeš?" zeptal se Stefan.

Robert se demonstrativně podíval na hodinky. „Na letiště. Kdybych tě vezl ještě domů, nestihl bych letadlo. Můžeš si pak vzít auto na cestu domů. Příští týden si ho vyzvednu."

Stefan nebyl nijak nadšený. Jezdil sice s tímto velkým bavorákem rád, protože to bylo vozidlo luxusní třídy, přesahující jeho poměry i možnosti natolik, že se o něm ani neodvažoval snít, ale nenechával teď své vlastní, mnohem

skromnější auto stát v garáži bezdůvodně. Teď zrovna třeba na sebe ani rameno, ani noha nijak neupozorňovaly, ale v průběhu posledních dvou týdnů ho několikrát prudce a bez jakéhokoli varování přepadly záchvaty prudkých bolestí, takže mu zdravý rozum zakazoval sedat za volant auta. A vůbec už ne v tomto rozháraném stavu, v němž se nacházel. Přesto však Stefan nic nenamítal; už proto, že věděl, že by to bylo nesmyslné. Robert už odbočil s autem na dálniční přivaděč a zrychlil tak prudce, až to Stefana citelně vmáčklo hlouběji do sedadla a instinktivně se oběma rukama chytil jeho okraje. Robert neřekl nic, ale posměšně po něm zašilhal koutkem oka a ještě trochu přidal plyn. Stefan si v duchu nadával, že se nedokáže líp ovládat.

Několik minut jeli mlčky a rychle směrem ven z města, než se Robert znovu ujal slova. „Nechtěl bych, aby se to ještě někdy opakovalo, Stefane," řekl.

V první chvíli Stefan vůbec nechápal, o čem švagr mluví. „Taky nemám v úmyslu jezdit po světě a sbírat odložené děti," odpověděl.

Švagr zavrtěl hlavou. „To nemyslím. Mluvím o tom vašem husarském kousku s Barkovem. To nebylo jen neodpustitelně lehkomyslné, to bylo přímo sebevražedné. Do budoucna se postaráš, aby se nic takového už neopakovalo."

Stefan stále ještě nechápal, o čem Robert mluví. Tedy, samozřejmě že to chápal, ale na pár vteřin se prostě zdráhal uvěřit vlastnímu sluchu. „Tedy přece jen mafiánský výstup?"

Robert zůstal vážný. Stefanova ironie se ho nedotkla. „Nemám už moc času, Stefane, takže to zkrátím," řekl. „Slíbil jsem Rebece, že jí v té záležitosti pomohu. Budete si moci Evu ponechat, o to se postarám. Ale mám jednu podmínku." Odmlčel se a čekal, že se Stefan zeptá, jakou, ale ten mu tu radost neudělal. Situace se stávala pomalu absurdní. Robert ho svedl k této vyjížďce, protože mu řekl, že si spolu musejí promluvit, ale to zcela zjevně neměl vůbec v úmyslu. Vzal ho s sebou jen proto, aby mu oznámil, co bude dál.

„Do budoucna se postaráš, aby se Rebeka už nikdy

nepustila zase do nějak takové podobné šílenosti," pokračoval Robert, když mu konečně došlo, že se od Stefana odpovědi nedočká.

A i na to odpověděl Stefan zřejmě tím vůbec nejnemožnějším způsobem, jakým mohl, třebaže vlastně ani nechtěl: „Ty víš, že to nedokážu."

„Pak už je na čase, aby ses to naučil," odpověděl Robert neochvějně. „Když sis ji vzal, současně jsi za ni převzal i zodpovědnost. Doufal jsem, že ti to nikdy nebudu muset připomínat."

„To by stačilo," řekl Stefan. „Nemyslím si, že by ti do tohohle něco bylo."

„Ale ano," odpověděl Robert. „Pokud se bavíme o životě mé sestry, pak mi do toho něco je."

„Mluvíme o její práci," řekl Stefan podrážděně. „To je její povolání, podstupovat jistá rizika. Kdyby to nechtěla dělat, stala by se prodavačkou v krámku se známkami."

„Pokud se zaměříte na rozhovory s politiky nebo na naftové znečištění moře v Jižní Americe, pak je to oukej," odpověděl Robert klidně, a tu Stefan pochopil, že se jeho švagr drží pevně promyšleného textu, od kterého se neodchýlí, ať řekne nebo udělá cokoli. „Ale něco takového se už nesmí stát. Pomohu vám. Udržím vám úřady od těla a postarám se i o toho Whitea, kdyby chtěl dělat problémy. Ale jako protislužbu žádám, abys mi slíbil, že se něco takového už nestane. Nechtěl bych se jednoho dne dočkat telefonátu, který by oznámil, že vaše mrtvoly byly nalezeny v nějaké jihoamerické díře."

Stefan mlčel. Právě ještě tak přemýšlel, jestli se má prostě hlasitě rozesmát nebo na švagra zařvat. Ale nakonec neudělal ani to, ani ono. Byl naprosto šokován. Ani ne tak tím, že si Robert dovoluje do takové míry se jim vměšovat do jejich života. Mnohem víc ho zasáhlo to, když si uvědomil, že má švagr vlastně pravdu.

Ani Stefan si nikdy nedokázal představit život za psacím stolem, ale s tou cestou do Bosny zašli opravdu příliš daleko.

Před nimi se objevilo první návěstí, upozorňující na

odbočku k letišti, když Robert na dvě vteřiny odtrhl pohled od silnice a obrátil se ke Stefanovi. „Tak co?“

Stefan dál mlčel. Nejen proto, že nechtěl Robertovi odpovědět, nýbrž hlavně proto, že toho momentálně vůbec nebyl schopen.

„Umím si představit, jak se teď cítíš,“ pokračoval Robert, který si jeho mlčení zřejmě špatně vyložil. „Máš na mě vztek, a snad dokonce i právem. Neviním tě z toho, co se stalo. Znám svoji sestru právě tak jako ty, ne-li ještě lépe. Zřejmě by se ani mně nepodařilo ji odvrátit od té bláznivinky. Ale přesto, taková věc se už nesmí opakovat.“

„Mohl bys zapracovat přes své známosti, aby byla převedena do redakce lokálního zpravodajství,“ odpověděl Stefan. „Nebo raději rovnou vyhazov.“ Jeho cynický tón zasáhl Roberta právě tak málo jako marný pokus o to, aby to znělo co možná nejposměšněji.

Robert jeho odpověď ignoroval. „Prostě si to nech pár dnů projít hlavou,“ řekl. „Až se vrátím, v klidu si o tom povykládáme.“

„O čem?“ zeptal se Stefan. „Nechtěl bys nám nově zařídit byt? Nebo mi budeš klást na srdce, že bych do budoucna neměl radši nosit džíny a koženou bundu, nýbrž oblek a kravatu?“

Odbočka z dálnice se blížila. Auto se k ní hnalo pořád stejnou rychlostí, až si Stefan začal už říkat, že ji snad Robert přehlédl. Teprve doslova v posledním okamžiku náhle dupl Robert zbytečně prudce na brzdu, strhl volant doprava a s kvílejícími pneumatikami vyrazil na odbočku.

„Kdyby se vám znovu ozvala ta úřednice, pak ať prostě pár dní počká,“ pokračoval Robert nevzrušeně. „Momentálně stejně nemůžu nic dalšího dělat. Mluvil jsem s profesorem Wahlbergem; pro každý případ nechá Evu ještě dva nebo tři týdny na klinice, a když bude třeba, tak ještě déle.“

„Pokud se toho vůbec dožiji,“ řekl Stefan stísněně. Auto se zběsile řítilo ke konci odváděcí silnice. Semafor na křižovatce ukazoval červenou, ale Robert se ani nepokusil sundat nohu z

plynu, o brzdění ani nemluvě. A Stefanovu poznámku přešel stejně jako všechny předcházející. Namísto toho bez jakéhokoli přechodu změnil téma.

„Je ti jasné, že tahle historie nesmí být nikdy zveřejněna?“ řekl. „Rebeka i ty byste byli ve velkém nebezpečí, kdyby to náhle vyšlo v nějakých novinách.“

„Tak jednoduché to nebude,“ odpověděl Stefan. „Existuje spousta lidí, kteří vědí, že jsme tam byli. Budou o tom přemýšlet. Navíc máme i jisté závazky. Ta cesta byla velice drahá. Museli jsme si půjčit peníze, abychom ji mohli financovat, a…“

„To jsem už vyřídil,“ přerušil ho Robert.

„Cože jsi?“ Tentokrát už zněl Stefanův hlas tak ostře, že na něho Robert asi půl vteřiny zůstal polekaně hledět; pak se usmál.

„Vím, co si o tom myslíš. Nechceš od svého bohatého švagra žádné milosti. To je v pořádku. Ber to jako půjčku. Až budeš moci, můžeš mi to splatit.“ Udělal rukou gesto, které odmítalo jakýkoli odpor v samém zárodku, konečně sundal nohu z plynu a chystal se dupnout na brzdu, což by Stefana jistě vymrštilo proti záchranným pásům, ale na poslední chvíli blikla na semaforu žlutá a Robert se zuřivým úsměvem znovu dupl na plyn. Auto udělalo mocný skok, jen o vlásek minulo jiné vozidlo, jehož řidič polekaně strhl volant a zabrzdil, zatímco Robertův bavorák zrychlil skoro dvojnásobně proti nejvyšší povolené rychlosti na příjezdu k letišti.

Dvě minuty nato zastavili s kvílejícími pneumatikami před jedněmi ze skleněných dveří. Robert vyřadil rychlost, náhle se ušklíbl, znovu zařadil jedničku a ještě pět nebo šest metrů popojel. Teprve když zase vypnul motor a Stefan zvedl pohled, pochopil smysl této akce. Původně zastavili půldruhé délky vozu před jedním z četných zákazů zastavení, lemujících silnici před odbavovací budovou, a Robert byl dostatečně dětinský, aby jel ještě o kus dál, aby zastavil přesně pod ním. Nikoli poprvé se Stefan v duchu marně tázal, jak se muž s Robertovým inteligenčním kvocientem a s jeho vzděláním

může bavit tak dětinskými hrami.

Robert se podíval na hodinky a prakticky současně otevřel dveře. „Ještě dvacet minut. Teď si musím opravdu pospíšit. Slibuješ mi, že budeš o všem přemýšlet, než se vrátím?“

„Přemýšlet, to ano,“ odpověděl Stefan. „Ale jak se rozhodnu –“

„Víc nežádám,“ skočil mu Robert do řeči. „Zavolám ti okamžitě, jak budu zpátky.“ A s těmi slovy vystoupil a nechal Stefana prostě sedět. Rychlými kroky obešel auto, otevřel kufr a vytáhl odsud zavazadlo. Když pak Stefan konečně překonal překvapení a taky vystoupil, zmizel už Robert uvnitř budovy.

Stefan dorazil domů přesně o hodinu později, než měl v úmyslu. Jak se obával, dostal se při svém návratu do města přímo do dopravní špičky a samozřejmě nenašel místo k zaparkování, takže ještě musel minimálně deset minut objíždět celý blok, než konečně auto – opět dobrých deset minut cesty od svého domu – konečně zaparkoval. Navzdory času, který zatím uplynul, se cítil stále ještě stejně hluboce zmaten. Poté co Robert zmizel v letištní budově, byl na chvíli v pokušení vrhnout se prostě za ním, aby ho přiměl k řeči, nehledě na čas. Pro jeho švagra možná mohl být tento rozhovor něčím, co lze vyřídit, jak se říká, mezi dveřmi, ale pro Stefana ne. To, co mu Robert v autě sdělil, pro něj představovalo přímo donebevolající vpád do jeho soukromí, který ho naplňoval směsicí vzteku a bezmocností, která ho svou intenzitou doslova děsila. Ale nakonec to neudělal, a snad to tak bylo i lepší.

Věděl, že by se Robertovi v otevřeném sporu nevyrovnal, a snad měl Robert dokonce i pravdu. Stefan ještě zdaleka nebyl ochoten si to přiznat, ale ta myšlenka byla tu a on mohl doslova fyzicky cítit, jak se mu uhnízdila ve vědomí jako drobný, bolestivý nádor. Každé slovo, které Robert řekl, bylo pravdou. Byli zpátky už dva týdny a za celých těch čtrnáct dní ani jednou nesebral dost odvahy, aby si s manželkou promluvil o něčem, co zřejmě ovlivní jejich budoucí život víc, než vůbec tušili.

A taky Robertova druhá výčitka, která ho zasáhla ještě víc, byla oprávněná. Skutečně to sakra byla jeho povinnost zadržet Rebeku od toho šíleného podniku, třebas i násilím. Byli novináři a oproti Robertově snad trochu naivní představě se jejich představa o jejich povolání neomezovala jen na pouhé fotografování západů slunce na moři nebo na sledování politiků, jak se na tiskové konferenci hádají u studeného buffetu. Ale podstupovat riziko a hazardovat se životem, to jsou skutečně dva různé šálky čaje. Jeho hněv vystřídal zmatek, zatímco se prodíral k domovu hustým provozem, a dříve než odemkl dveře svého bytu, změnil se tento pocit ve směsici poraženosti a sebelítosti.

Možná, přemýšlel, neměl jet domů, ale znovu do nemocnice, aby si promluvil s Beci. Měl z toho pořád ještě strach, ale když už nic jiného, pak mu rozhovor s Robertem přece jen něco vyjasnil: nic si nepomůže, když bude momentálně ještě dál váhat. Ba naopak, s každým dalším dnem to bude ještě o něco horší.

Zazvonil telefon. Stefan bezmyšlenkovitě hodil bundu do kouta, došel k telefonu a bez zvláštního překvapení zjistil, že během jeho nepřítomnosti už zase na záznamníku přibylo čtrnáct nových hovorů. Minimálně u pěti nebo šesti z nich mu bylo jasné, odkud jsou a jaký bude asi jejich obsah, aniž by si je potřeboval vyslechnut. Několik vteřin nerozhodně přemýšlel, jestli má prostě sluchátko zvednout, nebo počkat, až přestane přístroj zvonit a na displeji záznamníku naskočí patnáctka. Pak mu však došlo, že toto uvažování odpovídá – třebaže na docela jiné úrovni – přesně dosavadnímu modelu jeho jednání. Jsou věci, které se dají vyřešit odkládáním, ale to se týká jen věcí nedůležitých. Pak jsou věci, které se dají vyřešit jedinou větou nebo pohybem ruky. A důležité záležitosti se nicneděláním rozhodně nevyřeší, nýbrž ještě víc se komplikují. Snad by bylo vhodné nezačínat jen přijmutím dobrého předsevzetí, ale jeho uskutečněním.

Zvedl sluchátko a ohlásil se, „Mewes.“

„Pan Mewes? Stefan Mewes!“ Hlas na druhém konci

spojení zněl vzrušeně. Trochu se třásl a vypadalo to, jako by se jeho majitel jen s obtížemi ovládal, aby se nerozkřičel. Stefan přemýšlel, jestli ten hlas zná, ale nedokázal si odpovědět.

„Ano," řekl.

„Maassen," představil se muž. „Předpokládám, že mé jméno znáte."

Stefan instinktivně zavrtěl hlavou. „Obávám se, že ne," řekl. „Měl bych vás znát?" Slyšel, jak se Maassen zhluboka nadechl, a nyní si byl zcela jist, že by se muž nejraději hlasitě rozeřval. Jeho rozrušení bylo i po telefonu doslova cítit. „Měl bych vás znát?" pokračoval. „Promiňte prosím – mám za sebou velice vyčerpávající den a…"

„Jsem přednosta zdejšího úřadu pro péči o mládež," skočil mu Maassen do řeči. „Nadřízený paní Halbersteinové, abych byl přesný."

Stefan sebou trhl. Robert mu přece říkal, že vyřídil několik telefonátů, ale u toho, jak zněl Maassenův hlas, se nezdálo, že by jeho úsilí bylo právě korunováno úspěchem. „Paní Halbersteinovou znám," řekl, „ale jen zběžně. Viděli jsme se dnes v nemocnici."

„Nedělejte ze sebe hlupáka, pane Mewesi," řekl Maassen ostře. „Je to nejenže dětinské, nýbrž přímo urážlivé. To jste si opravdu myslel, že vám to projde?"

Teď už byl Stefan naprosto zmaten. Bylo jasné, že se něco muselo stát, a soudě z Maassenova hlasu, nevolal jen proto, že ho předtím po telefonu někdo požádal o malou laskavost. Ať už udělal Robert cokoli, zjevně to totálně vybouchlo. „Obávám se, že nechápu, o čem mluvíte," začal opatrně.

„O to lépe tomu rozumí paní Halbersteinová," odpověděl Maassen. Znělo to teď už jednoznačně rozzuřeně. „Nevím, kdo jste, pane Mewesi, nebo za koho se považujete, ale přísahám vám, že s těmito metodami si na nás nepřijdete."

„Já… já nechápu, co máte namysli," ujišťoval ho Stefan. „Mluvil jsem s tou paní od vás, to je pravda. Ale jen krátce. A měl jsem pocit, že jsme v podstatě byli zajedno. Je mi líto, jestli něco pochopila špatně, ale jsem si jist, že musí jít jen o

nedorozumění.“

„Ano, samozřejmě,“ odpověděl Maassen. „Jsem si jist, že to paní Halbersteinová bude vidět stejně – jakmile se probere z narkózy a bude schopna vypovídat.“

Stefan zíral na sluchátko ve své ruce. „Cože?“

„Nehrejte si na neviňátko!“

„Ale já… já opravdu nevím, o čem mluvíte,“ řekl Stefan.

„Potom vám to tedy vysvětlím,“ vyštěkl Maassen. „Ten chlap, kterého jste na paní Halbersteinovou poslal, svoji práci odvedl trochu až příliš dobře. Ona teď právě leží na operačním stole a lékaři se jí snaží zachránit oči. Ale ještě než ztratila vědomí, stačila nám ještě říct, co se stalo.“

„Moment,“ řekl Stefan. Projel jím pocit ledové, skoro ochromující hrůzy a na jednu nebo dvě vteřiny mohl sotva promluvit. „Pane Maassene, prosím vás,“ řekl. „Co se stalo? O jakém chlapovi to mluvíte?“

„Policie je už na cestě k vám,“ odpověděl Maassen. Stále ještě dýchal rychle, ale jeho hlas už nebyl zlostí tak bez sebe jako ještě před chvilkou. „Pokud jste si myslel, že s takovými pistolnickými metodami vám to u nás projde, tak to jste se dopustil přímo fatální chyby.“

Stefanovi se pletly myšlenky jedna přes druhou. Maassenova slova mu pomalu začínala dávat smysl, ale zdráhal se tento smysl přijmout. To mohlo být jedině nedorozumění; nebo vysloveně špatný žert.

Namáhavě, s důrazem skoro na každé slovo, se pokusil ještě jednou Maassena uklidnit: „Ujišťuji vás, že opravdu nemám nejmenší tušení, o čem mluvíte,“ řekl. „Paní Halbersteinovou jsem poprvé a naposledy viděl před více než hodinou a od té doby jsem s ní nemluvil.“

„Samozřejmě ne. Na to vy přece máte své lidi, že?“ Maassen se zlomyslně zasmál. „Vůbec nevím, proč se s někým jako vy, zahazuji. Jste nejen zločinec, ale navíc ještě hlupák. Ale slibuji vám, že ponesete důsledky.“ A zavěsil.

Stefan zíral naprosto vyjeveně na sluchátko ve své ruce ještě několik vteřin, než ho opět položil do vidlice. Prsty se mu

třásly tak silně, že to skoro ani nezvládl, a srdce mu bušilo až v krku. To, co právě vyslechl… To musel být nějaký špatný vtip. Ale na to byl muž na druhé straně telefonu až příliš přesvědčivý. Stefan měl ve svém zaměstnání často co do činění s lidmi, kteří nemluvili pravdu, a poznal lháře, když s ním mluvil.

Odstoupil od telefonu, běžel do kuchyně, opět zpátky do obýváku a pak do koupelny, bez jakéhokoli cíle, prostě jen proto, aby byl stále v pohybu. Myšlenky se mu stále ještě tloukly jedna přes druhou. To musí být nedorozumění, nějaký osudný omyl. Někdo úřednici přepadl a pravděpodobně ošklivě zřídil, takže teď leží v nemocnici a z nějakého důvodu, který si Stefan nedokázal ani v nejmenším představit, si celý incident nějak kladla do souvislosti s ním. Ale proč?

Vrátil se do obýváku, podíval se na hodinky a došel k telefonu. Robert už jistě mezitím musel přistát v Curychu a teď je buď už v hotelu, nebo na cestě k němu. S roztřesenými prsty zvedl sluchátko, stiskl tlačítko, pod kterým bylo uloženo číslo Robertova mobilu, a čekal netrpělivě, až se ozve vyzváněcí tón. Namísto něho se však po chvíli ozvala nahrávka ženského hlasu, který mu německy a anglicky oznamoval, že žádaný účastník není momentálně dosažitelný. Robert měl svůj mobil vypnutý.

Stefan opět zavěsil, nervózně si přejel rukou po bradě a začal vyťukávat Rebečino číslo do nemocnice, ale opět zavěsil, dřív než stiskl poslední číslici. Nemělo smysl znepokojovat ještě i ji.

Vtom se ozvalo zazvonění. Stefan sebou trhl tak prudce, div že nestrhl telefon ze stolku, obrátil se na podpatku a zíral směrem k zavřeným dveřím. Zvonění se opakovalo po necelých dvou nebo třech vteřinách; příliš rychle na to, aby za dveřmi stál nějaký obyčejný host, zato ale výrazně naléhavěji než poprvé. Stefan udělal krok směrem ke dveřím, ale znovu se zastavil. Na chvíli zůstal stát jak ochrnutý. Třebaže k tomu vlastně ani neměl důvod, najednou bezmála propadl panice.

„Už… už jdu!“ zavolal. Znovu zazvonil telefon. Stefan ho

ignoroval, rychle došel ke dveřím a otevřel, aniž by nejprve vyhlédl ven špehýrkou. To vlastně odporovalo jeho zvykům; už dávno si zvykl podrobit každého návštěvníka kritické prohlídce – dokonce i když věděl, kdo to je. Dnes však tento zvyk porušil, a zřejmě to bylo dobře, neboť ve stejnou chvíli, kdy otevřel, jeden ze čtyř mužů, stojících venku na chodbě, opět zvedal ruku, zřejmě aby hlasitě zabušil na dveře a neméně hlasitě zavolal: „Otevřete, policie!“ O totožnosti návštěvníků nemohlo být pochyb: dva z nich byli v civilu, zatímco zbývající dva na sobě měli zelené policejní uniformy.

Stefan se nervózně rozhlédl, doprava a doleva, než se obrátil k muži, který zvonil. Na chodbě nebyl kromě nich nikdo další, přesto však Stefan skoro fyzicky cítil zvědavé, zamračené pohledy ostatních obyvatel domu, hledící skrze špehýrky svých dveří.

„Pan Mewes?“ řekl policista, stojící přímo naproti němu. „Stefan Mewes?“

Stefan přikývl, ustoupil nazpět a gestem je pozval dál. „Ano. Pojďte dál.“

Muž, jeho společník a jeden z obou uniformovaných přijali pozvání, zatímco čtvrtý policista k Stefanově velké nelibosti měl zřejmě v úmyslu zůstat stát venku přede dveřmi. Zatímco Stefan ustupoval svým nežádoucím hostům z cesty, aby je pustil dovnitř, pozorně si prohlížel oba muže v civilu. Starší z nich byl o poznání větší, svalnatý a nápadně vybraně oblečený. Měl šedivé vlasy a pedanticky vyholenou bradku, v níž ještě prosvítaly poslední tmavohnědé pramínky. Stefan by ho zřejmě nikdy nepovažoval za policistu, kdyby nevěděl, s kým má co do činění. Jeho pohled rychle klouzal v jediném, zjevně velice cílevědomém pohybu celým bytem a zdálo se, jako by v jediném okamžiku zaznamenával vše, včetně majitele bytu.

Druhý muž v civilu byl na první pohled mladší – asi Stefanova věku – a sám by byl jistě naprosto průměrný typ; avšak vedle šedivého kolegy vypadal skoro směšně, neboť zřejmě se ze všech sil snažil svého kolegu a pravděpodobně i nadřízeného kopírovat. Neměl sice vousy a taky jeho účes byl

jiný, ale co do oblečení, chůze i pohybů se staršímu podobal; nebo se o to alespoň snažil.

Stefan počkal, až všichni tři projdou kolem něho a bez dalšího pozvání zamíří do obýváku, pak ještě vteřinu pozoroval čtvrtého policistu, než konečně pochopil, že tento opravdu dál nepůjde a zůstane na chodbě, a zavřel dveře. Konec konců mu bylo lhostejné, co si budou sousedi myslet; momentálně měl skutečně jiné starosti.

Šedivý policista se otočil a zkoumavě mu hleděl vstříc, když vstoupil do obýváku, zatímco jeho mladší kolega se nestydatě naklonil nad Stefanův psací stůl a zvědavě si prohlížel binec z papírů, dopisů, novinových výstřižků a poznámek, který se na něm nacházel. Stefan si ho změřil zamračeným pohledem, ale neřekl nic a obrátil se k šedovlasému: „Jste tady skutečně rychle."

„A vy jste nás zřejmě už očekával," odpověděl policista. „Nebo se mýlím?"

„Ne," řekl Stefan.

Mladší policista se zeptal, jako když se střelí z pistole: „Jak to?"

Stefan kývl hlavou k telefonu. Ten mezitím už přestal zvonit, ale číslo na displeji záznamníku se nezměnilo. Zřejmě volající zavěsil dřív, než se přístroj zapnul. „Měl jsem právě velice podivný hovor," řekl.

„Jaký hovor?"

Stefan ukázal kývnutím na telefon. „Nějaký pan… Maassen mi právě volal. Musím přiznat, že jsem nerozuměl všemu, co říkal, ale vypadal dost… rozrušeně."

„Taky k tomu má svůj důvod." Šedivý policista sáhl do kapsy, vytáhl zelený služební průkaz, zatavený v plastiku a přidržel ho Stefanovi před očima právě dostatečně dlouho, aby ho stačil poznat na fotografii, staré dobrých deset let, ale jméno přečíst nestačil. „Jsem vrchní inspektor Dorn," řekl. Naznačil gesto směrem k mladšímu kolegovi a dodal: „To je inspektor Westmann, můj kolega. Víte tedy už, proč jsme tu, pane Mewesi."

Stefan přikývl a prakticky současně zavrtěl hlavou. Nervózně pohlížel střídavě na Dorna a Westmanna, ale nebyl schopen z výrazů v jejich obličejích nic vyčíst. Westmann dál nepokrytě čmuchal na psacím stole, teď už dokonce tu a tam zvedl a obrátil některý papír či zalistoval ve Stefanově poště. „Ano a ne," začal Stefan. „Jak jsem už řekl…" Odmlčel se, nervózně si rukou přejel přes obličej a v duchu si nadával. Dokázal si živě představit, jaký dojem na oba kriminalisty asi dělá, tedy dojem přistiženého hříšníka, který se zoufale vykrucuje, třebaže ví, že to nemá smysl.

„Proč jste tak nervózní, pane Mewesi?" zeptal se Dorn vzápětí.

„Jiní, kterým se náhle a bez ohlášení objevíte v obýváku, nebývají?" opáčil Stefan. Pokud měla jeho slova znít aspoň do jisté míry přesvědčivě, pak jejich účinek hned vzápětí zase sám zkazil, když přidal směšný úšklebek a přešlápl z nohy na nohu.

Dorn pokrčil rameny. „Většinou ano," řekl. „Ale dobrá, začněme znovu od začátku: takže pan Maassen vám už volal. To asi od něho nebylo příliš chytré, ale je to pochopitelné."

„Ano?" zeptal se Stefan. „Jak jsem řekl, nepochopil jsem přesně, co po mně vůbec chtěl."

„Máme vůči vám obvinění, Mewesi," řekl Westmann, s neurčitým, ale jednoznačně triumfujícím úsměvem vzal ze stolu Stefanův diář a začal v něm se zájmem listovat.

Stefan udělal krok směrem k němu, aby mu diář vzal z ruky a demonstrativně vrátil na původní místo, ale samozřejmě neshromáždil dost odvahy, aby takový pohyb dovedl do konce. Namísto toho se znovu obrátil k Dornovi a zeptal se: „Jaké obvinění?"

„Inu, obvinění pro těžké ublížení na těle, vyhrožování…" Dorn znovu pokrčil rameny. „Znáte paní Halbersteinovou?"

„Dnes v poledne jsem ji viděl poprvé," odpověděl Stefan. „A současně naposled. Byla přepadena?"

„Ano, když vyšla z kliniky," odpověděl Dorn. „Vlastně jste to skoro mohl vidět. Podle našeho zjištění jste skoro přesně v

tu samou chvíli vyjížděli z podzemní garáže.“

Stefan byl překvapen. Ani ne tak tím, jak precizně zná zřejmě Dorn jeho časový rozvrh dnešního dne, jako spíš tím, že si ho už vůbec zjistil. Celá ta věc se stala sotva před dvěma hodinami.

„Ničeho jsem si nevšiml,“ zavrtěl hlavou. Pomalu a mnohem méně energicky, než by chtěl, prošel kolem Dorna a přistoupil k jeho kolegovi, stojícímu u psacího stolu. Westmann si stále ještě bezostyšně četl v jeho diáři. Stefan sebral všechnu odvahu, vzal mu zápisník z ruky a demonstrativně ho položil zpátky na stůl.

„Proč mi prostě neřeknete, co se stalo?“ řekl. „Lépe by se mi pak odpovídalo na vaše otázky.“

„Myslel jsem, že to už víte,“ řekl Westmann.

Stefan se rozhodl udělat jediné, co mu připadalo rozumné, a toho hlupáka ignorovat. Otočil se znovu k Dornovi. „Nevím vůbec nic,“ řekl. „Ten Maassen mi sice zavolal, ale byl velmi rozrušený. V podstatě na mě jen řval a dělal výčitky. Nemám nejmenší tušení, co se stalo. Paní Halbersteinová byla přepadena?“

„Ano, ještě v areálu nemocnice,“ přisvědčil Dorn. „Nějakým mladým mužem. Počíhal si na ni, když chtěla nastoupit do svého auta, několikrát ji udeřil a pak ještě kopl, když už ležela na zemi.“

„Je těžce zraněná?“ zeptal se Stefan.

Dorn přikývl. „Její život ohrožen není, ale je to dost ošklivé. Ale ještě než ztratila vědomí, dala nám docela přesný popis pachatele. Mladý muž mezi dvacítkou a třicítkou, vysoký, silný, blonďaté, skoro bílé vlasy, velmi nakrátko ostříhané. Měl na sobě lacinou koženou bundu a džíny.“

Stefan nedokázal úplně potlačit krátké, ale prudké trhnutí a samozřejmě mu bylo jasné, že Dornovi jeho reakce neunikla.

„Znáte toho muže?“

Stefan rychle zavrtěl hlavou. „Ne,“ řekl.

„To je zvláštní,“ pokračoval Dorn. „On totiž tvrdí, že vás zná.“

„Mě?“ Stefan se nejistě zasmál. „Tak ho tedy už máte?“

„Bohužel ne,“ odpověděl Dorn.

„Jak tedy pak víte, že…“

„Od paní Halbersteinové,“ skočil mu Westmann do řeči. „Ten neznámý pachatel jí totiž něco od vás vyřídil.“

„Ode mě?“ Stefan nevěřícně vytřeštil oči. „Ale…“

„Podle výpovědi paní Halbersteinové bylo prý toto přepadení jen varování,“ pokračoval Dorn, přičemž ho ani na zlomek vteřiny nespouštěl z očí. „Říkala, že jí pachatel vyřídil, aby dala prsty od vás, vaší ženy a především od toho dítěte, nebo že se vrátí a příště odvede důkladnější práci.“

Několik vteřin nebyl Stefan schopen jediné jasné myšlenky, nýbrž prostě jen zíral na Dorna a zoufale shledával slova. Žádná nenacházel.

„Máte k tomu co říct, pane Mewesi?“ zeptal se Westmann.

„To… to je absurdní,“ zachrčel Stefan. Sotva byl vůbec schopen mluvit. Ruce se mu roztřásly. Cítil se přesně, jak se vyjádřil: tato situace byla naprosto bizarní, ba přímo směšná, ale oba policisté i jejich uniformovaný průvodce nevypadali, jako by jim bylo do smíchu. A také ve Stefanovi pomalu narůstalo poznání, že to bude zřejmě vážnější, než si vůbec myslel.

„Já… já o ničem nevím.“

„Jste si jistý?“ zeptal se Dorn chladně.

„Toho muže jsem nikdy neviděl,“ odpověděl Stefan, ale pak se skoro hned opravil: „I když není tomu tak docela. Někoho, na koho by se ten popis hodil, jsem viděl, ale nevím, jestli je to ten samý muž.“

„Kde?“ chtěl vědět Dorn.

„Dnes odpoledne v nemocnici,“ odpověděl Stefan. „V čekárně ortopedické ambulance. Stál u automatu na kávu a byl mi něčím nápadný.“

„Proč?“ zeptal se Dorn.

Westmann, jak se zdálo, ztratil zájem o rozhovor a znovu obrátil pozornost k Stefanovu psacímu stolu, nicméně teď už neměl Stefan nervy na to, aby mu v tom bránil. Stále ještě se

cítil jako ochromený a myšlenky se pohybovaly současně jako splašené, ale současně i ztuha a neochotně. Každé jednotlivé slovo, které řekl, musel nejprve namáhavě formulovat v hlavě, aby se mu dostalo na rty.

„Protože byl… takový divný," vykoktal. „Zlověstný."

„Zlověstný?"

Stefan přikývl. „Velice divně se na mě díval. Tehdy jsem o tom pak už dál nepřemýšlel, ale teď, když říkáte…"

„Třeba měl vlastně spadeno na vás. A když vás nedostal, vzal zavděk aspoň s paní Halbersteinovou," řekl Westmann mimochodem.

Stefan ho dál ignoroval, třebaže mu to připadalo stále těžší. Navzdory svému zmatku a šoku, ve kterém se nacházel, mu bylo jasné, že oba kriminalisté tvoří zjevně dobře sehraný tým, který si dokáže dobře přihrávat. Zřejmě historky o dobrém a zlém poldovi nejsou jen výmysl kriminálních románů a filmů.

„Musíte přiznat, že to opravdu nezní moc přesvědčivě," řekl Dorn. „Měl jste konflikt spaní Halbersteinovou?"

„Konflikt, to není vhodné slovo," odpověděl Stefan. „Spíš… odlišnost názorů. Ale žádná hádka, jestli myslíte právě tohle."

„Víme, proč tam byla," řekl Dorn klidně. „Vy a vaše paní jste byli před dvěma týdny v bývalé Jugoslávii, že?"

„Ano," odpověděl Stefan. „Ale myslím, že to s tím nemá nic společného."

„Pravděpodobně ne," řekl Westmann, aniž by zvedl oči. „Mimochodem, ten násilník mluvil jen lámanou němčinou. V bývalém východním bloku se dá sehnat kdekdo, kdo za pár drobných udělá cokoli, že?"

„Poslyšte," řekl Stefan, stále ještě obrácen k Dornovi, ale teď se už stěží ovládaje. „Ujišťuji vás, že s tou věcí nemám vůbec nic společného. Je sice pravda, že jsem se pokoušel poněkud ovlivnit paní Halbersteinovou –"

„Aby dala od toho dítěte prsty?" skočil mu Westmann do řeči.

„Ale ona přece vůbec neřekla, že nám ho chce vzít!"

odpověděl Stefan. Jeho hlas zněl mnohem hlasitěji, než měl v úmyslu, dokonce i jeho vlastnímu sluchu zněl skoro zoufale; cítil se zatlačen do defenzívy, navíc ještě tak nepříjemným způsobem, který v něm vyvolával současně pocit bezmoci i zuřivosti. Samozřejmě mu bylo jasné, že s ním Westmann a jeho starší kolega naprosto zjevně manipulují; je pro ně míčem, který si mezi sebou navzájem přihrávají. Ale bylo to šílené; třebaže prohlédl taktiku těch dvou a byl na dostatečně vysoké intelektuální úrovni, aby se tomu dokázal bránit, najednou toho nebyl schopen.

„Nemám s tím přepadem nic společného," trval na svém. „Vždyť by to bylo naprosto nesmyslné. Paní Halbersteinová mi připadala docela rozumná, Nebyla ani nepřátelská, ani nijak nenaznačila, že by chtěla dělat potíže. Proč bych tedy měl udělat takovou hloupost?"

„To se ptáme my vás," řekl Westmann a Dorn dodal: „Každopádně ten násilník znal nejen vaše jméno, ale i vaši ženu, to děvče a věděl vůbec spoustu věcí, které se vlastně mohl dozvědět jen od vás."

„Nemám ani ponětí, kdo to je a odkud ty věci ví," řekl znovu Stefan. Ale tu ho něco napadlo. „Počkejte… možná… bych přece jen něco věděl."

Dornův výraz ve tváři i pohled zůstaly stejně nezaujaté jako předtím, Westmann však překvapeně zvedl hlavu. „Ano?"

„Nejsem si jistý," začal Stefan. „Ale… když jsme se setkali v té kafetérii… má žena, můj švagr, paní Halberstelnová a já… tak tam někdo za mnou seděl."

„Náš neznámý," usoudil Westmann ironicky. „Ten, kterého jste nikdy předtím neviděl."

„Říkal jsem už, že si nejsem jist," odpověděl Stefan agresivně obranným tónem. „Vůbec jsem na to nedbal. Měl jsem důležitější věci na mysli, víte? Ale teď bych řekl, že… že by to mohl být ten chlap."

„Jaká náhoda," posmíval se Westmann. Dorn mlčel.

„Možná to vůbec nebyla náhoda," rozvíjel Stefan dál svou myšlenku. „Možná mě sledoval. Říkal jsem vám přece, že už v

té čekárně mně byl nápadný. Tak divně se na mě díval.“

„Ach, samozřejmě,“ řekl Westmann. „Šel tajně za vámi a odposlouchával vás.“

„A proč ne?“ chtěl vědět Stefan. „Jak mám vědět, co se takovému bláznu honí hlavou? Třeba mě celou tu dobu chtěl přepadnout. Co já vím? Mohl vyslechnout náš rozhovor a pak jít po paní Halbersteinové, zmlátil ji a přitom tvrdil, že jsem ho poslal já.“

„To zní dost divoce, nemyslíte?“ řekl Dorn.

„O nic divočeji než tvrdit, že jsem si ho najal,“ odpověděl Stefan. Měl teď přinejmenším pocit, jako by se mu znovu vracelo jeho sebevědomí. Dornovo a Westmannovo objevení – a především ještě předtím Maassenův telefonát – mu nahnaly takovou hrůzu, že nebyl schopen jediné kloudné myšlenky. Samozřejmě moc dobře věděl, jak jeho tvrzení musí na oba policisty působit; i jemu samotnému to znělo mnohem divočeji, než si hodlal připustit. Přesto pokračoval: „Muselo to být takhle. Vyslechl náš rozhovor a pak šel za tou paní.“

Dorn se na něho díval skoro pět vteřin, aniž by řekl jediné slovo nebo jen hnul brvou. „Takže zůstaňme u toho, že jste toho muže nikdy předtím neviděl a že jste ho nenajal, aby přepadl paní Halbersteinovou nebo ji nějak jinak ohrožoval?“ řekl pak.

„Samozřejmě,“ odpověděl Stefan.

Dorn si vzdychl. „Rád bych vám věřil, pane Mewesi,“ řekl.

A tu měl poprvé Stefan pocit, jako by v jeho hlase zaslechl jakousi špetku lidskosti, třebaže ne zrovna tu, jakou by slyšet chtěl. Znělo to zklamaně, skoro trochu rezignovaně. „Ale podívejte, ve svém životě jsem měl co dělat často s lidmi, kteří mi lhali, že už snad ani nejsem s to poznat, jestli se mi říká pravda.“

„Ale já říkám pravdu,“ hájil se Stefan.

„A pokud ne, pak byste si měl ještě rozmyslet, jestli by to nebylo lepší,“ pokračoval Dorn naprosto nevšímavě. „Třeba se vám ta věc jen vymkla z rukou.“

„Co to má znamenat?“ zeptal se Stefan.

Dorn pokrčil rameny. „Nemohlo by to být třeba tak, že jste tomu chlapíkovi prostě jen řekl, aby paní Halbersteinovou trochu vyděsil?“ nadhodil. „Třeba to jen udělal trochu moc pořádně.“

„Jakže prosím?“ zasupěl Stefan. „Zbláznil jste se?“

„Kdyby to tak bylo, pak bych snad pro to mohl mít i jisté porozumění,“ pokračoval Dorn. „Bůh ví, že byste nebyl první, který se zapletl se zločinem a vůbec by nechápal, co dělá, pane Mewesi. Pokud je to tak, pak by bylo lepší, kdybyste mi hned řekl pravdu.“

„Ale já říkám pravdu,“ opakoval Stefan. „Já s celou tou věcí nemám nic společného.“

„Jestli je to tak, proč se tedy tolik rozčilujete?“ otázal se Westmann.

Stefan na něho vyjel: „Protože mi připadá obludné, co se tu děje. Přijdete sem, předložíte mi takové absurdní obvinění a vážně čekáte, že zůstanu naprosto klidný?“

„Čekáme jen tolik, že se dozvíme pravdu,“ odpověděl Dorn. „A taky se dozvíme, na to se spolehněte.“

„To je váš způsob, jak říkat ‚My to z tebe už dostaneme, kamarádíčku‘?“ rýpl si Stefan.

„Pokud jste to udělal, pak ano,“ řekl Dorn. „Pokud s tím opravdu nemáte nic společného, pak se nemáte čeho obávat.“ Zvedl odmítavě ruce, když se Stefan chystal znovu vyjet. „Přesto chápu vaše rozčilení. Ale ujišťuji vás, že pravdu zjistíme, a pravděpodobně to ani nebude dlouho trvat. Nejsme sice žádní kouzelníci, ale s podobnými případy už máme své zkušenosti.“

„Zřejmě toho chlapa budeme mít do čtyřiadvaceti hodin,“ dodal Westmann. „A pak bude už jen otázkou času, než to vyklopí. To byste se divil, jak rychle tihleti chlápci zapomínají na loajalitu, když jim teče do bot.“

„V tom případě vám mohu popřát jen mnoho štěstí, pánové,“ řekl Stefan. „Zjistíte, že s tím vším nemám nic společného. Musel bych být přece blázen.“

„Nebo naivní,“ řekl Dorn. „Takové věci ve skutečném

životě skoro nikdy nefungují, víte? Já jsem to už zažil dost často. Máte strach z násilí, pane Mewesi?“

Stefan zamrkal. Co má být zase tohle? „Ano,“ přiznal. „A kdo nemá? Proč se na to ptáte?“

„Jak jste řekl – každý má strach,“ odpověděl Dorn. „O to úžasnější pak je, kolik naprosto normálních lidí jako vy nebo já přijde na nápad použít násilí k vyřešení svých problémů. Ale abyste věděl, ve většině případů si problémů ještě přiděláte, než abyste se jich zbavil. Člověk se nemůže s podobnými typy zaplést, aniž by si neumazal ruce sám. Většinou jde o výstřel do zad. Pokud je ten chlap opravdu jen šílenec, který si to všechno vymyslel, jen aby vám a nám ztížil život, pak to zjistíme. Ale jestli ne, pak byste měl vědět jedno: takovíto chlapi častokrát neví, kdy přestat. Dost možná budete za čtyři týdny stát v mé kanceláři a prosit mě, abych vás před ním ochránil.“

„Za dva dny budu stát ve vaší kanceláři, abyste se mi omluvil,“ odpověděl Stefan. „Ještě jednou vám to říkám: Nemám s tím vůbec co dělat. Nemám nejmenší potuchy, co je ten chlap zač a proč to udělal.“

„Slyšte, slyšte,“ řekl Westmannn posměšně.

„Zůstaňme tedy momentálně při tom,“ řekl Dorn. Vrhl směrem k mladšímu kolegovi vyzývavý pohled, sáhl do pravé kapsy saka, vytáhl navštívenku a podal ji Stefanovi.

„Co to má znamenat?“ zeptal se Stefan překvapeně. „Jsem zatčený, nebo ne?“

Dorn se usmál. „Ale ne. Podívejte se, máme tu jen jeden malý program. Oficiálně na vás bylo učiněno oznámení a máme svědeckou výpověď, která vám přitěžuje. Dokonce i když vám uvěřím, musím jít po té věci dál.“

„To je mi jasné,“ řekl Stefan. „Chcete mi snad tímto způsobem co nejdiplomatičtěji naznačit, že si mám radši obstarat advokáta?“

„To nechám na vás,“ odpověděl Dorn. „Každopádně vás musím požádat, abyste se zastavil u mne v kanceláři zítra v devět ráno.“

„S advokátem nebo bez něj," dodal Westmann.

„Mám si s sebou vzít kartáček na zuby?" zeptal se Stefan jízlivě.

„To ani ne," odpověděl Dorn. „Jak jsem už řekl, zatím jde o rutinní vyšetřování. Pokud byste potřeboval kartáček na zuby a další hygienické potřeby, pak se zastavíme u vás a pomůžeme vám se zavazadlem. Na shledanou, pane Mewesi."

Stefan doprovodil policisty ke dveřím. Čtvrtý stál pořád ještě venku na chodbě, a právě když Stefan vyšel za Dornem na chodbu, klaply na druhém konci chodby dveře. A je to, pomyslel si zdrceně, konec nadějí, že si nikdo ze sousedů jeho nezvaných hostů nevšiml.

Počkal, až policisté zmizí ve výtahu, teprve pak se vrátil zpátky do bytu, pečlivě za sebou zavřel a rozběhl se k telefonu. Roztřeseným prstem znovu stiskl číslo Robertova mobilu, ale taky tentokrát neúspěšně. Začal vyťukávat číslo Robertovy kanceláře, ale pak si to rozmyslel a našel si číslo hotelu Sheraton v Curychu, o kterém věděl, že se tam Robert vždycky ubytovává. Musel číslo vyťukat pětkrát nebo šestkrát, než konečně získal spojení, a jak se obával, jeho švagr stále ještě nedorazil. Nechal mu vzkaz, ve kterém ho naléhavě žádal, ať hned zavolá, zavěsil a začal vyťukávat číslo redakce, ale ani toto nedotáhl do konce, nýbrž po chvíli krátce stiskl vidlici a začal vyťukávat Rebečino číslo v nemocnici. Než však stiskl poslední číslici, odtáhl ruku nazpět a nakonec definitivně položil sluchátko do vidlice.

Vůbec to nedávalo žádný smysl. Stefana se zmocnil pocit bezmocného vzteku, ale taky ještě něco jiného, co jeho samotného skoro děsilo: začínal se ptát, jestli nemá Dorn nakonec pravdu. Samozřejmě byla ta představa absurdní. Vůbec nevěděl, proč na to myslí nebo jak na ten groteskní nápad přišel, ale jednou tu už prostě byl a nedalo se ho zbavit. Vysvětlení, které podal oběma policistům, znělo jasně a dokonce i Stefanovi připadalo každou vteřinou přesvědčivější, ale možná jen proto, že tomu prostě chce věřit. Ale co když to opravdu bylo jinak? Samozřejmě, že s naprostou jistotou

věděl, že toho blonďáka nenajal, aby tu ženskou z úřadu péče o mládež zmlátil. To ale bylo všechno, co opravdu jistě věděl. Na druhou stranu tu však byli ještě dva možní objednavatelé – a jeden nemožnější než druhý. V horším případě – mnohem horším – kdyby měl konflikt mezi Rebekou a Halbersteinovou dostatek času a především možnost vystupňovat se, pak by se dalo uvažovat, že by Beci mohla na podobný nápad přijít; ale nic víc. Mezi pomyšlením na takovou akci a jejím provedením je na míle daleko. A Stefan věděl, že jeho žena by tuto hranici nikdy nepřekročila.

A co se týče Roberta, ten by jistě měl jak dost potřebných styků i dostatečně málo skrupulí, aby sáhl k podobným prostředkům, ale nebyl to zase jeho způsob. Na něco takového je příliš chytrý. Bylo to, jak řekl Dorn: s takovými lidmi se nedá zaplést, aniž by si člověk zašpinil ruce, a jeho švagr si nikdy ruce nešpinil, pokud byly nějaké jiné, ještě lepší prostředky a způsoby, jak dosáhnout cíle.

Stefan z toho byl stejně chytrý jako prve. Kromě něho, Rebeky a švagra prostě už není nikdo, kdo by měl důvod na Halbersteinovou nasadit toho rváče. Ba co víc, nebyl tu ani nikdo, kdo by ho na ni poslal bezdůvodně; neboť oni byli jediní, kteří vůbec věděli, o co jde. Možná se svou první domněnkou přece jen strefil do černého. Čím déle o tom přemýšlel, tím pravděpodobnějším se Stefanovi teď toto vysvětlení jevilo. Pokoušel se představit si obličej toho mladíka od kávového automatu. Ale vzpomínal si na jeho tvář jen mlhavě a zřejmě byla tato vzpomínka tak nekvalitní, že by toho chlapa nepoznal, ani kdyby prošel těsně kolem něho. Co však nezapomněl, byl výraz v jeho očích. Byla v nich divokost a nemilosrdný chlad, který ho vyděsil až do morku kosti.

Stefan ucítil krátké zamrazení. O podobných lidech s Rebekou často podávali zprávy, dost častokrát vídávali, čeho jsou schopni, jaké strašlivosti dělají naprosto bezdůvodně, jen proto, že je to napadlo z dlouhé chvíle nebo s naprosto banálními záminkami. Neměl proto pro nic za nic z takových lidí strach. Přesto ho dosud ani v nejmenším nenapadlo, že by

se jednoho dne mohl stát obětí podobného šílence. Takové věci se nestávají – nanejvýš těm druhým, jeho to přece nemohlo potkat.

Ale teď ho to potkalo, a náhle se Stefan cítil tak bezmocný, že by se nejraději hlasitě rozeřval.

Samozřejmě se nakonec přece jen rozjel do nemocnice. Po dvou hodinách, které byly hotové peklo, konečně zavolal z hotelu Robert a Stefan mu všechno povykládal. Jeho švagr zareagoval přesně tak, jak Stefan očekával: klidně a s nadhledem, který Stefana dohnal téměř k dalšímu výbuchu vzteku. Poradil mu jedinou možnou rozumnou věc, totiž aby nepodnikal nic na vlastní pěst a s nikým – ani s Rebekou – o tom nemluvil, aby zítra zašel na policii a vyčkal, co se vyšetřováním zjistí.

Navíc mu dal telefonní číslo nějakého dobrého advokáta a poradil mu, aby s ním každopádně hned navázal kontakt. Ovšem tuto radu Stefan ignoroval. Nedokázal by ani přesně říct, proč. Jeho situace nebyla bez nebezpečí a to nejmenší, s čím musel počítat, byly spousty starostí a nepříjemností. Přesto se doslova děsil toho, že by měl zavolat advokátovi. Jeho rozum mu sice radil pravý opak, ale Stefan nebyl ve stavu, kdy rozum a logika hrají právě velkou roli. Kdyby zavolal advokátovi, bylo by to rovnou skoro jako přiznání. Pokud to bude nutné, pak může advokátovi zavolat ještě zítra. Přinejhorším rovnou z Dornovy kanceláře.

Krátce po setmění vyšel z bytu a odjel znovu na kliniku. Rebece předem nevolal a přinejmenším si předsevzal, že jí snad ani nic neřekne, ale samozřejmě věděl, že toto dobré předsevzetí nedodrží. Logika – už zase to slovo, které dnes odpoledne jako by ztratilo veškerý svůj význam – mu sice říkala, že by bylo mnohem rozumnější zůstat doma, nebo si zajít do nějaké hospody a dát si pár piv, ale najednou prostě musel s Beci mluvit.

Když vstoupil na oddělení, bylo už dobře dvě hodiny po návštěvním čase; přesto ho nikdo nezastavil. Okolnost, že tu první dny sám byl jako pacient, mu zjednala jistou svobodu;

navíc personál této kliniky přistupoval k pravidlům ohledně návštěv beztak dost benevolentně. Stefan si skoro přál, aby ho někdo zastavil.

Přede dveřmi Becina pokoje se ještě jednou zastavil a asi půl minuty přemýšlel, jak rozhovor začít. Nic nechtěl méně než ji rozrušit nebo jí dokonce nahnat strach, ale taky věděl, že se stane obojí, jakmile jí poví, co se mu dnes přihodilo. Několik vteřin si ještě pohrával s myšlenkou, aby se obrátil a rozjel se zpět domů, a možná by to i udělal, kdyby se v tu chvíli za ním neotevřely dveře pokoje sester a na chodbu nevyšla sestřička. Stefan rychle zaklepal, stiskl kliku, aniž by čekal na odpověď, a vstoupil do pokoje.

Stropní osvětlení bylo rozžaté a taky televize běžela, ale Rebečina postel byla prázdná, a jak se zdálo, od posledního převlečení nepoužitá. A ani vozík tu nebyl, jako by se věrně měla opakovat scéna z poledne.

Jedno však teď už bylo jinak: nyní tu už Stefan nestál bezradně a trochu zklamaně, nýbrž cítil skoro cosi jako úlevu. Udělal, co bylo v jeho silách; teď mohl jít s klidným svědomím domů a udělat jediné rozumné: pokusit se aspoň na pár hodin usnout a zítra ráno zajít na policii a nějak tu záležitost vyřídit.

Téměř chvatně se obrátil, vyšel z pokoje a skoro se srazil se sestrou, kterou už předtím koutkem oka zahlédl.

„Zdá se, že máte dnes smolný den," spustila rovnou. Stefan si teprve s vteřinovým zpožděním uvědomil, že je to vlastně stejná sestra, kterou tu potkal už v poledne. Nemohl si sice vzpomenout na jméno, ale malý štítek na jejím plášti ho informoval: Marion.

„To je holt riziko," řekl. „Asi jsem měl napřed zavolat. Víte, kde je má žena?"

Sestra Marion zavrtěla hlavou. „Nic mi neohlásila. Protože věděla, že bych ji nepustila," dodala mladá sestřička s úsměvem. „Doktora Krohna trefí šlak, až uslyší, že vaše paní se už zase na vlastní pěst vydala na procházku." Znovu se usmála, pak ustoupila o půl kroku nazpět a s lehce nakloněnou

hlavou se na něho podívala poněkud zvláštním způsobem. Na chvíli se v duchu musel ptát, jestlipak tato sestra ví, co se dnes odpoledne přihodilo dole v garáži, ale nakonec dospěl k závěru, že asi ne. Její bezprostřednost byla příliš skutečná, než aby byla hraná.

„Myslím, že se vám párkrát pokoušela zavolat," řekla po jisté přestávce.

Jeden z těch mnoha telefonátů, které dnes už nezvedl. Ani toho nelitoval. Co chtěl Rebece říct, nebylo do telefonu. „Nebyl jsem po celý den doma," pokrčil rameny. „Myslím, že si budu muset opatřit autotelefon."

„Ušetřete si náklady," poradila mu sestra Marion bodře. „Takové věci potřebuje člověk, jenom dokud je nemá. Jak si je opatříte, jsou vám už jen pro zlost."

Stefan si vzpomněl, jak se dnes dvakrát marně pokoušel zastihnout Roberta přes jeho mobil, a v duchu jí dal za pravdu. „Asi bych měl zase jít," řekl s demonstrativním pohledem na hodinky. „Beztak to nebyl dobrý nápad, chodit sem tak pozdě."

„Vy nerušíte," odpověděla sestra Marion. „Kdyby tak měli všichni pacienti tak příjemné návštěvníky jako vaše paní. To byste nevěřil, co tady občas zažijeme."

Zcela jednoznačně nevěděla, co se stalo. Stefan začínal pomalu doufat, nikdo na oddělení ještě nic neví.

Rozloučil se, rychlými kroky došel k výtahu a sjel dolů do přízemí. Cítil skutečnou úlevu; jako by vyvázl z pasti. Zpětně si teď přiznával, že to byl hloupý nápad chodit sem. Nic by tím nezískal a jen by Rebeku zbytečně vyděsil.

Výtah zastavil a Stefan vešel do velké, nyní však skoro liduprázdné vstupní haly – a strnul uprostřed pohybu.

Přijímací část nemocnice, která mu kolikrát přes den připadala příliš těsná, hlučná a přeplněná, skoro jako nádražní hala uprostřed největší špičky, se před ním nyní rozprostírala jako po vymření. Za pultem, který mnohem víc připomínal recepci nějakého drahého hotelu než nemocnici, seděly dvě sestřičky, tiše se bavily a při zvuku dveří výtahu jen

automaticky, bez skutečného zájmu, zvedly oči. Jediná další osoba, která se v hale nacházela, seděla na jedné z nepohodlných plastikových židliček hned vedle východu. Byla sice k němu otočená zády, ale Stefan přesto okamžitě poznal, že je to muž. Četl noviny, měl černou koženou bundu a na krátko ostříhané, velice světlé vlasy.

Dveře výtahu se napůl zavřely, lehce se dotkly Stefanových ramen a zase se s bzučením zatáhly do stěny, když automatika zaznamenala překážku, nicméně jejich dotek Stefana vrátil zpět do skutečnosti. Ještě než se ozval jasný zvuk zvonku, kterým si elektronicky řízený výtah stěžuje na porušení zadaného programu, vyšel úplně z kabiny, ale po dalším kroku se opět zastavil. Srdce se mu rozbušilo a cítil, že i prsty se mu roztřásly, zatímco zíral na neznámého u dveří. Zdálo se, že i on zaznamenal lehké cinknutí výtahu, neboť zvedl hlavu, ale neotočil se, nýbrž sledoval odraz haly ve velké skleněné tabuli před sebou, takže mu Stefan stále ještě do obličeje neviděl.

Byl od něho vzdálen dobrých dvacet metrů a světlo v hale bylo ztlumené, v podstatě jen mírné šero, právě tak dostatečné, aby se v něm mohl člověk bezpečně pohybovat, ale ne už na to, aby mohl rozeznat obličej osoby, kterou beztak zná jen velice zběžně. A přesto si byl Stefan naprosto jist, že je to stejný chlap, se kterým se v poledne srazil u kávového automatu a jehož pak znovu potkal v kafetérii; a náhle se ho opět zmocnila panika.

Srdce se mu zběsile rozbušilo a strach mu sevřel hrdlo. Asi na jednu vteřinu byl jediný reflex, který ovládal jeho myšlenky, útěk.

Ale potom se něco stalo, blondýn dál seděl a zíral na odraz ve skleněné tabuli před sebou. Noviny si položil na kolena a Stefan cítil jeho nepříjemný, hrůzu nahánějící pohled tak intenzívně, jako by stáli na délku paže od sebe. Stále ještě všechno v něm křičelo, aby prostě utekl, ale neudělal to. Namísto toho sebral všechnu zbývající odvahu, vypjal ramena a zamířil k neznámému.

Záhy získal důkaz, že ho muž skutečně pozoroval, neboť

ten v tom okamžiku odhodil noviny na prázdnou židli vedle sebe a zamířil ke dveřím.

„Haló!“ zavolal Stefan.

Neznámý nereagoval.

Stefan koutkem oka zahlédl, jak obě sestry u přijímacího pultu se opět přestaly bavit a hledí jeho směrem. Ještě o něco zrychlil krok a znovu zvolal: „Haló, vy tam!“

Muž však ani v nejmenším neměl v úmyslu zůstat stát, nýbrž naopak ještě přidal. Ne moc. Neutíkal, jen zrychlil krok, ale dostatečně na to, aby ho Stefan už nestačil dohnat dřív, než zmizel ve dveřích.

„Počkejte!“ zavolal Stefan. „Musím s vámi mluvit!“ Teď mu už bylo naprosto jedno, co si o něm obě sestřičky myslí i co křičí hlas v jeho hlavě, který se stále zoufaleji snažil přihlásit se o slovo, aby mu objasnil, že provádí něco naprosto šíleného. Proti všemu zdravému rozumu ještě přidal do kroku a rozběhl se, když muž dosáhl východu a dveře se před ním začaly automaticky otevírat.

„Počkejte!“ vykřikl Stefan.

Neznámý vyšel dvěma rychlými kroky ven ze dveří a zabočil doprava. Stefan zamumlal kletbu a rozběhl se ještě rychleji, ale přesto už přišel pozdě. Dveře se zase začaly zavírat a necelá vteřina, kterou automatika potřebovala, aby zareagovala na Stefanovo přiblížení a obě křídla dveří se zase rozevřela, neznámému stačila, aby mohl zmizet ve tmě. Stefan se vyřítil za ním, naslepo se obrátil směrem, kterým muž odcházel, a vypotácel se asi deset kroků do noci, než se konečně s bušícím srdcem a těžce oddechujíc, jako by měl za sebou maratónský běh, znovu zastavil. Byl sám. Muž zmizel beze stopy ve tmě jako duch.

Stefan chvíli napjatě naslouchal. Tma, která ho obklopovala, byla vše jiné, jen ne tichá. Stefan slyšel normální zvuky nemocnice, zvuky aut, která projížděla venku na ulici, monotónní zvukovou kulisu města, chraplavé vytí letadla, které daleko odtud na letišti právě přistávalo. Neslyšel však to, po čem pátral. Lidské kroky. Přitom muž nemohl mít před ním

náskok větší než deset nebo patnáct metrů, navíc ještě šel pomalu, zatímco Stefan utíkal. Buď to byl skutečně duch, nebo zůstal stát a ze tmy teď Stefana pozoroval.

Náhle byl jeho strach zase zpátky. A Stefan teď konečně zase rozuměl hlasu svého rozumu, který celou dobu předtím tak zarytě ignoroval. Co to tu vlastně dělá? Jestli se mýlil a neznámý měl jen tu smůlu, že měl stejnou bundu a barvu vlasů jako ten chlap, na kterého Stefan narazil dnes dopoledne, pak by se teď mohl jen zesměšnit. A jestli je to skutečně nějaký totálně vyšinutý typ, který si ho bez jakéhokoli důvodu vyhlídl – nu, tak pak bude možná nejlíp se moc nezdržovat venku.

Stefan se ve spěchu rozhlédl doprava, doleva, polovinu cesty urazil od dveří pozpátku a otočil se teprve tehdy, když vstoupil do slabého světla, které ven padalo skleněnými nemocničními dveřmi. Co možná nejrychleji, aniž by znovu běžel, vstoupil zpátky do vstupní haly, udělal pro jistotu dalších deset nebo dvanáct kroků od dveří, než se znovu zastavil a otočil.

Samozřejmě nic neviděl. Skoro absolutní tma venku a světlo tady uvnitř proměnily skleněnou stěnu v temné zrcadlo, pohlcující vše, co se nacházelo na druhé straně. Avšak zděsil se, když uviděl svůj vlastní zrcadlový odraz. Byl bledý jako křída a rozcuchaný, jako by se mu strachem doslova zježil každý vlas na hlavě. A snad tomu tak opravdu bylo.

S námahou se odtrhl od hrozného pohledu, obrátil se a došel k přijímacímu pultu. Jedna z obou sester, které tu měly noční službu, zůstala bez pohnutí sedět a pozorně ho sledovala. Levou ruku měla volně položenou na pultu, druhou měla schovanou pod ním; Stefan si byl jist, že drží prst nad nějakým poplašným tlačítkem.

Druhá vstala, vyšla mu naproti a zeptala se: „Něco není v pořádku?“

Stefan prudce zavrtěl hlavou. „Ne. To byla záměna. Myslel jsem, že… že jsem někoho poznal. Ale musel jsem se zmýlit.“ V poslední chvíli spolkl otázku, jestli snad sestra neví, kdo byl ten neznámý. Pokud se zmýlil, stejně na tom nezáleželo; a

pokud to byl ten, za koho jej považoval, pak se docela určitě nepředstavil. Chvíli usilovně přemýšlel, došel k závěru, že je na čase, aby zase jednou pro změnu udělal něco rozumného a sáhl do kapsy. Jeho prsty nahmataly navštívenku, kterou mu nechal Dorn, a vytáhl ji ven. „Je tu po ruce nějaký telefon?“ zeptal se.

Sestra beze slova přikývla a zvedla ruku. Stefan sledoval směr jejího gesta a uviděl tři napůl zasklené telefonní budky, které stály nepříjemně blízko od vchodu. Nyní po krátkém záchvatu hrdinství – nebo hlouposti – se mu ohlásil znovu starý známý přehnaný strach. V těchto telefonním budkách by byl naprosto bezmocný, kdyby někdo vešel. Od zbytku haly byly zablokovány řadou plastikových židliček, pevně připoutaných k zemi, takže by ani nemohl rychle utéci, kdyby se jeho neznámý zase objevil.

Zapudil tuto neblahou myšlenku, prudce se otočil a přistoupil k jednomu telefonnímu automatu. Nikdo nepřijde. Pokud tady ten chlap skutečně byl, aby si na něho počíhal, pak by právě měl svou šanci; anebo ji ještě dostane, neboť dříve nebo později bude muset Stefan znovu vyjít ven do tmy. Stefan si v duchu nadával, že své auto zaparkoval venku na ulici, aby ušetřil dvě marky za podzemní garáž.

Přistoupil k prvnímu ze tří automatů, všiml si, že je na karty, a tak přešel k sousední budce. Prsty se mu stále ještě trochu třásly, když si položil navštívenku před sebe a vytočil jedno ze dvou čísel, které na ní byly. Na to, že právě vytočil číslo policejní inspekce, to trvalo neskutečně dlouho, než se někdo ohlásil. Nebyl to Dornův hlas.

„Policejní inspekce Alserstrasse. Komisariát čtyři.“

„Přeji dobrý večer,“ řekl Stefan. „Prosil bych inspektora Dorna.“

„Vrchní inspektor Dorn tu momentálně není,“ odpověděl bezejmenný hlas. „Mohu vám nějak pomoci?“

Stefan mlčel. Svým naivním způsobem byl zklamán a překvapen současně. Samozřejmě že už není Dorn ve službě. Vždyť už taky bylo skoro devět, a ten muž musel být dávno

doma a užívat si zaslouženého odpočinku. O to víc byl Stefan překvapen svou vlastní reakcí. Až dosud ani na vteřinu nevzal v potaz možnost, že by tomu tak mohlo být.

„O co jde?“ zeptal se znovu v telefonu, když ani po dvou, třech vteřinách Stefan neodpověděl.

„Ale to… nic,“ řekl Stefan váhavě. Jeho slova ale nezněla právě moc přesvědčivě, neboť hlas naléhal dál: „Jestli je to něco služebního, můžete mi klidně…“

„Ne, to opravdu není,“ řekl znovu Stefan. „Je to spíš… soukromé. Promiňte, že jsem rušil.“ Zavěsil. Samozřejmě, že tam Dorn nebyl; protože policie zjevně nikdy není tam, kde je jí opravdu třeba.

Stefan se trpce usmál svému levnému vtípku, ale momentálně ho nic lepšího nenapadalo. Zavěsil sluchátko zpátky do vidlice a druhou rukou vhodil další minci do automatu, aby zavolal na druhé číslo, které bylo na navštívence. Ale už po třetí číslici zaváhal. To bylo Dornovo soukromé číslo. Možná sedí teď právě u večeře, v klidu se dívá na film v televizi, nebo spí se svou ženou… Stefana náhle napadaly skoro tisíce důvodů, proč by mohl Dorn reagovat neurvale, kdyby ho vyrušil doma. A co mu vlastně chtěl říct? Že viděl muže, který vypadal – zezadu, v dálce a v polotmě – jako ten chlap, kterého si všiml dopoledne? A který se dopustil toho strašného zločinu, že v devět hodin večer seděl ve vstupní hale kliniky a četl noviny?

Znovu zavěsil, počkal, až automat vyplivne drobné a zastrčil i s Dornovou navštívenkou do kapsy. Zítra ráno Dornovi řekne, co viděl. Pokud by mu nevěřil, může si jediným telefonátem všechno ověřit u těch dvou sester, které sedí v příjmu a celou scénu pozorovaly.

Zřejmě mu nebude věřit. Stefan si musel přiznat, že by sám sotva uvěřil někomu, kdo by za ním přišel s historkou, do takové míry přitaženou za vlasy.

Jasné cinknutí výtahu ho vyrušilo ze zamyšlení. Stefan automaticky vzhlédl a překvapeně svraštil čelo, když poznal sestru Marion, která energickým krokem vyšla z výtahu, pak

se ale náhle uprostřed pohybu zarazila a hleděla na něho přinejmenším právě tak překvapeně jako on na ni. Vteřinu nato se jí v obličeji objevil potěšený úsměv. Prudce změnila směr, došla k němu a řekla:

„Pane Mewesi! To je dobře, že vás ještě potkávám.“

„Má žena je už zpátky?“ zeptal se Stefan.

„Ne, ale vím, kde je. Právě jdu pro ni. Nechcete mě doprovodit?“

„Doprovodit? Kam?“

Sestra Marion se široce zazubila a současně mávla rukou, jako by si spálila prst. „Však jsem vám přece říkala: doktora Krohna trefí šlak, až se dozví, že už zase utekla z pokoje. Možná bude lepší, když budete u toho, až ji budu chtít vzít zpátky.“

„Nechte mě hádat,“ řekl Stefan. „Už zase je na dětském oddělení.“

Marion přikývla. „Kde jinde? Doktor Krohn už vážně přemýšlel, že tam zřídí přímou linku, aby mu podali rovnou zprávu, když se tam vaše paní objeví.“

Stefanovi to nepřipadalo moc komické, ale povinně se krátce zasmál a chtěl zamířit k východu, ale sestra mávla rukou. „Půjdeme jinudy,“ řekla. „Pojďte.“

Stefan šel za ní k pultu. Marion prohodila pár slov s oběma sestrami, načež od nich dostala velký svazek klíčů. Zatímco se vraceli k výtahu, vyhledala Marion rychlými pohyby jeden klíč a sevřela ho mezi ukazováčkem a prostředníčkem.

Nastoupili do výtahu. Sestra Marion stiskla knoflík do nejspodnějšího ze tří sklepních pater, a třebaže byla kabina dost velká, aby se do ní vešlo na tucet cestujících, došla až těsně k nejzadnější zrcadlové stěně kabiny, aby uvolnila Stefanovi místo. Stefan si v duchu musel klást otázku proč; zřejmě to bylo čistě ze zvyku. Marion byla skutečně pohledná žena a u jistého typu mužů stále ještě přežívá předsudek, že sestřičky jsou něco jako beztrestně lovená zvěř. Respektoval proto taky její mimoděčné upozornění a zůstal stát až u dveří, dokud výtah nedorazil k cíli a nezastavil.

Z klinicky čistého, jasně barevného prostředí nemocnice nyní vystoupili do docela jiného světa. Před nimi se nacházela dlouhá, nízká chodba z hrubého betonu, pod jejímž stropem se po celé délce táhl tlustý svazek různě barevných kabelů. Vzduch tu byl suchý a trochu příliš teplý, naplněný směsicí pachu nemocniční dezinfekce a sklepní kotelny. Stefan měl pocit, jako by pod nohama cítil slabé vibrování, jako by někde poblíž běžely nějaké velké stroje.

„Tajné komnaty, vyhrazené jen pro zasvěcené?“ zeptal se s úsměvem, zatímco sestra Marion vyšla za ním. Ruku s vybraným klíčem držela před sebou jako zbraň, jako by tady dole sídlili nějací prastaří démoni či neviditelní duchové, které s ním hodlala držet v šachu. Úsměv s jakým reagovala na jeho poznámku, byl trochu nervózní, proto pokračoval. „Řekl bych, že se tady dole konají tajné experimenty, že?“

Sestra Marion přikývla a rychlým, skoro až příliš jistým krokem vyrazila napřed. Stefan se automaticky rozhlížel po dveřích, do kterých mohl patřit ten její klíč, ale nikde žádné neviděl.

„Ano,“ řekla. „Pracujeme tu s genově manipulovanými myšmi, aby narostly jako člověk; co jste myslel, odkud asi bereme všechny ty orgány, které transplantujeme?“ Zasmála se, ale hned zase zvážněla, tiše si povzdechla a hlavou kývla směrem k úzkým kovovým dveřím v pravé stěně, vzdáleným asi dvacet kroků: „Tady dole je veškerá naše technika. Většina z toho je strašně komplikovaná a myslím, že taky hodně drahá. Proto sem normálně nemají návštěvníci přístup. Zřejmě má někdo z vedení strach, aby nám neukradli ústřední topení nebo nouzový agregát.“ Odemkla dveře, počkala, až Stefan projde kolem ní a zase je za sebou pečlivě zamkla, ale svazek klíčů si nechala v ruce.

Stefan se zvědavě rozhlédl kolem sebe. Chodba se skoro v ničem nelišila od té, kterou sem přišli, po obou stranách však bylo podstatně víc dveří a taky byla tak dlouhá, že její konec byl v nedohlednu. Stefan předpokládal, že se tyto chodby a chodbičky táhnou pod celým nemocničním areálem. „A

nebudete mít teď kvůli mně nějaké problémy?“ zeptal se.

„Ale co,“ odpověděla Marion. Tiše se zasmála. „Popravdě řečeno, jsem ráda, že jste tady.“

„Proč?“

„Připadá mi to tady dost strašidelné,“ odpověděla. „Ale je to kratší, než jít vrchem. A navíc tu není zima. Kromě toho mi nepřipadá právě veselé muset jít půl kilometru liduprázdným parkem, ještě k tomu v noci. Vedení se před půl rokem rozhodlo, že se budou osvětlovat jen hlavní cesty. Prý úsporná opatření!“ Zavrtěla hlavou. „Pravděpodobně tam zase rozsvítí, až se tam něco stane. Slyšel jste už, co se tu stalo dnes odpoledne?“

Stefan byl skoro rád, že šel půl kroku za ní, takže si nevšimla jeho polekaného trhnutí. Něco však přece jen asi zaregistrovala, neboť k němu pozvedla hlavu, takže s přehnaným chvatem zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Jakýsi šílenec dole v garáži přepadl nějakou paní a skoro ji umlátil k smrti,“ řekla Marion. „To by jeden nevěřil: za nejjasnějšího dne a prakticky na veřejnosti. Tyhle typy se nezastaví před ničím.“

„Chytili ho?“ zeptal se Stefan.

Marion zavrtěla hlavou a ušklíbla se. „Ne, myslím, že ne. Tyhlety chlapy nikdy nechytí. Pravděpodobně musejí napřed někoho zabít, než je opravdu začnou hledat.“ Na několik vteřin se odmlčela, pak znovu se skoro rozpačitým úsměvem znovu zvedla oči k němu a řekla: „Popravdě řečeno, byla jsem opravdu ráda, že jsem vás potkala. Chci říct, že dokud se tady ještě možná pohybuje ten chlap…“

„Vím, na co myslíte,“ řekl Stefan. „Ale myslím, že nemáte důvod k obavám. Tihleti chlapi obyčejně udeří, zmizí a už se nevrátí.“

„Říkáte to, jako byste s tím měl nějaké zkušenosti,“ řekla Marion. „Vy jste novinář, že?“

„Fotograf,“ opravil ji Stefan. „Ale normálně fotografuji jen státní návštěvy a takové vzrušující věci, jako je otevření nového dálničního mostu nebo zahájení nějaké nové umělecké

výstavy. Ale přesto vím, o čem mluvíte. Bydlíme nedaleko od Nádražní čtvrti. Sám nerad po setmění vycházím na ulici.“ Jeho slova dosáhla žádoucího účinku, Marion opravdu vypadala uklidněně. To, že se přiznal, že sám někdy cítí takový strach, z něj v jejích očích zjevně udělalo v tomto šedém podzemním světě jejího spojence.

Přesto už po celý zbytek cesty mlčeli a Marion si s úlevou oddechla, když konečně došli ke dveřím na opačném konci chodby a chvíli nato nastoupili do výtahu. Stefan ho poznal. Byl to výtah, který už několikrát použil, když jel na oddělení intenzivní péče dětské kliniky navštívit to děvče – Evu, opravil se hned v duchu.

Výtah byl mnohem menší než kabina, kterou sjeli dolů v hlavní nemocniční budově, takže se tentokrát nemohla sestra Marion odtáhnout tak daleko. Přesto se postavila co nejdál, aniž by si toho byla pravděpodobně vůbec vědoma. Stefanovi bylo jasné, že mu pravděpodobně o sobě prozradila víc, než chtěla.

„Asi byste si měl opravdu vážně se svou paní promluvit.“ Marion změnila nejen téma, ale i tón hlasu, ba vůbec celý způsob řeči. „Doktor Krohn je zpravidla velice tolerantní pán, ale teď už začíná být skutečně rozzlobený. Vaše paní si zřejmě neuvědomuje, že je skutečně nemocná.“

„Já vím,“ řekl Stefan sklíčeně. „A i kdyby to věděla, nepřiznala by to.“

„To je velmi nerozumné,“ odpověděla Marion, teď už zase plně v roli nemocniční sestry a ošetřovatelky. „Pokud se nebude šetřit a dál bude pokračovat v tom, že půl dne projezdí někde na vozíku, místo aby ležela na lůžku, bude tady muset strávit ještě pár dalších týdnů.“

„To je tak zlé?“ zeptal se Stefan.

„Nejsem sice lékařka,“ odpověděla Marion, „ale myslím, že ano. Vaší ženě příliš nezabírají léky.“

To ale neměl Stefan na mysli. Samozřejmě věděl, že Rebeka znovu a znovu dochází na dětské oddělení, a náhle ho napadlo, že tam zřejmě tráví mnohem víc času, než tušil. „Jak

často sem chodí?“ zeptal se.

Výtah se zastavil, a teprve když vyšli na chodbu, Marion odpověděla: „Až moc často. Jenom já sama jsem tam pro ni už byla pětkrát nebo šestkrát, a to nemám službu každý den.“ Zavrtěla hlavou. „Doktor Krohn jí už dvakrát nechal vzít vozík, ale pokaždé si jej zase nějak opatřila.“

„Promluvím s ní,“ slíbil Stefan.

„Udělejte to,“ řekla Marion. „Ale neříkejte jí, že jsem vás o to požádala já.“

Stefan jí to slíbil přikývnutím a úsměvem, ale současně ho sestřina slova vedla k zamyšlení. Rebeka se od jejich návratu z Bosny změnila. Byla podrážděná, agresivní a vůbec bylo snadnější než kdykoli předtím ji vyvézt v míry. Až dosud to přičítal jejímu zranění a velkým bolestem, jimiž trpěla, třebaže to nechtěla přiznat. A z velké části i tomu, co se stalo mezi nimi dvěma; bylo docela jedno, jestli o Evě diskutovali, nebo ne, to téma viselo nevysloveno mezi nimi každou vteřinou, kdy byli spolu. Jsou boje, které se vedou i bez zápasu. Ale on vlastně znal Beci jako člověka vždycky optimistického, skoro vždycky veselého, ráda se smála, a když byla na pochybách, raději sama obětovala víc, než aby ublížila někomu druhému. Myšlenka, že se změna nebude týkat jen jejich vztahu, ale Rebeky vůbec, ho dosud ani nenapadla. Byla to velice děsivá myšlenka. Dokázal by žít s tím, že musí hádky s ní nějak vydržet. V jejich manželství už bylo několik krizí a některé z nich se vlekly celé měsíce. Myšlenka, že by to už nikdy nemělo být takové jako před jejich dobrodružstvím ve Vlčím srdci, byla nesnesitelná. Tak nesnesitelná, že si ji raději ani nepřipouštěl, rychle ji zapudil a přidal do kroku, jako by před ní chtěl skutečně utéct.

Došli až ke dveřím intenzivní péče. Byly zavřené, snad i vzhledem k pokročilé hodině, takže Stefan stiskl zvonek vedle nich. Sestra Marion automaticky sáhla po plastikovém plášti, síťce na vlasy a návlecích na boty, pak ale si zřejmě všimla, že se ji Stefan nijak nechystá následovat, pokrčila rameny a odtáhla ruku zpátky.

Ozvalo se tiché zabzučení. Stefan zatlačil do dveří, prošel jimi a přidržel je Marion. Kavalírským gestem ji vybídl, aby šla první. Avšak nebylo to jen z dvornosti. Snad bude lepší, když Rebeka uvidí nejdřív ji a pak teprve jeho, třebaže v tom je rozdíl sotva zlomku vteřiny. Tato myšlenka mu znovu připomněla, jak moc se nastávajícího rozhovoru obává – a jak moc se změnil jejich vzájemný vztah. S jak děsivou pozvolností, skoro nepozorovaně, a přece nanejvýš dramatickým způsobem. Dřív nikdy ze setkání se svou ženou strach nemíval, ať už se stalo cokoli. Jedna hádka sem nebo tam, oba vždycky raději zvolili otevřený rozhovor, a tento způsob se jim taky vždycky ukázal jako ten nejlepší. A snad to byl skutečně taky hlavní důvod, proč teď šel za Marion s bušícím srdcem a v hlubinách svého vědomí zoufale pátral po nějaké zámince, aby se přece jen ještě obrátil a svou rozmluvu s Rebekou odložil na zítra nebo na jindy, prostě aby se odchýlil od dosud tak úspěšné zásady.

Došli až k pokoji na konci chodby, prošli spojovacími dveřmi a Stefan zažil překvapení. V první chvíli nedokázal říct, jestli příjemné, nebo nepříjemné; prostě jen zůstal stát a s otevřenými ústy zíral do místnosti za skleněnou přepážkou, kam dosud ještě nikdy nevstoupil. Spojovací dveře byly otevřené a předtím tak rozlehle vypadající místnost vypadala nyní stísněně, neboť kromě Evy a jugoslávské sestry se uvnitř nacházeli ještě profesor Wahlberg, Rebeka na vozíčku – a vrchní inspektor Dorn.

Dorn a Wahlberg se spolu se zjevným zápalem bavili, zatímco Rebeka zřejmě zaslechla zvuk dveří, neboť zvedla oči a neobratně se na vozíku otočila směrem k nim. Evu měla posazenou na klíně, držela ji oběma rukama a ve tváři měla tak šťastný výraz, že Stefan bezděky pocítil ostrý trn čiré žárlivosti. Hned vzápětí se zastyděl, nicméně přesto se toho pocitu nedokázal docela zbavit. Od té doby, co byli zpátky v Německu, viděl Beci jen málokdy se usmívat, a ještě nikdy ji nezažil tak šťastnou. Váhavě šel dál a vešel do pokoje, zatímco sestra Marion zůstala v úzké předsíňce, snad jen z toho

banálního důvodu, že na druhé straně skleněné tabule už začínalo být opravdu těsno.

„Stefane! To je dobře, že jsi ještě přišel! Jak ses dozvěděl, že jsem tady?“ Rebeka ho obdarovala tím nejzářivějším úsměvem za posledních čtrnáct dní, nicméně byl si takřka jist, že většina tohoto úsměvu stejně není určena jemu, nýbrž dítěti na jejím klíně. Přesto se k ní rychle naklonil, políbil ji na tvář a teprve pak se obrátil k Wahlbergovi a kriminalistovi. „Dobrý den pane profesore, pane Dorne. Co… vy tady?“

Dorn zkřivil rty v něco, Co by se s trochou dobré vůle dalo vyložit jako jeho pojetí konejšivého úsměvu. „Bez obav, pane Mewesi, jsem tu… spíš soukromě.“

„Soukromě?“ Stefan se pochybovačně podíval na policistu. Jeho zevnějšek jako by jeho slova dokazoval. Neměl už na sobě oblek šitý na míru, nýbrž obyčejné džíny, kostkovanou dřevorubeckou košili s rozhalenkou a obnošenou pletenou vestu, taky jeho pobočníka Westmanna nebylo nikde vidět. Přesto si nedokázal Stefan představit, co by tu Dorn čistě soukromě mohl hledat.

„No, tak půl na půl,“ pokrčil Dorn rameny. „Měl jsem na vaši paní pár otázek, a když už jsem byl tady, myslel jsem si, že by neuškodilo, kdybych prohodil pár slov i s profesorem Wahlbergem.“

„Nechápu proč,“ řekl Stefan chladně.

Wahlberg tázavě svraštil čelo, zatímco Dorna se jeho poznámka naprosto nedotkla.

Rebeka řekla: „Inspektor mi už všechno vykládal. Je to strašné.“

„Vrchní inspektor,“ opravil ji Stefan, aniž by spustil oči z Dorna. A přímo k němu pak pokračoval: „Má žena je nemocná, pane Dorne. Velmi nemocná. Pokud máte nějaké otázky, pak je prosím směřujte na mě.“

„Ale mně to vůbec nevadí,“ zaprotestovala Rebeka. „Nejsem tak strašně nemocná, abych nemohla mluvit.“

Stefan se na ni podíval jen zběžně, ale co uviděl, zasadilo mu další hluboké, skoro bolestivé bodnutí. Třebaže mluvila k

němu, Rebeka stále veškerou pozornost věnovala děvčeti. Tiskla si ho pevně k prsům, přiložila si jeho tvářičku k obličeji a levou rukou ho jemně hladila po temeni hlavy. A právě tento pohled mohl ještě víc, než to, co se odehrálo odpoledne, za ostrý tón, s nímž se nyní zase Stefan obrátil k Dornovi: „Je mi naprosto jasné, že mi nebudete věřit, ale víte, koho jsem před deseti minutami viděl?“

Dorn lehce naklonil hlavu na stranu a tázavě se na něho podíval.

„Toho chlapa z dnešního poledne,“ pokračoval Stefan.

„Toho mladého muže u kávového automatu?“

„Ano. Teď si už na něho vzpomínám mnohem jasněji. A taky jsem si jistý, že byl pak i přitom, když jsme se v kafetérii sešli s paní Halbersteinovou.“

„Byl tady?“ ujistil se znovu Dorn, velice pozorným, profesionálním tónem, ale ani trochu znepokojeně.

„Vpředu, v hlavní budově,“ přisvědčil Stefan. „Seděl na židli u východu a četl si noviny. Když jsem pak k němu zamířil, vstal a utekl.“

„Zamířil k němu? Proč?“

Stefan pokrčil rameny. Sám dost dobře nevěděl. „Já… chtěl jsem s ním mluvit,“ řekl. „Možná jsem se chtěl přesvědčit, jestli to je opravdu on.“

„To nebylo zrovna moc chytré,“ odpověděl Dorn. „To rozhodně ne. Pokud říkáte pravdu, pak –“

„Já říkám pravdu!“ vyštěkl Stefan podrážděně, ale Dorn pokračoval, aniž by hnul brvou, nebo jen sebemíň změnil tón: „– pak tady ten chlap jistě nebyl náhodou. Buď je to nějaký blázen, který si tady v nemocnici vybírá své oběti, nebo má skutečně spadeno na vás.“ Asi na vteřinu zaváhal a pak řekl: „Byl jste sám?“

Stefan s tou otázkou počítal a dokonce ho trochu překvapilo, že přišla až teď. „Ano. Ale ty dvě sestry na příjmu všechno viděly. S jednou z nich jsem potom i mluvil. Může toho chlapa popsat.“

„Pak si s ní ještě promluvím,“ řekl Dorn. Zaregistroval

záblesk ve Stefanových očích a poněkud mírnějším tónem pokračoval: „Nemusíte mi rovnou skákat po hrdle. Nejsem tady proto, že vám nevěřím. Spíš naopak."

„Ano?" zeptal se Stefan, neuchlácholený ani trochu. „A co tak náhlá změna smýšlení?"

Dorn zavrtěl hlavou. „Kdo říká, že je to změna smýšlení. Pokud si dobře vzpomínám, dal jste mi dnes odpoledne sotva možnost, abych si nějaký názor učinil." Vzdychl si. „Víte co nám, policistům, nejvíc ztěžuje život? Většina lidí, se kterými máme co dělat, má, jakmile nás uvidí, hned výčitky svědomí. Dokonce i když k tomu vůbec není důvod. Ještě přesně nevím, jestli vám mám věřit, ale nevím ani, jestli vám věřit nemám."

„Mně je naprosto jedno, jestli mi věříte nebo ne," řekl Stefan. Vlastní agresivní tón ho překvapil, ale bylo tu ještě něco víc. Náhle pocítil jakési skoro perfidní potěšení, že pro změnu zase sám někdy může rozdílet rány. A proto pokračoval stále stejně ostrým tónem, nedbaje ani káravého výrazu Wahlbergova, ani smířlivého pohledu Dornova: „Proč si prostě neděláte svoji práci a nedáte nám pokoj, především mé ženě? Jestli si myslíte, že s tím mám něco společného, tak mě zatkněte! Ale dokud tomu tak není, pak očekávám, že s námi budete zacházet, jak zasluhujeme, tedy jako s nevinnými."

„Stefane, co to má znamenat?" vmísila se do řeči Rebeka. „Pan Dorn jen koná svoji povinnost. Proč jsi tak…"

Stefan se k ní naštvaně otočil, ale v poslední chvíli si uvědomil, že vlastně nemá sebemenší důvod, aby si na ní vyléval svou špatnou náladu a opět spolkl vše, co se mu tlačilo na jazyk. Namísto toho se hlasitě nadechl, přinutil se alespoň navenek ke klidu a řekl: „Nejsem agresivní. Ale nechci, abys byla do té hloupé historie zatahována ještě navíc i ty. Dost špatné je už to, že ten blázen dělá problémy mně." A ještě zatímco tu větu říkal, došlo mu, že přesně nedefinuje, koho vlastně tím bláznem myslí, ale nesnažil se nic upřesnit. Pokud mu Dorn nemůže prokázat, že s tím přepadem má něco společného, nemůže proti němu nic podniknout, a Stefana těšilo rozdávat rány – nebo aspoň popichovat.

Ale Rebeka to zřejmě viděla jinak, protože se na něho podívala skoro zuřivě. „Tak to by stačilo," řekla. „Nechci, abys –" Ale náhle se odmlčela, zkroutila se, takže sestra okamžitě přiskočila, aby zachytila dítě. Ale nikterak nehrozilo, že by mohlo děvče spadnout. Třebaže měla Rebeka viditelně prudké bolesti, její ruce dál Evu pevně svíraly. Sestra jí dítě musela skoro násilím vytrhnout, zatímco Stefan si k ní rychle přidřepl a chytil ji za ruku.

„Rebeko!" řekl. „Co je s tebou?"

„Nic," odpověděla stísněně. Stále ještě seděla na vozíku v hlubokém předklonu a levou ruku si tiskla k boku. Třásla se po celém těle a náhle jí na čele vyvstala tenká vrstvička potu. Stefan mohl pozorovat, jak se jí krev ztrácí z obličeje. Věděl, že její rány jsou docela jiné než ty jeho, že se nehojí moc dobře. Taky věděl, že Rebeka v nepravidelných časových intervalech trpí silnými záchvaty bolestí. Ale ještě nikdy toho nebyl svědkem a nevěděl, že je to až tak moc zlé.

Rebeka dvakrát, třikrát nadechla a vydechla vzduch nosem a znovu se napřímila. Stefan měl pocit, že ji ten nepatrný pohyb musel stát veškeré síly.

„Už je to dobré." řekla. „Už to zase ujde."

„Ano," řekl Stefan. „To vidím." Taky vstal, otočil se a kývl na sestru Marion za sklem. „Odvezme mou ženu zpátky na oddělení," řekl. „Přijdu pak za tebou."

„Ale to není nutné," zaprotestovala Rebeka. „Chci…"

„Žádné odmlouvání," přerušil ji Wahlberg. „Váš muž má úplnou pravdu. V tomto stavu se nesmíte přepínat. Když nebudete rozumná, nedovolím vám do budoucna, abyste sem chodila."

Rebeka se na lékaře rozzuřeně podívala, ale neřekla nic. Rty se jí ještě škubaly bolestí, snad ani neměla už dost sil, aby odmlouvala. A snad taky brala Wahlbergovu hrozbu vážně.

Sestra Marion začala z vozíkem couvat ven z místnosti, ale profesor Wahlberg ještě jednou zvedl ruku a zastavil ji. „Počkejte." Podíval se nejprve na Stefana, pak na Dorna. „Jestli se ten chlap tam venku pořád ještě někde schovává, pak

by snad bylo lepší, abyste nešly samy. Ať vás doprovodí dva zřízenci z pohotovosti.“

Marion vypadala, že se jí viditelně ulevilo, třebaže pravděpodobně neměla vůbec v úmyslu vracet se jinudy, než kudy sem spolu se Stefanem přišli. Přesto ji Stefan zcela chápal. Taky by mu nebylo moc dobře při pomyšlení, že by měl jít sám těmi holými betonovými chodbami.

Doprovodil ji a Rebeku až k výtahu a počkal, až kabina přijela. „Za deset minut přijdu,“ slíbil. „Čestné slovo.“

Rebeka zvedla hlavu a pochybovačně se na něho zadívala, zatímco se Stefan ještě s přehnanou veselostí zašklebil a dodal: „A taky slibuji, že už budu hodný a nebudu už nadávat tomu policajtovi. Samozřejmě máš pravdu: ten člověk jen plní svou povinnost.“

Rebeka přikývla. Zdálo se, že její záchvat už pominul, seděla teď v napůl uvolněné pozici, levou dlaň si stále ještě tiskla k boku. „Volal jsi Robertovi?“ zeptala se.

„Samozřejmě,“ odpověděl Stefan, zatímco se dveře výtahu už zase začínaly zavírat. Mohl by je sice jediným pohybem ruky zastavit, ale nechtěl. Zřejmě byl už dnes poněkud přecitlivělý, protože Rebečina otázka ho už zase rozčilila. Sakra, možná že není žádný hrdina, ale přece není ani nějaký slintající idiot, který potřebuje svého velkého, bohatého švagra, aby mu utřel zadek!

Rychle se otočil, aby mu Rebeka neviděla do obličeje, jistě se v něm jasně zračily všechny jeho myšlenky. Pak zamířil nazpět na intenzivku a na tři, čtyři vteřiny zůstal stát před zavřenými dveřmi. Jeho vlastní reakce znovu a znovu překvapovaly, teď ho ale taky už trochu děsily. Zčásti se sice daly vysvětlit tím, že dnes měl skutečně za sebou hodně věcí, které nebyly právě normální, ale v podstatě měla Rebeka pravdu: Dorn nedělal nic jiného než svoji povinnost. A pokud ji dělá poměrně dobře – a o tom Stefan naprosto nepochyboval –, pak se nemá čeho obávat, nýbrž spíš by měl na policistu hledět jako na svého spojence.

Ještě jednou se zhluboka nadechl a vydechl, stiskl zvonek a

času, než se ozval bzučák elektrického otvírání, využil k tomu, aby si srovnal v hlavě myšlenky. Když se pak dveře otevřely, byl alespoň navenek opět klidný a pár vteřin nato vstoupil opět do pokoje k Wahlbergovi a Dornovi. Snažil se aspoň vynutit si na tváři něco jako omluvný úsměv.

„Omlouvám se," řekl, aniž by se k někomu obrátil přímo. „Nevěděl jsem, že je to až tak zlé."

„To zřejmě ani vaše paní neví," odpověděl Wahlberg, „nebo si to nechce přiznat." Zavrtěl hlavou. „Opravdu byste si s ní měl vážně promluvit."

„Promluvím," slíbil Stefan. Pravděpodobně jen proto, že mu bylo téma nepříjemné, obrátil hlavu a podíval se na chromovanou postýlku pod oknem. Sestra mezitím do ní už zase Evu uložila a přikryla, ale nezdálo se, že by děvče bylo unavené. Znovu se posadilo, nohy si přitáhlo k tělu, objalo je oběma rukama a bradu si položilo na kolena. V té pozici vypadalo podivně dospěle a zamyšleně. Ale snad to bylo jen tím jeho pohledem. Oči mělo děvče zeširoka otevřené a velmi bdělé. Hleděly na Stefana, Wahlberga a policistu až zlověstně zasvěceně a současně jaksi číhavě. V pohledu těchto naprosto nedětských očí byl i strach, pozornost a ještě něco, co nedokázal Stefan vyjádřit slovy.

„To je opravdu roztomilé dítě," řekl Dorn. Přišel blíž, levou rukou se opřel mříž postýlky a druhou ruku natáhl směrem k Evě, jako by ji chtěl prsty pohladit po tváři. Děvče napjatě sledovalo ruku, naklonilo hlavu stranou a ohrnulo rty, avšak Stefan by ani při nejlepší vůli nedokázal říct, jestli se usmálo, nebo vycenilo zuby.

Dornovi to zřejmě připadalo stejně, neboť svůj pohyb nedokončil, na okamžik bez hnutí strnul a pak se opět napřímil. Asi jednu vteřinu úporně zíral na svou pravačku, jako by nevěděl, co s ní. „Skutečně, výjimečné dítě," řekl ještě jednou. „Vaše paní mi vyprávěla, za jakých okolností jste ho našli."

Stefan mlčel. Bylo mu jasné, že Dorn čeká odpověď, ale nedostane ji. Nevěděl, kolik mu toho Rebeka řekla.

„Je až neuvěřitelné, jakých ukrutností jsou lidé schopni," pokračoval Dorn, když mu konečně došlo, že mu Stefan neodpoví. „Chci říct, že něco podobného by člověk čekal u divochů, u domorodého kmene někde u Amazonky, ale nikdy ne u bílých lidí. Lidské oběti, tady, uprostřed Evropy."

„To ale přece vůbec není jisté," řekl Stefan.

„Ne?"

Stefan stejně jako Dorn poodstoupil o krok od postele, ale pohledem přitom opět na chvíli ulpěl na Evině obličeji a po zádech mu přeběhlo citelné zamrazení, když zachytil její pohled. Měl pocit, že to děvče rozumí všemu, o čem se tady baví. Snad nerozumí jednotlivým slovům, ale celkovému smyslu ano. Stálo ho nesmírné úsilí, než se odtrhl od těch jejích očí a znovu se úplně obránil k Dornovi. „Tu historii nám vyprávěl místní průvodce," řekl. „Když jsme našli to děvče, znělo to věrohodně. Mezitím si však už nejsem jistý."

„Proč?" zeptal se Dorn.

„Pokud promrzlý, napůl šílený strachem a zraněný uprostřed noci najdete v lese nahé dítě, hlídané vyhládlými vlky, pak věříte skoro ve všechno," odpověděl Stefan. „Ale s trochou odstupu a po návratu do civilizace celá ta věc vypadá už trochu jinak."

Dorn se na něho zamyšleně podíval. Samozřejmě že mu Stefan neříkal nic nového; on sám zřejmě už během Rebečina vyprávění dospěl ke stejnému závěru, ale asi patřilo k jeho povolám pochybovat o všem, dokonce i o naprosto jednoznačných faktech. Každopádně se obrátil s tázavým pohledem na profesora. „Ale vy jste mi říkal, že to dítě jistě strávilo nějakou dobu v divočině."

„Pokud se dá říct jistě," přisvědčil Wahlberg. Taky on přistoupil blíž, zběžně nahlédl do postýlky, přičemž si udržoval výrazně větší odstup než Stefan a Dorn. „Kdybychom se s ní dokázali domluvit, mnohé by se zjednodušilo. Ale tak…"

„Ale je přece dost velká, aby uměla mluvit," odpověděl Dorn. „Nebo potřebujete tlumočníka?"

Wahlberg zavrtěl hlavou. „To není problém. Tady sestra Danuta," rukou ukázal na jugoslávskou sestru, která se pohodlně usadila na židli u dveří a listovala v nějakém časopisu, „pochází ze stejných končin. Mluví půltuctem dialektů toho kraje – právě z toho důvodu jsem ji taky požádal, aby se starala o Evu –, ale v tom to není. To dítě dosud neřeklo ani slovo."

„Ale musí mu přece být přinejmenším čtyři roky?" divil se Dorn.

Wahlberg znovu pokrčil rameny. „To bezpochyby."

Dorn se opět obrátil k Evě a zamračeně na ni hleděl. Usilovně přemýšlel, až se Stefan v duchu ptal, jestli se skutečně domnívá, že během chviličky dokáže vyřešit záhadu, na které si až dosud lékaři v nemocnici vylámali zuby. A nejen oni.

„Třeba je to jedno z těch vlčích dětí," zamumlal.

Wahlberg se krátce zasmál. „Pane inspektore, věřte mi, to jsou jen legendy. Moderní pohádky."

„Ano?" Dorn zvedl oči a znovu si nasadil profesionální skeptický výraz. „Tedy, slyšel jsem už některé příběhy, které zněly dost přesvědčivě."

„A ty taky jsou pravdivé," řekl Wahlberg, ale současně zavrtěl hlavou. „Je sice pravda, že se skutečně našly dvě nebo tři děti, které zjevně vyrůstaly mezi divokou zvěří."

Dorn přikývl. „Četl jsem o tom. Jeden takový případ se před lety stal ve Francii a ten druhý v Rusku."

„Někdy v šedesátých letech," přisvědčil profesor Wahlberg. „Přesto to ale nebylo tak, jak se to prezentovalo v médiích. Nemůžete si představovat tak, že někdo odloží v divočině kojence a toho pak opice nebo vlk adoptuje a vychová až do dospělosti." Ukázal na Evu. „Dítě v tomto věku nemá šanci. Bídně by zašlo hlady."

„A co ty děti, které to dokázaly?" trval na své Dorn. „Ty případy, o kterých jste právě sám mluvil?"

„To je něco jiného," řekl ještě jednou Wahlberg. Přesvědčeně zavrtěl hlavou. „Studoval jsem ty případy velice

důkladně, věřte mi. Právě teď, poslední dva týdny. Ty děti byly starší, když byly opuštěny. Snad ne o moc, ale přesto dostatečně staré na to, aby dokázaly přežít vlastními silami.“

„Mezi divokými zvířaty?“ zeptal se Dorn pochybovačně. „Dítě s šesti nebo sedmi lety?“

„Jedno snad z tisíce,“ řekl Wahlberg s důrazem. „Pomyslete na to, že jsou to dva ojedinělé případy za třicet let. Ostatně jedno z obou dětí zemřelo krátce po nalezení a to druhé žije podle toho, co vím, ještě dnes v uzavřeném oddělení psychiatrického ústavu.“

„Protože se nikdy nenaučilo chovat se jako člověk,“ řekl Dorn, ale Wahlberg opět zavrtěl hlavou.

„Protože se to odnaučilo. Podívejte se… ta představa, že by divoká zvířata adoptovala a vychovala bezbranné lidské mládě, je sice velice romantická, ale bohužel naprosto scestná. Normálně by takové dítě zemřelo hlady, zmrzlo hned první noc, nebo ještě hůř, bylo zabito nějakým dravým zvířetem. Ten ubohý chlapec, kterého objevili v Rusku, nějak dokázal přežít, ale přitom přišel o rozum. Nebo byl už předtím duševně zaostalý a právě proto ho rodiče odložili. Když byl objeven, bylo mu aspoň dvanáct. A skutečně musel žít ve vlčí smečce několik let. Všechno se odnaučil. Mluvit, chodit vzpřímeně… v jistém smyslu se z něho stal skutečně vlk. Ale ne proto, že byl odkojen vlčím mlékem, nýbrž proto, že žil mezi těmito zvířaty a instinktivně se snažil přizpůsobit se jejich chování. A měl štěstí, že byl nalezen právě v té době, kdy byl nalezen.“

„Jak to?“ zeptal se Dorn.

„Protože by ho pravděpodobně za pár let zabili,“ odpověděl Wahlberg. „Nejsem sice specialista na chování vlků, ale jsem si jist, že dříve nebo později by ho některé ze zvířat vyzvalo k boji o moc. Zemřel by, jakmile by dospěl do puberty.“

„A teď je stále ještě naživu,“ řekl Dorn se zvláštním důrazem. „Už třicet let. V blázinci.“

Wahlberg zamrkal a chtěl něco odpovědět, ale Dorn ho gestem a omluvným úsměvem zarazil. „Promiňte. Odbočil jsem od tématu.“ Odkašlal si a s tázavým gestem se obrátil

znovu na Stefana: „Pokud jsem tomu správně rozuměl, vy tedy nezastáváte bezvýhradně názor, že toto dítě bylo rodiči odloženo.“

„Nezastávám vůbec žádný názor,“ odpověděl Stefan. „Já… nevím, co se stalo. Třeba se prostě své rodině ztratilo, nebo jeho rodiče při nějaké nehodě přišli o život.“ Pokrčil rameny. „Pravděpodobně to už nikdy nezjistíme.“

„Moudřejší by bylo, nevozit ho až sem,“ řekl Dorn zamyšleně. „Proč jste ho nepředali tamějším úřadům?“

Stefan se zasmál. „Jakým úřadům? Byli jsme rádi, že jsme z té pohostinné země vyvázli živí. Zřejmě nemáte tušení, jak to tam momentálně chodí.“

„Myslel jsem, že už je po válce,“ řekl Dorn a Stefanovi se v hlavě rozkřičely všechny sirény na poplach. Násilím se musel přivést znovu k vědomí, že Dorn nepatří k lidem, se kterými se dá vést nezávazná konverzace. I když to tak třeba nevypadalo, i tato rozmluva byla v podstatě výslech.

„Ano,“ řekl vyhýbavě. „To je. Ale moc se tam nezměnilo.“

Ale to nebyla odpověď, jakou chtěl Dorn slyšet, a tentokrát se nijak netajil se svým zklamáním. Na několik vteřin se zase zadíval na děvče, pak zamyšleně pokračoval: „Pomalu se začínám už ptát, jestli snad to přepadení paní Halbersteinové nějak nesouvisí s ní.“

„S Evou?“ Stefan se zatvářil zoufale. „Ale proč?“

„Paní Halbersteinová vypověděla, že ten násilník mluvil se silným přízvukem,“ řekl Dorn.

„Ach, už rozumím,“ řekl Stefan posměšně. „Vy si tedy myslíte, že si přišel pro ni.“

„Proč ne?“ řekl Dorn. „Všechno je možné.“

„To těžko,“ odpověděl Stefan. „K tomu by nejprve musel vědět, že jsme tady. Těm mužům, co nás pronásledovali, jsme nenechali navštívenku, víte?“

„Jakým mužům?“ vybafl Dorn.

Stefan si v duchu nadával. Bylo zřejmé, že vůči inspektorovi nebyla Rebeka ani v nejmenším tak hovorná jako vůči bratrovi a že informace, kterou nedopatřením Dornovi

poskytl, byla jako olej do ohně.

„To… vám nemohu říct," odpověděl. „A taky to v této souvislosti není důležité."

„To zřejmě dokážu já sám posoudit lépe než vy."

Stefan pokrčil rameny a uhnul před Dornem pohledem. „Ano," odpověděl. „Pravděpodobně ano." A dál mlčel.

Dorn svraštil čelo, chystal se ještě něco říct, ale pak si to rozmyslel a omezil se na pokrčení rameny. Přesto si byl Stefan jist, že tím věc není ani zdaleka vyřešená. V duchu si dál nadával. V budoucnu si musí dávat lepší pozor, co říká, a především před kým.

„Všechno je to každopádně velice záhadné," řekl Dorn po chvíli. „Možná by bylo lepší, kdybyste se vy a vaše žena nějaký čas drželi od toho dítěte dál. Alespoň než dopadneme toho blázna."

Dorn zřejmě ani v nejmenším nepochyboval, že ho skutečně chytnou. Stefan si tím tak jist už nebyl. Stále ještě nezapomněl na své setkání s mužem v kožené bundě. A čím déle o něm přemýšlel, tím podivnější mu celá ta příhoda připadala. V duchu se ptal, jestli by měl Dornovi povykládat i to, jak přízračným způsobem ten neznámý před ním zmizel ve tmě, i s tím rizikem, že ho kriminalista pak bude mít už za úplného cvoka. Ale než se mohl rozhodnout, podíval se Dorn demonstrativně na hodinky.

„Pomalu už budu muset jít." řekl. „Měl bych jet domů, než má žena kolegům přidá ještě víc práce a ohlásí jim mé zmizení. Takže se uvidíme zítra ráno v devět v mé kanceláři."

„Mám si s sebou vzít advokáta?" zeptal se Stefan.

Dorn se usmál. „Ještě ne. A pravděpodobně ho vůbec ani nebudete potřebovat. Pane profesore, na shledanou!" Dorn kývl hlavou směrem k Wahlbergovi a odešel.

Stefan hleděl zamyšleně za ním, počkal, až venku na chodbě zaslechne zvuk zavíraných dveří, a teprve potom se obrátil znovu k Wahlbergovi.

Taky profesor nevypadal nijak zvlášť nadšeně, ale Stefan nemohl říct, jestli se pocit rozladěnosti v jeho obličeji vztahuje

k němu nebo k Dornovi. Zřejmě k oběma.

„Mrzí mě, že máte tolik starostí," začal Stefan, ale Wahlberg jen mávl rukou a káravý výraz mu zmizel z tváře.

„Nemám starosti," řekl. „Přece víte: pokud jsou nějací lidé, kteří jsou ještě namyšlenější a sebevědomější než policisté, pak to jsou lékaři."

Stefan se na něho vyjeveně podíval. Nebyl si jist, jestli lékař ta slova myslel žertem, ale věděl, co od něj Wahlberg čeká, a hned zase zvážněl. „Vy jste mu neřekl celou pravdu, že?" zeptal se. Kývl hlavou směrem k dětské postýlce a dodal: „O ní."

„Nelhal jsem," odpověděl Wahlberg vyhýbavě. „Ale taky nemusí vědět všechno. Nakonec by se ještě při příštím úplňku objevil s knězem a pistolí nabitou stříbrnými kulkami a budou čekat, až se Eva promění ve vlkodlaka."

Za ním se ozval jakýsi hluk. Stefan se ohlédl a uviděl, že sestře vypadl časopis z rukou a že se pro něj rychle sehnula. Její pohyby byly až příliš rychlé a trhavé, nemohla skrýt nervozitu, ale usilovně se snažil otočit obličej stranou, aby na ní Stefan a Wahlberg nic nepoznali.

Stefan několik vteřin zamyšleně sestru pozoroval, pak si uvědomil, jak obtížné musí jeho civění být, znovu se otočil a došel k Evině postýlce. Dívčiny oči se zaměřily na něj, znovu měl pocit, jako by v nich viděl ten nepřirozený, zasvěcený výraz, skoro jako by dítě skutečně rozumělo každému slovu, které řekli. Ale to nebylo možné. Ať už vlčí dítě nebo ne – mluvili jazykem, který děvče poprvé slyšelo sotva před dvěma týdny. Nemohla rozumět.

„Co vám na ní nesedí?" zamumlal.

Chtěl se otočit k profesorovi, ale nedokázal to. Pohled těch velkých dětských očí ho jakýmsi současně znepokojivým, avšak nikoli nepříjemným způsobem přibil na místo. Skoro jako by… v něm bylo něco důvěrně známého, něco, co už kdysi viděl. Ale kde?

„Vím, co chcete říct," řekl Wahlberg. „Skutečně musela dost dlouhou dobu prožít mezi těmi vlky. Přejala už jejich

chování. Věděl jste, že vrčí, když se jí něco nelíbí? A že kouše a škrábe, namísto aby křičela jako ostatní děti v jejím věku?“

Stefan zavrtěl hlavou. Musel si přiznat, že toho vůbec o Evě ví uboze málo. Během posledních dvou týdnů tu sice byl několikrát, ale nikdy ne blíž než z druhé strany skleněné bariéry. Přece jen nakonec odtrhl od děvčete zrak a podíval se na Wahlberga. „Neříkal jste právě, že dítě v tomto věku by nemohlo přežít?“

„Nemluvím o měsících,“ odpověděl Wahlberg. „Jsou jí tři, nanejvýš čtyři roky. Děti v tomto věku jsou neuvěřitelně přizpůsobivé. A rychle se vyrovnají se změněnými podmínkami. Vaše paní říkala, že ji vlci chránili, když jste ji našli, je to tak?“

Stefan přikývl.

„Kdo ví, v jakých podmínkách žila předtím,“ pokračoval Wahlberg. „Možná byla ta divoká zvířata prvními tvory, před kterými nemusela mít strach. Nebo první stvoření, od kterých se jí dostalo něčeho jako náklonnosti.“

„Chcete naznačit, že jsme ji tam měli nechat?“ zeptal se Stefan. Jistěže svá slova tak nemyslel, ale Wahlberg přesto odpověděl naprosto vážně:

„Kdybyste ji nevzali, umřela by. Vaše paní a vy jste jednali správně, ať už si ten hlupák od policie říká, co chce. Soudě podle stavu, ve kterém se k nám dostala, nemohla tam venku být sama příliš dlouho. Snad dva týdny, sotva víc. Za další dva týdny by byla mrtvá.“

„Ale nic jí nechybí, že?“ zeptal se Stefan. Jeho hlas zněl znepokojeněji, než si to sám dokázal vysvětlit, a taky cítil větší hrůzu, než by čekal.

„Ne,“ odpověděl Wahlberg. „Alespoň fyzicky ne.“

„A duševně?“

„Nejsem psycholog,“ odpověděl Wahlberg. „Ale pokud jsem schopen posoudit, je v naprostém pořádku. Zřejmě ji její rodiče některé věci vůbec nenaučili, to je vše. S trochou trpělivosti a času se to dá napravit.“ Podíval se na Stefana. „Vaše paní by ji ráda adoptovala, že?“

Stefan přikývl. „Myslím, že neexistuje nic, co by ji od toho dokázalo odvrátit.“

„Proč taky ne?“ řekl Wahlberg. „Jestli je to, co vaše paní vykládala, pravda, pak by to bylo to nejlepší, co by tu chudinku mohlo potkat.“ Opět hleděl hodnou chvíli na dítě v postýlce a zase měl Stefan ten děsivý pocit, že Eva opětuje pohled lékaře mnohem moudřejším způsobem, než by vlastně odpovídalo jejímu věku. Pak, aniž by se obrátil ke Stefanovi, pokračoval doktor jen trochu změněným tónem: „Když jsem se dozvěděl, že vaše paní a vy jste novináři, trochu jsem si dělal starosti. Ale nyní si myslím, že to nebylo třeba.“

„Proč?“ zeptal se Stefan.

„Nevyužijete to jako námět, že ne?“ Wahlberg se otočil k němu a Eva jeho pohyb následovala, jako jeho stín. Najednou byl Stefan pozorně sledován dvěma páry očí. „Dala by se z toho vytlouct velká publicita,“ odpověděl Wahlberg, „a zřejmě pěkná hromádka peněz.“

„Z čeho?“ Stefan samozřejmě věděl, co má lékař na mysli, ale taky cítil, jak těžko se mu tato slova říkají, a měl dost velké zkušenosti, aby věděl, jak mu pomoci.

„Byla by to senzace,“ řekl Wahlberg. „Vlčí dítě! Mohli byste se dostat do všech novin a televize.“

„Poté co jste mi sám vysvětlil, že takové věci vůbec nejsou možné?“

Wahlberg trhaně zavrtěl hlavou. „Koho zajímá, co je možné a co ne? To je můj názor. Náhodou taky názor většiny mých kolegů, ale musím právě vám vysvětlovat, jak se dělá senzace? Tahle chudinka by z vás a vaší paní pravděpodobně mohla udělat milionáře.“

„A z vás taky,“ řekl Stefan. „Ale myslím, že v tomto případě nejde nikomu z nás o peníze. To bylo to, z čeho jste měl strach?“

Wahlberg neodpověděl, ale ani to nebylo třeba. Ta myšlenka byla samozřejmě nasnadě a taky Stefana už nejednou napadla – pokaždé však dospěl ke stejnému závěru: nemuseli by se vůbec nijak snažit, ani zapojit své styky a

známosti, aby z tohoto dítěte, které vyrvali vlčí smečce, udělali mediální hvězdu prvního řádu. Ba ještě hůř, zřejmě je bude stát nemálo úsilí, aby přesně tomu zabránili. Stefan si ani teď nebyl jistý, jestli se jim to podaří. Navzdory všemu už teď o jejich tajemství věděli dva další lidi a jistě nezůstane jen u nich.

Zavrtěl hlavou. „Nevím, co z toho udělá ten Dorn," odpověděl, „ale Rebeka a já to určitě nikomu vykládat nebudeme. Vím, co bychom jí tím způsobili." Ukázal na Evu.

Třebaže se Wahlberg velice snažil vypadat dál co možná nejvíc nezúčastněně, přece jen nedokázal zcela skrýt svou úlevu. „Je-li tomu tak, pak udělám vše, co je v mých silách, abych vám pomohl," řekl. Pak prudce změnil téma a s téměř stoprocentní nápodobou Dornova gesta se podíval na hodinky, stejným, teatrálně přehnaným způsobem sebou trhl a dokonce i stejným tónem jako policista řekl: „Teď už ale mám nejvyšší čas."

„Proč? Vyhlásí i vaše žena po vás pátrání?" zeptal se Stefan.

Wahlberg se zasmál. Znělo to upřímně. „Ne. Na mě nečeká rodina, jen psací stůl, plný práce. Ale ta se beze mě nevyřídí." Neurčitým gestem ukázal kamsi směrem k chodbě. „Jsem tu jistě už aspoň hodinu, pokud ne ještě déle. Když mě budete hledat, najdete mě v mé kanceláři."

Odstoupil od postýlky, otočil se a pomalu šel ke dveřím. Zdálo se, že čeká, že i Stefan půjde s ním, avšak ten se mezitím zase obrátil a napůl naklonil nad postýlku, jako by si chtěl ještě promluvit s Evou. Ve skutečnosti však děvče sotva viděl a napjatě naslouchal, až Wahlbergovy kroky, pomalu se blížící k dveřím, na chvíli ustanou a konečně pak se do ztracena utiší na chodbě. Teprve potom se napřímil, skoro prudce odstoupil od postýlky a obrátil se k ošetřovatelce.

Ta mezitím už zase zvedla časopis ze země a otevřený ho měla položený na kolenou, avšak nedívala se na jeho pestré stránky, nýbrž přímo Stefanovi do tváře. Zřejmě se musela v lidech vyznat lépe než Wahlberg, neboť zřejmě naprosto

přesně věděla, proč tu Stefan ještě zůstal.

Byla bledá. Ruce a ramena měla napjaté, dlaně jí nehybně spočívaly na časopisu; tak pevně, že papír mačkaly.

„Musíte tu být celou noc?“ začal Stefan, ale sestra jen přikývla, pomalu vstala a přistoupila k nízké skříňce, která byla nacpaná nezbytnými potřebami. Ale zjevně neměla co dělat. Prostě jen přesouvala věci sem a tam, snad aby předstírala, že má práci. Ale nejspíš jen proto, aby zahnala nervozitu.

„Býváte tu často, že?“ zeptal se Stefan. „Chci říct – vidím vás tu skoro pokaždé, když přijdu.“

„Každý den ne,“ odpověděla sestra. Měla temný, velmi příjemný hlas a mluvila s výrazným cizím přízvukem, přesto však srozumitelně. „Starám se o to dítě. Profesor se domnívá, že jsem k tomu ta nejvhodnější. Dostanu pak náhradní volno, až… až tady nebude.“

„Ale vy si to nemyslíte, že?“ zeptal se Stefan. „Že jste pro to nejvhodnější.“

Sestra Danuta se obrátila, takže jí vůbec neviděl do obličeje, ale její pohyby byly na jednu nebo dvě vteřiny ještě nervóznější a celá její postava se ještě víc napjala. Pochopil, že se trefil pravdě velice blízko a došel k závěru, že stejně nic nezíská, když bude dál obcházet kolem horké kaše. Sestra byla nervózní, ba cítil, že má z nějakého důvodu strach, třebaže si nedokázal představit, čeho by se mohla bát. Snad nikdy se už nenaskytne lepší příležitost než teď.

Přistoupil blíž, zastavil se asi krok za ní a rukou se dotkl jejího ramene. „Vy něco víte, že?“ zeptal se.

Sestra Danuta strnula pod jeho dotekem. Asi půl vteřiny nebyl Stefan schopen říct, jak sestra zareaguje, pak se ale otočila, počkala, až sundá ruku a pevně se mu podívala do očí. Byla ještě bledší a nemohla skrýt lehké roztřesení, ale když pak promluvila, zněl její hlas pevně: „Ne. Odkud bych měla něco vědět? Nikdy jsem to děvče neviděla, než se dostalo sem.“

„Vy víte, co mám na mysli,“ řekl Stefan.

Sestra si nervózně rukou uhladila plášť. Stále ještě vzdorovala jeho pohledu, ale její sebeovládání nebylo až tak dokonalé, aby i zbytek těla udržela zcela pod svou kontrolou. „Já nemám tušení, o čem mluvíte," řekla.

Stefan cítil jak v něm její slova probouzejí nesmyslný vztek, ale potlačil ho, naprosto klidně zavrtěl hlavou a dokonce se přinutil k úsměvu. „To není pravda," řekl. „Nemusíte se bát, neprozradím vás. Nikomu o našem rozhovoru nic neřeknu. A profesorovi Wahlbergovi a tomu policistovi už vůbec ne, jestli je právě tohle ono, čeho se obáváte. Ale víte, co se stalo s tím děvčetem, že?"

„Nic se nestalo," trvala na svém sestra. „Je to jen dítě, nic víc. Jen dítě."

„Kterému někdo udělal něco strašného," dodal Stefan. „A vy víte, co."

Danutin pohled zakolísal. Stefan mohl doslova sledovat, jak jí ubývá sil. Nebyla to ale jeho slova, co ji zlomilo, spíš něco, co v ní ta slova zřejmě probudila. Stefan měl pocit, jako by v jejích očích zahlédl prastarou, pověrčivou hrůzu. Nechtěl tu ženu mučit, ale byl přesvědčen, že něco ví.

„Víte… Neměli jste ji sem vozit?" řekla Danuta. „To není dobře."

Stefan si vzdychl. „Tedy přece," zamumlal. „Je to tedy pravda. To dítě odložili, aby si ho vzali vlci. Je to tak?" Dokonce i teď, po celé té době a po spoustě rozhovorů mu ta myšlenka připadala stále stejně obludná. Nyní, znovu v bezpečí, v civilizovaném, logicky řízeném světě, je skoro ještě obludnější než v onom temném údolí, obývaném nestvůrami a jiným nebezpečím. „Obětují své děti," zamumlal. „A každý o tom ví. Co by se stalo, kdyby zjistili, že to děvče ještě žije? Přišli by ho zabít, nebo by prostě počkaly, až umře vyhladověním?"

Nejistota v Danutiných očích ještě vzrostla, a tu Stefan pochopil, že jeho slova v ní skutečně něco vyvolávají; jakési vědění, kterému se usilovně bránila a které jí působilo nesrovnatelně větší muka, než to, co Stefan vykládal jemu

samotnému. Snad proto, že tajemství, o kterém mluvil, bylo ve skutečnosti ještě mnohem, mnohem ponuřejší a nelidštější.

„Jsou to jen legendy," odpověděla sestra. „Řeči, které vykládají staří. Pohádky, nic víc."

„Jak často se to děje?" zeptal se Stefan. „Každý rok? Při každém úplňku. Nebo jednou v každé generaci?" Nečekal ani, že Danuta odpoví, s velkou pravděpodobností ani sama odpověď neznala. Ale musel mluvit, aby se vyrovnal s hrůzou, kterou ho to, co slyšel, naplňovalo.

„Tamější lidé jsou prostí," řekla Danuta. „Věří v prosté věci a dělají prosté věci."

„To myslíte, jako že obětují děti?" Uviděl, jak sebou při jeho slovech cukla, jako by jí dal facku a v duchu si říkal, proč jí to vlastně vyčítá.

„To údolí je prokleté místo," odpověděla Danuta. „Ani jeho jméno se nesmí vyslovit. Lidé, kteří tam žijí, mají strach."

Tak velký strach, pomyslel si Stefan, že obětují své vlastní děti? Věděl, že to je jediné racionální vysvětlení, ale něco v něm se stále ještě zdráhalo tomu uvěřit. Bylo to zřejmě tak, jak předtím řekl Dorn: nemluvili přece o nějakém domorodém kmeni z nepřístupných pralesů amazonských pralesů, nýbrž o oblasti vzdálené odsud sotva hodinu cesty letadlem.

„Měl Dorn pravdu?" zeptal se. „Řekněte mi pravdu, Danuto: je možné, že ten muž přišel to dítě odvést zpět?"

„Ne!" Její zavrtění hlavou i její hlas byly skoro zděšené. „To by nikdo neudělal. Ona je… vouk."

„Vouk?" Stefan se zamyslel, pak přikývl. „To znamená ‚vlk', že? Chcete říct, že byla určena jako oběť pro vlky?"

„Nikdo se jí nesmí dotknout," odpověděla Danuta.

Oni se jí ale dotkli. Stefana zamrazilo. Oni udělali víc, než že se jí dotkli. Zachránili to dítě, vzali vlkům jejich oběť a tím se dotkli něčeho snad mnohem hlubšího, mnohem staršího a dost možná nebezpečnějšího, než jim oběma bylo v tu chvíli zřejmé. Tradice těchto barbarských lidských obětí sahala jistě až do středověku a snad ještě mnohem dál. Kdo mohl říct, čeho jsou schopni lidé, kteří byli po nesčetné generace zvyklí

prolévat krev vlastních dětí?

Jeho reakce – jediná možná reakce – na toto poznání byla jasná: to musí přestat! Měl jen jedinou volbu, jak se s tímto věděním vyrovnat: oznámit to na příslušných místech, aby se někdo postaral, že se s tím vražděním přestane. Ale pak se zadíval do Danutiných očí a měl pocit, jako by pocítil Evin pohled – a jakýmsi zvláštním, zlověstným způsobem tomu vskutku tak i bylo; na nekonečně krátkou chvíli cítil, jako by se ho dotklo něco, co se dosud vznášelo v místnosti nepoznané a neviditelné, takže nemohl jinak, než se obrátit a podívat se na děvče –, a v obojích očích četl totéž vědění, které bylo i hluboko v něm. Neudělá to. Nikomu to strašné tajemství neprozradí, třebas jen proto, že by to znamenalo definitivně ztratit Evu; neboť tím by vyvolal právě to, čeho se nejen profesor Wahlberg obával.

Snad deset, možná i dvacet vteřin tu jen stál a nehnutě hleděl děvčeti do očí. Nakonec to byla právě sestra, která zlomila toto uhranutí, když procitla ze své strnulosti, rychlými kroky prošla kolem něj a přistoupila k postýlce.

„Nikomu nic neprozradím," řekl. Sestra Danuta na jeho slova nereagovala, jako by je čekala se stoprocentní jistotou, takže byla vlastně už přebytečná. Namísto toho se naklonila nad postýlku, rutinním pohybem Evu zvedla a vzala do náručí. Stefan ji ještě pět, snad deset vteřin mlčky sledoval, pak se obrátil, vyšel z pokoje a krátce nato i z oddělení.

Jak slíbil, zašel ještě jednou k Rebece, ale zdržel se jen půl hodiny a pak odjel rovnou domů. To, co vyslechl, ho rozrušilo tak, že na blondýna už ani nepomyslel. Teprve když byl zase doma a zavřel za sebou dveře, uvědomil si, že cestou nabídl potenciálnímu násilníkovi nejmíň dvacet příležitostí, aby ho přepadl. Stefan se při tom pomyšlení dodatečně polekal, ale ne moc, neboť tak – třebaže neúmyslně – získal přinejmenším jasný důkaz, že ten chlap útočil prostě jen tak, bez výběru, a že neměl skutečně spadeno na něho.

Brzy si šel lehnout, ale usínal jen těžko a nejméně šestkrát

se probudil, než zase ráno vstal, zmlácený, unavenější než večer, s pachutí v ústech a bušícími bolestmi ve spáncích. Chtěl přijít na schůzku s Dornem včas.

Stefan hleděl na toto setkání se smíšenými pocity. Včera večer nebyl k němu vrchní inspektor ani z poloviny tak nepřátelský a nedůvěřivý jako odpoledne, a přece Stefan věděl, že to vůbec nic neznamená. Dokonce i kdyby mu Dorn věřil – což vůbec ještě nebylo tak jisté –, nijak by to nic nezjednodušovalo. Ať už jako podezřelý, nebo potenciální oběť, případně obojí – Stefan si byl jist, že příští dny mu bezpochyby přinesou spoustu problémů a vzrušení.

Vypil tři šálky silné černé kávy, která sice nezahnala jeho únavu, ale aspoň ho natolik nadopovala, aby vydržel další dvě nebo tři hodiny, smazal záznamník, aniž by si z něj něco poslechl, a nakonec ho prostě vypnul. V tu chvíli pocítil zvláštní úlevu. Třebaže se tím samozřejmě nic nezmění, takto alespoň nemusel čekat žádné další špatné zprávy, až se vrátí.

Když vyšel z bytu a sestupoval po schodech, šla mu naproti nějaká mladá žena. Bylo na ní něco zvláštního, takže se Stefan sice nezastavil, ale pozorně si ji prohlédl, zatímco ho míjela. Její věk odhadoval nanejvýš na pětadvacet a zřejmě by to mohla být skutečná krasavice, kdyby jen trochu víc dbala o svůj zevnějšek. Měla černou sukni, obyčejnou bílou halenku a na ní krátkou koženou bundu, která už před pěti lety vyšla z módy; ale všechno na ní vypadalo, jako by to nosila už aspoň čtyři týdny. Vlasy měla dlouhé po ramena a tak temně černé, jaké Stefan ještě nikdy předtím neviděl. Byly však protkány asymetrickými šedými prameny a vypadaly, jako by nikdy v životě nepřišly do styku s hřebenem ani kartáčem.

Pohybovala se velice rychle a skoro do schodů běžela; pokud takto vyběhla už celá čtyři patra, pak by vlastně měla sotva dech popadat. Když probíhala kolem Stefana, sklouzla po něm pohledem velkých, skoro nepřirozeně temných očí; byl to pohled současně přátelský i pozorně zkoumavý a Stefana zmátl ještě víc než její zanedbaný zevnějšek. Zastavil se, napůl se otočil a hleděl za mladou ženou, dokud mu nezmizela z očí.

Rychlé klapání jejích podpatků na betonových schodech nijak nezměnilo svůj rytmus. Musela být v mimořádně dobré kondici, že se takto dokázala hnát do schodů. Nebo měla mimořádně naspěch.

Stefan zahnal tyto myšlenky a šel dál. V domě žilo skoro čtyřicet nájemníků, a třebaže tu s Rebekou bydleli už skoro pět let, skoro nikoho ze svých sousedů neznali. Což Stefanovi vyhovovalo. Přikládal velkou váhu přátelství a velkému okruhu známých, ale současně nemalou i jistému odstupu. Ani Rebeka, ani on se nijak moc nenamáhali, aby si se sousedy vytvořili vztah, spočívající v tom, že se budou v neděli scházet na kafe, nebo stráví každý třetí večer v bytě toho druhého. Pokud tato mladá punkerka patřila k přátelům nějakého jeho mladého souseda, nic mu do toho nebylo. Kromě toho měl momentálně opravdu jiné starosti.

Když vyšel z domu, jen tak, tak, že se nesrazil s vysokým chlapem, který postával před dveřmi a nijak se nenamáhal ustoupit stranou, třebaže musel jasně vidět Stefana přicházet. Stefan se mu v poslední chvíli vyhnul, ze zvyku zamumlal omluvu, přičemž pocítil letmý pocit, jako by toho muže odněkud znal. Nijak silný pocit, ale přesto dost naléhavý, aby se na muže podíval ještě jednou pozorněji.

Ne, neznal ho. Ale na druhý pohled si uvědomil, proč mu připadal povědomý. Naprosto jednoznačně patřil k té punkerce, se kterou se Stefan skoro srazil na schodech. Jeho staromódní hnědý oblek byl tak zmačkaný a ušmudlaný, jako by v něm už týden přenocoval na lavičce v parku. Jeho uzel na kravatě byl skutečný suk; což by mohlo na pohled vypadat i směšně, ale divoký výraz v mužově obličeji a pohled jeho bodavých, hnědých očí radil spíš k ostražitosti. Musel být vysoký nejmíň metr devadesát, ne-li víc, přitom tak ramenatý, že vypadal skoro až nestvůrně. Navíc musel mít stejného kadeřníka jako ta mladá žena: jeho vlasy byly právě tak rozcuchané a neupravené jako její. A taky on si nechal několik pramenů světle nabarvit, aniž by ovšem dosáhl stejně exotického účinku jako dívka.

Obr jako by vycítil, že si ho Stefan prohlíží, neboť náhle prudce otočil hlavu, zachmuřeně se na něho podíval a Stefan rychle sklopil oči a trochu přidal do kroku. Při jeho štěstí mohl být chlap dostatečně velký blázen, aby si jeho zvědavý pohled vyložil jako provokaci, a poslední, co si teď mohl Stefan přát, byl nějaký incident.

Co mohl nejrychleji, aniž by to vypadalo jako vyložený útěk, došel k Robertovu autu, nastoupil do něj a zajistil všechny dveře, než zastrčil klíček do zapalování. Zbytečná opatrnost. Když se podíval do zpětného zrcátka, poznal, že ten chlap zůstal stát před domem a že pozoruje se zakloněnou hlavou fasádu. Na něho už určitě docela zapomněl, pokud ho vůbec vzal na vědomí.

Stefan se přiměl v duchu ke klidu a nastartoval. Měl všechny důvody k nervozitě a zřejmě ještě víc důvodů k opatrnosti, ale rozhodně by neměl upadat do opačného extrému a za každým neznámým obličejem hned vidět potenciálního atentátníka. Stefanovi bylo jasné, že je nejenže nervózní, nýbrž taky totálně vyčerpaný. Kofein, který mu teď koloval krevním oběhem, jeho nervy vybičoval k ještě většímu výkonu, čímž mu zřejmě neprokazovalo právě nejlepší službu. Nebyl o nic čilejší, zato podrážděnější.

Motor naskočil. Stefan zařadil rychlost a vyjel. Za ním se ozvalo rozzlobené zatroubení. Zakvílely pneumatiky a jakési auto se přeřítilo kolem něj tak těsně, že Stefan instinktivně stáhl hlavu mezi ramena a čekal na ránu zvuk mačkání kovu, ale druhý řidič dokázal ještě na poslední chvíli zabránit srážce. Znovu se zařadil do jízdního pruhu a k Stefanově velké úlevě jel dál bez zastavení.

Stefan zavřel oči, v duchu počítal do deseti a pokoušel se přinutit se ke klidu. Tohle byla jeho chyba. Ani se nepodíval do zpětného zrcátka a prostě vyletěl; jen díky duchapřítomnosti druhého řidiče nedošlo k nehodě. Musí se sebrat.

Cestou k policejnímu ředitelství se ještě dvakrát dostal do podobné nepříjemné situace. Nebyly sice už tak nebezpečné

jako ta první, avšak zřetelně mu dokazovaly, že se nachází ve stavu takové vyčerpanosti, že si ji ani nedokázal vysvětlit. Měl sice za sebou únavný den a noc s jen pár hodinami spánku, ale obojí bylo něco, na co byl vlastně ze svého zaměstnání zvyklý. Zjevně ho včerejší prožitky sebraly víc, než si hodlal připustit.

S desetiminutovým zpožděním zaparkoval auto před policejním ředitelstvím, vystoupil a vyptal se na Dornovu kancelář. A tady se dočkal překvapení. Dorn si sice nemohl odpustit jedovatou poznámku k jeho zpoždění, ale očekávaný výslech se nekonal. Dorn mu namísto toho dal k přečtení protokol s jeho včerejší výpovědí a požádal ho o podpis. To, co se stalo večer v nemocnici, nezmínil jediným slovem.

„To by bylo momentálně všechno, pane Mewesi," řekl, když Stefan podepsal papír. Vzal protokol a lhostejně ho zavřel do zásuvky. „Ozveme se vám, jakmile zjistíme něco nového."

Stefan se na něho překvapeně podíval. „To je všechno?" zeptal se. „Žádné ‚Neopouštějte město' nebo ‚Dejte nám vědět, kdybyste chtěl odcestovat'?"

Dorn se usmál tak nevesele, jak jen to bylo možné. Jeho hlas zněl trochu unaveně, když odpovídal: „Tady nejsme v žádné americké detektivce, pane Mewesi. A vy nejste podezřelý, že byste chtěl hodit láhev s kyselinou na spolkového prezidenta. Momentálně jste pro nás pouze svědek." Řekl to tónem, který mu dal najevo, že považuje téma za skončené a že nemá náladu o tom mluvit dál. Stefan se poslušně zvedl. Zřejmě existuje pro Dornovo chování docela obyčejné vysvětlení; se vší pravděpodobností má spoustu jiných, mnohem komplikovanějších úkolů a tento případ je pro něho jen obtížná rutina, na kterou momentálně nemá ani nervy, ani čas.

Přesto se zeptal: „Zjistil jste včera večer ještě něco?"

„Neviděl jsem nikoho, jestli máte na mysli tohle," odpověděl Dorn, stále ještě mírně netrpělivým tónem. Sáhl po telefonu, začal vyťukávat nějaké číslo, ale pak u třetí číslice přestal, sluchátko si přidržoval ramenem u ucha, levou ruku

dál držel nad klávesnicí telefonu a ještě dodal: „Ale obě sestry u příjmu potvrdily vaši výpověď. Skutečně tam byl nějaký mladý muž, odpovídající vašemu popisu.“

„A to je vše?“ zeptal se Stefan.

Dorn zakoulel očima. „Ne, samozřejmě ne,“ odpověděl. „Okamžitě alarmuji dvě jednotky zvláštního nasazení, kromě toho vyhlásím celostátní pátrám a nechám uzavřít všechny výpadovky z města. K tomu samozřejmě i nádraží a letiště.“ Vzteklým pohybem položil sluchátko do vidlice a pronikavě se na Stefana zadíval. „Chápu vaši nervozitu, ale věřte mi, pane Mewesi, dělám, co je v mých silách. Nechte mě prostě dělat mou práci a čekejte, co bude dál.“

„Samozřejmě,“ odpověděl Stefan. „Promiňte, nechtěl jsem…“

„Ještě něco,“ přerušil do Dorn. „Pravděpodobně bych vám to neměl říkat, ale po pravdě řečeno, věřím vám. Ale přijměte ode mě dobrou radu a nepokoušejte se podnikat nic na vlastní pěst. To se týká především toho Maassena a té paní Halbersteinové. Rozhodně byste za ní neměl chodit do nemocnice, abyste si s ní promluvil.“

Stefan se na něho vyjeveně zadíval. Přesně to měl dnes v úmyslu, než půjde navštívit Beci. „Proč ne?“ zeptal se.

„Protože by ji to jen rozrušilo,“ odpověděl Dorn. „A dost možná by si to vyložila jako další pokus o zastrašování.“

To mohla být pravda, ale Stefanovi se nijak nelíbilo pomyšlení, že na stejné klinice, kde je Rebeka a to děvče, leží ještě jedna pacientka, která ho považuje za zodpovědného za bolest a smrtelnou úzkost, kterou jí způsobil někdo jiný. Měl totiž vypěstovaný smysl pro spravedlnost, který nevztahoval jen na druhé. Nenáviděl stejně, i když byl sám obviňován z něčeho, za co nemohl.

„Ach tak, ještě něco,“ dodal Dorn s povzdechem: „Držte švagra zpátky.“

„Švagra? Roberta? Co udělal?“

„Jeho účet za telefon bude asi tento měsíc pěkně vysoký,“ odpověděl Dorn a kývl hlavou k vlastnímu telefonu. „Tenhle

krám zvoní prakticky od chvíle, co jsem vešel do kanceláře. Zdá se, že váš švagr je velice vlivný člověk. Kromě spolkového prezidenta a vrchního velitele NATO už zřejmě obtelefonoval každého, kdo něco znamená. Pravděpodobně chce jen pomoci, ale věřte, nedělá to dobrý dojem.“

Stefan k tomu neřekl nic. Nebyl nijak zvlášť překvapen; snad jen mírou a rychlostí toho, co Robert udělal, nikoli však tím, že to udělal.

„Teď kdybyste mě už omluvil, pane Mewesi,“ řekl Dorn, „Mám opravdu spoustu práce. Slibuji vám, že se ozvu hned, jak bude něco nového.“

Stefan mu poděkoval, vyšel z kanceláře a zamyšleně zamířil ke svému autu. Po všem, co se stalo, ho docela i překvapovalo, že tuto budovu opouští jako svobodný člověk, namísto aby seděl ve vyšetřovací vazbě. Ale namísto aby tomu byl rád, cítil jen hluboké znepokojení. Stovky podobných historek viděl v kině, tisíce četl v románech, ale přesto bylo všechno jiné, než očekával. Pokud to vše, co prožil, má nějaký jednotný smysl, pak ho ani při nejlepší vůli nebyl schopen najít.

Nastoupil do auta, nastartoval a ještě se podíval na hodiny na přístrojové desce, než vyjel. Jeho rozmluva s Dornem mu zabrala méně času, než předpokládal. Pokud by jel teď na kliniku navštívit Rebeku, jen by tam překážel. Její dopoledne byla nacpaná vyšetřeními, léčebnými procedurami a nemocniční gymnastikou. Navíc se Stefan i trochu bál pokračovat ve včerejším rozhovoru. Nejrozumnější by bylo odjet rovnou domů a pokusit se pár hodin vyspat. Ale poté co do jeho života vrazila s takovou vehemencí iracionalita, na rozum moc nedal. Možná ze strachu, že by mohl poznat, že mu je rozum stejně na nic.

Rozjel se; v první chvíli aniž by vůbec věděl kam. Na kliniku ještě nemůže, domů nechce. Zbývající výběr míst, která mohl v tuto denní dobu vyhledat, nebyl příliš velký. Rozhodně ne, pokud se nechtěl vystavit nebezpečí, že zkříží cestu nějakému novináři. Třebaže – hlavně před Beci –

neúnavně tvrdil, že ho drby nezajímají, oběma jim bylo jasné, že mezi kolegy jsou momentálně tématem číslo jedna. Před svým odjezdem se snažili nikomu nevykládat, kam jedou a především proč. Ale utajení v praxi málokdy funguje tak, jak by si to člověk představoval. A po jejich návratu různých zvěstí ještě přibylo. A jak dokazovala četnost vzkazů na jejich telefonním záznamníku, nepřestane tato smečka, dokud jim nepředhodí aspoň pár drobečků.

Z nedostatku lepšího nápadu zamířil do centra, zaparkoval v jednom parkovacím domě a rozhodl se zajít si na snídani. Potřeboval přemýšlet a studené prostředí restaurace z kovu, skla a umělé hmoty mu připadalo k tomuto účelu přímo ideální. Objednal si kávu a koláč, zaplatil hned, když mu to číšnice přinesla, a chvíli nemyslel na nic jiného než na jídlo.

Ne, že by to bylo co platné – jeho myšlenky se stejně jako prve zdráhaly pohybovat v obvyklých drahách. Stále v něm narůstal pocit, že nic z toho, co se v minulých dnech stalo, není náhoda nebo dokonce svévole, nýbrž naopak patří do jasně srozumitelného scénáře.

Bohužel ne srozumitelného jemu.

To ani v nejmenším.

Zhltal koláč, poslední drobečky sesbíral konečky prstů a vypil kávu, jenže nasycen nebyl. Ba právě naopak. Po událostech včerejšího večera neměl na jídlo ani pomyšlení, a tato ochutnávka teď jen probudila skutečný hlad. Vrhl zběžný pohled na jídelní lístek, pak přivolal číšnici a objednal si velkou porci míchaných vajíček se slaninou a k tomu hned celou konvici kávy. Mladá žena jeho objednávku přijala mlčky, jen mírně svraštila čelo, když skládala na podnos použité nádobí, a pak odešla. Stefan ji chápal. Ne-li sestava, pak určitě pořadí jeho objednávky je přinejmenším nezvyklé. Ale náhle měl skutečně nepředstavitelný hlad. Jen při pouhém pomyšlení na jídlo, mu začalo kručet v břiše; a to tak hlasitě, že kradmo pohlédl koutkem oka k vedlejšímu stolu, aby se přesvědčil, jestli někdo ten zvuk nezaslechl.

Raději se ani neměl dívat.

U stolu šikmo za ním seděl jakýsi blonďatý mladík v kožené bundě a džínsách.

Stefan sebou trhl tak prudce, že muž u vedlejší stolu jeho pohyb registroval a otočil k němu hlavu. Celou jednu nekonečnou vteřinu si hleděli přímo do očí a Stefan si byl skoro stoprocentně jist, že je to jeho pronásledovatel, chiméra, kterou na něj z nevysvětlitelného rozmaru poslal sám osud, aby mu nadobro zničila život. Srdce mu prudce bušilo, ba doslova cítil, jak mu hladina adrenalinu prudce vyletěla nahoru a náhle jako by každý nerv v jeho těle byl pod vysokým napětím.

„Co je?“ zeptal se blonďák. Jeho hlas zněl ostře, vyzývavě. Nebyl to ten chlap z nemocnice. Tento byl podstatně starší, jeho obličej nebyl ani podobný tamtomu. Jen si s ním zahrály nervy, nic víc

„Nic,“ zamumlal Stefan. „Já… promiňte. Spletl jsem si vás s někým,“

Rychle obrátil na židli a upřeně zíral opačným směrem. Ruce se mu třásly, srdce mu bušilo rychle a tvrdě. Pořád cítil, jak na něho muž hledí. Připadal si jako idiot, a měl-li být k sobě poctivý, pak se tak i choval.

Ale bylo divu? Něco se s ním dělo. Přímo s fyzickou intenzitou cítil, že se k něčemu schyluje; bylo to jako bouřka, která se teprve hromadí za obzorem, ale její zhuštěná energie je už ve vzduchu. A to něco souvisí s ním. S ním a s Rebekou a s tím, co se stalo ve Vlčím srdci.

Vouk.

Nezapomněl to slovo, které sestra Danuta použila včera večer; ani samotné slovo, ani – víceméně – skoro zlověstný způsob, kterým ho zdůraznila. Strach v sestřině hlase byl nepřeslechnutelný. Snad by přece jen neměl tak rychle zavrhovat Dornovy domněnky. V moderním, skoro chladném prostředí, ve kterém se teď nacházel, mu podobné myšlenky připadaly absolutně směšně, ale přesto: co když si skutečně něco začali se silami, které je lépe nikdy nepotkat…?

Číšnice přišla a přinesla jeho objednávku. Podle velikosti

porce se dalo soudit, že musel vypadat skutečně velmi hladově. Najednou však už necítil vůbec hlad.

Stefan zaplatil, přidal neobvykle vysoké spropitné a vyšel z restaurace. Mladý muž od vedlejšího stolu se po něm zamračeně podíval a Stefan si byl na několik vteřin skoro jist, že teď vstane a vydá se za ním; snad aby si s ním venku promluvil, nebo mu něco udělal.

Nesmysl!

Stefan rychle odešel pár kroků od restaurace – právě tak dost na to, aby ho zevnitř neviděli –, pak se zastavil a přinutil se dvakrát zhluboka nadechnout a vydechnout. Nikdo za ním nešel; alespoň ne ten mladý muž z restaurace. Dobrá, ten chlap se po něm ohlédl. No a co? V tuto chvíli pravděpodobně už na něho docela zapomněl, a jestli ne, pak nejpozději do hodiny zapomene. Možná večer bude vykládat přítelkyni nebo kamarádům o bláznovi, který na něho čuměl v restauraci jak tele, divže přitom strachy nespadl ze židle. A nic víc. Docela jistě si v tuto chvíli už ani nepamatuje jeho obličej.

Přesto se ještě jednou Stefan ohlédl směrem k restauraci, než se konečně otočil na podpatku a vydal se k parkovacímu domu, kde nechal auto.

Nebylo to daleko. V této části města byla beztak každá druhá budova parkovací dům a on vzhledem k nejistému počasí nešel předtím nijak daleko a zapadl do první slušné restaurace, na kterou narazil. Zatímco zamířil k strohé, šedivé budově s pěti podzemními a třemi nadzemními patry, hledal v kapse drobné do automatu, ale nenašel žádné. Pak si vzpomněl, že všechny drobné dal číšnici v restauraci. Zbytek jeho hotovosti tvořila jen jedna stomarkovka, kterou mu automat na parkovišti určitě nerozmění.

Stefan si vzdychl. Příliš velká štědrost se zjevně vždycky nevyplácí.

Pátravě rozhlédl po úzké ulici. Bylo tu jen na půl tuctu budov po každé straně, k tomu ještě parkovací dům, který ulici zahrazoval jako šedá zeď, pokrytá modrými a žlutými pásy z umělé hmoty. Dodávalo to ulici vzhled jaksi tristní, ale

současně i poněkud osudový. Stefan si mohl vybrat mezi trafikou asi dvacet metrů před ním a filiálkou Německé banky, vzdálené sice jen poloviční cestu, ale zato opačným směrem. Rozhodl se pro trafiku, už jen proto, že mezi jeho drobné rozmary patřilo nikdy se nevracet stejnou cestou, i kdyby si měl zajít. Stefan nenáviděl dělat věci dvakrát.

Vešel do trafiky, vytáhl pečlivě složenou stovku z kapsy a už z pohledu trafikanta poznal, že měl raději udělat výjimku a ten kousek se vrátit.

„Promiňte prosím," začal, „ale nemohl byste mi rozměnit tuhle bankovku? Potřebuji si vzít v garáži auto a automat tak velké peníze nebere."

„Vypadá to tady jako ve směnárně?" zeptal se muž za pultem. Byl dobře o hlavu větší než Stefan, současně však hubený, že na něm šaty jen visely. „Pokud mám otevřít pokladnu, musíte si něco koupit. Jinak padesát metrů odsud máte banku."

Stefan spolkl podrážděnou odpověď, která mu ležela na jazyku. Muž nebyl právě zdvořilý, ale konečně neexistuje žádný zákon, podle kterého by musel každého, kdo k němu vstoupí, přivítat s příkladnou zdvořilostí. Krátce Stefan vážně uvažoval o tom, jestli má věc hnát na ostří nože a říct si o krabičku sirek nebo jeden lékořicový pendrek ze sklenice, stojící vedle pokladny, ale pak ten nápad zavrhl. Neměl nejmenší důvod kvůli takové lapálii začínat hádku.

Pokrčil rameny, odstoupil od pultu, obrátil se a pohledem klouzal po polici s časopisy, zabírající prakticky celou zadní stěnu malé místnůstky. Byl to naprosto běžný výběr od křiklavě pestrých obálek různých bulvárních magazínů až po půldruhého měsíce staré číslo časopisu GEO. Sledován nedůvěřivým pohledem majitele krámu, vzal Stefan tu a tam nějaký časopis do ruky, zalistoval jím a pak ho zase vrátil zpět. Když se znovu obracel k pultu, všiml si nějaké postavy venku na ulici, hledící přímo na něho. Ale muž nebyl ani blonďatý, ani neměl džínsy a koženou bundu, ba ani nehleděl na něho, nýbrž na obálku časopisu, který držel Stefan zrovna v ruce.

Stefan přistoupil znovu k pultu, položil bankovku vedle pokladny a řekl: „Dejte mi krabičku camelek… nebo raději hned tři. A zapalovač.“ Postava za výkladem se pohnula; jako by ustoupila stranou, aby líp viděla do krámku. Stefan si netroufal otočit hlavu, aby si muže pozorněji prohlédl.

„Devatenáct osmdesát,“ vyhublý trafikantův obličej se ani nepohnul, když otvíral pokladnu, stovku hodil lhostejně do ní a vytáhl peníze nazpět, aniž by se na Stefana podíval. Posledních deset marek vyplatil v mincích. „Do automatu.“

Po tak nezdvořilém přivítání byl Stefan jeho slovy poměrně překvapen, což na něm asi bylo vidět, neboť trafikant pokrčil rameny a dodal: „Musíte prominout. Ale pořád sem chodí nějací lidi rozměňovat. Jednou už toho má člověk po krk.“

„Chápu.“ Stefan schoval do kapes cigarety, zapalovač a peníze, dvě pětimarky si však nechal v levé dlani. Mezitím muž za pokladnou pokračoval: „Ten chlap tam venku – patří k vám?“

„Jak jste na to přišel?“ Stefan se ohlédl zpět k oknu, ale nikdo tam už nebyl.

„Jen tak. Měl jsem pocit, že na vás hledí. Poslední dobou se tady pohybuje všelijaká pakáž, víte?“

Stefan odpověděl pokrčením rameny, došel ke dveřím a na chvíli zaváhal. Neznámý muž zmizel, třebaže tu byl ještě před pár vteřinami. Stefan zahnal podezíravé myšlenky. Prostě náhoda, nic víc.

Bez pozdravu vyšel z trafiky, obrátil se doprava a rychlými kroky zamířil k parkovacímu domu. Náhle si zase uvědomil, jak je ta úzká boční ulička tichá. Nikde nikdo a dokonce i zvuky města jako by umlkly, třebaže se nacházel právě prakticky v samém srdci jednoho z největších měst Evropy. A současně měl pocit, že je sledován. Ne sledován, že na něho někdo číhá… To je rozdíl. Stefan sice by to nedokázal dost dobře vysvětlit, ale cítil ten rozdíl.

Znovu se pokusil upokojit se tím, že si všechno jen namlouvá. Je předrážděný, unavený a rozhodně ne zrovna nejlíp naladěný – což nejsou právě nejlepší předpoklady, aby

dokázal situaci zvážit klidně a s patřičným nadhledem.

Nefungovalo to.

Nepříjemný pocit zůstal. Ba dokonce jako by ještě navíc zesílil, jako by Stefan snahou uklidnit se dosáhl pravého opaku.

Těsně před vchodem do parkovací budovy se zastavil a obrátil se.

Ulice před ním stále byla jako po vymření. Muž, kterého předtím viděl za výkladem, zmizel, třebaže v žádném případě nemohl stačit dojít až na druhý konec ulice. Musel zmizet v některém ze sousedních domů.

Nebo v parkovacím domě…

To asi nebyla moc chytrá myšlenka. Stefan cítil, jak se mu už zase srdce silně rozbušilo. Mince v ruce ho náhle studily jak led a tížily, jako by měla každá aspoň metrák. Krátce dokonce vážně uvažoval, jestli by se neměl obrátit a vrátit se později. Mohl by se jít prostě na hodinu projít a předpokládat, že jeho pronásledovatele to omrzí a vzdá to. Taky by mohl počkat na rohu, až nějaký jiný řidič zamíří do parkovacího domu vyzvednout si auto, nebo – nebo zavolat policii, aby ho doprovodila k jeho autu na nejspodnějším podlaží? Bylo to směšné. Dost na tom, že už sám sebe považuje za blázna, nemusí si to o něm myslet i celý zbytek světa. Není tu nikdo, nikdo ho nesleduje. A už vůbec ho nikdo nepronásleduje. A basta.

Přesto ho stálo neskutečné přemáhání, aby udělal první krok a vešel do stinného vstupního prostoru, kde stály pokladní automaty. Stinný nebylo to pravé slovo. Byla tu skutečná tma. Větší, než by vlastně měla být, a taky tu bylo podstatně chladněji. Ve vzduchu visel podivný pach: směs benzínu, oleje a železa, typická pro každou garáž, ale ještě něco. Něco… divokého, cizího. Měl pocit, jako by čichal sníh.

Samozřejmě nebylo nic z toho skutečně reálné. Opravdu tady vevnitř bylo temněji, protože budova neměla okna a denní světlo se ztrácelo už na půli cesty k automatům. A ten nepříjemný zápach pocházel zřejmě z moči, kterou nějaký

pohodlný řidič vypustil přímo někde tady v koutě, aby ušetřil cestu k nejbližším veřejným záchodkům. Všechno ostatní byly zase jen výplody jeho fantazie.

Ale to byla jen jedna stránka věci. Ta logická. Náhle mu však skutečnost už nepřipadala tak jasná a zřetelně vymezená, jak by měla být. Jako by nevstoupil jen na parkoviště, nýbrž do jakési druhé, zakleté reality – do světa, kde každá věc má více než jen jeden význam a kde stíny nejsou jen stíny a ticho není jen ticho. Změnily se ve skrýše; černé díry ve skutečnosti, sluje oblud, které nemohl znát a raději ani znát nechtěl.

Stefan se ze všech sil snažil vyhnat tyto myšlenky z hlavy, ale bylo tomu stejně jako předtím: dosáhl pravého opaku toho, co chtěl. Zasunul do automatu parkovací lístek a vhodil obě pětimarky a současně klouzal pohledem po řadách vzorně vyrovnaných aut. Viděl však víc, než chtěl. Víc, než je normální. Jako by náhle jeho smysly fungovaly s dosud nikdy nepoznanou bystrostí. Stíny mezi auty se pohybovaly. Ale nebylo v nich nic Jen prázdno, avšak on i prázdno viděl jako něco hmotného, co se vzdouvalo a převalovalo. Slyšel zvuky, jakých si nikdy dřív nebyl vůbec vědom, že existují: tiché tikání chladnoucích motorů, šelestění proudu v neviditelných vodičích uvnitř stěn, cvakání relé, mumlavý rozhovor, snad o patro, snad dokonce o dvě patra výš. A taky čichal věci, které normálně zůstávají lidským smyslům nepřístupné: intenzívní parfém z fiatu dvacet metrů od Stefana. Pach čerstvé kůže z funglnového mercedesu ještě o kus dál vlevo. Z jednoho vozu, zaparkovaného v úplném stínu přímo vedle vjezdu, vycházel tak silný pach pižma, že Stefan pocítil téměř erekci. Někdo tam musel souložit na zadním sedadle, a to docela nedávno.

Stefan zavřel oči, zaťal ruce v pěsti a stiskl čelistí k sobě tak pevně, až ho rozbolely zuby. Přesto tlak ještě zesílil. Tenký, rudý šíp pronikavé bolesti mu projel čelistí až do čela.

Pomohlo to.

Když zase otevřel oči, vrátil se svět ke své obvyklé podobě. Stíny byly zase stíny, ticho tichem a parkoviště parkovištěm.

Nikdy nebylo ničím jiným.

Stefan zavrtěl hlavou. Stále ještě měl ruce zaťaté v pěsti, a ani teď stisk nepovolil. Měl vztek sám na sebe, především na svoji zbabělost, která byla bezpochyby jediným důvodem těch příšerných vizí. Na tom starém přísloví, že odvážný umírá jednou, zato zbabělec stokrát, jistě něco bude.

S jistou námahou se přinutil povolit pěsti, vzal z automatu parkovací lístek i peníze nazpět a zamířil k výtahu na druhé straně garáže. Téměř mimovolně zabloudil jeho pohled k autu v temném levém koutě. Tma tam byla taková, že Stefan nedokázal poznat ani jeho typ a byl nejmíň dvacet metrů od automatů. Bylo tedy naprosto nemožné, aby mohl odtud ucítit sebesilnější pach. Prostě halucinace, nic víc.

A dá se to dokázat.

Stefan už došel skoro až k výtahu, když tu se náhle obrátil a rychlým krokem zamířil k autu ve stínu, ale v půli cesty se zastavil.

Uvnitř vozu se něco hýbalo.

Ne, ne něco.

Někdo.

Ať už byla ta podivná vize vyvolána jakkoli, byla pravdivá. Teď stál Stefan dostatečně daleko, aby mohl rozeznat nejen tovární značku a barvu auta, nýbrž i to, že se na zadním sedadle pohybují dvě postavy v těsném objetí, zabrané tak do milostných hrátek, že Stefana pravděpodobně vůbec neviděly.

Ale to není možné! pomyslel si Stefan zděšeně. Naprosto nemožné! Od automatů přece nemohl nic takového poznat. Teď viděl, že světlo přímo nad mercedesem nefunguje. Právě z toho důvodu byl ten kout tak tmavý, a proto taky ti dva zaparkovali s mercedesem právě tam. Bylo naprosto nemožné, aby na tu dálku něco slyšel, o čichání ani nemluvě.

A přece…

Stefan cítil, jak se mu zježily všechny vlasy na hlavě. Roztřásl se po celém těle. Co se to tady, pro všechno na světě, děje?

Udělal další nejistý krok k autu, pak znovu zůstal stát a stejně zoufale, jakož i marně, se pokoušel srovnat si zmatek ve

své hlavě. Rytmus pohybů za vytaženými okénky se najednou jaksi změnil a Stefan věděl v tu chvíli, co bude následovat, a přece nebyl schopen jediného pohybu, ba ani kloudné myšlenky. A přece mu náhle bylo jasné, jak vypadá, totiž jako voyeur, který se potají přiblížil ke svým obětem a špatné svědomí má napsané v obličeji.

Ale to si uvědomil příliš pozdě.

Jako by jeho myšlenka byla heslem, náhle se dveře mercedesu otevřely a vyskočila z nich jakási rozzuřená postava; v první chvíli s takovou prudkostí, že Stefan instinktivně zvedl ruce, neboť nepochyboval, že muž se na něho bez váhání vrhne. Ale po necelých dvou krocích mu došla pára. Zastavil se, a třebaže mu dál sršely z očí rozzuřené a vyzývavé blesky, působil na pohled téměř směšně, jak se snažil levou rukou si přidržovat kalhoty, zatímco pravou si cpal košili do poklopce. Konce rozepnutého opasku cinkaly. Tento zvuk se podivně zkresleně odrážel od betonových stěn a Stefanovi připomínal cinkání rolniček psího spřežení, pronikající k jeho sluchu mrazivou, zasněženou nocí. Ta asociace byla tak absurdní, ale přesto na zlomek vteřiny tak zřetelná, že viděl doslova její obraz před sebou. Fantazie si už zase dělala, co chtěla.

„Co je to?“ zařval muž. „Co tady hledáš?“

V jeho slovech byla bojovnost, která nijak neladila s jeho zjevem. Muž musel být podstatně starší než Stefan a taky o dost vyšší a těžší. Ale většina jeho těla bylo měkké sádlo. Taky výraz jeho obličeje prozrazoval, že má ze Stefana stejně velký strach, jako Stefan z něho. Pravděpodobně ještě větší; neboť to, co Stefan zrovna cítil, nebyl právě strach. Byl otřesen do hloubi duše, situace mu byla každou vteřinou trapnější, ale bylo tu ještě něco. Ne strach, spíš… naopak.

I přes vystrašenost, která z muže vyzařovala tak zřetelně, že by si ji snad mohl Stefan i rukama ohmatat, byla v jeho držení těla i v hlase bojovnost, která se snad zrodila ze strachu, ale bylo ji třeba brát vážně. A cosi ve Stefanovi odpovídalo na tuto bojovnost, ba doslova ji vítalo. Na zlomek vteřiny se

dokonce přistihl při tom, že přímo čeká, až se na něho ten druhý vrhne, aby ho mohl popadnout, bušit pěstmi do obličeje a…

Stefan zdusil tu myšlenku ze všech sil, ustoupil o půl kroku nazpět a v bezradném gestu rozhodil rukama. „Já…," vykoktal. „Je mi to líto. Promiňte. Omlouvám se. Nechtěl jsem…"

„Odprejskni, ty odpornej šmíráku!" zařval muž. Bojovně zvedl pěst, postoupil o půl kroku ke Stefanovi a znovu se zastavil. Pohled mu neklidně těkal sem, tam a na krku mu divoce začala pulzovat tepna; tak prudce, že ji Stefan viděl i na vzdálenost pěti kroků. Muže zřejmě Stefanova reakce naplnila v první chvíli odvahou, která ho samotného překvapila; a teď nevěděl, co s ní. Ale mnohem pravděpodobněji prostě jen propadl panice a ani nevěděl, co dělá.

Kdybych byl skutečně tím, za koho mě má, pomyslel si Stefan, pak by ho tato chyba za jistých okolností stála život.

Stále ještě to bylo tu. Stefan pořád ještě cítil v hlavě myšlenky, které do ní nepatřily. Reagoval naprosto schizofrenně. Cítil, jak celý rudne a pocit trapnosti byl tak silný, že se mu žaludek až bolestivě stáhl. Současně mu však cosi bránilo v tom, aby mluvil dál, vůbec už nemluvě o tom, aby udělal jedinou rozumnou věc, totiž čelem vzad a odchod. Dvě nebo tři vteřiny tam prostě stáli a zírali na sebe, pak muž ustoupil o další krok zpátky a současně sklopil oči a jako by to gesto hned zmírnilo jeho bojovné vzezření.

„Co chcete?" zeptal se, stále ještě stejně ostrým tónem, současně ale jaksi jinak. Civilizovaněji.

Pravděpodobně ano, pomyslel si Stefan. Cítil, jak tak divná vlna pocitů, která ho předtím div nezavalila, náhle zhasla jako okamžitý záblesk, který v jedné chvíli oslnivě vzplane, aby hned vzápětí zase docela zmizel. Na chvíli byl méně člověkem a více zvířetem, bytostí poslušnou jen svých instinktů a vycvičených reflexů, ne však už rozumového úsudku. Ale bylo to pryč.

„Nic," řekl. „Promiňte, prosím. To bylo… nedorozumění."

Viděl, jak muži škube ve tváři. Zcela zjevně mu chtěl věřit,

skoro zoufale se o to snažil, ale právě tak zjevně nemohl. Teprve nyní si Stefan všiml, že kalhoty, které si muž stále ještě jednou rukou přidržoval, aby mu nespadly na kolena, patří zjevně k vybranému, drahému obleku, stejně jako auto, ze kterého muž vystoupil, pocházelo z vyšší cenové třídy. Ať už si se svou společnicí zvolili tuto budovu za místo svých milostných hrátek z jakéhokoli důvodu, jistě to nebylo proto, že by mu chyběly peníze na hotel.

„Mrzí mě to," řekl Stefan ještě jednou. „Celé je mi to strašně trapné. Raději už půjdu."

Rychle se obrátil, lehce přikrčený udělal pár kroků od mercedesu, teprve pak se zase napřímil a téměř se rozběhl k výtahu. Přesto doběhl pozdě. Někdo v jiném patře musel stisknout přivolávací knoflík. Dveře se zavřely o zlomek vteřiny rychleji, než stačil Stefan napřáhnout ruku, aby přerušil světelný paprsek. Zaslechl, jak kabina s tichým bzučením odjíždí.

Stefan spolkl nadávku, chvíli se cítil strašně bezmocně a pak stiskl přivolávací knoflík tak silně, až mu zmizela všechna krev zpod nehtu; současně nervózně otočil hlavu a uviděl přesně to, čeho se obával: muž z mercedesu mezitím zřejmě zcela překonal strach a spěchal k němu. A taky ho už konečně napadlo zapnout si pásek, takže mu už nehrozilo, že v běhu zakopne o vlastní kalhoty. Ve tváři měl výraz, který se Stefanovi ani trochu nezamlouval.

„Počkejte!" volal. „Musím s vámi mluvit!"

Ale já s tebou ne! pomyslel si Stefan. Zmiz! Nechoď sem. Ve svém vlastním zájmu sem nechoď. Prosím! Ale muž by pravděpodobně na jeho slova nereagoval, ani kdyby je Stefan vyslovil nahlas. Ba právě ještě naopak přidal do kroku a přibližoval se tak rychle, že Stefan neměl ani čas cokoli udělat. Palcem ještě hektičtěji mačkal knoflík vedle dveří, ale vytouženého účinku se nedočkal.

„Prosím!" řekl muž z mercedesu. „Chci s vámi jen mluvit, nic víc!"

„Poslyšte!" Stefan se ani neobrátil k muži, otočil jen hlavu

a mluvil k němu přes rameno. „Opravdu mě to mrzí. Nemohu ale udělat víc, než se vám omluvit. To celé bylo… jen hloupé nedorozumění, nic víc!“

„Poslala vás moje žena?“ zeptal se muž přímo, přesto však tónem, který dokazoval, jak těžko se mu otázka říká. Ani nepočkal na odpověď a rychle, téměř znepokojivě změněným hlasem pokračoval: „Ano. To ona. Kolik vám zaplatila?“

„Ne, nebyla to ona!“ odpověděl Stefan ostře. „Neznám vaší ženu. Neznám ani vás, ba ani v nejmenším nestojím o to seznámit se s vámi, copak to nechápete? Jsem tady čistě náhodou!“

Muž se na něho jen podíval, pak se přiblížil o dalšího půl kroku a zvedl ruku, jako by ji chtěl Stefanovi položit na rameno. Stefan se jen úpěnlivě modlil, ať to nedělá. Nevěděl, co se stane, jestli se ho muž dotkne. Ať už bylo to, co cítil, cokoli, bylo to pořád ještě tady. A číhalo to.

„Ta věc je mi stejně trapná jako vám,“ pokračoval Stefan. Skrz výtahové dveře se ozývalo slabé klapnutí; snad zvuk kabiny, která se o patro níž dala do pohybu. Přestal tisknout knoflík, ale přesto se k muži neobrátil. V ústech měl náhle tak sucho, že mohl sotva mluvit. „Tak věřte mi přece konečně. Buď budeme celou tu trapnost jen prodlužovat, když tady budeme dál stát a plácat hlouposti, nebo si každý půjdeme po svém…“

„Chcete peníze?“ řekl muž z mercedesu. Jako by Stefanova slova vůbec neslyšel. Taky už nevypadal rozzuřeně, spíš jako by se mu ulevilo. „To není problém. Řekněte mi, co vám moje žena zaplatila a já vám dám dvakrát tolik. Hned!“

Výtah přijel, současně se za nimi ozval zvuk motoru a jakési auto vjelo do parkovacího domu. Na chvíli klouzalo přízračně bílé světlo po řadách úhledně srovnaných aut a na chvíli ještě kratší, snad jen skutečně na pouhý zlomek vteřiny – nebylo už nic tak, jak by být mělo.

Svět jako by udělal krok do otáčecích dveří, na jejichž druhé straně se nacházela docela jiná, děsivá skutečnost, realita nejen mimo vše známé, nýbrž taky docela mimo vše

představitelné. A přece to vše bylo jaksi děsivým způsobem důvěrně známé. Jeho smysly expolodovaly s nikdy nepoznanou intenzitou. Čichal, slyšel a především cítil věci s naléhavostí, která dosahovala hranice fyzické bolesti. Ještě než se dveře výtahu otevřely věděl, že odtud vystoupí žena. Ne už docela mladá, ale taky ještě ne stará. Čichal její odér, a kdyby se víc soustředil, dokázal by říct, co měla včera na večeři. Přítomnost muže z mercedesu ho zasáhla přímo jako rána kladivem.

Nejen jeho pachy. Ty explodovaly do stejně nepředstavitelné intenzity jako všechny ostatní: ale Stefan dokonce dokázal vycítit, kde ten muž byl včera večer, jak to vypadá u něj doma a co jedl za poslední čtyři dny, kdyby se snažil, uměl by dokonce i určit pořadí; poznával, jaký parfém používá žena, se kterou byl v autě, ano, dokonce i co si dnes ráno doma vzala na sebe, a taky – především – že to, kvůli čemu sem přišli, nedokončili.

Ale to nebylo ještě vše. Zdaleka ne všechno. Jako by kvůli srovnání s náhlou hyperfunkcí ostatních smyslů, jeho zrak náhle byl o něco omezenější: viděl jen černobíle, zrnitě, s rozmazanými obrysy, jako by se díval na video, které bylo příliš často překopírováno na laciných kazetách. A přece co viděl, mělo nikdy nepoznanou naléhavost. Pojem řeč těla najednou jako by nabyla docela jiného významu. Muž před ním, ani nemusel říkat, co si myslí. Stefan všechno viděl. Nebyl to jen jeho postoj, napětí každého svalu ve tváři, pohled jeho tmavých očí, ve kterých se mísila panika a zoufalá odhodlanost, jeho pach a zvuk jeho hlasu, byl to souhrn těch nejdrobnějších dojmů, jaké si jen Stefan dokázal představit. Dokonce i čas jako by nebyl už tím, co znal; protože během stejného časového úseku vnímal stokrát víc vjemů, čas jako by se natáhl, jako by se každá vteřina změnila takřka v jakousi malou věčnost: dveře výtahu se otvíraly se skřípáním – Stefan slyšel dokonce, že jedno z ozubených kol letité mechaniky je už opotřebované, takže nefunguje na sto procent – neskutečně pomalu, a pak vyšla ta žena. Zvuk motoru auta se přiblížil a na

vteřinu reflektory sklouzly na muže z mercedesu, až musel přimhouřit oči; bílá světla se v nich odrážela a snad ještě něco, ale pak to bylo pryč.

Otáčecí dveře se otočily kolem dokola dřív, než stačil vystoupit na druhé straně. Světu se znovu vrátily barvy, ale současně jako by ztratil devadesát procent své intenzity. Stefanovi bylo jasné, že to je naprosto subjektivní pocit, ale přesto mu najednou svět připadal plochý, bezbarvý a jakoby zastřený. Poté co jeho smysly pracovaly na zlomek vteřiny s takovou nadměrnou účinností, měl teď pocit, jako by mu hodil přes oči závoj a uši i nos ucpal vatou. Imaginární otáčecí dveře se otočily trochu moc v opačném směru. Pak se vzpamatoval a najednou bylo zase všechno normální.

„Promiňte."

Žena z výtahu se bokem protáhla mezi Stefanem a mužem z mercedesu, snažila se sice držet oči sklopené, ale přesto potají oba muže znepokojeně koutkem oka pozorovala.

Stefan si až s bolestivou jasností uvědomil, že nestojí prostě jen proti sobě, ale zjevně jako sokové. Rychle ustoupil stranou, aby jí udělal místo, ale současně udělal i krok do kabiny. To byla jediná úniková cesta. Musí pryč odsud. Hned.

Naneštěstí si však druhý muž vzal do hlavy, že právě v tom mu zabrání, udělal přesně tentýž pohyb a současně napřáhl paži před sebe; Stefan se v první chvíli domníval, že ho chce chytit za rameno, ale ve skutečnosti to bylo jen proto, aby přerušil světelný paprsek a dveře se nezavřely. Že přitom vrazil do ženy a divže ji neporazil, zřejmě ani nepostřehl.

„Počkejte!" V jeho hlase se teď objevil skoro hysterický podtón, ke kterému se přidal i neklidný tik v jeho pohledu. Stefanovi se v hlavě rozezněly všechny poplašné sirény světa. Muž se nacházel na nebezpečném rozhraní mezi panikou a cholerickou zuřivostí, přičemž další krok rozhodne, na kterou stranu padne. Stefan udělal druhý krok a dospěl tak až k zadní stěně kabiny. Současně zmáčkl knoflík čtvrtého podzemního podlaží, ne že by měl auto zaparkované právě tam, nýbrž naprosto namátkou; snad proto, že bylo nejvzdálenější od

tohoto místa a tedy i od jeho pronásledovatele. Jeho jednání bylo stále víc určováno instinkty a ne jasnou úvahou.

„Tak počkejte přece!“ řekl muž. Stále ještě stál v téměř groteskní pozici: s pravou rukou napřaženou před sebe a s nohou napůl zvednutou, jako by se neodvažoval definitivně vejít do kabiny. Snad cítil, že překročení tohoto prahu by znamenalo pro Stefana konečné odříznutí od možnosti úniku a snad mu za zmatkem strachu, vzteku a paniky ještě zbylo nepatrně z jasného úsudku, který mu říkal, že to je poslední šance, jak zabránit hrozící eskalaci.

„Musím s vámi mluvit. Prosím!“

„Není o čem,“ odpověděl Stefan. Zběžně registroval, že auto, které nově přijelo, se už nepřibližuje, ale zjevně zastavilo. Ne příliš daleko, ale přesto mimo okruh, kam dokázal z výtahu dohlédnout. Dveře zůstávaly otevřené. „Pletete si mě s někým jiným. Nejsem ten, za koho mě považujete.“

„Kolik vám zaplatila?“ zeptal se muž nervózně. Pohledem těkal po Stefanově obličeji, snad hledal nějaké znamení, které by ho prozradilo, snad nějakou stopu slabosti. „Já… vám dám deset tisíc! Hned. Šek. Dám vám ho hned tady.“

„Nechci vaše peníze, sakra,“ odpověděl Stefan. Připadalo mu stále těžší zůstat aspoň z poloviny klidným. Situace byla groteskní, ale nebylo na ní pranic komického. Stefanovi blesklo hlavou, že by třeba skutečně přijal nabízený šek; ne aby si ho nechal vyplatit, nýbrž jen aby měl prostě klid a nějak vyklouzl z této šílené situace. Ale to by znamenalo znovu s tímto uzlíčkem nervů vyjít z výtahu, jít s ním zpátky k jeho autu a čekat, až muž vypíše šek. Bůh ví, co by za tu dobu všechno mohlo stát. Nehledě na to, že by tím muže i jeho milenku ukolébal do jistoty, která neexistuje. Proto řekl: „Zapomeňte prostě, že jste mě kdy viděl, oukej?“ A to byla fatální chyba.

Pochopil to dřív, než větu dokončil. Muž udělal dva kroky: jeden směrem do kabiny výtahu a druhý přes hranici mezi strachem a agresivitou.

„Ty zatracený dobytku!“ zasupěl. „Baví tě nervovat druhé, co? Peníze tě nezajímají. Chceš vidět, jak druzí trpí, co? Ale se mnou si hrát nebudeš!“ A nežli Stefan skutečně pochopil, co se děje, udělal muž ještě jeden krok, natáhl ruce dopředu a hrubě ho popadl za klopy, aby s ním zatřásl, nebo ho přirazil k zadní stěně. Zvládl by to. Byl podstatně vyšší než Stefan a zřejmě i mnohem silnější, navíc panika a hněv mu jistě ještě přidaly sil. Avšak přitom se dopustil chyby: ve chvíli, kdy Stefana popadl a zvedl tak, že ho přinutil stoupnout si na špičky, podíval se mu také přímo do očí, a právě ten okamžik změnil vše. Stefan – cosi v něm, nestvůra z druhé strany imaginárních otáčecích dveří – četl výzvu v jeho očích a reagoval na ni.

Skoro vyjeveně, ale taky s jakousi téměř vědeckou zvědavostí, co bude dál, sledoval Stefan sebe sama, jak zatíná ruce v pěsti a prudkým trhnutím je zvedá nahoru. Jeho předloktí zasáhla mužova zápěstí a rozrazila jejich stisk; současně se otočil horní části těla doprava a zasadil muži ramenem ránu, který mu nejenže vyrazil dech a jeho vzteklé funění proměnil v překvapené vyjeknutí, nýbrž ho odhodil až ke dveřím. Obě křídla dveří se už zase chystala zavřít, ale nyní se zarazila a neochotně se opět počala rozvírat. Ale ještě nebylo po všem. Stále ještě bez vlastního přičinění – ba víc, doslova proti své vůli – se Stefan proti muži vrhl a oběma dlaněmi ho strčil do prsou. Muž překvapeně vyhekl, vypotácel se z výtahu a klopýtal, divoce šermuje rukama, zpět. Jistě by svůj boj o rovnováhu prohrál, kdyby nenarazil na nějaké auto.

„To stačí!“ vyštěkl Stefan: „Naposledy: nechte mě na pokoji! Nemám s vámi nic společného! Zmizte, nebo se něco stane!“

Výtah se zavíral; sice rychle, ale ne dost rychle, aby Stefan neviděl, že ještě není konec. Jeho naprosto nečekaný výbuch vzteku překvapil nejen jeho, nýbrž i jeho protivníka. Na vteřinu zůstal stát bez hnutí a s očima nevěřícně vytřeštěnýma, opřený o auto, které zachytilo jeho pád, pak se mu však znovu zablýsklo v očích a v tu chvíli Stefan pochopil, že to není

odraz reflektorů. Zuřivost byla oboustranná. Ten druhý to nevzdá, vrátí se, ale jestli tentokrát vstoupí do kabiny, dojde k boji. Dokud se nerozhodne, kdo s koho…

Ale k tomuto rozhodnutí nakonec nedošlo. Dveře výtahu se zavřely doslova v posledním zlomku vteřiny. Mužův zuřivý řev nebyl přetržen, jen asi o devět desetin ztlumen a náhle byl jako nějaký zvuk z onoho světa za otáčecími dveřmi.

V první, děsivé vteřině se výtah nepohnul. Muž bušil pěstmi do dveří a řval, částečně nadávky, částečně prostě neartikulované skřeky. Třeba zmáčkl knoflík a dveře se znovu otevřou! Pak vrazí dovnitř a jeden z nich bude muset toho druhého zabít.

V tom se podlaha otřásla a kabina se dala do pohybu. Napětí spadlo ze Stefana jak obnošený oděv. Stefan se hlasitě nadechl, doslova padl dozadu a těžce udeřil hlavou a rameny proti železné stěně a kyvadlo se opět zhouplo opačným směrem. Vzkypělý hněv a absolutní chuť něco popadnout a zničit, vystřídala hrůza a tak silný třes v rukou, že mu prsty hlasitě bubnovaly o kovovou stěnu. Srdce mu divoce skákalo. Vzduch v hrdle najednou chutnal kovově a byl řezavě ostrý.

Panebože, co se to s ním dělo? Co se to s ním děje?! Slyšel, jak ten šílenec nahoře stále ještě buší do výtahových dveří, až se to rozléhalo celou budovou. Výtahová šachta zvuk přenášela a zřejmě fungovala jako zesilovač, protože po chvíli zněly údery pěstí jako skutečná palba ze samopalu a ten šílenec řval, jako by byl skutečně provrtávám desítkami kulek.

Stefan se zatajeným dechem čekal, až výtah dorazí ke svému cíli, a pak se doslova vyřítil z kabiny. Svůj vůz měl o dvě patra výš, ale ani na okamžik ho nenapadlo použít jiný výtah, nýbrž se rozběhl dlouhými kroky ke schodišti, rozrazil dveře a po holých betonových schodech se hnal nahoru, štván neurčitou hrůzou, která jako by s každým krokem ještě víc narůstala. Řev a bouchání ustaly, ale to nemuselo ještě znamenat, že se ten šílenec nahoře uklidnil. Co když se najednou objeví tady na schodech proti němu? Nebo bude na něho čekat o dvě patra výš za dveřmi, vyzbrojený heverem

nebo nějakou železnou tyčí, a z úst mu bude kapat pěna?

Blbost. Navzdory všemu Stefanovi ještě zbylo dost rozumu v hlavě, aby si uvědomil, že je to naprosto vyloučené, jen z toho prostého důvodu, že ten muž nemůže vůbec vědět, na kterém podlaží má Stefan své auto.

Přesto tempo o nic nezmenšil a hnal se dál. Do dveří vrazil tak prudce, až se bolestivě udeřil do ramene. Poslední kroky k Robertovu BMW skutečně sprintoval.

Byl tak nervózní, že v první chvíli zapomněl, že auto je vybaveno elektrickým blokováním startéru a třikrát nebo čtyřikrát marně otáčel klíčkem v zapalování, než ho napadlo vyťukat správnou číselnou kombinaci. Motor naskočil a zavyl jak raněné zvíře, neboť Stefan přidal moc plynu. Dřív než Stefanovi došlo, že nesedí ve svém stařičkém golfu, nýbrž v Robertově voze, který je nejmíň pětkrát tak silný, udělal bavorák takový skok, že za sebou nechal na betonu dvě rovnoběžné černé čáry a vyletěl proti autu před ním. Stefan vyděšeně vykřikl, zatočil volantem jako šílenec a nakonec se mu přece jen nějak podařilo na poslední chvíli vyhnout. BMW sebou smýklo, jeho zadek opsal půlkruh a jen o vlásek minul jiné auto. Pak se teprve s kvílejícími pneumatikami vůz zastavil. Motor zhasl.

Stefan položil čelo na volant, zavřel oči a vydechl tak prudce, že mu to ve vlastních uších zaznělo jako slabý výkřik. Třásl se po celém těle. Pach vlastního potu ho dráždil v nose a jeho tep se musel přiblížit k dvěma tisícům. Nevěděl, jak dlouho tam tak seděl, strnulý, s divoce bušícím srdcem a třesoucí se po celém těle jako osika. Když pak zvedl konečně hlavu, uviděl před sebou v zrcátku obličej, který jako by patřil někomu úplně jinému; snad dokonce přízraku: vystouplé lícní kosti, bledá pleť, lesknoucí se potem. Srdce mu bušilo tak, že i v zrcátku viděl, jak se mu pohybují tepny na krku. Jakkoli se snažil, v první chvíli nedokázal odtrhnout ruce od volantu.

Trvalo dost dlouho, než se jeho stav alespoň z poloviny normalizoval a on byl schopen znovu nastartovat. Postupně zapnul světla a klimatizaci a pak naprosto nesmyslně otevřel

ještě všechna čtyři okna a stáhl střechu, protože měl pocit, že se jinak snad udusí. Ujel několik metrů, znovu zastavil a naslouchal. Samozřejmě však neslyšel nic než zvuk vlastního motoru, stonásobně lámaný a odrážený od stěn, takže vznikl zvuk připomínající spíš gigantické, zrezavělé stroje, přízračné, prastaré mechanismy, které tu dole instaloval nějaký dávno zapomenutý národ z dávnověku Země. Stefan zahnal tu myšlenku. Nejen své reflexy, už neovládal ani svou fantazii. Musí pryč odsud.

Tentokrát už jel mnohem opatrněji. Robert by dostal křeče a pravděpodobně by mu udělal sáhodlouhou přednášku o tom, jak se takové auto ničí, když se s ním jezdí hlemýždí rychlostí a na jedničku. Přesto měl Stefan pořád ještě pocit, že se řítí příšerně rychle. Když se dostal až na poschodí, kde byl výjezd, jel tak pomalu, že mu málem zhasl motor. V duchu si kladl otázku, co by teď udělal, kdyby se náhle proti němu objevil ten blázen a postavil se mu do cesty.

Ale osud byl k němu tentokrát výjimečně příznivý; třebaže v první chvíli měl pocit, že si zajel. Parkoviště tu vypadalo úplně jinak, než si ho pamatoval. Po tom bláznovi a jeho hnízdečku lásky nikde ani stopy, pak si všiml, že někdo taky vyměnil všechna auta – a dokonce i automatickou závoru o dobrý kus posunul.

Teprve po několika vteřinách se vzpamatoval. Vjezd a výjezd byly v této garáži na opačných koncích. Taky dobře. Takto aspoň zůstane ušetřen setkání s tím bláznem.

Pomalu jel dál, zastavil těsně před závorou a chvíli nervózně hledal v kapse bundy lístek. Nenašel ho sice hned, ale přece jen dostatečně rychle, než se ho zmocnila panika, že by snad parkovací lístek ztratil během té krátké potyčky. Závora se s bzučením otevřela a Stefan projel. Ovšem jen pár metrů, pak zase vyřadil rychlost, ale motor nechal běžet.

V autě se bleskurychle ochladilo. Zářící slunce a jasné dopolední světlo sice sugerovaly iluzi tepla, což však neodpovídalo ročnímu období. Stefan rychle vypnul klimatizaci a hned zapnul topení. Přesto však nechal okna

otevřená, nasával kyslík i do nejzazšího koutku plic a užíval si svědivého chladu, zanechávajícího mu na čele a tvářích chladivou vrstvu potu. Potřeboval tuto chvíli, neboť momentálně nebyl schopen řídit auto v pouličním ruchu. Ani se špatným svědomím. Klid, který se domníval cítit, nebyl pravý.

A proč vlastně ne? Vždyť celý ten incident byl v podstatě směšný. Lapálie. Látka, ze které vznikají velká dramata: nic. Ale co ho děsilo skutečně nejvíc, to nebyla agresivita muže z mercedesu. Ta ho coby zbabělce z přesvědčení nijak nepřekvapila, tu předpokládal vlastně u většiny svých bližních a během let si vypracoval bezpočet strategií, jak se s ní vyrovnávat.

Ale dnes nepoužil ani jednu z nich. Ani na to nepomyslel, namísto toho reagoval rychle a nekompromisně jako lidé, kterých se obvykle obával. To, čeho se nejvíc děsil, nebyl ten blázen z mercedesu, ale to, co se mohlo stát. Aby to shrnul: co jen tak tak neudělal.

A taky znal důvod.

Neměl s tím mužem v parkovacím domě nic společného, ani s tou temnou dimenzí na druhém břehu skutečnosti; ta představa mu teď, v jasném slunečním světle, připadala každým okamžikem směšnější.

Jediným problémem si je on sám. Začíná se u něho vyvíjet pořádná paranoia a on proti tomu musí něco podniknout.

A dokonce už i věděl co.

Asi o dvě hodiny později nastoupil Stefan Mewes opět do výtahu a samozřejmě se stalo přesně to, čeho se v podvědomí celou dobu obával: prostředí v něm probouzelo nedobré vzpomínky a ještě ani nevstoupil do kabiny a už v něm počal narůstat stísněný pocit. Třebaže to mohlo mít úplně jiné příčiny: v tomto výtahu by se zřejmě nijak zvlášť necítil, ani kdyby nebylo toho ošklivého zážitku z dnešního dopoledne. Výtah se trhavě sunul nahoru. Byl velice pomalý. Častokrát trvalo pořádně dlouho, než se vystřídala světýlka nade dveřmi, označující patro; kolikrát se už Stefan v duchu ptal, jestli snad

neuvázl. Dvakrát nebo třikrát sebou kabina tak trhla, že si tím byl už skoro jist. Kabina byla malá, neuvěřitelně zašlá a počmáraná graffiti, respektive obscénními čmáranicemi, jež jejich autoři zřejmě za graffiti považovali. Stefan si hluboce oddechl, když se nade dveřmi konečně rozsvítila dvanáctka a dveře se trhavě s neochotou otevřely. Uměl si představit příjemnější místa, kde by byl ochoten čekat na záchrannou službu – pokud by vůbec přišla. Nic by za to nedal, že nouzový zvonek vedle dveří nefunguje.

Chodba, na kterou vyšel, ovšem neskýtala o moc útěšnější podívanou. Zdánlivě nekonečně dlouhá, téměř neosvětlená nudle s nejmíň milionem dveří na každé straně. Denní světlo sem vůbec nepronikalo a dvě ze tří svítidel, která beztak visela ze stropu příliš daleko od sebe, vůbec nefungovala. V první chvíli měl problém orientovat se a vydal se špatným směrem, pak se obrátil, s jistými obtížemi našel byt, který hledal, a stiskl zvonek.

Nic neuslyšel. Buď byl zvonek příliš tichý, nebo nefungoval; což by Stefana ani nepřekvapilo. Dům už zvenčí vypadal zpustle, ale uvnitř byl jeho stav přímo katastrofální. Zato nájmy tu zřejmě byly vysoké. Stefan dostatečně znal podobné domy; nedávno s Beci dělali reportáž o těchto moderních ghettech. Nevzpomínal na to rád. Jeho víra ve vyšší spravedlnost a v to, že je život i přes veškeré své rozmary přece jen fér, tenkrát dostala řádnou trhlinu.

Ještě jednou zazvonil, pak se předklonil a pokusil se přimhouřenýma očima rozšifrovat ručně psanou jmenovku vedle dveří. Nepodařilo se mu to. Rukopis byl nejenže téměř nečitelný, nýbrž taky skoro k nerozeznám vybledlý. Zvedl ruku, ustoupil o půl kroku zpět a zaklepal. Jednou, podruhé, potřetí. Konečně zaslechl kroky. Dveře se otevřely a Stefan hleděl do zaražené ženské tváře, lemované zrzavými vlasy.

Stefan byl v první chvíli ovšem přinejmenším překvapen právě tak jako ona. Bez sesterského kroje, bílého čepečku a pečlivě sčesaných vlasů sestru Danutu skoro nepoznal. Nevypadala jen nejmíň o deset let mladší, nýbrž taky tak nějak

víc ženský. Mnohem ženštěji, přesně řečeno.

Náhle Stefan pochopil, že se vlastně až do této chvíle ještě nikdy na sestru Danutu nedíval jako na ženu, nýbrž jen jako na cosi bezpohlavního, co z ní dělal její stejnokroj. Ale byla žena, a k tomu nanejvýš atraktivní.

Prudkost vlastní reakce ho překvapila a byla mu skoro trapná, ačkoli si byl jist, že na jeho tváři nebylo nic vidět, už jen kvůli špatnému osvětlení na chodbě. Nechápal to. Za deset let, co byl ženatý s Rebekou, se nikdy neohlédl po jiné ženě; ani ne z přesvědčení nebo z nějakých staromódních morálních nebo náboženských zásad, nýbrž prostě proto, že spolu byli s Beci šťastni a s ní měl vše, co potřeboval.

„Vy?“ zeptala se Danuta překvapeně. „Co…“ Nepokračovala, jen ustoupila o půl kroku ode dveří, aniž by však pustila kliku, a dál na něho hleděla se směsicí překvapení a nedůvěry. Možná si vzpomněla na včerejší večer. Stefan si uvědomil, že na ni hloupě civí, a vynutil na své tváři rozpačitý úsměv. Nestálo ho to mnoho přemáhání. Asi vteřinu se sám sebe v duchu ptal, co tu vlastně k čertu pohledává. Jako by mu Dorn neradil, aby si nehrál na vlastní pěst na detektiva.

„Dobrý den,“ řekl těžkopádně. „Já… doufám, že neruším.“

Danuta neodpověděla hned, ale podívala se na něho způsobem, který mu dal najevo, že jí jeho návštěva rozhodně není nijak příjemná. A ani v nejmenším nenaznačila, že by mu chtěla uvolnit cestu, nebo ho pozvat dál, ba naopak udělala půlkrok dopředu, přičemž poněkud přivřela dveře. Nakonec ale přece jen zavrtěla hlavou a zeptala se: „Ne, ale… kde jste vzal mou adresu?“

Stefan jen půl vteřiny přemýšlel, jestli jí má vysvětlovat, jak přímo směšně snadné bylo zjistit její telefonní číslo a adresu, ale pak neřekl nic. Konečně nepřišel sem, aby jí dělal přednášku o tajemstvích frankfurtských databází.

„Musím s vámi mluvit. Je to důležité. Mohl bych jít na chvíli dál?“

Ne, nesmíte, odpověděl mu její pohled. V žádném případě ne. Hlasitě pak odpověděla: „Já nevím. Já… nemám moc času.

Za hodinu mám službu a…“

„Já vím,“ přerušil ji Stefan. „Taky to nebude trvat dlouho. Ale je to opravdu důležité.“ Udělal přestávku a pak dodal: „Stejně pak pojedu na kliniku. Mohu vás vzít s sebou, když budete chtít. Tak ušetříte aspoň půl hodiny.“

Danuta přešla jeho nabídku bez povšimnutí. „Co chcete?“ zeptala se znovu. Její hlas nezněl ostřeji, jen s větším důrazem.

„Jen mluvit s vámi,“ ujistil ji Stefan. „Jde o včerejší večer. Já…“

„Není o čem mluvit,“ skočila mu Danuta do řeči. „Nevím, co ode mě chcete.“

Než mohl Stefan odpovědět, znovu se přiblížily nějaké kroky. Dveře se otevřely úplně a objevil se v nich vysoký, ale strašně hubený muž s černými vlasy, dlouhými po ramena, a třídenním strništěm. Nepřátelsky hleděl Danutě přes rameno. Na sobě měl jen červené kraťasy a nátělník. Aniž by spustil Stefana z očí, řekl otázku ve své mateřštině, zcela jednoznačně adresovanou Danutě; pokud byl schopen Stefan posoudit, nebyla to ale chorvatština, nýbrž nějaký jiný, avšak nepochybně slovansky znějící jazyk.

Danuta odpověděla německy. „Někdo z nemocnice. Manžel jedné pacientky.“ Ustoupila o krok zpět a posunkem pozvala Stefana dál. „Tedy dobrá. Pojďte dál. Ale opravdu jen pár minut. Musím se připravit do práce.“

Její druh nebyl jejím rozhodnutím právě nadšen, ale poslušně ustoupil a pustil Stefana dovnitř. Zatímco Stefan vstupoval do předsíně, uvědomil si, že za to zřejmě může vděčit právě mužovu objevení. Danuta byla rozhodnuta nepustit ho dovnitř, ale zřejmě nechtěla riskovat žádnou hlasitou výměnu názorů na chodbě.

„Dáte si kávu?“ zeptala se Danuta, když za ním zavřela dveře a prošla kolem něho. „Nebude to trvat. Je už hotová.“

Stefan se podíval na jejího druha, než odpověděl; skoro jako by ho žádal o dovolení. „Rád.“

Danuta ho odvedla do malého, právě tak jednoduše, jako útulně zařízeného obývacího pokoje a ukázala na pohovku.

„Posaďte se. Za chvíli budu zpátky.“

Zatímco Stefan poslechl, zmizela Danuta v jiné místnosti – zřejmě kuchyni –, kde tichým, ale velmi vzrušeným hlasem mluvila se svým přítelem, jenž ji následoval. Jistěže kávu Stefanovi nenabídla ze zdvořilosti; potřebovala čas, aby si mohla s mužem v nátělníku promluvit. Soudě podle jejich hlasu, možná se i pohádat. Stefan se sám sebe v duchu ptal, kdeže vlastně vzal právo vrazit jen tak do soukromí této naprosto neznámé ženě a způsobit kdovíco.

Ale potřeboval mít jistotu. Zříci se odpovědí, které mu mohla dát Danuta, znamenalo zříci se odpovědi na jedinou otázku, na které *skutečně* záleželo: jestli je opravdu pronásledován, nebo jestli prostě začíná bláznit.

Zatímco čekal, až se Danuta a její společník vrátí, pozorně se rozhlížel po obýváku. Co viděl, současně stoprocentně odpovídalo jeho očekávání, ale právě tak mu taky odporovalo. Byl to jen zdánlivý rozpor. Danutino zařízení bytu sestávalo vesměs z levného, nepříliš starého nábytku, jehož výběr a hlavně uspořádání svědčily však o velké pečlivosti. Nebyl to byt člověka, zařizujícího se nastálo; Stefan předpokládal, že dívka chce ještě pár let zůstat v Německu, možná dokud se neurovnají chaotické podmínky v její vlasti; možná, dokud nenašetří dost peněz, aby mohla začít nový život. Pravděpodobně od každého něco, to vše se spoustou dalších důvodů, které neznal.

Na druhý pohled si ovšem všiml spousty věcí, které jako by vyjadřovaly pravý opak: pár skutečně vybraných kousků nábytku, které si jaksi nedokázal představit v chorvatském selském domě, moderní počítač, který by tam snad ani natrvalo nefungoval, nebo prospekt obchodníka s nemovitostmi.

Zahnal tyto myšlenky. Do Danutiných plánů mu opravdu vůbec nic nebylo. A právě v tu chvíli se ona i její přítel vrátili. Danuta se skleněnou konvicí, plnou horké kávy, muž pak s podnosem s různými doplňky.

„Promiňte, že jsme vás nechali čekat,“ řekla Danuta.

„Cukr? Mléko?“

„Všechno, co je zadarmo,“ odpověděl Stefan automaticky; hloupé rčení, které ani napoprvé nebylo vtipné a po třítisícím opakování na veselosti nezískalo. Danuta se taky usmála jen letmo, nalila mu a posadila se z druhé strany stolu. Její přítel se na cosi zeptal, ona mu odpověděla v jejich mateřštině a potom ještě jedním dechem se obrátila na Stefana: „Prosím, nemějte to Andreasovi za zlé. Můj bratr vaší řeči rozumí, ale nemluví moc dobře.“

„To nevadí,“ odpověděl Stefan. „Musím se ještě jednou omluvit za ten přepad. Nerad bych vám dělal nepříjemnosti, ale potřebuji pár odpovědí.“

Při těch slovech se pozorně zadíval na Danutu, ale ta k jeho zklamání nereagovala. Andreasův pohled byl ještě nedůvěřivější, ale ani on neřekl nic. Chvíli přemýšlel, jaká otázka by byla nejvhodnější, ale pak hodil veškeré strategické úvahy přes palubu a zeptal se přímo:

„Co víte o tom údolí?“

„O Vlčím srdci?“ Lhostejnost, se kterou Danuta reagovala na jeho otázku, dokazovala, že ji čekala. Zavrtěla hlavou. „Nic.“

„Včera večer jste však říkala něco jiného.“

„Nevím víc než to, co jsem vám říkala už včera,“ trvala na svém Danuta. „Pár romantických pověstí, nic víc“

Romantické to, co se od včerejška stalo, Stefanovi právě nepřipadalo a jejich zoufalý boj o holé přežití ve Vlčím srdci už vůbec ne. Ale polkl ostrou odpověď, která mu ležela na jazyku. Danuta tam v kuchyni měla na práci víc, než jen uklidnit svého bratra. Připravovala se na otázky, které jí zřejmě položí. Namísto toho, aby se nechal zatáhnout do této hry na kočku a na myš, kterou nemohl vyhrát, se na vteřinu odmlčel a pak řekl klidně: „Nevěřím vám.“

Byl to výstřel naslepo, ale do černého. Na zlomek vteřiny Danutu zradil obličej. Její pohled znejistěl a v očích se mihl stejný strach, jaký v nich četl už včera v noci. Skoro okamžitě se však opět ovládla, ale zřejmě taky pochopila, že prohlédl

její masku, neboť se ani nepokusila něco zapírat, nýbrž náhle sklopila oči, a aby získala čas, sáhla po šálku s kávou a usrkla horký nápoj.

„Nežádám po vás, abyste dělala něco, co by vás mohlo přivést do nebezpečí nebo vám jen působit nějaké problémy," pokračoval. „Ale musím vědět, jak se to s tím údolím opravdu má. Je to důležité. Musím vědět, jestli jsem blázen, nebo…"

„Nebo?" zeptala se Danuta, když nepokračoval.

Stefan na okamžik zaváhal, pak začal znovu. „Mám pocit, že mě někdo pronásleduje, a musím vědět, jestli si to jen vymýšlím, nebo jestli je to opravdu možné."

„A já bych to měla rozhodnout?" zeptala se Danuta s úžasnou věcností.

„Má to co dělat s Evou?"

„S tím děvčetem?" Danuta pokrčila rameny a znovu upila kávy. Stefan si teď už byl naprosto jistý, že dívka něco ví, ale že je lepší herečka, než předpokládal. Její bratr se na něco zeptal, ignorovala ho.

„Včera večer jste říkala, že jsem ji sem nikdy neměl přivézt," trval na svém Stefan, „a já jsem na vás zřetelně viděl, jaký jste měla při těch slovech strach. Nezapírejte to!"

„Ale já nezapírám," odpověděla Danuta. „Byla to chyba. To dítě je…" Odmlčela se a hledala správné slovo.

„Vouk," napověděl jí Stefan. „To je to slovo, které hledáte?" Koutkem oka zahlédl, jak sebou Andreas trhl a výrazně zbledl.

„To je vlk," řekla Danuta, stále ještě se ovládala, přesto však byla zřetelně nervóznější.

„Já vím, co je to," odpověděl Stefan podrážděně. „Ale co to znamená?"

„Co by to mělo znamenat?" odpověděla Danuta. „Už jsem vám to řekla. Pověsti. Hloupé pověry. Nijak víc vám nemohu pomoci."

Stefan si vzdychl. „Pochopte to přece, Danuto – nic od vás nechci. Ale víte stejně dobře jako já, co se včera stalo.

Zapomněla jste na toho policistu? Včera večer se mě ptal,

jestli to vše snad nějak nesouvisí s tím, co se stalo tam na jihu. A já se vás teď ptám na totéž. Má to co dělat s Evou?“

„Jak bych to mohla vědět?“ zeptala se Danuta.

„Vy to víte,“ tvrdil Stefan. „Aspoň něco víte. Viděl jsem to na vás a vsadím pravou ruku na to, že Dorn taky. Nevykládejte si to špatně, Danuto. Nechci vám vyhrožovat nebo vás vydírat, ani nic podobného. Právě naopak. Slibuji vám, že vás z toho všeho úplně vynechám. Ale musím vědět, co se tady děje. Řekněte mi naprosto upřímně: jsem blázen, nebo to má co dělat s Evou?“

„Já nevím,“ odpověděla Danuta. Tentokrát to znělo upřímně. Napila se kávy, hlasitě šálek znovu odložila na stůl a nervózně si rukou přejela přes obličej. „Opravdu je mi líto. Bylo ode mně hloupé, že jsem vám ty nesmysly vykládala.“

„Tak je to tedy?“ zeptal se Stefan. „Nesmysly?“

Andreas něco řekl a Danuta mu odpověděla. Přidal ještě několik ostřejších slov a ona mu odpověděla stejným tónem. Na půl minuty se mezi nimi rozpoutala skutečná hádka, přičemž se ovšem Danuta na bratra ani jednou nepodívala. Ale nakonec přikývla a znovu se obrátila na Stefana.

„Tedy dobrá. Myslím, že má Andreas pravdu.“

„V čem?“ zeptal se Stefan.

Danuta se zasmála, krátce a velice nervózně. „Že mi zřejmě tak jako tak nedáte pokoj, dokud vám neřeknu všechno, co vím o té legendě o Vlčím srdci.“

„Umím být umíněný,“ přiznal Stefan.

„Andreas to nazval jinak. Trochu míň laskavě.“

„Pravděpodobně má pravdu,“ připustil Stefan.

„Musím vás varovat. Zřejmě mě pak budete považovat za úplného blázna.“

„To sotva,“ odpověděl Stefan. „Nanejvýš ještě tak vaše vyprávění. Takže?“

„Není to tak dramatické, jak si asi myslíte.“ Danuta vstala a přistoupila ke skříni a vrátila se s velkou, dost odřenou knihou. Zlatá, místy oprýskaná písmena na jejích deskách Stefan nedokázal přečíst. Danuta položila knihu na stůl, ale

neotevřela ji.

„Země, odkud pocházím, je… jiná než tahle, pane Mewesi," začala. „Nejsem si docela jistá, jestli jste to vy a vaše paní věděli, když jste tam jeli."

„Poučili nás," odpověděl Stefan. „Velice dramatickým způsobem."

„Vy mi nerozumíte," řekla Danuta. „Nemluvím o válce, nebo o tom, co se tam už několik let děje. Mluvím o lidech, kteří tam žijí. O způsobu, jak žijí."

K tomu Stefan mlčel. Nebyl si zcela jist, kam Danuta míří. Ale neměl z toho moc dobrý pocit. Cosi mu říkalo, že Danuta nemluví o jiné mentalitě svých krajanů, nebo o tom či onom zlozvyku, jako je například pořádat hony na nic netušící turisty nebo poskytovat úkryt mezinárodně hledaným teroristům.

„Má země možná není od vaší nijak zvlášť vzdálená," pokračovala Danuta po významné pauze, „a přece je naprosto jiná, než si vůbec jen dovedete představit. Dokonce i já se už nedokážu docela vcítit. Snad už žiji u vás příliš dlouho." Pokrčila rameny, ale bylo to gesto bez lítosti. „Tamější lidé mají stále ještě zvláštní sklony k strašidelnému a mýtickému. Vědí o věcech, na které ostatní většinou už dávno zapomněli. To není náhoda, že tolik příšerných příběhů a legend pochází právě odtud."

„Jsou lidé, kteří tvrdí, že na Balkánu nikdy neskončil temný středověk," řekl Stefan.

„Ty příběhy jsou mnohem starší," odpověděla Danuta tak vážně, že to až Stefanovi připadalo nepřiměřené. Ale pak pochopil, že zvolil špatné slovo. Vážnost v jejím hlase usvědčovala všechno, co řekla předtím, ze lži. Zavrtěla hlavou a pokračovala: „Já nemluvím o Drakulovi, Transylvánii a těch dalších nesmyslech. To jsou jen povídačky."

„Ale Vlčí srdce ne."

„To je něco jiného," tvrdila Danuta. „Možná že všechny ty historie o upírech a začarovaných hradech byly vymyšleny jen proto, aby se odvedla pozornost od těch druhých. Abyste rozuměl – o jedné věci se mluví nahlas, aby se na druhou

zapomnělo. Tady, podívejte se.“

Aniž by sklonila pohled, natáhla levou ruku před sebe, otevřela knihu a stejným pohybem ji na stolní desce obrátila. Písmena na zažloutlých stranách tím nikterak nezískala na čitelnosti, ale taky nebylo třeba luštit slova.

Co mu Danuta ukazovala, byla zřejmě velmi stará reprodukce mapy, znázorňující oblast, která se ještě dnes označuje jako Jugoslávie, třebaže tento umělý státní útvar už několik let neexistuje. I přes starodávné písmo a cizí jazyk, byl Stefan schopen určit jména některých měst.

„No a?“ zeptal se.

„Najděte Vlčí srdce,“ řekla Danuta.

Stefan se podíval jen zběžně. „Víte, že to nedokážu, Kromě toho, ta mapa je aspoň sto let stará.“

„Nenašel byste ho ani na nejnovějších mapách,“ odpověděla Danuta. „Stejně jako desítky jiných míst.“

„Co tím chcete říct?“ Stefan naklonil hlavu na stranu a střídavě hleděl na Danutu, jejího bratra a pak zase na mapu. Pokusil se o smích, ale zůstalo jen u pouhého pokusu. „Že to údolí ve skutečnosti neexistuje a Rebeka a já jsme byli… v nějaké jiné dimenzi? V nějaké začarované zemi, kam se dá vstoupit jen jedenkrát za sedm let, o půlnoci a za úplňku?“

Danuta zůstala vážná. „Samozřejmě že to údolí existuje,“ řekla nedotčeně. „Byl jste v něm, vaše žena tam byla a Eva taky. Chtěla jsem jen říct, že o těchto místech se nemluví. Nikdy. Existují; Vlčí srdce a další, snad ještě strašnější místa.“

„Strašnější?“ Stefan se ze všech sil snažil, aby Danutina slova zařadil, kam patří: do přihrádky s jasně rudě zářící nálepkou HLOUPOSTI. Ale nedokázal to. Z temných koutů reality se vyplížilo cosi, co Danutiným slovům dodávalo důvěryhodnosti, která jim nepříslušela.

„Věříte na Zlo?“ zeptala se Danuta. „Mám na mysli to skutečné, čisté zlo, beze smyslu a účelu. Existenci sil, které se neptají proč a nesledují žádný určitý cíl, ale jsou prostě jen zlé?“

„Co je to za nesmysl?“ odpověděl Stefan, ovšem ani

zdaleka ne s přesvědčením, jaké měl v úmyslu. Jestli věří na Zlo? Například v existenci kreatury z druhé strany imaginárních otáčecích dveří? Samozřejmě ne. S nervózním úsměvem pokračoval: „Nakonec mi začnete vykládat, že v tom údolí žijí vlkodlaci.“

„Ptal jste se,“ řekla Danuta. Stefan zíral na ni, pak na jejího bratra a oběma četl v očích něco, z čeho jej mrazilo.

„To… to nemyslíte vážně,“ řekl. „Tomu skutečně nevěříte.“

„Nezáleží na tom, čemu já věřím,“ odpověděla Danuta, „nebo vy, vaše paní nebo ten policista. Jediné, co platí, je to, co si myslí tamější lidé. Nechápete? Nejde o to, co je pravda a co ne. Tamější lidé v ty věci skutečně věří. Nahánějí jim strach, ale taky se naučili s nimi žít. A to už před dávnými a dávnými časy.“

„Rozumím,“ řekl Stefan.

„Tomu nevěřím,“ odpověděla Danuta. „Tamější lidé dělají věci, kterým nerozumíme ani vy, ani já. A dělají je z důvodů, které ani vy, ani já nedokážeme odhadnout. Ale dělají je. Snad ani nemáme právo se jim do toho vměšovat.“

„Zabíjejí své děti!“ ohradil se Stefan. „Snad si opravdu nemyslíte, že bychom měli nečinně stát a přihlížet, jak svými živými dětmi krmí divoké šelmy?“

„A proč ne?“

„Proč ne?“ zasípal Stefan. „Kromě nejmíň tisíce jiných dobrých důvodů, které mě napadají, například prostě jen proto, že tu mluvíme o lidském životě.“

„A lidský život je posvátný? Nedotknutelný? To nejdražší na světě?“ Danuta se tiše zasmála. „Kdo vám říká, že je to tak?“

„Kdo…?“ Stefan byl tak otřesen, že ani nemohl mluvit dál. Cítil směsici vzrušení, vzteku a oprávněného hněvu, která ho v podstatě zbavovala slov. „To… to je obludné,“ vydralo se z něj nakonec.

„Já vím,“ odpověděla Danuta. Náhle se usmála, ale současně i velmi zesmutněla. „Taky to není můj názor,“ pokračovala. „Ale je to způsob myšlení těch lidí. A já je

nemohu odsuzovat, třebaže s nimi nesouhlasím.“

„Rozumím,“ řekl Stefan ještě jednou, a tentokrát už Danuta nic nenamítala. Snad protože cítila, že to je tentokrát pravda. To nebyla otázka soudu. Jakkoli mu to mohlo připadat cynické, bylo naprosto jedno, který z těchto dvou tak naprosto rozdílných světových názorů, které se tu srážely, je ten správný, nebo pokud vůbec některý z nich. Danuta měla pravdu: takto ti lidé myslí, a to musí akceptovat, ať se mu to už hodí, nebo ne.

„Pokud po vás ti lidé opravdu jdou, pane Mewesi, pak jste v nebezpečí. Raději byste měl být připraven na všechno.“

Zvláštní – měl veškeré důvody cítit se zklamán. Odpověď, pro kterou si sem došel, vůbec nedostal, spíš její pravý opak. Přesto však cítil cosi jako úlevu. Možná že to, co ho trápilo, nebyl vůbec strach, nýbrž jeho tichá, nicméně stejně mocná sestra – nejistota.

„Já… děkuji vám,“ řekl váhavě. „Pomohla jste mi možná víc, než tušíte, Danuto.“ Vstal a přinutil se k úsměvu. „Má nabídka pořád ještě platí. Mám vás odvézt na kliniku?“

Samozřejmě že ve skutečnosti ani nepočítal s tím, že by to přijala, a Danuta skutečně zavrtěla hlavou. „Není třeba. Andreas mě odveze. Předpokládám, že se dnes stejně ještě uvidíme.“

„Pravděpodobně ano,“ odpověděl Stefan. Ledaže by se stal další zázrak a Beci by si dnes výjimečně odpustila svou večerní eskapádu. Ale to nebylo pravděpodobné.

Obrátil se k odchodu, pak se však u dveří ještě krátce zastavil a v náhlém popudu řekl: „Možná by bylo lepší, kdybyste si vzala pár dní volno. Chci říct, jen pokud… pokud jsem se opravdu nezbláznil a ten chlap opravdu existuje. Pak byste mohla být taky v nebezpečí.“

„Já?“ Danuta se zasmála. „Ale proč by mi měl něco udělat?“

ČÁST TŘETÍ

Třebaže už byl čas jeho každodenních návštěv u Rebeky, nejel Stefan na kliniku, nýbrž nejkratší cestou domů. Byl vnitřně tak rozrušen jako už dlouho ne; ba jakýmsi těžko vysvětlitelným způsobem ještě rozrušenější než předtím po svém zážitku v parkovacím domě. Lepší bude, když se dá nejprve sám do pořádku, než si o tom pojede promluvit s Rebekou.

Nehledě na to, že musel vyřídit ještě celou spoustu čistě praktických problémů.

Poštovní schránka byla nacpaná k prasknutí. Už asi čtyři nebo pět dní ji nevybíral a teď byl překvapen množstvím dopisů a poštovních zásilek, které se na něho vyhrnuly, když schránku otevřel. Část z nich mohl vytřídit už cestou nahoru: reklamy; ona už skoro nudná oznámení, že vyhrál rodinný dům s garáží a do ní náležející luxusní limuzínou – ovšem jen tehdy, pokud vyplní přiložený výherní kupon, ze kterého se při bližším ohledání vyklube objednávka; účty; dvě nebo tři upomínky, o kterých doufal, že byly mezitím vyřízeny s Robertovu pomocí; a celá spousta dopisů od neznámých odesilatelů. Alespoň bude mít co číst.

Pro dnešek měl výtahů dost, proto vyšel nahoru po schodech a podle toho se taky zadýchal, než došel ke dveřím svého bytu. Mírně se třesoucí rukou zastrčil klíč do zámku, když vtom zaslechl, jak se otevřely dveře za jeho zády a otočil se. Byla to jedna z jeho sousedek – bydleli už pět let spolu na stejné chodbě, ale Stefan neznal ani její jméno, a ani ho nechtěl znát. Podle jejího to-ale-byla-doba výrazu se dalo

usuzovat, že už značnou dobu seděla u okna a čekala na něho.

„Nechali vám u mě balíček, pane Mewesi," začala bez pozdravu. Současně natáhla ruku s balíčkem, velkým sotva jako krabička cigaret, zabaleným do hnědého balicího papíru s hnědožlutou poštovní nálepkou. Stefan po něm sáhl a zeptal se: „Musela jste něco platit?"

„Ne. Jen podepsat." Přidržela balíček o chvíli déle, než bylo třeba, takže jí ho musel vytrhnout skoro silou. V její tváři se objevila výčitka.

„Povězte mi, pane Mewesi – včera odpoledne, to byla policie, jak u vás zvonila, že?"

A co je ti do toho? pomyslel si Stefan vztekle. Ale spolkl, co měl na jazyku, a ze všech sil se zatvářil počestně provinile. „Ano. Taková nepříjemná historie."

„Ano?"

„Riziko povolání," pokrčil Stefan rameny. „Takové věci vedou k tomu, že kolikrát už vážně uvažuji o změně povolání, věřila byste? Kolikrát má člověk co do činění s takovými lidmi, které by raději ani nikdy nepotkal." Nechystal se prozradit víc. Tohle bylo právě tak dostatečné sousto, aby jím probudil její zvědavost a neuspokojenou ji opustil; taková malá pomsta vůči lidem, jako je ona.

„Nemluvíte o těch lidech, kteří tu byli za vámi?" Dnes se mu pomsta nepodařila.

Stefan zamrkal. „Kdo?"

„Nějaká mladá žena a mladý muž. Vypadali divně."

Jeho drobná dětinská pomsta nejenže nevyšla, navíc se změnila v bumerang. Ještě než sousedka mohla pokračovat, nebo než se mohl řádně zeptat, jeho fantazie explodovala naplno: co si před chvílí myslel o relativitě času, se ukázalo naprosto pravdivé: v nepatrném zlomku vteřiny se mu před očima promítly desítky mučivých vizí. V mnohých z nich vystupoval mladý blonďák v kožené bundě, ale taky majitel mercedesu z parkovací budovy.

„Jak divně?" zeptal se.

„Byli takoví odrbaní. Špinaví. Myslím, že to byli cizinci."

„Protože byli špinaví?“ Byl tak nervózní, že z něj ta slova vyjela vlastně neúmyslně, ale ani ho to nijak nemrzelo.

„Protože mluvili se silným přízvukem,“ odpověděla sousedka chladně. „Aspoň ta žena. Ten mladík neřekl vůbec nic. Ale jí bylo sotva rozumět. Že prý přijdou ještě jednou.“

„Děkuji.“ Stefan přímo četl v jejích očích otázku, jestli snad právě oni dva cizinci byli příčinou toho, že včera vtrhla policie do tohoto počestného domu. S chutí jí neodpověděl. Svou škodolibost by si však vychutnal ještě víc, kdyby mu pořád ještě divoce nebouřila jeho rozmarná fantazie. Obličej blonďatého rváče v kožené bundě vystřídal teď obraz divoké černovlasé krásky, ale to taky bylo vše. Rozhodně ho to nijak neuklidnilo. Bez jediného dalšího slova se obrátil, vešel do svého bytu a zbytečně prudce za sebou přibouchl dveře. Věděl, kdo byli ti „divní“ hosté. Tedy nevěděl, kdo jsou, ale aspoň tušil, že ví, jak vypadají. Konečně ráno se jen tak tak nesrazil s tou divokou kráskou na schodech. A opravdu vypadala divně. Popravdě řečeno, až trochu děsivě. Stefan teď litoval, že ji ráno neoslovil. Ať už mu ona a její společník chtěli cokoli, sotva mu to mohlo způsobit větší bolení hlavy než tato nová nejistota.

Odhodil balíček bez zájmu na komodu, cestou do obýváku si svlékl bundu, a když přišel k psacímu stolu, bez zvláštního překvapení zjistil, že má na záznamníku zase už nahráno víc než tucet nových záznamů. Většina z toho byl běžný odpad, ale byly mezi ním i tři zprávy, na které by měl reagovat: od Dorna, Roberta a Rebeky.

Nejprve zavolal na kliniku, ale Rebeka nebyla – jak taky jinak? – ve svém pokoji. Na někoho, kdo se může sotva hýbat, byla na vycházkách až úžasně často. S Dornem měl právě tak málo štěstí, a tak mu nechal v kanceláři aspoň vzkaz, že další hodinu bude k dosažení doma anebo se sám ozve zítra ráno.

Nakonec zavolal do Robertova hotelu v Curychu. Spojení získal tak rychle, jako by Robert už čekal s rukou na sluchátku.

Jak se ukázalo, bylo tomu opravdu tak. Robert byl o všem,

co se včera přihodilo do všech podrobností informován. Přesto si nechal od Stefana všechno znovu přesně povykládat. Když Stefan skončil, měl pocit, jako by přímo slyšel ustaraný výraz v jeho obličeji.

„To se mi nelíbí," řekl. „To se mi ani trochu nelíbí. Vrátím se zpět do Frankfurtu."

„Proč?" zeptal se Stefan. „Protože někdo přepadl tu úřednici?"

„Protože ty a tvá žena jste možná v nebezpečí," odpověděl Robert ostře. Přinejmenším měl aspoň dost taktu, aby řekl „ty a tvá žena" a ne „ty a má sestra". Ale v podstatě na tom rozdílu vůbec nezáleželo. Stefan věděl, co Robert chtěl říct.

„Prosím tě, nepřeháněj," odpověděl Stefan. „Ve městě jako je Frankfurt, jsou lidé na ulici přepadáni každý den."

„Jsi tak hloupý, nebo se jen děláš?" zeptal se Robert nevraživě. „Ten policista by mohl mít pravdu, nemyslíš? Třeba vás ten chlap sleduje. Nebo ho někdo poslal, aby to děvče dovezl zpět."

„A aby toho dosáhl, přepadne tu ženu, a tak zvíří co možná nejvíc prachu, že?" Stefan se zasmál. „Nesmysl!"

„Možná." Robert jeho námitku odsunul stranou jediným pohrdavým odfrknutím. „Ale já si s tím budu dělat starosti raději předčasně, než na Rebečině hrobě. Zítra ráno přiletím prvním letadlem zpátky. A ty jeď na kliniku a dávej dobrý pozor na svou ženu a dceru."

Sakra, vždyť to přece není jeho dcera. A jak to, že mu už zase ten chlap dává rozkazy?

„Co tvoje jednání?"

„To se dá odložit," odpověděl Robert. „Je to jen obchod. Když to nevyjde, tak uzavřu nějaký jiný. Jeď teď za Rebekou. Pokusím se sehnat někoho, kdo k vám přijde a dá na vás pozor. A ještě něco, BMW nech prosím tě zítra stát před vaším domem. Pošlu si někoho, ať ho tam vyzvedne."

„Samozřejmě," odpověděl Stefan ledově. „A ještě něco?" Cítil, jak v něm narůstá studený, sžíravý vztek. Znal Roberta už dostatečně, ale přesto: Co si ten chlap vlastně myslí, že je?

Jeho pěstoun?

„Ne," odpověděl Robert. Pak zazněl jeho hlas smířlivěji. „Omlouvám se. Nechtěl jsem tě urazit. Ale zdálo se mi…"

„…že nejsem schopen ohlídat svou ženu?" skočil mu Stefan do řeči.

„Asi ti ještě nedošlo, s jakými lidmi jste se možná zapletli," odpověděl Robert nedotčeně. „Pravděpodobně máš pravdu a tohle všechno je jen nešťastné sřetězení náhod. Ale i kdyby existovala jen sebemenší možnost, že je tomu jinak, máš všechny důvody být ve střehu. Kolik toho ví ten policista?"

Náhlá změna tématu Stefana na okamžik vyvedla z konceptu, což měl přesně Robert v úmyslu. Stefanův hněv náhle ztratil svůj cíl a vykouřil se stejně rychle, jako přišel. „Nic," odpověděl automaticky. „Alespoň ne ode mě. Nevím, kolik mu toho pověděla Rebeka."

„Jistě ne víc než ty," prohlásil Robert. „Tak dobrá. Promluvíme si o všem, až se vrátím. Dávej na sebe pozor."

Zavěsil. Stefan ještě okamžik zíral na sluchátko ve své ruce a čekal, že se mu vrátí jeho hněv. Ale nestalo se. Vlastně nemohl ani nic jiného čekat, neboť mu bylo naprosto jasné, že ho Robert zase jednou beze vší námahy zmanipuloval: vycítil jeho vztek a jediným, nepříliš originálním tahem se ho podařilo zvládnout.

Přesto necítil žádnou novou zlost. Snad proto, že v hloubi duše uznával, že má Robert úplnou pravdu; možná dokonce víc, než sám tuší, neboť Stefan mu nepověděl nic ani o dnešním dopoledni, ani o obou podivných hostech. Ale Robert měl pravdu: pokud existuje sebemenší možnost, že ten blondýn není žádný ulítlý punk, který si vybírá oběti náhodným výběrem, nýbrž někdo, kdo pronásleduje jeho a Beci z jiné, temné strany světa, pak by měli být zatraceně ve střehu.

Náhle pocítil zase znepokojení. Ponechal si sluchátko v dlani, avšak druhou rukou stiskl několikrát vidlici a vyťukal znovu číslo nemocnice; znal ho už nazpaměť. Rebeka pořád ještě na pokoji nebyla, proto se nechal přepojit na dětské

oddělení intenzivní péče, kde ji konečně zastihl.

„Haló," ohlásila se; překvapeně, ale současně taky ne moc přívětivě. „Kde vězíš? Čekala jsem tě už před hodinou."

„Měl jsem něco," odpověděl Stefan. „Ale…"

„Já vím," přerušila ho Rebeka. „Musíš doma navštěvovat cizí ženské."

„Cože?" řekl vyjeveně. Pak pochopil. „Tys mluvila se sestrou Danutou."

Beci se zasmála. „Ano… snad tomu nesmyslu nevěříš?"

„Nejsem si jist," odpověděl Stefan po pravdě.

„Nejsi si jist? Vlkodlaci, uctívači ďábla, temné mocnosti a všechny tyhle věci?"

„Ne, to ne," rychle ji ujistil Stefan. Možná ještě tak cosi, co sídlí ve tmě a čeká na to, až se tomu otevřou dveře, ale jistě ne upíři a uctívači ďábla nebo podobné blbosti. To jistě ne. „Ale možná má tvůj bratr pravdu."

„Můj bratr?" Nevěděla nic o jeho rozhovoru s Robertem, proto musel být o něco konkrétnější, než mu bylo po telefonu milé.

„Zvířili jsme tam v Bosně moc prachu. Snad až příliš."

Rebeka mlčela. Doslova cítil, jak jí to v hlavě pracuje. Nebyla hloupá a vůbec už ne nedůvtipná. Nakonec taky jen řekla: „Ano. Možná."

„Právě se chystám k tobě," řekl Stefan. „Zůstaň nejraději, kde jsi. Snad ti doktor Krohn hlavu neutrhne, když tě přivezu zpět já a ne některá z jeho sester. A nebav se s nikým, koho neznáš."

„Slibuji," odpověděla Rebeka. V jejím hlase byl náhle napjatý, znepokojený podtón. „A pospěš si."

Spojení se přerušilo ostrým cvaknutím. Stefan vstal, zamířil ke dveřím, aby se, jak slíbil, hned vydal do nemocnice. Náhle byl znepokojenější, než si hodlal přiznat. Mnohem znepokojenější než před hovorem s Rebekou, jako by v něm jeho vlastní slova probudila jakousi hrůzu, která tu sice celý čas byla přítomna, ale kterou si dosud úspěšně nepřiznával. Nyní se však probudila a na měkkých tlapách se plížila k němu

stále blíž a blíž.

Stefan pozoroval svůj vlastní odraz v zrcadle nad komodou, párkrát zavrtěl hlavou a sám na sebe se zašklebil. Především musí zachovat klid. Nějaké divoké spekulace jen uškodí. Jemu a Rebece především.

Pohled mu padl na balíček na komodě. Vzal ho do ruky, přečetl si adresu a teprve teď zjistil, že je adresován Rebece, ne jemu. Odesilatelem byl nějaký obskurní zásilkový obchod v Londýně, o kterém nikdy neslyšel. Pokrčil rameny, zastrčil si balíček do kapsy, otevřel dveře – a hleděl do nejkrásnějšího ženského obličeje, jaký kdy viděl.

Bylo to ono děvče z rána. Stefan ji poznal na první pohled, přesto však jen těžko mohl srovnávat tvář této tmavovlasé, exotické bohyně s obličejem rádoby-punkerky z dnešního rána. Nemohlo být nejmenší pochyby: byla to tatáž žena. To nebyla jen náhodná podoba, byla to jednoznačně tatáž žena, přesto byl rozdíl tak velký, jak jen mohl být. Děvče z dnešního rána bylo naprosto tuctové, docela pěkný obličej s nevhodnými doplňky, hodný snad ještě druhého ohlédnutí, ale nic víc.

Tato žena však byla bohyně. Obličej měla úzký, ale ne ty skoro vychrtlé rysy, kterými se vyznačuje většina dnešních modelek, což však nikterak nevyhovovalo Stefanovu vkusu. Měla tmavou, velmi rovnoměrnou barvu pleti, která perfektně ladila s jejími vlasy, temnými jako noc. Oči měla velké, tmavé a naprosto nedefinovatelné barvy: snad velice tmavě zelené, v níž se třpytily hnědé, modré a černé částečky jako různobarevné hvězdy v posledních chvílích ranního šera, rty měla smyslné, plné a tvarované tak, jako by byly roztažené v permanentní úsměv. Třebaže i nyní byla stejně neučesaná a měla na sobě stejné nedbalé oblečení jako ráno, věděl Stefan s neotřesitelnou jistotou, že pod šaty je její tělo stejně perfektní a bez vady jako její obličej.

Ale bylo to jako předtím na tom parkovišti: vše, co vnímal, bylo víc než jen pouhá suma jednotlivých vjemů. Prostě jen ten fakt, že byla tu, oslepil na okamžik jeho smysly jako výboj

blesku laciného fotoaparátu, že strnul na místě. Stála tu před ním a jen její pouhá přítomnost ho ochromovala. Tentokrát nebylo třeba žádných příšer ze říše stínů, žádného výbuchu schopnosti vnímání. Svět zůstal stejný, jaký byl; jenže jako by všechen obyčejný půvab vyzařoval stonásobně zesíleně.

„Pan Mewes?“

Zvuk jejího hlasu zlomil kouzlo. Byl nádherný, sametově hebký, zastřený šepot, jediný zvuk, který se hodil k tomuto božskému obličeji, a přesto ho prudce vrátil do skutečnosti. Přikývl, ustoupil o krok zpátky, ale vzápětí pak zase o celý krok dopředu, neboť si vzpomněl, co říkala předtím sousedka: mluvila o dvou hostech.

„To jsem já,“ odpověděl. Současně rychle vyhlédl do chodby, nejprve doleva, pak doprava. Nikdo. „Co pro vás mohu udělat?“

„Já jsem Sonja,“ odpověděla mladá žena. Její přízvuk mu připomněl sestru Danutu, ale byl mnohem výraznější, třebaže ne nikterak nepříjemný. Ba naopak, propůjčoval jejímu hlasu něco skoro erotického.

Stefan znovu ustoupil o krok zpátky, aby si ženu mohl prohlédnout ještě přesněji, a tentokrát snad o něco objektivněji. Nyní, když už zase dokázal myslet jasně a to příšerné kouzlo okamžiku pominulo, nepřipadal si jen nesmírně naivní, ale dokonce mu jeho vlastní myšlenky byly trapné. Alespoň však stál zase proti naprosto normální ženě a ne už zářící světelné postavě, jejíž pouhá přítomnost ho paralyzovala. Stále ještě to byla vysloveně atraktivní mladá žena, ale taky nic víc. Stefan ani při nejlepší vůli nechápal, proč na ni reagoval tak prudce.

Uplynulo několik vteřin, kdy tu Sonja prostě jen stála a nedělala nic; ovšem takovým způsobem, kterým dávala jasně najevo, že právě naopak ona čeká jistou reakci od něho.

„Aha, Sonja,“ řekl konečně. „Mělo by mi to něco říkat?“

„Pravděpodobně ne,“ přiznala černovláska. „Jsem sestra Lidie.“

„Aha,“ řekl Stefan. Naklonil hlavu na stranu. „Je mi líto,

ale obávám se, že stále ještě docela nerozumím. Neznám žádnou Lidii.“

„Pravděpodobně jste jí dali jiné jméno,“ odpověděla Sonja. „Odkud byste ho taky mohli znát.“

Stefan na ni upřeně zíral. Cítil, jak mu začal cukat nerv v pravé tváři, ale to taky byl jediný pohyb, kterého byl vůbec schopen. Samozřejmě věděl přesně, o kom Sonja mluví, avšak v hlavě měl najednou jakousi zeď, která navzdory všemu mu tu myšlenku jaksi blokovala, takže v posledním důsledku nedokázala proniknout do jeho vědomí.

„O kom to vlastně mluvíte?“ zachrčel. Těch několik slov ho stálo skoro veškeré síly.

„Však vy to dobře víte,“ odpověděla Sonja. Stále se usmívala. „Mí bratři a já tu jsme, abychom Lidii odvezli zpátky.“

Zvedla ruku, křehce působícím gestem přiložila prst na dveře a strčila do nich. „Je zde?“ Aniž by vzala na vědomí Stefanův nechápavý pohled a ještě nechápavější výraz obličeje, prošla kolem něho, pak předsíní a znovu se zastavila u dveří do obýváku. „Ne,“ řekla. „Není zde. Kde je?“

Stefan konečně překonal své překvapení, zavřel dveře a dvěma, třemi rychlými kroky dohonil Sonju. Hlavou se mu honila spousta myšlenek najednou. „Co to má znamenat?“ koktal. „Kdo… kdo jste? O čem mluvíte? Neznám žádnou Lidii, neznám ani vás. A ani si nevzpomínám, že bych vás pozval dál.“

Sonja se na něho ani nepodívala, jen pohnula v rychlém, ale plynulém pohybu hlavou doprava a doleva a zase zpátky, jak si prohlížela Stefanův obývák. Kdykoli se k němu otočila z profilu, viděl, jak se jí rozšiřuje chřípí. Skoro jako by větřila.

„Mluvím s vámi,“ řekl. Stál dost těsně za ní, aby ji uchopil za rameno, a tak ji přinutil otočit se, ale neodvažoval se jí dotknout. Ve svém emocionálně vybičovaném stavu nedokázal předpovídat, jak by žena reagovala, kdyby se přinutil se jí dotknout.

„Rozuměla jsem.“ Sonja se pomalu – byl si jist, že úmyslně

provokativně – obrátila k němu a prohlížela si ho dlouhým, naléhavým pohledem od hlavy k patě.

„Co to má znamenat?“ zeptal se Stefan. Stále ještě se mu myšlenky tloukly jedna přes druhou, mluvil sice hlasitě, ale zdaleka ne tak sebejistě a suverénně, jak by bylo třeba. Ba právě naopak se v jeho tónu objevila hysterická agresivnost, která ho předem odsuzovala k porážce.

Sonja se ani nenamáhala uhnout pohledem a dál si ho nevzrušeně prohlížela stále stejným, slovy těžko vyjádřitelným způsobem. Způsobem, který nejenže přiživil Stefanův nepříjemný pocit, nýbrž v něm vyvolával přímo paniku. Nakonec řekla: „Není tady. Tvoje žena taky ne. Kde jsou?“

„Tady ne,“ odpověděl Stefan automaticky, aby se hned vzápětí na sebe sám za svoji reakci zlomil. „Co je vám do toho?“ dodal ostřejším tónem. „Kdo jste vůbec? Co chcete?“

Avšak Sonja, aniž by odpověděla na kteroukoli z jeho otázek, začala rychlými, krátkými krůčky přecházet po pokoji sem a tam. Ničeho se nedotýkala, ale bez zábran nahlížela do skříní a polic, nahlédla pod psací stůl, pod gauč, ba dokonce si i přidřepla, aby nahlédla pod křesla.

Stefan zůstal dál stát mezi dveřmi a hleděl na mladou ženu se směsicí nechápavosti a vzteku. U každého jiného člověka by ho pro takové jednání napadlo jediné označení: nestydaté. A taky takové bylo, ale současně v tom bylo i něco jiného; něco nejenže těžko vyslovitelné, ale vůbec nepojmenovatelné, co ho na nejhlubší úrovni jeho vědomí děsilo do té míry, až ho to skoro ochromovalo. Cítil nebezpečí. Při pohledu na tuto štíhlou, svými pohyby stále ještě poněkud dětsky působící dívku si ani nedokázal představit, jak by ho mohla ohrožovat, ale cítil to zřetelně a děsil se toho, jako se zvíře děsí ohně, třebaže se ho dosud nikdy v životě nedotklo.

Sonja konečně skončila prohlídku pokoje a bezmála pět vteřin zůstala stát bez hnutí u okna a vyhlédla ven. Stefan byl od ní příliš daleko, než aby poznal, co tam dole na ulici vidí, ale přesto to věděl. Sonja nepřišla sama. Možná sem nahoru ano, ale dole před domem zaručeně čeká ten chlap z dnešního

rána. A snad nejen on.

„Proč není tady?“ Sonja se otočila k němu a zadívala se na něho. Stefan vydržel pohled jejích jiskřivých očí nepředstavitelně dlouhou dobu skoro jedné vteřiny, pak zlostně máchl rukou a vešel do pokoje. Bylo to naprosto absurdní, ale náhle už ani neměl pocit, že se nachází ve vlastním bytě, nýbrž na cizím území. Pokud se nesebere, pomyslel si, začne se za deset minut Sonji ptát, jestli se může pohnout!

„Má žena a Eva tu momentálně nejsou,“ odpověděl nevraživě, „ale pořád ještě nevím, co…“

„Ještě nikdy tady nebyla,“ přerušila ho Sonja. „Tento byt by se jí nelíbil.“

„Proč?“ zeptal se Stefan. „Protože tady se ji nikdo nepokusí zabít?“

Sonja se však neotřesitelně usmívala dál. Stefan si nebyl jistý, jestli vůbec rozuměla, co právě řekl. Vůbec už nemluvě o tom, jestli ji to vůbec zajímalo.

„Máš něco na pití?“ zeptala se náhle. „Mám žízeň.“

Stefan udělal grimasu. „Od toho jsou ve městě restaurace,“ řekl, ale pak prakticky jedním dechem naprosto nesmyslně dodal: „Kafe? Nebo raději něco studeného?“

„Kafe?“ Sonja zamrkala. Teď si byl jist, že mu neporozuměla. Co asi k červu znamená kafe v chorvatštině?

„Bude hned hotové,“ řekl. „Stejně jsem si právě taky chtěl jedno uvařit. Posaďte se. Měli bychom se nejprve uklidnit a pak znovu začít od začátku.“

Odešel, ale ne rovnou do kuchyně, nýbrž nejprve zpátky k hlavním dveřím, aby je zamkl. Veden náhlým impulzem je zajistil navíc ještě řetízkem. Ten chlap, kterého ráno viděl před domem, sice vypadal, jako by měl krátce před úmrtím z hladu, ale přesto patřil podle Stefanova dohadu k těm typům, kteří jsou s to ještě i s nožem v zádech a třemi kulkami z revolveru v břiše udělat mezi návštěvníky nějaké restaurace jatka.

Jeho počínání Sonji samozřejmě neuniklo. Když se vrátil a prošel obývákem cestou do kuchyně, stále ještě se usmívala;

ale její úsměv byl teď už jednoznačně posměšný. Samozřejmě že by mu ani zámek, ani řetěz nebyly nic platné, kdyby se její společník skutečně chtěl dostat dovnitř. Obojí mohlo vydržet, avšak samotné dveře byly jen z podýhované dřevotřískové desky, kterou by si rázným kopancem troufal vyrazit i Stefan. Zato však on svým činem dal najevo svou nejistou mnohem zjevněji, než by to dokázal jakýmikoli slovy. Stefan si v duchu nadával. Ale chyba se už stala. Lépe, když se soustředí, aby neudělal další.

Stále ještě se mu třásly ruce, zatímco naléval vodu do kávovaru a do filtru odměřoval tři lžičky mleté kávy. Ale chaos v jeho hlavě se pomalu uklidňoval. Snad to nebyl tak špatný nápad nabídnout jí kávu. Dvě, tři minuty klidu byly momentálně právě to, co potřeboval.

Už jen proto, aby se zbavil paniky. Neboť nic jiného necítil. Snad takový ten druh tiché paniky, při které se nekřičí a slepě neutíká, která je víceméně jen drtivý, mrazivý strach. Myšlenky se mu zběsile hnaly hlavou, aniž by dospěl k jedinému rozumnému rozhodnutí. Jednoduše nevěděl, co dělat.

Přitom musel najisto počítat s tím, že se něco podobného přihodí. Snad ne tak rychle a snad ne takovýmto podivným způsobem, ale stát se to muselo. Přece si nemohli vážně myslet, že v nějaké cizí zemi si najdou dítě a nechají si ho jako kotě, které se k nim zaběhlo.

Zatímco čekal, až se voda začne vařit, vrátil se potichu zpět ke dveřím do obýváku. Byly přivřené, ale nechal na prst širokou škvíru, takže mohl pozorovat svou nepozvanou návštěvnici, aniž by si toho všimla. Beztak však mnoho neviděl. Sonja seděla strnule na pohovce s rukama na kolenou; v poloze, která nejenže prozrazovala, jak se cítí nesvá, ale jež se k ní navíc vůbec nehodila.

Znovu si všiml, jak je ta dívka pěkná. Snad slovo „pěkná“ nebylo právě to pravé, neboť z objektivního pohledu ani nijak zvlášť nebyla. Vypadala spíš exoticky. A mluvila s ním způsobem, který ho skoro děsil.

Stefan s námahou vyhnal nezvyklé myšlenky z hlavy a

pokusil se soustředit na bližší problémy. Například na otázku, jak má na tento přepad reagovat.

Kávovar zapískal. Stefan přistoupil znovu k němu, nalil vřelou vodu do filtru a nachystal šálky, cukřenku a konvičku s mlékem na podnos, zatímco čekal, až voda proteče filtrem; vše mnohem pečlivěji, než bylo třeba, jako by doufal, že mu tato banální činnost pomůže najít zpět cestu k obvyklému způsobu myšlení.

„To to trvalo," řekla Sonja, když se Stefan konečně vrátil do obýváku a položil podnos před ni na stůl. Ignoroval její slova, nalil kávu do obou šálků a posadil se, než sáhl po svém hrníčku a řekl:

„Vy tedy tvrdíte, že jste sestra toho děvčete. Předpokládám, že to můžete dokázat."

„Dokázat?" Sonja zamrkala. Naklonila hlavu stranou.

Stefan upil kávy, přitom si opařil rty a špičku jazyka a podle toho se taky zašklebil. „Domnívám se, že u sebe máte nějaké papíry. Doklady, potvrzující vaši totožnost. Například nějaký průkaz."

Sonja zavrtěla hlavou. „Vy přikládáte příliš velkou váhu těm… papírům. Naprosté zbytečnosti. Měla Lidia u sebe nějaké papíry, když jste ji vzali?"

„Ne," odpověděl Stefan klidně. Pomaličku se už vracel ke svému obvyklému klidu. Snad ho Sonja prostě jen svým zvláštním zevnějškem a ještě zvláštnějším chováním vyvedla z konceptu. Nyní však už výhoda překvapení pominula a Stefan cítil, jak pomalu zase začíná získávat navrch. „Ale to ani nebylo třeba. Našli jsme dítě, které se zjevně nacházelo v ohrožení života. V takových situacích se člověk normálně na žádné papíry neohlíží."

Na chvíli se v Sonjiných očích zablýskla ryzí zuřivost a Stefan si v duchu připsal další bod pro sebe. Zjevně se mu dařilo dostat hovor na úroveň, kde má nad ní převahu, a zřejmě to i Sonja cítila právě tak. Viděl ji, jak se chystá něco ostře odseknout, ale pak si to v poslední chvíli rozmyslela a namísto toho sáhla po hrníčku. Stefan s pocitem letmého úžasu

sledoval, jak nápoj, kterým si on právě spálil ústa, do sebe obrátila jedním douškem a bez hnutí brvou.

„Tak to možná vypadalo z vašeho pohledu," řekla konečně. „Nic vám nevyčítám. Neznáte mravy a zvyky naší země. Ale celé to bylo nedorozumění." Kapka kávy ji upadla na ruku. Olízla ji.

„Ano?" zeptal se Stefan. „Ale pak se musí jednat o opravdu velké nedorozumění. Nebo je ve vaší zemi běžné, odkládat uprostřed zimy tříleté dětí nahé v lese?"

„Už jsem řekla, že to bylo nedorozumění," odpověděla Sonja zatvrzele. Stefan cítil, jak se cosi mezi nimi proměňuje. Sonja náhle vypadala skutečně jinak, aniž by však Stefan ten rozdíl dokázal vyjádřit slovy. „Nejsme tu, aby…"

„Kdo ‚my'?" přerušil ji Stefan.

„Mí bratři a já. Ti, kterých se zřejmě tak bojíš."

„Nikoho se nebojím," lhal Stefan.

„Taky nemáš proč. Prostě mi jen řekni, kde je Lidia, a my zase půjdeme."

Stefan se zasmál. „Zbláznila jste se? To vám rozhodně neřeknu."

„Mohli bychom tě přinutit."

„Ano, pravděpodobně," přiznal Stefan, v duchu už zase na samém pokraji paniky, ale navenek ještě stále úplně klidný. „Ale to by stejně nic nezměnilo. To dítě není u nás. Jestli chcete Evu dostat zpět, musíte se obrátit na úřady. Ale to jste už jistě udělali, ne?"

Pozorně pátral v Sonjině obličeji po nějakém zrádném znamení, ale i jestli ji svými slovy překvapil, nedala na sobě každopádně nic znát. „Proč chceš celou věc tak komplikovat?" zeptala se. „Lidia je moje sestra. Patří ke své rodině, ne sem. Tady by se necítila dobře."

„Pak mi tedy prozraďte, proč ji chtěla její rodina vydat jisté smrti," řekl Stefan ostře. „Kdybychom Rebeka a já přišli o pět minut později, bylo by to dítě už mrtvé."

„Nebylo. Ti vlci by mu nic neudělali."

„Tak by ho zabil mráz." Stefanův hlas ještě nabyl na

příkrosti. „V tomto rozhovoru nebudu pokračovat. Řekněte mi jediný důvod, proč bych měl Evu znovu vrátit do rukou lidem, kteří udělali zjevně všechno možné, aby ji zahubili – nebo ji alespoň vydali osudu, přičemž byli s její smrtí smířeni.“

Volil slova schválně takto. Nechtěl, aby Sonja přesně porozuměla, co říká, chtěl ji prostě jen zmást. Možná svést k chybě. Zpětně teď litoval, že si potají nezapnul diktafon, aby celý rozhovor nahrál. Možná by to Dorna velice zajímalo.

Ale Sonja ho zase překvapila, cizí jazyk sem nebo tam, zjevně velice dobře rozuměla, co řekl. A reagovala zase jinak, než čekal. Překypující hněv jejích očích náhle zhasl a vystřídal ho výraz zklamání a upřímné lítosti. „Věci častokrát nejsou takové, jak vypadají,“ řekla.

„To je pravda,“ odpověděl Stefan. „Já například nejsem ani hlupák, ani se hned tak nenechám vyděsit. Snad jste si vážně nemyslela, že si prostě jen tak přijdete a já vám Evu vydám, protože jste mě o to poprosila.“

„Ty nechceš rozumět,“ řekla Sonja smutně. „To je velká škoda.“

Je na čase rozhovor ukončit a vyhodit ji, pomyslel si Stefan. Rozhovor, který ani neměl nikdy začít. Chvíli si v duchu užasle kladl otázku, co to tu vlastně provádí. Opravdu tu sedí a vážně diskutuje o Evině osudu s tímtéž člověkem, který se ještě před dvěma týdny pokusil toto dítě bestiálně zabít? Měl by ji vyhodit, nebo zavolat policii. Nejlépe obojí.

Hloupé bylo jen to, že nemohl. Neměl ze Sonji strach, a momentálně ani neměl nijak zvlášť velký strach z jejího společníka; nanejvýš cítil jen jakési mírné znepokojení a jakýsi náznak starosti.

Ale jen pouhá její přítomnost ho ochromovala. Pouhá myšlenka, že by se mohl dostat s ní do konfrontace, mu připadala směšná.

Ale nechápal proč.

Sonja vstala; ale takovým způsobem, že to ještě nikdy předtím neviděl a ani by to skutečně nikdy nedokázal popsat: bylo to něco podivného mezi skokem a skoro hadím

smýknutím, pohyb, ve kterém se spojovaly síla, rychlost a zvláštní elegance. Ten pohyb ho vyděsil víc, než cokoli jiného. Na půl vteřiny náhle přece jen z ní pocítil strach.

„Řekni mi, kde je," řekla.

Jak byl její pohyb elegantní a mocný, taky byl taky najednou naléhavý její hlas. Nebylo v něm nic hrozivého; ani v nejmenším. A přece jí jen tak tak neprozradil, kde se Eva s Rebekou nacházejí.

„Ne," odpověděl. Jen vyslovení toho slova ho stálo skoro veškeré síly, co měl. Srdce mu bušilo. Připadal si nepatrný a ztracený jako dítě, které stojí proti profesionálnímu boxerovi, v jehož očích se leskne vražedná krvežíznivost.

„Lidia patří k nám," trvala na svém Sonja. „Nemůžete nám ji prostě vzít."

„To raději vysvětlete příslušným úřadům," vymáčkl ze sebe namáhavě. Stále ještě se mu mluvilo velice těžko. Ale už se začínal cítit líp, jako by mu pouhé rozhodnutí postavit se jí na odpor dodalo nových sil. Stále ještě nejistě, přesto však rychle, taky vstal a ukázal ke dveřím.

„A teď jděte," pokračoval, celý nervózní a neschopný hledět jí při těch slovech do očí. „Než zavolám policii."

„To neuděláš," prohlásila Sonja s úsměvem. „Ale půjdu. Škoda, že nejsi rozumný."

„Co to má znamenat?" vybuchl Stefan. „Chcete mi vyhrožovat?"

Roztřesenost jeho hlasu se nehodila k bojovnému tónu, který zamýšlel, ale jaksi si taky nebyl jistý, jestli by to na Sonju udělalo nějaký zvláštní dojem.

„Ne," řekla. „Nemáš důvod se nás obávat. Chceme jen to, co nám patří."

„Obvinění z neoprávněného vniknutí do domu a obtěžování?" zeptal se Stefan. Viděl na Sonji, že nechápe, o čem mluvil.

„Jděte," řekl. „Prosím. Musím… přemýšlet."

„To bys měl," přisvědčila Sonja. „Zítra zase přijdeme."

Bez dalšího slova odešla, aniž by ho uznala za hodna

jediného pohledu.

Stefan šel za ní, pečlivě za ní znovu zamkl a zajistil dveře řetízkem. Pak se obrátil a rychlými kroky pospíchal k oknu. Viděl přesně to, co očekával; a ještě víc, než mu bylo milé. Na chodníku před domem stály hned dva drbani s rozcuchanými vlasy a otrhaným oblečením, které vyšlo z módy už před dvaceti lety. Jednoho z nich Stefan okamžitě poznal. Byl to ten, kterého viděl už ráno.

Stefan počkal, až Sonja vyjde z domu. Ustoupil půl kroku od okna, třebaže stál za záclonou a sotva hrozilo, že by mohl být zespodu vidět – a i kdyby, co by na tom bylo špatného? – a upřeně Sonju i její oba zlověstné společníky pozoroval. Samozřejmě nerozuměl, o čem se baví, ale jejich vzrušená gesta i pohledy, které všichni tři vrhali k jeho oknu, byly dostatečně výmluvné. Stefanovi se nemálo ulehčilo, když se konečně obrátili a zmizeli mu z dohledu.

Okamžitě se taky obrátil, došel k telefonu a zavolal na Dornovo číslo. Stále ještě nebyl v kanceláři. Nechal mu tam naléhavý vzkaz, ať mu okamžitě zavolá. Pak vyťukal první tři nebo čtyři číslice Rebečina čísla do nemocnice, ale rozmyslel si to dřív, než číslo dokončil. Co jí chtěl říct, nebyla v žádném případě novinka, o které se dá mluvit po telefonu.

Třebaže s ním vlastně nejezdil rád, vzal si k cestě do nemocnice namísto svého vlastního auta Robertův bavorák. Vybral si ho čistě instinktivně – a jak měl brzy zjistit, instinktivně správně – a teprve když už seděl v autě, uvědomil si, že jeho rozhodnutí vlastně vypovídá mnoho o jeho okamžitém rozpoložení: cosi v něm jako by soudilo, že bude lepší jet těžším a především rychlejším vozidlem než vlastním stařičkým volkswagenem.

Stefan nad tou myšlenkou chvíli kroutil hlavou, ale nedokázal ji zavrhnout natolik, aby se jí mohl zasmát. Ba naopak. Zatímco – jako obvykle – marně otáčel klíčkem v zapalování, než si konečně vzpomněl, že sedí ve voze s elektronickým kódováním, opět se jeho nervozita a nedobrý pocit, který od epizody v parkovacím domě ještě nestačil

docela zmizet, počaly spojovat v něco nového. Nevěděl přesně v co. Ale nelíbilo se mu to.

Zadal kódové číslo, nastartoval, a ještě než vyjel, podíval se do zpětného zrcátka. Provoz byl hustý. Všiml si jednoho auta, parkujícího kus za ním v druhé řadě, které bez zapnutí blinkru se taky začalo rozjíždět; nějaký velký, zahraniční model značky, kterou Stefan neznal. Za tónovanými okenními tabulkami se daly rozeznat siluety dvou osob. Dvou, ne tří; a navíc Sonja a její oba průvodci zmizeli na úplně opačnou stranu. Samozřejmě že nemohl mít Stefan zaručeno, že se neobrátili a nevrátili, zatímco on…

Stefan vědomě přetrhl proud svých myšlenek. Už zase začíná věci zbytečně komplikovat. Ten vůz vzadu patří nějakému bezohlednému člověku, který na něco nebo na někoho čekal a je mu docela jedno, že překáží v provozu. Stefan zavrtěl hlavou nad svými vlastními myšlenkami, zařadil rychlost a sešlápl plyn. Mocný výkon motoru přímo katapultoval BMW z parkovacího místa do proudu vozidel tak prudce, že skoro narazil do auta před ním. Rychle zabrzdil, přeřadil na vyšší rychlost a znovu přidal rychlost, aby stihl ještě zelenou. Zvládl to jen tak tak; koutkem oka zahlédl, jak světlo přebliklo na žlutou, a vzdálenost od auta před ním, se už zase počala povážlivě krátit.

Zatímco opět prudce brzdil, přelétl mu přes rty letmý úsměv, když si uvědomil, že – alespoň na jeho poměry – jezdí už skoro stejně bezohledně jako Robert. Rozum sem, rozum tam, určitě to musí mít co dělat i s autem, ve kterém člověk sedí.

Kromě toho nebyl zřejmě jediným bezohledným řidičem, který se momentálně na této silnici objevil. Za ním zakvílely brzdy a ozvalo se krátké, hněvivé zatroubení Stefan vrhl krátký pohled do zrcátka – a strnul.

Úsměv mu umrzl v grimasu, výsměšný škleb, který na něho hleděl ze zrcátka, a Stefan cítil – ne obrazně, ale opravdu –, jak mu srdce vynechalo a pak se divoce a mimo jakýkoli rytmus rozbušilo.

Ani ne deset metrů za ním se do křižovatky vecpala těžká zahraniční limuzína s tónovanými skly.

Nyní alespoň poznal, co je to za značku. Byla to honda; jedna z obrovských, silných limuzín, jaké se v Evropě málokdy vidí a které mají pod kapotou víc koní, než kolik má jejich řidič vlasů na hlavě. Auto se rychle přibližovalo, takže se vzdálenost mezi nimi rapidně zkracovala. Stefan instinktivně přidal plyn, cítil, jak BMW udělal mohutný skok, a hned vzápětí musel zase šlápnout na brzdu, aby nenarazil do vozu před sebou. Honda se opět přiblížila a teď už jela těsně za ním, takže ani nemohl přečíst její poznávací číslo. Ale obě postavy za okny stále ještě nedokázal rozeznat. Zůstávaly nadále stíny bez tváře, ale jako by byly desetkrát větší než předtím. A hrozivější. Neskutečně mnohokrát hrozivější.

Stefanovi se myšlenky divoce honily hlavou. Navzdory všemu bylo BMW pravděpodobně rychlejší než jiné vozy, takže měl dobrou šanci svého pronásledovatele setřást. Alespoň teoreticky.

Chyba. Jen teoreticky. Tady nebyli na dálnici, nýbrž uprostřed města, a on není žádný kaskadér, který si na živobytí vydělává krkolomnými kousky. Divoké automobilové honičky jsou možné snad ještě tak v amerických akčních filmech. Ve skutečnosti by ale pravděpodobně skončily velice tvrdě na první křižovatce.

Brzdová světla auta před ním se opět rozsvítila. Odstup mezi nimi se opět rapidně zkracoval, třebaže taky Stefan trochu zvedl nohu z plynu. Nemohl však zabrzdit tak silně, jak by bylo třeba, neboť ve zpětném zrcátku viděl, že řidič hondy se nikterak nepokouší snížit rychlost. Ten chlap snad docela ztratil rozum!

Stefanovi se dál hnaly myšlenky chaoticky hlavou. Stíny za tónovaným sklem se zvětšily ještě víc, hrozivost, která z nich vyzařovala, byla ještě hmotnější. Samozřejmě neměl nejmenší důvod předpokládat, že ho ten vůz skutečně pronásleduje. Zřejmě neudělal řidič nic jiného než Stefan, totiž pokusil se projet křižovatku ještě na červenou. Možná byl prostě

bezohledný; taková japonská obdoba Roberta. Ne, nikdo Stefana nepronásleduje.

Přesto potřeboval získat jistotu. Jel nervózně a příliš těsně za autem před ním, jehož řidič se stále častěji díval do zpětného zrcátka a zřejmě si ho už dávno zařadil do kategorie oněch šílenců, kterým je lépe jít z cesty. Stefan horlivě zkoumal silnici před sebou. Půl kilometr před ním se ulice rozdvojovala. Stefan trochu zpomalil, třebaže mu hrozilo, že do něj auto zezadu vrazí, pak prudce šlápl na plyn a s kvičícími pneumatikami zabočil. Dva nebo tři chodci se zastavili, hleděli na něho a vrtěli hlavou. Honda zůstala na hlavní silnici a vzápětí zmizela.

Stefan si hlasitě oddechl, sundal nohu z plynu a posměšně se zašklebil na svůj vlastní odraz v zrcátku. Nervy měl opravdu nadranc, ale to taky bylo všechno. Nikdo ho nesledoval. A jen tak mimochodem; Sonja a její bratři z doby kamenné se mu do podobného vozu vůbec nehodili.

Ještě víc zpomalil, takže jel teď výrazně pod hranicí povolené rychlosti, dvakrát zabočil doleva a pak zase jednou doprava, než se konečně dostal zpět na hlavní silnici. Znovu mrkl do zpětného zrcátka; ale tentokrát si v očích mohl číst jen dobrácký posměch. Po všem tom vzrušení uplynulých dní bude moci aspoň něco komického Beci povídat. A zřejmě se oba společně od srdce zasmějí jeho pošetilosti.

Především, až jí bude vykládat, že ta honda stála necelých dvě stě kroků před ním při kraji silnice a čekala na něho.

Na nekonečně dlouhou vteřinu Stefan prostě zkameněl za volantem. Seděl naprosto ochromeně, křečovitě oběma rukama svíral volant a nohu držel na plynovém pedálu, neschopen hnout jediným svalem; kdyby vůz před ním v tu chvíli zpomalil, musel by do něho neodvratně narazit. Vlastně necítil pořadně ani hrůzu. Rychlým tempem projel kolem hondy. Také boční okna vozu měla tónovaná skla, ale okénko u řidiče bylo napůl stažené, takže za ním mohl vidět oba muže. Nebyli to ani Sonja, ani její bratři, nýbrž dva mladíci, zavalití a s širokými obličeji, do kterých čas vyryl hluboké vrásky, třebaže

to vlastně vzhledem k jejich věku ani nemělo být možné. Oba měli světlé, krátce ostříhané vlasy a na očích sluneční brýle. Oba zírali upřeně přímo na Stefana.

Za tmavými brýlemi sice neviděl jejich oči, ale cítil jejich pohled. Navíc otočili takřka synchronním pohybem oba hlavu, právě když projížděl kolem nich. A když BMW hondu minulo, vyjela a pověsila se mu zase na zadní nárazník.

Stefan očekával, že ho zavalí obrovská hrůza, ale nestalo se nic; alespoň ne tak, jak čekal. Namísto aby mu explodovala v mozku jak supernova a zaplavila jeho krevní oběh adrenalinem, vylila se mu v hlubinách podvědomí jako černý, ochromující jed, ale jeho logický úsudek a schopnost reagovat nijak nezasáhla. Stefanovo myšlení pracovalo s přesností, která mu nedovolovala přijmout jinou možnost, než že ho muži v hondě sledují.

Nemohlo být pochyby. Ti dva chlapi se ani nenamáhali zůstat nenápadní. Kdo to je? Co po něm chtějí? Na tom stejně nezáleží. Musí se jich zbavit, ať už jakkoli.

Pravou nohou sešlápl plyn nadoraz, aniž by si to plně uvědomil. Motor BMW nesouhlasně zavyl a vůz udělal dopředu takový skok, že to Stefana přímo vmáčklo do sedadla a téměř mu vytrhlo volant z rukou.

Ozval se zvuk skřípějícího mačkaného kovu. Vzhůru vystřelila fontánka jisker a střepinek laku, jak BMW nabralo a napůl ze silnice vytlačilo vůz před sebou.

Stefan strhl volant stejně instinktivním jako chybným pohybem doleva, cítil, jak sebou BMW smýklo, ještě zadkem narazilo do dalšího osobního auta a nečekaně se ocitlo v protisměru. Současně ještě ve zpětném zrcátku zahlédl, jak řidič vozu, do kterého právě vrazil, ztratil úplně nad vozidlem kontrolu: ford narazil pravým předním kolem do obrubníku, byl odhozen zpět a roztočil se jak káča. Na asfaltu zůstávaly černé čáry po pneumatikách, ze kterých se okamžitě počalo silně dýmit, jako by hořely. Stefanova tajná naděje, že se honda s neovladatelným vozem srazí, se sice nenaplnila, nicméně její řidič měl přesto na pár vteřin co dělat, aby před

divoce se točícím fordem uhnul.

Stefanovi však nezbývalo dost času, aby obdivoval divadlo v začátku. Díky naprosto nevídanému štěstí nebyl v protisměru ve chvíli, kdy se v něm ocitl, provoz tak hustý. Ale jeho milosrdná lhůta netrvala déle než jednu vteřinu. Rozezněl se zuřivý koncert klaksonů. Světla blikala, brzdy kvílely. Zvuk tříštění skla a charakteristický zvuk mačkajícího se plechu Stefanovi napověděly, že řidič fordu už ztratil i poslední zbytek vlády nad svým autem.

Stefan však neměl čas ani letmo se podívat do zrcátka po svém pronásledovateli. Jakýsi vůz se s divoce blikajícími světly řítil přímo proti němu. Stefan zoufale strhl volant doleva a s pocitem chladné hrůzy zaznamenal, že řidič protijedoucího vozu uhnul na stejnou stranu. Na zlomek vteřiny se oba dál řítili v ostrém úhlu proti sobě, pak řidič druhého vozu přece jen v poslední chvíli strhl řízení stranou a namísto očekávaného smrtícího nárazu ucítil Stefan jen lehký otřes, zatímco se minuli tak těsně, že to odneslo na BMW jen jeho venkovní zrcátko. V příští vteřině otřásl vozem nový, mnohem tvrdší náraz na obrubník. Auto poskočilo, ale nijak zvlášť nezmírnilo tempo. Sbor pronikavých výkřiků a volání o pomoc kolem dokola zesílil; před BMW do obou stran uskakovaly houfy lidí zoufale do bezpečí.

Stefan znovu strhl volant stranou a namísto přibrzdění právě ještě naopak přidal plyn. Vůz sjel z chodníku a znovu vletěl do pravého jízdního pruhu, přičemž způsobil přinejmenším dvě další srážky.

Honda byla stále za ním.

Její řidič nenapodoboval Stefanovy sebevražedné kaskadérské kousky, nýbrž ho sledoval po své straně vozovky, avšak nacházel se jen dva vozy od Stefana. A než to stačil Stefan domyslet, už jeho pronásledovatel krkolomným předjížděcím manévrem zkrátil vzdálenost na polovinu. Řidič posledního auta mu sám uhnul z cesty, strhl svůj vůz doprava a přibrzdil u obrubníku. A zase bylo všechno při starém: Stefan se hnal dál téměř osmdesátkou a honda se mu lepila na zadní

nárazník tak těsně, že jí musel svým výfukem začerňovat tabulku s poznávacím číslem. Jediný rozdíl spočíval ve škodě na autech v hodnotě alespoň sto tisíc marek a kdoví kolika raněných za nimi.

Stefan hlasitě zaklel, přidal ještě plyn a skutečně se mu podařilo opět o něco zvětšit vzdálenost od svého pronásledovatele za cenu sebevražedných předjížděcích manévrů. A přece se mu nepodařilo hondu setřást. To auto ho vždycky dohnalo s takovou snadností, že se až Stefan začínal ptát sám sebe, jestli si s ním ten druhý jen tak nepohrává.

Taky se musel v duchu ptát, jak dlouho tato šílená jízda ještě potrvá. Třebaže mu to připadalo jako celá věčnost, od jejího začátku mezitím uplynula sotva jedna minuta. Přesto už mezitím zavinili nejméně tři nehody. Bylo jen otázkou času, než tato šílená honička skončí buď těžkou nehodou, nebo ji zastaví policejní hlídka. Musí se těch chlapů zbavit!

Na konci ulice před ním se objevil další semafor. Stefan stiskl klakson, rozsvítil světla naplno a opatrně přidal trochu plyn. Přesto i teď udělal vůz opět další skok a proletěl křižovatku. Tentokrát se nekonalo žádné skřípění brzd ani zuřivé troubení. Měl štěstí; v příčném směru zrovna nebyl žádný provoz. Ale honda mu byla stále v patách. Bavorák měl jistě dost sil, aby mnohem těžší limuzínu setřásl. Ale ne zde. A raději to už ani nezkoušet. Ještě tři bloky a budou v oblasti, kde je provoz i za normálních okolností hustý jak sirup. Stefan se ani neodvažoval představit, co by se stalo, kdyby byl přinucen zastavit.

Další červená. Štěstí zůstávalo při něm: opět se prohnal křižovatkou na červenou, aniž by se něco stalo a na chvíli byla silnice před ním naprosto prázdná. Stefan zrychlil na plný výkon a tentokrát za ním honda viditelně zaostala. Dvě minuty, pomyslel si skoro zoufale. Kdyby měl jen dvě nebo tři minuty volnou dráhu, dokázala by tato raketa na kolech setřást jakéhokoli pronásledovatele.

Ale dvě nebo tři minuty, to byla za daných okolností celá věčnost. Právě tak dobře mohl doufat, že z nebe přiletí UFO a

unese jeho pronásledovatele na Venuši.

Pohledem do zpětného zrcátka se přesvědčil, že honda zaostává stále víc a víc. Ručička tachometru už dávno překročila stovku a konec volné dráhy byl už na dohled. Přesto Stefan ještě trochu zrychlil. Dokonce si dopřál hystericky obveselující myšlenku, že Robertův advokát během příštích dní bude muset za své peníze skutečně něco dělat, pokud si někdo zapsal číslo BMW a ve zdraví tuto šílenou jízdu přežil.

Honda ho už zase dohánělа. Byla sice pomalejší než BMW, ale ne moc. Taky její řidič zapnul světla a Stefan by zřejmě ani nebyl překvapen, kdyby druhý muž v hondě v příští chvíli stáhl okénko, vyklonil se z něj a začal střílet. Musí něco podniknout. Rychle.

Před ním se vynořila poslední křižovatka; sto metrů za ní hrozila červená při ústí do příčné ulice se silným provozem. Šance, že by tuto překážku překonal celý, byly deset milionů ku jedné. V jeho neprospěch.

Stefan dupl tvrdě na brzdu, strhl volant brutálně doprava a prakticky ve stejné chvíli znovu přidal plyn. Motor BMW nesouhlasně zavyl, zatímco se vůz kompletně otočil kolem své osy. Stefan polekaně zasupěl; bezprostředně nato jeho supění přešlo v useklý bolestný výkřik, když byl vymrštěn dopředu proti záchranným pásům. Poprvé od včerejška zase pořádně ucítil zraněné rameno. A nezůstalo jen přitom: jako by bolest aktivovala v jeho mozku dávno zarezavělé a zapomenuté obvody, explodovala další, nesrovnatelně horší bolest v noze. Stefan ztýraně vykřikl, ze všech sil sevřel volant a snažil se nějak získat vůz opět pod svou kontrolu.

Později by nedokázal říct, jestli to bylo jen čistě štěstí nebo skoro nadlidské schopnosti, které se přisuzují lidem, stiženým smrtelnou úzkostí; pravděpodobně směs obojího. Tak nebo onak, vůz se přestal točit, klouzal ještě kousek dál, a když pak Stefan přesně v tom pravém zlomku vteřiny dupl na plyn, vypálil s vyjícím motorem do boční ulice. Prakticky v rychlosti kolem stovky a do pravého úhlu. Vlastně nemožně, avšak dramaticky. Maximálně dramaticky.

A navíc taky účinně. Ve zpětném zrcátku viděl, jak se jeho pronásledovatel pokouší napodobit stejný kousek, ale nezvládl to. Honda na skřípějících pneumatikách projela křižovatkou, vyletěla z ní ven a o zlomek vteřiny později zmizela Stefanovi ze zrcátka. Stefan si ani netroufal skutečně věřit, že honda do něčeho narazila, nebo jí prasklo kolo, ale přesto se chopil nové naděje. Každopádně teď bude muset řidič zastavit, otočit, zařadit se a znovu zrychlovat od nuly; takže snad Stefan přece jen získá pár vteřin náskok, který potřebuje, aby toho šílence konečně setřásl.

Proto namísto aby snížil rychlost, ještě přidal, ale na příští křižovatce přibrzdil alespoň natolik, aby se mohl rozhlédnout doprava a doleva. Ve zpětném zrcátku neviděl nic. Snad měl konečně přece jen štěstí. Třeba té hondě skutečně praskla kola. Nebo narazila do hydrantu nebo do něčeho jiného. To je konečně jedno, hlavně aby se těch bláznů zbavil.

Stále ještě jel příliš rychle, nyní však alespoň už ne sebevražedným tempem. Stefan opatrně ubral plyn, znovu se podíval do zrcátka a zjistil, že je stále ještě prázdné. Třeba měl skutečně štěstí. Třeba měl opravdu z pekla štěstí!

Stefan při nejbližší příležitosti odbočil doprava, hned nato ještě jednou a pak znovu, bez nějakého cíle, ale rychle, a stále znovu a znovu hleděl do zrcátka. Honda se už neobjevila.

Zběsilý tep se mu pomalu zase začal zklidňovat. Teď už nesvíral volant takovou silou, až ho bolely ruce. Co však nepolevilo, bylo bodáni v rameni a ještě silnější bolest v noze. Přesto měl štěstí. Snad dokonce víc, než si byl vědom. Nejenže unikl svému pronásledovateli. S výjimkou pár škrábanců ani nerozbil auto na kusy, ani nikoho nezabil, ani si sám nesrazil vaz. Ale co bylo snad nejneuvěřitelnější: teď, zpětně, mu docházelo, že po celou tu dobu ani na vteřinu neměl strach. Párkrát se frekvence jeho tepu přiblížila dvěma stům, rukama svíral volant tak pevně, že ho stále ještě bolely klouby a po celém těle byl zalit potem. Ale strach neměl. Právě naopak: cítil jedině onu příjemnou únavu, která následuje po zvládnutí obtížného úkolu. Jako by si cosi hluboko v něm té šílené

honičky užívalo.

Bláznivé. Bláznivé a nebezpečné. Měl by se raději držet při zemi.

Nezávisle na všem ostatním – pokud Robertův advokát nedokáže středně velký zázrak, pak Stefan nejspíš aspoň na deset let přijde o řidičák – si začínal klást otázku, kdo vlastně byli ti dva šílenci v hondě. Cosi mu bránilo, aby je dával do souvislosti s tou zvláštní dívkou. Nějak to nešlo k sobě. A ani to nebylo nutné. Kdyby chtěli násilné řešení, pak by Sonjiným bratřím žádná moc na světě nedokázala zabránit, aby prostě nevyrazili dveře jeho bytu a nevymlátili z něho, kde jsou Rebeka a Eva, na což by jim pravděpodobně stačilo méně než deset vteřin.

Samozřejmě bylo ještě bezpočet dalších možných vysvětlení.

Ten chlap v hondě mohl být prostě nějaký blázen, pirát silnic, který měl moc naspěch. Třeba si myslel, že ho Stefan provokoval, když tak krkolomně projel křižovatku. Může vůbec být takový člověk, který riskuje život svůj i jiných lidí, jen aby na chvíli pocítil na jazyku chuť adrenalinu?

Odpověď zněla jednoznačně ano.

Jiné, jistě mnohem nepravděpodobnější řešení mohlo být, že utíkal před civilním policejním autem, které po jeho malém výletu na chodník ho muselo začít pronásledovat. Ale tato myšlenka mu vydržela nanejvýš jednu vteřinu. Civilní hlídka policie by sotva jezdila v japonské luxusní limuzíně. A kromě toho by se to kolem brzy muselo policejními auty jen hemžit.

A civilní policejní auto by do něho pravděpodobně taky najednou bez varování nevrazilo.

Stefan byl tak prudce vmáčknut do sedadla, až mu bolest v rameni doslova explodovala. A současně jeho vůz vypálil mohutným skokem dopředu, když Stefan téměř bezmyšlenkovitě sešlápl plynový pedál až k podlaze. Řval bolestí, ale nohu z pedálu nesundal ani volant nepustil. Navzdory strašlivému zacházení, které si BMW muselo od něho nechat dát během posledních minut líbit, zabral motor

právě tak silně, jak doufal, a doslova jeho auto katapultoval dopředu.

Stefan nechápavě zíral do zpětného zrcátka. Honda už zase zaostávala; sice ne moc, ale zaostávala. Teď jí svítilo jen jedno světlo. Druhé se rozbilo při nárazu. Jak asi vypadá zadek Robertova BMW, si Stefan raději ani neodvažoval představit. A ani nemohl věřit, co vidí. Nejmíň dvanáctkrát náhodně odbočil a celou dobu sledoval silnici za sebou. Jak ho proboha ti chlapi zase našli? To je přece nemožné!

Přesto ho honda už zase doháněla, pravděpodobně aby do něj podruhé vrazila, tentokrát snad i dostatečně, aby ho vytlačila ze silnice nebo aspoň poškodila jeho vůz natolik, že zůstane stát. Ale to nebylo všechno. Stefanova nejtemnější obava se naplnila: v okně hondy se náhle objevily hlava a horní část těla, spolujezdce. Muž držel něco v ruce. Stefan sice nebyl schopen poznat, co to je, ale nemohl mít nejmenší pochyby o tom, že je to zbraň. Ti chlapi to mysleli vážně.

Reagoval bez přemýšlení. Aniž by se ohlížel na bolest v rameni a noze, dupl současně na brzdu i spojku, a to vší silou, současně přeřadil a v očekávání příštího nárazu napnul každý sval v těle. Honda se s děsivou rychlostí náhle ve zpětném zrcátku zvětšila, pak byla nejednou jako náklaďák a nakonec docela jako Měsíc, řítící se k Zemi. Ve zlomku vteřiny před nárazem, pustil Stefan spojku a brzdu a současně sešlápl plyn až k podlaze.

Náraz byl tvrdý, ale ne tak strašný, jak Stefan očekával. Už předtím se totiž zapřel, aby nebyl znovu odmrštěn zpět. Náhle mu bleskla hlavou další strašná vize, totiž, že se aktivizují airbagy a on zůstane bezmocně uvězněný ve vraku auta. Ale ani to se nestalo. BMW jen ještě větší rychlostí vyletělo s tvrdým nárazem dopředu. Asi na vteřinu nebylo ve zpětném zrcátku vidět nic jiného než zmatený pohyb a poletující kusy plechu.

Když pak zase hondu uviděl, naskytl se mu neuvěřitelný pohled: Auto stále ještě jelo dál, třebaže Stefan nechápal přesně jak. Kryt motoru mělo úplně rozdrcený. Jedno kolo

bylo nakřivo, jako by se chtělo každým okamžikem odlomit a z rozmačkaného chladiče se valila pára. Čelní sklo se pokrylo mléčnou pavučinou prasklin, která se jen díky náhodě a neviditelné fólii na vnitřní straně nevysypala. Vše, co se nacházelo za sklem se ztrácelo v jakýchsi bílých obláčcích. Auto vypadalo, jako by do něj udeřila obrovská ocelová pěst a jeho vnitřek vyplnily airbagy. Tím byla honička u konce.

Stefan vyřadil rychlost, opatrně přibrzdil a asi sto padesát metrů od vraku hondy opatrně zastavil. Ještě se naposledy pro jistotu podíval do zrcátka, pak vystoupil, rychle obešel vůz a zkontroloval škody na zadku. Bylo to špatné, ale ne zase tak špatné, jak očekával. Prakticky nic proti tomu, jak dopadla honda. Kvalitní německá práce má kolikrát přece jen své výhody, pomyslel si jízlivě.

Teprve když se přesvědčil, že je BMW schopné další jízdy, obrátil se a znovu se podíval směrem k hondě. Odevšad se už sbíhali chodci, aby poskytli pomoc, nebo jen prostě ze zvědavosti. V dálce bylo už slyšet první policejní sirény. V rozbitém vraku se však nic nehýbalo. Oba chlapi měli zřejmě plné ruce práce, aby se vyhrabali zpod airbagů; možná taky byli zranění.

Stefan chvíli přemýšlel, jestli se má vrátit a podívat se na své pronásledovatele více zblízka, ale pak došel k závěru, že by to nebyl moc dobrý nápad. Lepší bude, když odsud zmizí.

Se zaťatými zuby kulhal zpět, sedl za volant a párkrát se těžce zhluboka nadechl a vydechl. Cítil, jak v něm narůstá kyselý pocit nevolnosti a bolest v rameni ho snad každou chvíli nadobro porazí. Snad by dokonce i ztratil vědomí, kdyby nevěděl, že první, co by příště uviděl, by byly pravděpodobně dveře vězeňské cely nebo rovnou hlaveň pistole.

Přesto potřeboval skoro celou minutu, než se vzpamatoval natolik, aby otevřel oči a znovu se podíval do zpětného zrcátka. Honda mezitím už zmizela v hustém hroznu lidí, ale aspoň nebylo slyšet žádné výkřiky nebo dokonce výstřely. Jiní chodci se přibližovali k němu a taky vytí policejních sirén se

už ozývalo výrazně blíž. Nyní už rozeznával nejmíň tři různé zvuky, ne-li dokonce víc. Blížila se kavalerie. Jako vždycky pozdě, ale přece.

Stefan zařadil rychlost a rozjel se. Samozřejmě teď nejmíň padesát horlivých svědků splní svou občanskou povinnost a zapíše si jeho číslo, ale tím se momentálně vůbec nehodlal zabývat. Věděl přece, že švagr má dobrého advokáta i velmi dobré styky; obojí teď bude muset jaksepatří využít.

Kromě toho jej Robert tak jako tak zabije, až uvidí své auto…

Sotva o půl hodiny později Stefanova nervozita samozřejmě narostla ještě víc. Stav euforického ochromení, které se ho zmocnilo, mu vydrželo, než dorazil ke klinice a zaparkoval auto v podzemní garáži. Sotvaže však vystoupil, ruce i kolena se mu roztřásly tak silně, že se musel opřít o auto a několik nekonečných vteřin zůstal stát se zavřenýma očima. Srdce se mu náhle zase prudce rozbušilo a na jazyku už necítil palčivou chuť nebezpečí, nýbrž hořkou žluč.

Snad to byl pohled na auto, který mu zpětně objasnil, jak těsně unikl smrti či alespoň těžkému zranění. Rozbitý zadek ještě nebyl to nejhorší. Celá pravá strana bavoráku byla pomačkaná. Drahý speciální lak byl všude odřený až na holý kov a dveře na straně spolujezdce vypadaly, že už nikdy nepůjdou otevřít, aniž by si člověk vzal na pomoc páčidlo.

Ale to byl jen plech. Takové škody se dají opravit. Robert v minulosti už několik svých aut zřídil mnohem víc. Pravděpodobně až překoná první šok, se tomu zasměje a příštích deset let bude Stefana popichovat více či méně originálními poznámkami a vtípky, které bude přidávat k lepšímu při těch nejnevhodnějších příležitostech.

Ale pro Stefana pohled na pomačkaný plech znamenal mnohem víc. Neviděl poškrábaný lak, rozbité sklo a roztrhanou umělou hmotu. Pro něj to byly krvácející rány, předznamenání toho, co chtěli ti muži v hondě udělat jemu. Dosud sice neměl sebemenší tušení, kdo ti dva chlapi byli, nemluvě už ani o tom, proč ho pronásledovali, ale znetvořený

bok BMW mu naprosto zřetelně ukazoval, jak by to skončilo, kdyby vyhráli oni. Stefan by teď ležel na nosítkách s rozervaným tělem, zpřeráženými kostmi a v pomalu se zvětšující temné louži, kterou by z něj unikal život. Na chvíli měl dokonce pocit, jako by ucítil pach krve. Namísto aby se pomalu začal uklidňovat, roztřásl se ještě víc. Dýchal tak rychle, že se prakticky zalykal. Ještě pár vteřin a upadne do bezvědomí.

„To je zlé," řekl jakýsi hlas za jeho zády. Znal jej. Nevěděl sice odkud, nevěděl, komu patří, ale ještě dřív, než hlas pokračoval, věděl Stefan, že jeho majitele velice dobře zná, ale že v něm nevyvolává nikterak příjemné asociace. „Velice zlé. Vaše auto?"

Stefan se obrátil a nepříjemná asociace se změnila v nepříjemné poznám. Wissler – White – vypadal docela jinak. Namísto roztrhaného drilichového oblečení měl teď na sobě módní světlý oblek, k tomu modrobíle proužkovaná košile s barevně odlišeným límcem a světlou hedvábnou kravatou. Byl čerstvě oholen, vlasy měl podstatně kratší, než když se viděli naposled, takže by vlastně měl vypadat podstatně lépe, nebo aspoň podstatně mladší.

Avšak nebylo tomu ani tak, ani onak. Jeho kůže vypadala rozměkle a bledě. Pod očima měl těžké, tmavé kruhy a výraz jeho obličeje Stefanovi připomínal štvané zvíře, které dlouho marně prchalo a v každém stínu teď vidí nepřítele. Usmíval se, ale oči usvědčovaly úsměv ze lži. Pravá paže mu visela v modré pásce s bílým lemováním. Pohled na ruku, která vyčnívala z rukávu, Stefana v první chvíli zmátl. Když viděl Whitovu pravou ruku naposledy, svírala samopal a nacházela se dobře pět metrů od zbytku těla v zubech jednoho z vlků. Tu si Stefan uvědomil svůj omyl. To, co považoval za ruku, byly prsty protézy, napolo zaťaté v pěst a pokryté černou kůží. Nebyl to žádný supermoderní, bioelektronický model, pomocí kterého se dají uchopit věci, otvírat láhve a údajně i psát na stroji, nýbrž prostě jen strnulá atrapa; v podstatě jen lehce upravená verze klasického pirátského háku.

White sledoval směr Stefanova pohledu a pak roztáhl rty v ještě širší a ještě méně přesvědčivý škleb. „To je úsporné řešení," pokrčil rameny. „Víte, to je tak, když jeden pracuje ve státní službě. Šetři se, kde se jen dá." Hlavou kývl k BMW. „Co se stalo?"

„Měl jsem problémy při parkování," odpověděl Stefan. Jeho slova zněla mdle, váhavě a rozhodně ani trochu komicky. Kde se tu proboha White vzal? A právě teď? „Co… co tady děláte?" zeptal se zajíkavě. V ústech pořád cítil chuť žluči, která mu stoupala ze žaludku rychleji, než ji stačil znovu polykat. Bylo mu strašně zle, navíc pohled na Whiteovu ruku zřejmě jeho ramenu připomněl, že ještě na něco zapomnělo. Znovu v něm začalo škubat, následovala příšerná bolest. Stefan si nebyl už jist, jestli to zvládne. No, pokud ne, pak aspoň Whiteovi názorně předvede, jak je mu z něj na zvracení.

„Chtěl jsem vás navštívit," odpověděl White. „Tedy přesněji řečeno, vaši paní."

A najednou byl přesně v pravou chvíli na místě, kde Stefan vystupoval z auta. Kdo by tomu věřil?

Ale White, jako by mu četl myšlenky, pokračoval: „Jel jsem za vámi už asi aspoň pět minut. Samozřejmě jsem nevěděl, že uvnitř sedíte vy, ale ten vůz mi byl nápadný."

„Pět minut?" zeptal se Stefan pochybovačně. Nepřekvapilo by ho, kdyby to bylo padesát minut. Toto vysvětlení by mu dokonce připadalo podstatně přesvědčivější.

White pokrčil rameny. „Anebo jen tři. Nebo osm. Záleží na tom?"

A jak, pomyslel si Stefan. Ale hlasitě neodpověděl. White chvíli marně čekal odpověď, pak znovu pokrčil rameny a kývl hlavou směrem k výtahu. „Každopádně jsem docela rád, že jsem vás potkal. To mi ušetří námahu se zdlouhavým vyptáváním po vaší paní. Dnes si tedy zase najmu já vás jako průvodce."

„Doufejme jen, že to tentokrát nebude tak vzrušující jako posledně," zamumlal Stefan. I tento vtip mu vyzněl ve vlastních uších stejně nepovedeně jako ten první a tentokrát se

už White nenamáhal zkřivit rty ani ke zdvořilému pousmání.

Mlčky a stále ještě s podlamujícími se koleny zamířil vedle Whitea k výtahu. Přitom prošli kolem těžkých amerických vozů s americkou poznávací značkou, který musel patřit Whiteovi. Za volantem seděl nějaký mladý muž a kouřil. Nijak se nechystal vystoupit, jen letmo pokynul Whiteovi a pozorně je sledoval pohledem.

„Takže jste odložil maskování," řekl Stefan.

„Maskování?"

„Masku rakouského frajera podle střihu Indiany Jonese," řekl Stefan. „Kde je pravda? Jako vždycky někde uprostřed?"

„Možná," odpověděl White tajuplně. „Snad taky spoustu světelných let odtud."

Došli až k výtahu. White počkal, až přijede kabina, a teprve když nastoupili, zeptal se: „Co jste vykládali?"

„Cože?"

„O mně. O tom, co se stalo tam v Chorvatsku. Však víte, co mám na mysli."

„Že vím?" Výtah se s bzučením dal do pohybu a v tu chvíli se cosi na Whiteovi změnilo. Nebyl to ani výraz obličeje, ani držení těla, nýbrž něco mnohem hlubšího. Na okamžik měl Stefan stejný pocit jako ráno, na jiném parkovišti, v jiném výtahu; jako by náhle viděl za fasádu věcí. Zase měl ten komplexní vjem, ne však spoustu jednotlivostí, ze kterých se skládal. Bylo to velice matoucí; děsivé, ale současně taky jaksi vzrušující.

„Slyšel jsem, že… jste měli pár problémů, ano?"

„Jste dobře informován," odpověděl Stefan. Samozřejmě že se tu White neobjevil právě nyní čistě náhodou. Tomu se nedalo věřit ani na jedinou vteřinu.

„Z toho žiji," odpověděl White, nyní bez nejmenší špetky humoru.

„Pak taky víte, že jsme nikomu nic neřekli," řekl Stefan. „Bez obav. Nikdo v této zemi neví, že jste, a nikomu jsme taky nic nepověděli o vašem malém, špinavém tajemství."

„Opravdu?" řekl White. „Chtěl jste říct, nikomu kromě

vašeho švagra.“

Stefan si skousl spodní ret. White byl skutečně dobře informován. Neřekl nic.

„A komu ještě?“ vyzvídal White.

„Nikomu,“ trval na svém Stefan. „A já jsem nic neřekl ani Robertovi. To byla Rebeka. Já jsem nezapomněl vaši dobře míněnou radu, kterou jste mi dal tenkrát v noci ve Vlčím srdci. Byl jste přece velice přesvědčivý.“

White si vzdychl. „Pak jste si měl snad promluvit s vaší paní,“ řekl. „Vím, že vám to musí znít jako pustý výsměch. Ale opravdu to s vámi myslím dobře, Stefane.“

„Ano,“ odpověděl Stefan. „To jsem si všiml.“ Masíroval si bolavé rameno. „Neuplyne jediný den, abych si párkrát nevzpomněl, jak starostlivě jste se o nás staral.“

„Co byste chtěl?“ zeptal se White. „Však žijete, ne? Za pár týdnů si pravděpodobně na nic už ani nevzpomenete. Jestli vás to utěší,“ zvedl zmrzačenou paži a zkřivil rty, „já jsem si taky přivezl malou památku.“

„Bolí to?“ zeptal se Stefan.

White se ušklíbl. „Jen když jsem vzhůru.“

„Dobrá,“ řekl Stefan jízlivě. „Připomeňte mi, že jsem vám chtěl ještě darovat velké balení extra silné kávy.“

Whiteovi se zablýsklo v očích. Jen krátce, snad jen ve zlomku vteřiny, ale byla v tom zuřivost tak prudká, že Stefan instinktivně před ním půl kroku ustoupil. Byl to hněv naprosto bezdůvodný. Co četl Stefan ve Whiteových očích, to nebyl jen hněv, nýbrž přímo vražedná, nekompromisní zuřivost, schopná trhat a zabíjet.

Ale ten záblesk zhasl stejně rychle, jako se objevil, a White řekl: „Neděláte žádné hlouposti, že ne?“

Najednou se ve Stefanovi cosi stalo. Nevěděl co, nemohl s tím nic dělat, ale cítil to naprosto jasně: bylo to, jako by se v jeho vědomí rozběhl nějaký dosud nepoužívaný, přesto však existující spoj. Překvapený a skoro zvědavý na to, co se stane dál, pozoroval sebe sama, jak bleskurychlým pohybem obešel Whitea, zvedl ruku a stiskl tlačítko, zastavující výtah, tak

rozzlobeně a prudce, jako by vrážel dýku skrz soupeřův pancíř.

Už jen to samotné pomyšlení ho zděsilo, neboť nikdy neuvažoval v podobných obrazech. Jako zbabělec z přesvědčení se nikdy nesnižoval k násilí; nikdy nesestupoval do nejtemnějších hlubin svého nitra, kam nemohl nikdo kromě něj nikdy nahlédnout.

Ale snad už tento zbabělý Stefan ani neexistuje. Prošel otáčecími dveřmi a vyšel z nich jako něco jiného, neznámého. Stále ještě nevěděl, co je to, snad jen prostě z toho jednoduchého důvodu, že dosud nesebral dost odvahy, aby se na to opravdu dobře podíval. Snad proto, že hluboko v sobě cítil, že to, co by zahlédl, by ho mohlo vyděsit k smrti. Nikdy opravdu nerozuměl, co to znamená, mít strach ze sebe sama. Nyní to pochopil.

„Co to má být?!“ zeptal se ostře. „Chcete mi vyhrožovat?“

White pohrdavě zkřivil rty. „Ale já jsem myslel, že tohle už máme za sebou, Stefane.“

Přesně vzato, měli. Byli zase tam, jako oné noci před dvěma týdny v bílém pekle Vlčího srdce. Ale něco bylo jiné, a teprve nyní Stefan pochopil tu změnu, právě v okamžiku, kdy slyšel Whiteova slova: teď už nad ním White nemá žádnou moc. Stefan ani nedokázal říct proč. Víc než cokoli jiného ho překvapovalo a mátlo to, co se s ním dělo, ale bylo to tak: už se Whitea nebál. White mu jistě může – a bude škodit. Když ho k tomu přinutí; ano, může ho i zničit, o tom nepochyboval teď o nic méně než tenkrát. Ale strach mu to nahnat nemohlo.

„To máme,“ odpověděl. „A proto se ještě jednou ptám: Co to má znamenat? Proč jste tady? Přijel jste jen proto, abyste Rebeku a mě zastrašil? To není třeba.“

„Protože už jste zastrašení?“ White se zasmál. Změřil si Stefana pohledem, který Stefanovi připadal v první chvíli jako zkoumavý, než mu došlo, že je ve skutečnosti docela jiný. Taky White si už musel všimnout, že proti sobě nemá stejného muže jako ještě před dvěma týdny. Kupodivu však měl Stefan pocit, že Whitea jeho změna ani nepřekvapila, ani jí nelituje,

ba dokonce jej ani nevyděsila. Ba právě naopak – vypadal jaksi podivně spokojeně. Jako by se dočkal něčeho, na co čekal.

Třeba tomu tak i je, uvažoval Stefan. Co když jím jen manipuloval, aby ho dostal přesně tam, kde ho chce mít? Ale proč?

White s úsměvem zavrtěl hlavou, znovu stiskl volící tlačítko a výtah se znovu rozjel. „Tentokrát mi opravdu křivdíte, Stefane. Ale nemohu vám to mít za zlé. Na vašem místě bych jistě reagoval stejně. Přesto, opravdu jsem přijel jen proto, abych se poptal, jak se máte. A kromě toho, chtěl jsem vidět to dítě."

„Evu!" Poslední Whiteova věta vnesla do pomyslné statistiky, kterou si Stefan vedl, další minus. Jeho saldo už pomalu začínalo rudě zářit. Podle Stefanova vkusu projevovalo o Evu zájem trochu moc lidí.

„Už jste jí dali i jméno?"

Výtah zastavil. Dveře se otevřely a White ustoupil půl kroku nazpět, aby udělal Stefanovi místo. Když Stefan nereagoval, jen pokrčil rameny a vyšel z kabiny jako první. Stefan jen tak mimochodem zaznamenal, že White předtím stiskl knoflík do třetího patra. Takže tedy věděl alespoň, na kterém oddělení Rebeka leží; a pravděpodobně taky, na kterém pokoji.

„Považujete to za moudré?"

„Co?"

„Tomu dítěti už dávat jméno," vysvětlil White, když Stefan vyšel za ním na chodbu. Znovu a aniž by věnoval Stefanovi pozornost, obrátil se správným směrem a vyrazil kupředu. „Neřeknu vám nic nového, když vám povím, že se člověk těžko odděluje od věci, které už dal jméno."

„Věci?" Stefan se snažil, aby to znělo co možná nejpohrdavěji, ale sám cítil, že se mu to nedaří. „Mluvíme o člověku, White."

Američan pokrčil rameny. „Rozdíl není tak velký, jak si myslíte. Nejde jen o vlastnictví. Ale snad máte pravdu. Měl

jsem zvolit jiný výraz. Promiňte, prosím. Vaše žena je stále ještě rozhodnuta si to dítě nechat?“

„Budeme Evu adoptovat,“ přisvědčil Stefan. Samotného jej až trochu překvapilo, jak snadno mu to my sklouzlo ze rtů, nicméně současně si v duchu odpustil. Mluvil s Whitem, a tedy s mužem, v jehož přítomnosti pojem pravda získává jiný význam.

„Proč mě to nepřekvapuje?“ zeptal se White. „Jen doufám, že víte, do čeho jdete.“

„Co tím chcete říct?“

„Celé měsíce budete mít problémy s úřady. Možná i roky.“

Znělo to upřímně, což ovšem podle Stefanova názoru o ničem nesvědčilo. Od tohoto muže už slyšel spoustu věcí, které zněly upřímně a nakonec se ukázaly falešné.

Došli až k pokoji. White zaklepal, ale nedostal žádnou odpověď, neboť tlusté dveře prostě pohlcovaly veškeré zvuky. Stefan beze slova prošel kolem něho a dveře otevřel. A čekalo ho překvapení – ovšem nikterak příjemné. Rebeka nebyla sama. U jejího lůžka stál inspektor Dorn, zatímco Westmann se se založenýma rukama opíral o okenní parapet a zamračeně se díval střídavě ke dveřím a na Rebeku, jako by odsud odněkud čekal nějakou vysvětlující reakci. Ani Rebeka, ani oba policisté neprojevili sebemenší překvapení, když Stefan vešel. Zato Stefan hledal v tvářích policistů aspoň nějaký náznak toho, jestli už slyšeli o jeho hollywoodském výstupu po cestě sem. Ale nenašel nic. A taky neměl sebemíň v úmyslu je informovat. Každopádně teď ještě ne. Rebečin výraz tváře se však změnil okamžitě, když do pokoje vešel i White a zavřel za sebou dveře. Okamžitě zamířil k lůžku.

„Pane Mewesi!“ Dorn mu vyšel naproti a natáhl k němu ruku. Stefan ji ignoroval.

„Co… tady děláte?“ zeptal se překvapeně.

„Volal jste přece do kanceláře a chtěl jste se mnou mluvit,“ odpověděl Dorn.

„Naléhavě,“ dodal Westmann od okna. „Copak to bylo tak důležitého?“

Stefan nasadil k odpovědi, o které ani přesně nevěděl, jak vlastně má vypadat. Najednou si už nebyl jistý, jestli by měl oběma policistům povědět o svém setkání se Sonjou a jejími podivnými bratry; o Whiteovi už ani nemluvě. Dorn však ho zbavil nutnosti rozhodnout se, alespoň na chvíli, neboť kývl hlavou směrem k Američanu a řekl: „Proč nám nepředstavíte svého společníka?“

„Jmenuji se White,“ odpověděl White, náhle sice perfektní němčinou, nicméně přesto se zřetelným americkým přízvukem. Rychle došel až ke Stefanovi, natáhl levou ruku před sebe a chvíli se nepokrytě bavil Dornovým neobratným pokusem uchopit ji pravačkou. „Jsem spolupracovníkem amerického velvyslanectví.“

Dorn svraštil čelo a vzdal pokus potřást Whiteovi rukou. Obrátil se k Stefanovi. „To jste nasadil pěkně těžkou ráži.“

Stefan v první chvíli nepochopil, co tím myslí. Zato však White porozuměl hned velmi dobře, neboť téměř hekticky zavrtěl hlavou a vyčaroval na obličeji výraz tak rozpačitý, že by mu toho diplomata spolkl i Stefan.

„Mýlíte se, drahý pane…?“

„Dorn,“ řekl Dorn chladně.

„Pane Dorne. Nevím, co se tu stalo, ale ať už je to cokoli, nemám s tím jistě nic společného. Pan Mewes a já jsme se docela náhodou potkali dole v garáži.“

„A vy jen čistě náhodou jste právě teď tady v nemocnici,“ nadhodil Westmann.

„Ale to ne. Přišel jsem se s Rebekou a Stefanem rozloučit. Pozítří se musím vrátit do Států.“

„Vy jste přátelé?“ zeptal se Dorn.

„Tak se přímo nedá nazvat,“ odpověděl White. „Poznali jsme se na zpáteční cestě z Bosny sem, a tak jsem nechtěl odjet, aniž bych jim řekl good bye.“

„Takové společně prožité dobrodružství lidi spojí, že?“ řekl Dorn. „To chápu. Pan Mewes mi o tom vyprávěl.“

Choval se jako perfektní herec. Jeho slova plynula tak lehce a přirozeně, že si Stefan musel na okamžik položit otázku, co

že vlastně kčertu vyprávěl, než dospěl k odpovědi: nic.

White se však perfektně ovládl. Nic ve výrazu jeho tváře nebo v držení těla sebemíň nenaznačilo, že by se lekl, nebo byl alespoň nepříjemně dotčen. Jen zavrtěl hlavou. „Tak velké dobrodružství to zase nebylo. Byl jsem jen zodpovědný za transport. Ani jsem nevystoupil z vrtulníku. Třebaže bych si to skoro přál.“ Vzdychl si. „Pravděpodobně se dopouštíte stejné chyby jako většina lidí – a ostatně jako dřív i já sám – a považujete mé povolání za vzrušující a nebezpečné, nebo alespoň pestré. Není tomu tak. Kolikrát bych si nějaké to malé dobrodružství i přál.“

„A tohle?“ Dorn kývl hlavou směrem k ruce v pásce.

Američan se ušklíbl a zhluboka si vzdychl. „Osud kolikrát projevuje skutečně pozoruhodný smysl pro humor,“ řekl. „Například já, letím do válečné oblasti, vyvezu odtud dva lidi, kteří jsou rádi, že vyvázli s holým životem a nechytnu sám ani škrábnutí. A cestou z letiště do mého bytu mě zmrzačí taxikář, který za dvacetimarkové spropitné zapomněl veškerá pravidla dopravního provozu.“

„A čím to, že americká armáda létá doprostřed válečné oblasti, aby odtud odvezla dva německé občany?“ zeptal se Westmann.

Whiteův úsměv však byl neotřesitelný. „To byla čistě humanitární akce. Jsem si jist, že vaši chlapci by pro mé krajany udělali totéž, kdyby byli náhodou poblíž.“

„A pokud to nebyla náhoda, pak byste tak jako tak o tom nesměl mluvit,“ usoudil Westmann.

„Asi tak,“ řekl White neochvějně. „Ale nebylo tomu tak… bohužel.“ Otočil se k Rebece. „Mohl bych přijít ještě později, jestli teď není vhodná chvíle.“

„Ne,“ odpověděla Rebeka rychle, trochu příliš hlasitě a taky – Stefan sám nevěděl proč – jednoznačně polekaně. Chvíli vypadali nejen on sám, ale i Dorn, Westmann a především White skutečně zmateně. Pak se Rebeka přinutila k rozpačitému úsměvu, posadila se na posteli a dodala poněkud změněným tónem: „Vím přece, jak jste zaneprázdněn, a tahle

věc jistě nebude trvat dlouho.“

Poslední větu formulovala zřetelně v intonaci otázky a současně se podívala na Dorna a jeho kolegu.

Dorn neřekl nic, ale Westmann spustil konečně paže podle těla, odstrčil se od parapetu a došel mezi Stefana a Rebečinu postel. „Co to tedy bylo tak důležitého, co jste nám nutně potřeboval sdělit?“

„Já…“ Stefanovy opět vířila hlavou spousta myšlenek najednou. O Sonje a jejích bratrech nemůže mluvit. Ne ve Whiteově přítomnosti a vůbec už ne, aniž by na to Rebeku předem připravil. Už tak zažila dost nepříjemných překvapení. Došel nakonec k závěru, že nejlepší bude, když jim sdělí část pravdy, tu, kterou se Dorn tak jako tak dříve nebo později dozví.

„Někdo mě pronásledoval,“ začal od začátku.

„Pronásledoval? Kde? Kdy?“

„Cestou sem,“ odpověděl Stefan. Když ta slova vyslovil, bylo mu jasné, že to není odpověď na Westmannovy otázky. Rychle pokračoval: „Vůz se dvěma muži. Nějaký japonský model… myslím.“

„Myslíte?“ opakoval Westmann. „Možná si taky jen myslíte, že jste byl pronásledován, ne?“

„Byli ozbrojení. A mysleli to vážně,“ pokračoval Stefan, nyní již víceméně obrácen přímo k Dornovi. Zřejmě to byla jediná možnost, jak Westmanna obejít: prostě ho ignorovat.

Westmann se chystal odpovědět, ale Dorn ho letmým gestem umlčel. „Japonský vůz?“ zeptal se. „Třeba honda?“

Stefan přikývl. „Myslím, že ano. Proč se ptáte?“

„A v jakém voze jezdíte vy, pane Mewesi?“ pokračoval Dorn. „V tmavomodrém BMW?“

„Momentálně ano. Patří švagrovi.“

Westmann vytřeštil oči. „To jste byl vy?“

„Co byl?“ zeptala se Rebecca. White neříkal nic, ale Stefan koutkem oka zaznamenal, jak se Američan napjal.

„Už jste o tom slyšeli?“ zeptal se Stefan.

Dorn se zasmál, ale byl to krátký, suchý smích bez

skutečného humoru. „Mám u policie známé, víte? Je dost těžké nic neslyšet. Vždyť jste zničil polovinu centra města.“

„Co se stalo?“ zeptala se Rebeka příkře. „Stefane. Chci vědět, co se stalo.“

„Já taky,“ řekl Dorn.

„A naši kolegové od dopravní policie jistě taky!“ dodal Westmann. „Doufám jen, že jste dobrý chodec, Stefane. Váš řidičák!“

„Držte klapačku, Westmanne,“ řekl Dorn, aniž by se na něho podíval. „Takže?“

„Nemám tušení.“ odpověděl Stefan. To bylo pravdě rozhodně nejblíž. „Vím jen, že ti dva chlapi po mně šli.“

„A proto jste se hnal městem jako šílenec, rozbil na tucet aut a nesčetné nezúčastněné jste ohrozil na životě? Jen protože jste měl pocit, že jste pronásledován?“ Dorn zavrtěl hlavou. Byl velice naštvaný, třebaže měl Stefan pocit, že pravý důvod ještě vůbec nezná.

„Byl někdo zraněn?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděl Dorn. „A poděkujte za to Bohu. Jinak bych vás totiž na místě zatkl.“

„Já nevím, kdo byli ti chlapi!“ odpověděl Stefan prudce. „K čertu, proč bych vám to měl zamlčet, kdybych to věděl. Měl jsem šílený strach, když se za mnou hnali!“

„Každopádně je však musíte znát natolik, že jste nám mohl zavolat dřív, než vás vůbec začali pronásledovat,“ vyštěkl Westmann.

Stefan mu byl za tento výpad skutečně vděčný, protože mu poskytl výmluvu, kterou potřeboval. „Měl jsem pocit, že jsem sledován,“ odpověděl nevrle. „Už celý den. Myslel jsem, že to jsou vaši lidé, a chtěl jsem si stěžovat.“

„Nejste pro nás tak důležitý, abychom vás dávali sledovat,“ řekl Westmann.

Dorn protočil panenky, ale tentokrát neřekl nic. Nevěřil Stefanovi ani slovo. „Tedy dobrá,“ vzdychl si po pár vteřinách. „Půjdu po té věci. Ale nemohu nic, dokud nevím, o co tu vůbec jde.“

Stefan udělal krok, o kterém jen mohl doufat, že bude vypadat jako náhodný, přitom se napůl otočil stranou a stál nyní tak, že viděl na Dorna, avšak Rebeka z postele mu do obličeje neviděla. „Pravděpodobně máte pravdu," řekl. „Povím vám všechno, co chcete vědět. Ale ne teď. Až později, ve vaší kanceláři. Odpoledne vás tam navštívím."

„Potřebujete ještě čas, abyste si mohl vymyslet přesvědčivou historku?" zeptal se Westmann.

„Moje žena měla už vzrušení dost," odpověděl Stefan. Vrhl směrem k Dornovi pohled téměř zapřísahající a k jeho úlevě, na něj kriminalista zareagoval.

„Dobře tedy," řekl. „Budu vás čekat za hodinu. A chtěl bych pak slyšet pár odpovědí, které mě přesvědčí." Pohnul rukou. „Pojďte, Westmanne."

Stefan počkal, až Dorn a Westmann odejdou, ale pak jej beztak jen stěží udržovaný klid opustil a nemohl jinak, než se prudce obrátit k Whiteovi, přičemž už jen tímto pohybem spotřeboval aspoň část energie, která se v něm nahromadila. „Kdo byli ti chlapi?" vyštěkl.

„Jak to mám vědět?" zeptal se White. Ale zřejmě to byl jen reflex. Vteřinu nato zavrtěl současně hlavou a pokrčil rameny. „Opravdu to nevím."

„Asi právě tak, jako nevíte, kdo přepadl tu ženu z úřadu péče o mládež?"

„Jak vypadali?" White přešel Stefanovu otázku, jako by ji vůbec neslyšel. „Myslím ty dva v tom autě. Dokázal byste je poznat?"

„Právě tak dost, abych poznal, že je neznám," odpověděl Stefan. „Prostě dva muži." Došel k Rebece, přisedl na okraj postele a sáhl po její ruce. Nereagovala na jeho dotek, ale její pohled byl tak pronikavý, že ho mohl cítit přímo fyzicky.

„Byli velcí, malí, světlovlasí, tmavovlasí?" Whiteův hlas nabyl na profesiálnosti. Americký přízvuk z jeho hlasu už zase zmizel. „Severoevropané nebo spíš jižní typy?"

Stefan neodpověděl hned, ale přemýšlel, co mohl nejusilovněji. Obličej jednoho z těch chlapů viděl naprosto

zřetelně. Ale seběhlo se to všechno tak rychle, navíc téměř dokonale propadl panice – a až příliš se bál o život. Jako často, když se člověk mermomocí snaží na něco vzpomenout, obraz v hlavě nikterak nenabýval na zřetelnosti. Jeho fantazie dodávala ve snaze uposlechnout stále zuřivějším příkazům k obrazu detaily, které k němu nepatřily.

„Měli… tmavé vlasy," řekl konečně. „Myslím."

„To je trochu málo," odpověděl White. „Ale lépe něco, než nic. Možná si na podrobnosti vzpomenete později – až pomine první úlek… Říkáte tmavé vlasy?"

Stefan přikývl.

„Jen tmavé vlasy, nebo byli tak celkově tmaví?"

„Tmaví?"

„Jižní typy. Jako Chorvati. Nebo spíš světlí jako Rusi?"

Stefan se vyděsil do morku kosti. Slyšel, jak Rebeka vedle něho zalapala po dechu. Pak asi se zpožděním jedné vteřiny sebou trhla tak prudce, až se postel otřásla. „Barkov?" zamumlala. „Vy… myslíte, že by to mohli být Barkovovi muži?"

White na ni asi deset vteřin upřeně zíral beze slova a s kamennou tváří. Ale pak sebou viditelně trhl, zavrtěl hlavou a přinutil se k úsměvu, který byl tak falešný, že vypadal skoro až přesvědčivě. „To těžko," řekl. „Proč by to měli dělat?"

„A proč by neměli?" odpověděla Rebeka příkře. „Konečně zabili jsme jim vůdce."

„V tom případě by šli po mně, ne po vás," odpověděl White.

„A jak víte, že nejdou?"

„To bych si všiml," prohlásil White. Nervózně začal přecházet po pokoji sem a tam; což se k jeho údajné jistotě příliš nehodilo, jak napadlo Stefana. Tónem, který jako by měl spíš přesvědčit jeho samotného, White dodal: „Možná je to opravdu jen náhoda."

„Blbost!" řekla Rebeka. „Tolik náhod nemůže být."

„Možná je ještě jiné vysvětlení," řekl Stefan opatrně. Necítil se přitom moc dobře, ale zřejmě nepovědět Rebece – a

tím pádem i Whiteovi – celý svůj zážitek mohla být osudová chyba.

„Co tím chceš říct?“ zeptala se Rebeka. Vymanila ruku z jeho stisku a střídavě se dívala na něho a na Whitea. Stefan nedokázal poznat, který z obou pohledů byl nevraživější.

Ještě jednou se zhluboka nadechl a pak jí a Whiteovi povykládal o Sonjině návštěvě. Oba naslouchali mlčky a Stefan celou dobu nespouštěl Whitea z očí. Nepověděl úplně všechno: Nepověděl nic ani o tom nepříjemném incidentu v parkovacím domě, neztratil ani jediné slovíčko o své návštěvě u sestry Danuty, ani o tom, co se od ní dozvěděl.

„A proč se to dovídám teprve teď?“ zeptala se Rebeka nepřátelsky, když skončil. Agresivní tón jejího hlasu ho v první chvíli zmátl, ale pak hned pochopil, že nejde o něho. Něco hrozí Evě a Rebeka reagovala čistě instinktivně a naježila ostny.

„Měl jsem to snad vykládat, dokud tady byl Dorn?“

„Tak jako tak se to dozví,“ řekl White. „Jestli se ta vaše… jak se jmenuje?“

„Sonja.“

„Aha, Sonja. Jestli se obrátí na úřady, pak nebude Dorn potřebovat dlouho, aby si spočítal dva a dva. To není dobré.“

„Musíte je zarazit,“ řekla Rebeka.

White zamrkal. „Já? Jak vás vůbec napadlo, že bych to dokázal?“

„Například proto, že já ležím tady v posteli a jsem víc mrtvá než živá,“ odpověděla Rebeka. „Protože my jsme pomohli vám provést to vaše zatracené vražedné poslání. A protože se dnes někdo pokusil Stefana zabít. Dlužíte nám to, nemyslíte?“

White si vzdychl. „Říkal jsem vám přece, že si to dítě nemůžete vzít.“

„K vaší smůle si nenechám od vrahů nic předpisovat,“ odpověděla Rebeka.

White přešel její odpověď bez jakékoli reakce, ale Stefan vrhl směrem k ní káravý pohled; sice ji chápal, ale dost možná

budou Whitea ještě potřebovat.

„Postarám se o tu záležitost," slíbil White, obrácený znovu k Stefanovi. „Možná jste prostě jen měl smůlu a zkřížil jste cestu dvěma obzvlášť zuřivým pirátům silnic. Pokud ne, zjistím to." Podíval se na Rebeku. „Každopádně vám sem pošlu jednoho muže, aby vás hlídal."

„Děkuji," řekla Rebeka. „Nechci!"

White chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel a jen pokrčil rameny. Rebeka zjevně nebyla naladěna k nějaké diskusi. Pokud si Stefan vzpomínal dobře, pak už dva týdny nebyla; od chvíle co se vrátili.

„A teď musím jít," řekl White poté, co se podíval na hodinky. „Pošlu někoho, aby měl oči otevřené."

Stefan se domů dostal teprve po setmění. Nejel k Dornovi, namísto toho zůstal ještě několik hodin u Rebeky a opustil nemocnici, teprve až ho prakticky vyhodili. Po muži, kterého měl údajně White poslat k Rebečině obraně, nebylo nikde ani památky.

Zaparkoval BMW přímo před domem, vyjel výtahem nahoru a přistihl se, že chvíli zaváhal, než zastrčil klíč do zámku a otevřel dveře.

Všude bylo ticho. V obýváku blikala rudá žárovička; indikátor záznamníku, na kterém čekal opět tucet neužitečných vzkazů na vyslechnutí. Naprostá tma, která v bytě vládla, mu dnes připadala o něco světlejší než jindy.

Zabouchl za sebou dveře, klíč zasunul do kapsy a po dalším kroku se znovu zastavil. Jako jindy nerozsvěcel. Do obýváku to byly dva kroky, které mohl překonat i potmě. Ale něco bylo jinak. Tak jako tma nebyla skutečně tmavá, nýbrž přerušovaná přízračným světýlkem nahrávače, tak ani ticho v bytě nebylo jako jindy. Slyšel zvuky, které sice jednotlivě nedokázal identifikovat, ale po chvíli se přece jen rozložily na zvuků několik: vibrující bzučení chladničky v kuchyni. Monotónní, pravidelné cvakání, které po chvíli přemýšlení identifikoval jako tikání staromódního digitálního budíku na nočním stolku. Nepravidelné ťukání vycházející z trubek ústředního topení a

tucet dalších zvuků, které tu byly vždycky, ale jen zřídkakdy si je uvědomoval. Nyní je vnímal, jako by se citlivost jeho smyslů v mžiku zdesaterónásobila.

A vnímal ještě něco, a to ho skutečně znepokojilo: někdo tu musel být. Někdo, kdo do tohoto bytu nepatřil. Teď už byl pryč. Stefan by ho hned slyšel i vycítil nosem. Ale předtím tu někdo byl a zanechal v prostředí tohoto bytu své stopy, a to tak zřetelně, jako by je nastříkal červenou barvou na stěnu. Někdo neznámý, kdo sem nepatřil. Žádný přítel.

Stefanovi bylo náhle jasné, jak je to, na co právě myslí, absurdní. Ale současně na tom pocitu nebylo vůbec nic komického. Ba naopak, skoro mu naháněl strach. Skutečně cítil, že tady někdo byl, vetřelec, který přišel s nepříliš přátelským úmyslem. A teprve nyní, když si vetřelce uvědomil, získával o něm další informace. Byla to žena. Mladá. Sonja. Cítil Sonjinu přítomnost, která zanechala stopy.

Stefan se zasmál; byl to jasný, nervózní zvuk, který jeho strach spíš ještě zdůraznil, než zahnal. Udělal další krok a letmým pohybem rozsvítil.

Bílé světlo mu v první chvíli připadalo tak nepřirozeně jasné, že musel přimhouřit oči, avšak nezahnalo jen tmu, nýbrž také to, co v ní slyšel a cítil. Realita se prudce vrátila do normálu.

Přesto zůstal Stefan stále ještě několik vteřin stát vedle dveří a velice pozorně se rozhlížel. Všechno bylo beze změny. Od chvíle, co odešel z bytu, tu nikdo nebyl. Přesto chodil pečlivě od pokoje k pokoji a zkontroloval dokonce i skříň v ložnici a sprchovací kabinu, než se skutečně uklidnil. Zřejmě pořád ještě neměl svou fantazii na uzdě.

Odhodil bundu na gauč, došel k psacímu stolu a vyslechl si nahrané vzkazy právě tak dostatečně, aby věděl, kdo volal. Jeden vzkaz byl od Dorna, jak zaznamenal Stefan bez zvláštního překvapení. Smazal ho jako všechny ostatní, aniž by ho vyslechl do konce. Na to, aby si představil jeho obsah, nepotřeboval žádné nadpřirozené síly. Ale slíbil si, že zítra ze všeho nejdřív zajde za Dornem. Dřív než pro něj kriminalista

pošle hlídkový vůz, aby svému pozvání dodal patřičný důraz.

Ohlásil se mu žaludek. Kromě nedokončené snídaně vlastně dnes vůbec nic nejedl. Zašel tedy do kuchyně, zapnul kávovar a začal si chystat skromnou večeři; bez zvláštního nadšení, zato s kručícím žaludkem. Stefan byl všechno, jen ne labužník a denní dávky potravy bral spíš jako určité nutné zlo. Logickým následkem tohoto jeho založení bylo pak taky to, že se jeho kuchařské umění omezovalo s bídou tak na volská oka se slaninou.

A dokonce ani to ne vždycky.

Zřejmě musel něco udělat špatně. Zatímco stál u sporáku a čekal, až se rosolovitá masa na pánvi změní v něco, co alespoň trochu vypadalo jako poživatelná večeře, vnikal mu do nosu nanejvýš nepříjemný pach. Slanina páchla spáleninou a nepoživatelně a totéž platilo i pro vajíčka. Stejnou mírou, jako se roztěkala v horkém oleji, jako by současně ztrácela na své poživatelnosti.

Stefan chvíli šťouchal do pánve, ale pořád se to nelepšilo. Ba naopak. Žaludek mu stále ještě kručel a logická část jeho vědomí se bouřila stále hlasitěji, jedno však zůstávalo stejné: obsah pánve mu náhle připadal jako zvratky a úplně stejně i páchl.

Vypnul vařič, odhodil pánev i s jejím obsahem do dřezu a spokojil se s tím, že zhltl oba zbývající plátky šunky, ale stejně už neměl na jídlo ani trochu chuť. Zkusí to ještě jednou později.

Když se vrátil do obýváku, zazvonil telefon. Stefan rychle prošel kolem něj, odhodlán nechat ho zvonit, ale nakonec si to bez zvláštního důvodu rozmyslel a přece jen ho zvedl.

Byl to Robert.

„Jsem na letišti," řekl rovnou. Jeho hlas zněl trochu udýchaně, ale to mohlo být taky špatným spojením. Stefan předpokládal, že Robert volá mobilem. Přesto zaznamenal zvukovou kulisu, pro letiště příznačnou. „Nakonec jsem se rozhodl letět dřív. Stalo se ještě něco?"

„Však jsi telefonoval s Rebekou," řekl Stefan. „Takže proč

se ptáš?“

„Protože by mě potěšilo, kdybys mi ty sám zavolal,“ odpověděl Robert klidně. Stefanovi se samozřejmě nepodařilo vyvést ho z rovnováhy. Takto ne.

„Nebyl důvod,“ řekl Stefan.

„Já to vidím jinak. Ale dobrá, nevolám, abych se s tebou hádal. Za tři hodiny budu na letišti. Sejdeme se tam.“

Na tom návrhu nebylo nic špatného. Ba právě naopak. I Stefan momentálně potřeboval někoho, s kým by si mohl promluvit. A především potřeboval pomoc. Kdyby jeho švagr tu větu formuloval jako otázku, jistě by Stefan bez váhání přikývl. Ale protože za ni umístil vykřičník, Stefan se opět naježil.

„To není třeba,“ odpověděl, stěží se ovládaje. „Kromě toho, mám za sebou perný den.“

„Jak chceš,“ řekl Robert. „Tak si tedy někoho pošlu pro auto. A uvidíme se zítra.“

Zavěsil, aniž by počkal na Stefanovu odpověď, a Stefan se jen stěží ovládl, aby sluchátkem nepráskl do vidlice. Ale konečně telefon nemůže za to, že se švagr chová jako mafiánský kmotr. Beztak je to jen jeho vina. Měl se proti němu začít bránit už před deseti dny.

Stefan byl tak rozzuřený, že nesnesl další nečinnost. Začal přecházet po bytě sem a tam, zapnul si hudbu, ale po deseti vteřinách ji znovu vypnul a nakonec se posadil k televizoru – a nepočítal, že u ní vydrží déle. Pestré obrázky a dotěrná hudba mu nedávaly smysl. Chvíli divoce přepínal kanály, až nakonec chytil místní zprávy. Nechal je tam. Zprávy ho sice zajímaly stejně málo jako ty strakaté obrázky, ale pocítil jakousi morbidní zvědavost: třeba něco oznámí o té jeho odpolední šílené jízdě. Teď, když se od Dorna dozvěděl, že nikdo nebyl zraněn, měl i jakýsi pocit sice nebezpečného, ale šťastně překonaného dobrodružství.

Hlasatel zpráv se o tom nezmínil. Ale právě když Stefan natahoval ruku po dálkovém ovladači, aby zase přepnul na jiný program, objevil se na pozadí za redaktorem obrázek, který

Stefana na místě zvedl z křesla.

Byla to fotografie parkovacího domu, ve kterém byl ráno.

Stefan asi vteřinu zíral vyjeveně na obrazovku a pak rychle zesílil zvuk.

„…ještě žádnou závažnou stopu," řekl hlasatel. Jeho hlas zněl stejně nezúčastněně, jako by četl burzovní kurzy za poslední měsíc. „Svědkové však vypovídají o minimálně dvou mužích jihoslovanského vzezření, ozbrojených samopaly, kteří…"

Slova počala Stefanovi unikat, protože to, co jen viděl na obrazovce, plně zaujalo jeho pozornost. Obraz hlasatele vystřídal roztřesený a zřejmě ve spěchu dělaný a nedostatečně osvětlený záběr na mercedes.

Ale nebyl to jen tak leckterý mercedes.

Byl to ten z dnešního rána.

Ale byl jiný. Čelní sklo bylo pryč. V krytu motoru a otevřených dveřích byly nesčetné, tmavé, kulaté díry po střelách, cosi tmavého kapalo z auta a vytvářelo na betonové podlaze děsivě velikou louži. Obě přední kola byla prasklá, salva ze samopalu roztříštila taky obě světla a kryt chladiče byl pokryt novým asymetrickým vzorkem. Všude se válely střepy jako miliardy malých, hranatých krup. Oběti byly zřejmě odvezeny, než dorazila kamera, ale uprostřed kaluže krve ležela bílá dámská bota.

Měl jsem si vzít ty peníze, pomyslel si Stefan. Měl jsem si je vzít. Teď už je řidič mercedesu potřebovat nebude a jeho žena se tak jako tak všechno dozví. Ta myšlenka byla šílená, nic než výplod hysterie, ale opakoval si ji stále znovu a znovu jako mantru. Jako by se mu v hlavě bez přestání odvíjela nekonečná smyčka. Měl jsem ty peníze vzít. Měl jsem ty peníze vzít.

Absurdní. Bizarní a cynické tváří v tvář tomu, co viděl na zrnité černobílé fotografii, ale pořád ještě lepší, než jiná myšlenka, číhající za touto monotónní mantrou. Poznání toho, co skutečně znamená to, co právě viděl, zasáhlo Stefanovo vědomí silou exploze. Zděšení, že opět vyvázl životem, bledla

před poznáním, o kterém nemohl mít pochybnosti. Ti dva blázni, kteří ho odpoledne pronásledovali, nebyli žádní obyčejní potrhlí piráti silnic, kteří si ho s ukradeným vozem víceméně náhodně vybrali za oběť jen tak pro zábavu. Kdyby ho dostali, pravděpodobně by ho zabili. Jak málo pro ně znamená lidský život, dokázali ráno.

Stefan se roztřásl po celém těle. Zprávy už dávno skončily, ale on nebyl schopen televizi vypnout nebo třeba jen ztlumit zvuk. Z přístroje se linula hlučná titulní melodie nějakého amerického komediálního seriálu a musela být slyšet ob tři další byty. Ale dálkový ovladač najednou jako by vážil tunu. Stefan neměl dost sil, aby ho zvedl. Jeho myšlenky se zasekly v jiné mantře, která se tentokrát neskládala ze slov a nesmyslných obrazů, nýbrž ze strachu a ochromujícího děsu a o které si nemohl být jist, že se zakrátko ztratí sama od sebe. Někdo mu usiluje o život, ale tohle bylo nebezpečí docela jiného typu, než s jakým byl konfrontován před dvěma týdny ve Vlčím srdci. Aktéři byli možná stejní, ale režie se změnila. Zoufalý útěk nočním lesem, pronásledování těžce ozbrojenými muži a smečkou téměř mytologických příšer, to byla jedna věc; strašná, nepředstavitelně děsivá a životně nebezpečná. Ale měla své meze, pár hodin, které museli vydržet, než přijde ráno a s ním spásná helikoptéra. A především, měla své místo, daleko odtud, v jiném světě, ve kterém se oni ocitli na pár hodin, aby je vzápětí zase opustili.

Nyní bylo nebezpečí zde.

Děs setřásl pouta noční můry, v níž byl doma, a pronikl do normálního světa, jemuž propůjčil naprosto odlišnou, vražednou kvalitu. Teď už nebylo žádné tam, kde bylo nebezpečno, a zde, kde vládne bezpečí. Smrt mohla udeřit kdykoli, na ulici, v nemocnici, v parkovacím domě, kdekoli ve městě, zde.

Pokusil se nekonečnou smyčku ve své hlavě přetrhnout pomocí logiky: že je aspoň ještě jediné místo, kde je v bezpečí; jeho byt. Kdyby o něm jeho pronásledovatelé věděli, už by tu na něho čekali, když přišel domů. Tady byl v bezpečí; v

úkrytu, o kterém nikdo neví.

Nikdo kromě Sonji, našeptával mu hlas uvnitř hlavy. Sonji, která tu předtím byla, seděla na pohovce, přesně tam, kde seděl teď on. Ta ví o jeho úkrytu.

Stefan si zcela jasně uvědomoval, že je na nejlepší cestě k tomu, aby propadl panice. Ale nemohl proti tomu nic dělat. Poslední záchranná plachta, která ho ještě mohla zachytit, byl logický úsudek a právě ten mu teď bral i jeho poslední naivní naději. Celý svět se mu proměnil v obrovský terč, v jehož středu se nacházel; ať už byl zrovna kdekoli.

A pokud potřeboval pro tuto myšlenku ještě nějaký důkaz, pak ho dostal hned v další vteřině. Někdo zazvonil u dveří.

Stefan vyskočil, jako by dostal elektrickou ránu, přitom se omylem dotkl tlačítka ovladače a vypnul televizor. Ticho mu najednou připadalo hlasitější než pronikavá hudba seriálu. Srdce mu prudce bušilo. Vytřeštěnýma očima zíral na dveře.

Nečekal žádnou návštěvu. Nikdo se neohlásil a ani neohlášeně k němu nikdy nikdo nechodil. Jeho kolegové i těch pár přátel, které měl, věděli všichni bez výjimky, že touto dobou bývá zpravidla ještě v nemocnici u Rebeky. Dorn mu nechal na záznamníku naprosto jednoznačný vzkaz, že ho čeká zítra ve své kanceláři, a Robert stále ještě sedí v letadle. Nikdo nevěděl, že je doma.

Přesto se vzápětí ozvalo zazvonění znovu. Nyní, když seděl v naprostém tichu, připadalo mu zazvonění ještě pronikavější a vyzývavější než poprvé; a taky výrazně delší.

Možná je to jen někdo ze sousedů a chce si stěžovat na příliš hlučně puštěnou televizi.

Ano. To musí být ono. Ta vlezlá kráva odnaproti.

Stefan si s úlevou oddechl, přinutil se k nervóznímu úsměvu a vstal. Jenom soused, který si jde stěžovat na hluk.

Přesto nezamířil rovnou ke dveřím, nýbrž napřed k oknu a opatrně vyhlédl ven škvírou mezi záclonami. Provoz na ulici mu prozrazoval, že třebaže je už tma, není ještě nijak pozdě. Přímo před domem stál taxík. Jeho žlutý štítek nesvítil, ale Stefan viděl, že řidič sedí v autě. Kdo mohl přijet taxíkem, aby

ho navštívil? Sonja? To těžko. Pochyboval, že by ta zvláštní dívka vůbec věděla, co to je taxík.

Zvonek se ozval potřetí a tentokrát byl jeho nervy drásající zvuk ještě delší. Stefan pomalými kroky došel ke dveřím, vyhlédl kukátkem a uviděl asi padesátiletého, silného muže s šedivými vlasy, krátkou bradkou, v džínách a černé kožené bundě. Pokud někdy viděl typického taxikáře, pak to byl právě tento. A není třeba až trochu moc typický? Stejně dobře si dokázal toho chlapa představit i ve strakatých maskáčích, kanadách a se samopalem pod paží. Ovšem jeho obličej by asi neměl tak dobrácký výraz a…

Už zase jako by se v něm cosi zvedlo. Stefan potlačil tuto myšlenku takřka s obrovským úsilím, poodstoupil o krok nazpět a otevřel dveře tak prudce, že sebou muž za nimi polekaně trhl.

„Přejete si?“

Muž zamrkal. Potřeboval asi vteřinu nebo dvě, aby se vzpamatoval, a pak se zeptal: „Pan Mewes? Jsem z taxislužby Center Nord.“

„Já jsem žádný taxík neobjednával,“ odpověděl Stefan. Bleskurychle zkontroloval pohledem obě strany chodby.

Nic. A nebyl tu ani žádný úkryt dostatečně velký, aby se tam mohl někdo schovat. Stejně bleskurychle odhadl i muže, kterého měl před sebou. Muž byl o poznání větší než Stefan a jistě taky těžší, ale zřejmě ne právě nejrychlejší. A kupodivu: ve chvíli, kdy Stefan otevřel dveře a hleděl muži do očí, všechen iracionální strach z něho spadl. Na krátkou dobu byl opět tím starým známým zbabělcem, ale to se zřejmě týká jen věcí, které nevidí. Tělesného protivníka se nebál.

Což ovšem neznamenalo, že by ho nerespektoval. Stefan dokončil odhad muže závěrem, že tento muž zřejmě nebyl vždycky taxikářem. Měl na to příliš silné ruce.

Kromě toho měl muž strach, každou vteřinou větší, vysloveně to z něho čišelo.

„Já vím,“ odpověděl taxikář. Byl nervózní a náhle nevěděl, kam s očima. „Mám tady vyzvednout auto a odvézt na letiště.

Tmavomodré BMW s číslem…“

„To je švagrovo,“ přerušil ho Stefan. „Počkejte – donesu klíčky.“ Robert zřejmě zavolal už z curyšského letiště, aby měl jistotu, že ho bude auto už čekat. Asi nebude moc potěšen, až uvidí paseku, kterou mu na voze Stefan natropil – ale aspoň vychladne z nejhoršího hněvu, než se spolu znovu uvidí.

Stefan odešel do obýváku, vzal klíčky a podal je taxikáři; spolu se složenou dvacetimarkovkou, což muž přijal s výrazným překvapením. Až bude na letišti auto předávat Robertovi, jistě mu dojde, proč tak vysoké spropitné.

Počkal, dokud muž nezmizel ve výtahu, pak zavřel dveře, zajistil je řetízkem a vrátil se do obýváku. Byl už docela klidný. Stále ještě ho znepokojovalo vědomí, že se nachází v nebezpečí, jehož přesnou míru nedokáže momentálně odhadnout, ale tentokrát to už byl spíš jen takový pokojný, vyčkávací emociální stav. Shromažďoval a analyzoval data skoro jako počítač, a výsledek, ke kterému docházel, se mu nelíbil. Ale panika, která ho ještě před chvílí svírala ve svých spárech, byla pryč.

Ba právě naopak mu najednou bylo jasné, jak nebezpečná je cesta, které už urazil značný kus. Pokud dovolí, aby ho ovládla panika, pak zbývá jen malý krůček k tomu, aby začal jako vyplašená slepice pobíhat okolo a dělat jednu chybu za druhou. To je pravděpodobně taky to, čeho chtějí jeho pronásledovatelé dosáhnout.

Stefan jim ovšem nehodlal tuto radost udělat. Měli svou šanci a druhou jim už jistě neposkytne. Najednou mu bylo jasné, co musí být jeho příští krok: měl v podstatě všechna fakta, která potřeboval. Byli tu White a jeho tajuplní nadřízení, Sonja a její zvláštní bratři, muži z toho auta, pravděpodobně titíž, kteří zavraždili onen milenecký párek v parkovacím domě, Eva a zdánlivě nesmyslné narážky, které před ním udělali sestra Danuta a její bratr. Zdálo se, že nic z toho teď ještě nedává žádný smysl, a přece si byl Stefan jist, že to vše do sebe nějak zapadá, jako nějaké trojrozměrné puzzle, na které člověk nejprve musí celé hodiny, někdy i dny, hledět,

aby náhle všechny dílky jako samy od sebe vklouzly na své místo a vytvořily nový, dosud nepoznaný tvar. Měl všechny dílky. Teď musí ještě najít způsob, jak je sestavit dohromady.

A náhle pocítil Stefan skoro jakousi pohodu, vyvolanou snad jen tím, že si už nepřipadal jako bezmocná oběť. Stále ještě byl kořistí, ale teď věděl, že má aspoň nějakou šanci podniknout lov na lovce; ta myšlenka v něm na okamžik vyvolala téměř euforii.

Alespoň do té chvíle, než se okno vysypalo tlakovou vlnou, když venku před domem explodovalo BMW.

Když se Stefan vyřítil z domu, byla už ulice plná lidí. Z okolních domů se vyhrnuly desítky zvědavců, aby očumovali nebo snad i pomohli, třebaže tady už nebylo komu pomoci, jak Stefan zjistil jediným vyděšeným pohledem. Exploze byla tak mocná, že BMW prakticky přestalo existovat. Tam, kde původně stálo, šklebil se v asfaltu dvacet centimetrů hluboký kráter, naplněný hořícím benzínem či olejem. Samotný vrak auta odletěl čtyři nebo pět metrů vzduchem, než pod sebou rozmačkal dvě další auta a začal hořet. Jeho hořící kusy tvořily četné ohnivé ostrůvky široko daleko, ulice byla posetá skleněnými střepy, kam až oko dohlédlo. Tlaková vlna vytloukla všechna okna v okruhu alespoň třiceti metrů. V tvářích některých lidí viděl Stefan krev; skleněné střepiny musely jako malé nebezpečné střely vletět dovnitř do bytů. Skoro zoufale doufal, že si exploze nevyžádala ještě další nevinné oběti.

Přinejmenším jeden mrtvý navíc byl jistý. Taxík, který předtím viděl Stefan z okna, se silou výbuchu napůl otočil kolem své osy a odletěl až na druhou stranu silnice. Všechna okna měl rozbitá a řidič ležel bez hnutí na volantu. Stefan nevěřil, že by explozi mohl přežít.

Někdo Stefana nešetrně odstrčil stranou. Stefan udělal rychlý krok, aby udržel rovnováhu, a polekaně a současně i velmi pozorně se rozhlédl. Z okolních domů proudilo stále víc lidí a v obou směrech byl úplně zastaven silniční provoz. Zácpa už se táhla až k další křižovatce. Pokud nepřijedou

hasiči během nejbližších dvou nebo tří minut, pravděpodobně beznadějně uvíznou.

A jako by je tou myšlenkou Stefan přivolal, objevil se v tu chvíli na opačné straně ulice blikající modrý majáček. Stefan sice neslyšel žádnou sirénu, ale protože vůz přes hlavy davu neviděl, byl si téměř jistý, že to je policejní auto.

Asi vteřinu stál s vytřeštěnýma očima a naprosto nechápavým výrazem v obličeji a v duchu se ptal, jak jen mohl být tak slepý. Od okamžiku výbuchu do chvíle, kdy zahlédl policejní auto, vůbec nepochopil, co se tu opravdu stalo.

Zato teď ho to pochopení zastihlo o to rychleji a s přímo výbušnou intenzitou, jako by někde uvnitř něho explodovala druhá, jen o málo slabší bomba. Ruce se mu roztřásly. Srdce se divoce rozbušilo. Dech se mu najednou zrychlil, jako by běžel celé kilometry.

BMW nevybuchlo jen tak.

Někdo ho vyhodil do vzduchu, protože chtěl zabít jeho!

A ten někdo je možná pořád ještě někde tady…

První Stefanův impulz byl otočit se a rozběhnout se k policejnímu vozu, který mezitím už beznadějně uvázl v dál narůstající lidské tlačenici. Ale tento impulz mu nevydržel dost dlouho, aby se jen stačil obrátit určeným směrem. Pokud jsou muži, kteří položili pod BMW bombu ještě tady – a cosi mu se stoprocentní jistotou našeptávalo, že ano – pak budou bezpochyby pozorně sledovat právě policejní auto. A jen pouhá přítomnost policistů mu ochranu nezajistí. Už jednou se přece pokusili zabít ho na otevřené ulici. Umístili bombu do vozu, který pak vybuchl uprostřed města, a Stefan by vsadil ruku na to, že ani na okamžik neuvažovali o tom, kolik přitom zabijí nevinných. Ani na vteřinu by neváhali odstřelit ho cestou k policejnímu autu. Nebo dokonce i potom, co by už seděl vevnitř.

Všechny tyto úvahy prolétly Stefanovi hlavou během jediné vteřiny; rychleji, než se mohl pohnout, a tedy udělat chybu. Možná mu to zachránilo život; pokud byli oni – ať už byli kdokoli – ještě nablízku, pak docela jistě. Stefan se opatrně

protáhl o dva kroky nazpět davem, nad kterým se ještě deset vteřin předtím pohoršoval; nyní byl snad jeho jedinou šancí. Neodvažoval se vrátit do domu. Pokud už ti atentátníci vědí, že je ještě naživu, pak ho budou ze všeho nejdřív hledat právě tam. Domnělá bezpečnost jeho bytu se nyní stejně jako Robertovo BMW rozletěla na kusy.

Nenápadně se rozhlédl. Řidič policejního auta mezitím zacouval až na protější chodník, avšak pohyboval se jen krokem. Většina čumilů prostě jen postávala kolem, diskutovali, překřikovali se nebo s prudkou gestikulací ukazovali na hořící vraky obou aut, ale několik málo se jich taky pokoušelo pomáhat: dva nebo tři srdnatí muži se vyzbrojili ručními hasicími přístroji a pokoušeli se alespoň zabránit ohni, aby se dál nerozšiřoval, zatímco jen pár kroků od Stefana jeden mladý muž nějakým hadrem tloukl do pneumatiky, na kterou stříkl hořící benzín. Stefan sotva znal některé z tváří, na které hleděl. Poprvé litoval, že nepěstoval trochu víc kontakty se sousedy. Někteří lidé, jejichž tváře mu byly neznámé, mohli přesto bydlet ve stejném domě jako on. Nebo pocházet z opačného konce Evropy a pod kabátem schovávat odjištěný samopal.

Pokoušel se v davu objevit nějaký nápadný obličej. Tmavé vlasy. Jihoslovanské rysy. Anebo rudě žhnoucí V jako Vrah na čele? Nebo T jako Terorista?

Stefan uznal, jak je to nesmyslné. Jestli jsou ti chlapi opravdu ještě tady, pak si jich všimne, až mu vrazí nůž mezi žebra nebo praženou hlavu kulí. Musí pryč odsud. A co možná nejrychleji.

Ustoupil další dva kroky stranou a co nejnenápadněji se snažil dostat zpět k domu. Ale pro jistotu nevstoupil dovnitř, nýbrž nechal se zcela vědomě kus cesty nést davem, až byl jen pár kroků od konce bloku. Ještě pět nebo šest kroků: celá věčnost, pokud některý z atentátníků pozoruje ulici nebo se třeba jen náhodou zadívá směrem k němu. Přesto odolával pokušení rozběhnout se, neboť tím by zaručeně vzbudil pozornost. Namísto toho urazil zbytek vzdálenosti rychlým

krokem a pak zabočil za roh, aniž by se jen ohlédl. Srdce mu divoce bušilo. Byl velmi nervózní a ona nezvyklá odvaha, která mu už párkrát byla tak užitečná, se najednou ne a ne vrátit.

Ruka mu vklouzla do kapsy a krátkou, nicméně velmi nepříjemnou chvíli marně hledal, až nakonec přece jen našel svazek klíčů. Stále ještě se neodvažoval běžet, a tak aspoň šel co nejrychleji, aniž by se rozběhl; tento způsob chůze ho však stál skoro právě tolik sil, jako kdyby skutečně běžel. Když došel ke svému volkswagenu, který měl zaparkovaný sotva dvě stě metrů od domu, skoro nemohl popadnout dech. Ruce se mu třásly tak silně, že teprve napodruhé se trefil klíčem do zámku a mohl otevřít dveře. Nastoupil, zabouchl za sebou dveře a zajistil, než zastrčil klíček do zapalování a ulehčeně si oddechl.

Rozhodně ještě nebyl v bezpečí, ale aspoň mu momentálně nehrozilo žádné bezprostřední nebezpečí. Ulice před ním byla jako vymetená. Těch pár chodců, které viděl, se pohybovalo výhradně opačným směrem. Dobře tak. Aspoň se ještě zvětší zástup a jeho pronásledovatelům to ještě ztíží konečně pochopit, že on tam už není. Aspoň má dost času, aby zmizel.

Stefan otočil klíčkem v zapalovaní. Motor naskočil až na čtvrtý pokus a Stefan si ještě víc než kdy jindy uvědomoval, jak motor běží nepravidelně. Kromě toho byl odporně cítit benzínem. Hned taky pochopil, že to není jeho stařičký golf, co se změnilo. Ty dva dny, co používal Robertova bavoráka, ho poznamenaly. Zjevně na nic si člověk nezvyká tak rychle jako na luxus.

Opatrně vyjel z parkovacího místa na úzkou silnici a pak ještě několikrát nahodile odbočil doprava a doleva, až si byl jist, že ho nikdo nepronásleduje. Pravděpodobně byl takový manévr zbytečný. Už jen fakt, že tu ještě sedí v autě a je naživu, dokazoval, že muži, kteří položili bombu pod Robertův vůz, ho neviděli. Ale cítil se podstatně bezpečněji, když to udělal.

Stefan se podíval na hodinky a se skutečným překvapením

zjistil, že od exploze neuplynulo ani pět minut. Měl tedy víc než dost času, aby zajel na letiště a Roberta osobně přivítal.

Přesto při nejbližší příležitosti zabočil opačným směrem. Setkání s Robertem má čas. Mnohem důležitější je teď zajet na kliniku a zkontrolovat Rebeku. Stefan se stále ještě definitivně nerozhodl, ale z osmdesáti procent byl už odhodlán ji ještě dnes v noci odvézt z nemocnice. Samozřejmě že ne domů, nýbrž na nějaké místo, které bude podstatně jistější než klinika, kam si každý může přijít, kdy chce a jak chce. Potřebují bezpečný úkryt a samozřejmě budou potřebovat taky nějakého lékaře, který je alespoň právě tak mlčenlivý, jako má pro strach uděláno. Ale tím si zřejmě vůbec nemusí lámat hlavu. Robert ho pravděpodobně samou radostí obejme, až ho poprosí, aby své peníze a ty své zatracené styky konečně taky použil k něčemu užitečnému.

Na semaforu zelenou vystřídala žlutá, vzápětí červená. Stefan zastavil, naprosto automaticky se podíval do zpětného zrcátka a stačil právě tak ještě zaregistrovat, jak za ním jeden vůz vybočil z řady a zastavil vedle něho.

Ale nebyla to honda, a muž, který právě stáhl okénko a dal Stefanovi posunkem najevo, aby udělal totéž, na něj rozhodně nenamířil samopal. To ovšem nikterak nemuselo znamenat, že by toto setkání muselo jen proto skončit méně nepříjemně: vůz ve vedlejším jízdním pruhu měl zelenobílý lak a modrý majáček na střeše. Stefanovi strnuly ruce natolik, že se mu sotva podařilo uchopit kličku a stáhnout okýnko.

„Dobrý večer, strážmistře," řekl. Sakra, je to vůbec správná hodnost? Nevěděl. Jeho hlas zněl nervózně. Byl nervózní.

„Dobrý večer," odpověděl policista. Měl kulatý obličej, byl podstatně starší než Stefan a vyzařovala z něj jakási bytostná dobrotivost, ale taky síla. Oči měl usměvavé, ale to mu nikterak nebránilo, aby si Stefana a pravděpodobně i ostatní vnitřek jeho vozu nezměřil rutinním pohledem.

„Spěcháte moc?" zeptal se.

„Jel jsem příliš rychle?" zeptal se Stefan polekaně. Opravdu si byl jistý, že nejel příliš rychle. Už jen proto, že ta jeho

chromá kára potřebovala na to, aby překročila padesátku, vzdálenost podstatně delší, než byla ta od jednoho semaforu k druhému.

„Ne," odpověděl policista. „Ale jestli chcete dojet živý, pak byste si měl možná zapnout světla."

Stefan se zaraženě podíval na přístrojovou desku. Skutečně vyjel, aniž by zapnul světla; další důkaz toho, jak byl nervózní. Navíc ještě byla nezvykle jasná noc.

Rychle to napravil, pokusil se vynutit co možná nejrozpačitější výraz a vděčně kývl na policistu.

„Děkuji. A omlouvám se."

Muž přikývl, dvěma prsty si cvrnknul do štítku čepice, kterou ovšem ve skutečnosti vůbec neměl, a znovu vytáhl okno. Na semaforu znovu naskočila žlutá a hlídkový vůz se rozjel, aniž by počkal na zelenou.

Stefan si v duchu oddechl. Pokud by mu policista chtěl zkontrolovat doklady, dostal by se do skutečně nepříjemné situace. Jeho peněženka se nacházela v kapse bundy, která stále ještě ležela v jeho bytě na gauči, a riziko ověřování identity si nemohl dovolit. Bylo sice nepravděpodobné, že by někdo výbuch BMW spojoval s ním – ale v poslední době se mu už přihodilo tolik věcí, které byly tak nepravděpodobné…

Zatímco jel opatrně dál, znovu ho napadlo, jak je noc nezvykle jasná. Na obloze nebylo vidět jediný mráček a měsíc, třebaže ho nebylo ani půl, zářil jako reflektor, takže bylo vidět jen o něco málo hůř než ve dne. Žádný div, že zapomněl rozsvítit světla!

Ke klinice to už neměl daleko. Stefan si úzkostlivě dával pozor, aby dodržoval všechny dopravní předpisy a stále zůstával ještě trošku pod povolenou rychlostí – ovšem ne zase tolik, aby byl nápadný. Přesto potřeboval ještě skoro deset minut, než dorazil do nemocnice.

Nezajel s vozem do podzemní garáže, nýbrž přímo před hlavní vchod. Garáž by znamenala nejen tmu, ale taky tisíc dobrých příležitostí pro nějakou zákeřnou akci, navíc ve Stefanovi probouzela momentálně i spoustu nepříjemných

vzpomínek. Pravděpodobně už nikdy nebude moci zajet do nějakého parkovacího domu, aniž by si nevzpomněl na tento den.

Nehledě na to měl ještě jeden dobrý důvod, proč odstavit auto právě tady: dost možná bude muset kliniku opustit velmi rychle. Lékaři nebudou nijak zvlášť nadšeni, když jim unese pacientku, uprostřed noci a bez udání důvodů. Dorn ostatně taky ne. A Rebeka zřejmě ze všech nejmíň. Možná ho bude dokonce podezírat, že si všechno jen vymyslel, aby ji dostal z blízkosti dítěte.

Stefan Mewes proti zbytku světa, pomyslel si ironicky. A přitom to pořádně vlastně ani ještě nezačalo! Stále ještě přesně nevěděl, kdo jsou ti muži, kteří ho chtějí zabít! A proč, o tom už neměl ani ponětí.

Zaparkoval vůz tak, aby stál přímo uprostřed jasně osvětleného místa před skleněnou čelní stěnou a co možná nejpevnějším krokem vešel do nemocnice. Nebyl tu jediný návštěvník. Přesto jedna z obou sester u příjmu při jeho příchodu vstala a podívala se na něho způsobem, který mu znemožnil dělat, jako by si jí nevšiml. Než mohl cokoli říct, začala sama ostrým tónem:

„Tam nemůžete parkovat."

„Zdržím se jen deset minut," odpověděl Stefan, „možná ještě míň."

„Na tom nesejde," trvala na svém. „To auto musí odtud. Jestli s ním neodjedete, musím nechat zavolat odtahovou službu."

Tolik řekla. Ale její hlas cosi v jejích očích Stefanovi prozradily ještě víc: byla nervózní. Jeho domněle nestydaté chování ji víc vylekalo než rozčililo, její hlas postrádal jakoukoli autoritativnost, naopak byly v něm známky nejistoty.

„V tom vám nemohu bránit," odpověděl klidně. „Ale obávám se, že než odtahový vůz přijede, budu už dávno pryč."

Jediný pohled do jejích očí mu prozradil, že vyhrál. Sestra na něho hleděla skutečně šokovaně, ale věděl taky, že

odtahovou službu nezavolá, protože má strach, že by mohl mít pravdu a ona by pak jen měla spoustu problémů, kdyby zavolala odtahovou službu a po jejím příjezdu tady už žádné auto nebylo. A taky měla strach z něho. Ne z něho osobně, ale z lidí jako on. Stefan sice nevěděl přesně kdy, ale náhle mu došlo, že během posledních dvou dní začal kopat jinou ligu. Ani nevěděl, jestli by ho to mělo těšit.

Vlastně jen aby uklidnil sám sebe, dodal ještě s náznakem úsměvu: „Opravdu budu za chvíli zpátky. Musím jen něco vyřídit, to je vše."

Nedopřál jí už příležitost, aby něco namítla a rychlým krokem zamířil k výtahům. Dvě ze tří kabin stály v přízemí. Stefan rychle vstoupil do menší z nich, stiskl knoflík do Becina poschodí a netrpělivě čekal, až se dveře zavřou.

Při pohledu do zrcadla na stěně kabiny se však zděsil.

Viděl tam svůj vlastní obličej, ale na chvíli měl pocit, jako by za důvěrně známými rysy zahlédl ještě něco jiného, naprosto cizího, divokého, co nebylo sice jednoznačně vidět, nicméně bylo to tu. Něco, co…

Stefan zavřel oči, v duchu pomalu napočítal do tří, a když znovu zvedl víčka, ta nestvůra už v zrcadle nebyla. Samozřejmě tam nebyla nikdy. Byl nervózní. Jeho nervy si s ním začínaly ošklivě pohrávat, a po tom všem, co měl za sebou, nebylo divu.

Stefan se sám na sebe do zrcadla přihlouple zašklebil a obrátil se, když kabina výtahu s jemným trhnutím zastavila a dveře se otevřely. Raději by si měl začít v duchu sumírovat, co řekne Rebece.

Vstoupil na oddělení, zamířil přímo k Rebečině pokoji a právě chtěl sáhnout po klice, když tu se dveře otevřely a vyšla sestra Marion. V levé ruce držela podnos s léky a čerstvě nataženou injekcí a jediný pohled do její tváře Stefanovi napověděl, že každý další pohled do pokoje je zbytečný.

„Už zase?" zeptal se Stefan, aniž by pozdravil.

Sestra Marion si vzdychla. Nehleděla už ani zpoloviny tak rozzlobeně, ani ne tak pobaveně jako včera. V jejím pohledu

byla spíš jakási rezignující starost.

„Byla jsem tu před půl hodinou," odpověděla. „Hned nato mi musela vyklouznout. Ani jsem si toho nevšimla."

„Vážně si už o tom se ženou promluvím," řekl Stefan, ale sestra Marion jen zavrtěla hlavou.

„Obávám se, že to stejně nebude nic platné," řekla. „Už mě to ale pomalu začíná doopravdy štvát, víte? Nehledě už na to, že se vaše paní chová nezodpovědně. Vůči sobě samé."

Zavřela za sebou dveře, zamračeně se podívala na podnos ve své ruce a pak se obrátila opačným směrem. „Nejlíp, když se hned rozběhnu na dětské oddělení a přivedu ji zpátky. Než si někdo něčeho všimne. Profesor mi utrhne hlavu, že vaše paní je už zase na cestách."

„Když dovolíte, udělám to sám," řekl Stefan.

„Co? Utrhnete mi hlavu?"

Stefan se usmál. „Ne. Přivezu ji zpět. Nikdo se nic nedozví, to vám slibuji."

Sestra na chvíli znejistěla. Pak přikývla. „Dobrá. Zavolám tam a dám jim vědět, že přijdete. Znám sestru, která tam má noční. Je mi dlužna nějakou laskavost. Pojďte."

Rychlým krokem došla do pokoje sester, položila podnos a vyťukala na telefonu čtyřmístné číslo. Zatímco naslouchala vyzváněcí tón, sáhla druhou rukou do kapsy pláště a vytáhla svazek klíčů. „Použijte naši tajnou chodbu," řekla. „Snad vás nikdo neuvidí. Víte ještě, ano?"

„Ten sklep?" Stefan si vzal klíče a ušklíbl se. „To se hodí. Aspoň nikdo neuslyší její křik, až ji trochu pomučím, aby ji přešly roupy."

Sestra zůstala vážná. „Ani ji nemůžete mučit tak, jak mučí sebe samu," odpověděla. „Vaše paní ničí každý pokrok, kterého se v léčení dosáhne jen proto, že se nešetří." Svraštila čelo, sklonila ruku se sluchátkem a zamyšleně se na něho podívala. „To je divné – nikdo to tam nebere."

„Třeba mají plné ruce práce s chytáním mé ženy," usoudil Stefan. „Pospíším si. Čestné slovo."

Necítil se moc dobře, když to říkal. K Rebece si skutečně

pospíší, ale ne aby ji přivezl zpátky. Zítra ráno bude muset sestra Marion vysvětlovat spoustu věcí. Ale předsevzal si, že se postará, aby z toho neměla žádné problémy.

Stefan zastrčil svazek klíčů do kapsy, vyšel z pokoje sester, otočil se k výtahům a právě ještě stihl zahlédnout, jak v jednom z nich zmizela útlá, nepříliš úhledně oblečená dívčí postava s divokou hřívou černých vlasů po ramena. Její obličej nezahlédl.

Stefan asi vteřinu stál, jako by do něj uhodil hrom, ale pak se rozběhl a běžel k výtahu, co mohl nejrychleji. Dveře kabiny se už zavíraly. Předtím, když čekal dole ve vstupní hale, mu připadalo, že se dveře zavírají hlemýždí rychlostí; nyní mu jejich tempo připadalo strašně rychlé. Věděl, že to nestihne.

„Hej!“ vykřikl. „Počkejte!“

Nedostal žádnou odpověď, nasadil k téměř zoufalému konečnému spurtu a k výtahu doběhl právě ve chvíli, kdy dveře přímo před ním zaklaply s prudkostí pasti na medvědy sotva desetinu vteřiny předtím, než mohl alespoň pohledem proniknout do kabiny.

„Sakra!“ Stefan vztekle udeřil dlaní do dveří výtahu. Tichou nemocniční chodbou se to rozlehlo jak rána z pistole, ale Stefan se přesto vší silou musel udržet, aby ještě jednou neudeřil zaťatou pěstí. Jeho zklamání přešlo ve vztek tak prudce a nečekaně, že několik vteřin byl proti tomu naprosto bezmocný. Slyšel, jak se dal výtah do pohybu a jen ten zvuk ho znovu naplnil takovou zlostí, jako by to byl výsměch.

Vzápětí se však stejně rychle, jak přišel, zase rozplynul. Zůstal jen pocit prázdnoty, která se jen pomalu zaplňovala nejprve zmatkem, pak zděšením.

Rychle odstoupil na krok od výtahu a rozhlédl se. Několik metrů od něho se otevřely jedny dveře, vyhlédl z nich nějaký mladík v nemocničním oblečení a tázavě, ale současně i vyčítavě se na Stefana díval. Stefan měl pocit, že už začíná mít s podobnými situacemi jistou zkušenost.

„To je v pořádku. Spletl jsem se. Omlouvám se.“ Stefan dál nereagoval na zřízencův vyzývavý pohled, rozpačitě zvedl

ruce, rychle přistoupil k sousednímu výtahu a stiskl přivolávací knoflík. Zaslechl, jak se kabina dala do pohybu jen o patro níž. Mladý muž stále ještě neříkal nic, ale ani se nevrátil zpět a bez hnutí stál, dokud výtah nepřijel a Stefan do něj nenastoupil.

Těch deset minut, o kterých Stefan předtím u příjmu mluvil, muselo už dávno uplynout, když v přízemí dětského oddělení vystoupil ze sklepa a došel k výtahu. Oddychl si, když v příjmu nikdo nebyl a on si aspoň nemusel vymýšlet žádné důvěryhodné vysvětlení pro svůj nezvyklý příchod a ztrácet další čas.

Čas byl v tuto chvíli nejdůležitější faktor.

Víc než na sto procent byl nyní už přesvědčen, že předtím skutečně viděl do výtahu nastupovat Sonju – ale nemohl si být vůbec jist, že to byla ona. Ovšem při současném stavu věcí musel počítat s nejhorším a ne s nejpravděpodobnějším; totiž s tím, že Sonja a oba její příšerní bratři ho navzdory vší jeho opatrnosti sledovali až sem a Sonja vyslechla jeho rozmluvu se sestrou Marion a nyní věděla, kde Rebeku hledat. A taky dítě.

Přesto měl na své straně nezadatelnou výhodu: dostal se sem nejkratší možnou cestou. Dokonce i kdyby Sonja utíkala, potřebovala by mnohem delší dobu, aby se dostala na dětské oddělení. A zřejmě jí taky bude ještě nějaký čas trvat, než ty dvě najde. Areál nemocnice měl velikost menší vesnice a byl uspořádán způsobem pro nezasvěceného naprosto neprůhledným. A jestli bude mít štěstí – jestli aspoň teď v noci bude mít konečně jednou štěstí – pak je místo za pultem prázdné ne proto, že si službu konající sestra právě odskočila na záchod nebo uvařit kávu, nýbrž proto, že je oddělení dávno zavřené a dveře jsou pro návštěvníky zamčené. Stefan nepochyboval o tom, že by se Sonja přesto nějak dokázala dostat dovnitř. Ale i to jí bude nějakou dobu trvat. Deset minut je právě tolik, kolik potřebuje, aby vyzvedl Rebeku a v případě nutnosti i Evu a zmizel s nimi stejnou cestou, jako sem přišel.

Tedy pokud tady teď nebude deset minut stát a čekat na výtah. Stefan už potřetí nebo počtvrté stiskl přivolávací

knoflík, ale nic se nestalo. Zelená šipka nade dveřmi se nerozsvítila a ani nic neslyšel. Stefan zkusil štěstí postupně u všech výtahů, ovšem se stejným výsledkem. Výtahy pro návštěvníky byly asi vypnuté, poté co skončily návštěvní hodiny a všichni, kdo sem nepatří, opustili budovu.

O to lépe, pomyslel si. I kdyby se tady Sonja a její bratři objevili – nemohou vědět, na kterém oddělení Eva je. A než budovu prohledají patro po patře, bude už on s Rebekou na druhém konci města, na cestě do Robertovy vily.

Stefan ještě jednou pro jistotu vyhlédl skrz skleněné dveře ven – po Sonji a jejích bratrech ani památky, nezahlédl ani žádné muže se samopaly, nebyl tam ani nikdo, kdo by na něho mířil raketami středního doletu. Pak zamířil ke schodišti a pustil se do obtížného výstupu do pátého patra.

Také zde bylo skoro nepřirozené ticho. Pravděpodobně bylo normální, alespoň v tuto dobu a v dnešních časech, kdy stoupání po schodech je pro většinu lidí spíš exkluzivní sport. Momentálně ho to ale naplňovalo skoro fyzickou nevolností. Ticho – každé takovéto úplné ticho – mu už vůbec nepřipadalo jako přirozené, nýbrž jako nebezpečí. Ticho znamená nepřítomnost života; nebo přítomnost nepřítele, který se umí plížit naprosto neslyšně…

Rozhodně to nebylo poprvé, co se Stefan divil svým vlastním myšlenkám. Ale vzdal to, aby si nad jejich původem lámal hlavu. Možná ono bezprostřední, brutální ohrožení jeho života, které začalo ve Vlčím srdci, v něm probudilo něco, co navzdory všemu opačnému přesvědčení v něm vždycky bylo. Snad je to vůbec v každém člověku. Přes všechen pacifismus, etiku a morálku – možná je jen třeba se pohroužit dostatečně hluboko do každého člověka, a objeví se zvíře, bestie, která se ani za mák nestará o deset tisíc let civilizace a nekompromisně bojuje o přežití.

Ale to nebyl jediný důvod jeho zvláštní nálady, která se ho zmocňovala víc a víc s každým dalším schodem.

Tím byla tato budova sama.

To poznání přišlo dodatečně, s desetiminutovým

zpožděním, ale s náhlou, nepochybnou jistotou. Nemocnice pro něj byly vždy – nehledě na obvyklou nechuť, kterou k nim jistě cítí každý – místa, se kterými si spojoval vesměs pozitivní asociace: pomoc, naděje, zdraví. Toto však byl pravý opak. Tato budova nebyla už žádným hnízdem důvěry, nýbrž dům utrpení, místo, na kterém se nahromadily veškeré nemoci a bolesti, kde bylo jen utrpení, beznaděje a umírání. Páchlo to tu smrtí. Cítil všechnu tu bolest a zoufalství, které tyto zdi viděly. Zatímco stoupal poschodí za poschodím vzhůru, měl pocit, jako by skutečně cítil všechny ty nemoci a rány, které se nacházely v pokojích za touto zdí: lepkavý zápach hniloby, rozkladu a smrti, ve kterém nebylo kapky naděje.

Stefan s obrovským úsilím setřásl ze sebe tuto myšlenku. To nebylo jen jeho nervozitou. Už nějaký čas v něm byla citlivost nejen pro pocity jednotlivých lidí, nýbrž i pro všeobecné nálady. Snad ještě jednou využije Robertovy velkorysosti a bude si muset zajít k nějakému cvokaři.

Ale taky nad tím si bude moct lámat hlavu později. Přidal do kroku, ale na posledních schodech se zase vrátil k volnější chůzi; nemělo smysl přijít o deset vteřin dřív a pak potřebovat pět minut, než popadne dech, aby byl vůbec schopen mluvit.

Před dveřmi do pátého patra se zastavil, přinutil se zhluboka nadechnout a zaposlouchal se. Nic. Za dveřmi s rýhovaným mléčným sklem se svítilo, ale nebylo slyšet sebeslabší zvuk. Celá klinika zjevně upadla do kolektivního hlubokého spánku – přitom ještě nebylo v podstatě tak moc pozdě. Vlastně by tady ještě měl vládnout téměř normální provoz. Bylo tu však naprosté ticho.

Stefan pomalu stiskl kliku, pootevřel dveře na šířku prstu a nahlédl dovnitř. Chodba byla jasně osvětlena, ale prázdná. Zahlédl dveře jednoho výtahu. Byly otevřené.

Opatrně otevřel dveře ze schodiště dokořán, vyšel na chodbu a pro jistotu se rozhlédl doprava a doleva. Chodba byla jako po vymření, ale cítil, že tu něco nesedí. Nejen ty jedny, ale všechny tři dveře od výtahů byly otevřené. Někdo malými náplastmi zalepil světelné senzory.

Lehká nevolnost, kterou Stefan stále ještě cítil, se okamžitě změnila ve znepokojení. Někdo sem přišel a zablokoval všechny výtahy, a to jistě ne proto, aby ušetřil domovníkovi práci s vyháněním opozdilých návštěvníků.

Stefan sundal náplast z jedněch ze tří dveří. Jinak se nemohl připravit na rychlý ústup.

Pořád ovšem ještě měl v hlavě ten mučivý hlas, který patřil zbabělci Stefanovi, ne tomu tvoru z druhé strany přízračných otáčecích dveří, a tento hlas se ho tiše, ale vytrvale snažil přesvědčit, že to, co dělá, je čiré šílenství: neměl sebemenší důvod si ještě nalhávat, že se tady stalo něco nekalého. Namísto aby si hrál na hrdinu, by měl najít nejbližší telefon – a sice nejbližší telefon na jiném patře! – a zavolat policii.

Namísto toho zamířil k oddělení intenzivní péče, pomalu zatlačil rukou do dveří a bez nějak zvláštního překvapení zjistil, že nejsou zavřené. Možná nikdy nebývají, když je po návštěvních hodinách. Pravděpodobnější však bylo, že nebyl jediný, kdo se zajišťoval pro rychlý ústup…

Stefan opatrně dveře otevřel.

Vtom v něm doslova explodoval pocit hrozícího nebezpečí. Ve vzduchu byly cítit krev, násilí a smrt a předtucha spáchaného násilí v něm na okamžik narostla tak prudce, až se zapotácel a ustoupil o půl kroku zpět. To, co cítil, nebyla krev, která se natahuje do injekčních stříkaček a uchovává v malých plastikových lahvičkách, nýbrž teplá, pulzující, tekoucí krev. Prolitá v aktu zběsilého násilí. Nebylo tu úplné ticho – kdesi kňouralo dítě, takové to typické kojenecké kňourání, které děti vydávají jen v prvních dnech svého života a pak už ne; slyšel pípání elektronických přístrojů, pravidelné cvakání relé a nějaký šum, který teprve po pár vteřinách rozeznal jako statický šum rádiového přijímače nebo televizoru, běžícího bez zapojené antény.

Stefan se opatrně drobnými krůčky sunul po chodbě. Pach krve byl stále intenzivnější a Stefan věděl, co ho čeká ještě dřív, než otevřel dveře a nahlédl do místnůstky pro sestry. Na podlaze mezi stolem a dveřmi ležel na břichu někdo v bílém

plášti. Půl zátylku měl pryč, ale Stefan přesto podle šedivých vlasů, slepených krví, a podle postavy poznal, že jde o profesora Wahlberga. Zjevně mu někdo z bezprostřední blízkosti vystřelil do obličeje. Část z toho, co z jeho hlavy a jejího obsahu chybělo, bylo nalepeno na zdi. Druhé nehybné tělo na druhém konci místnosti. Leželo na zádech, ale Stefan přesto nemohl poznat, kdo to je. Mrtvole chyběl obličej úplně. Stefan v duchu doufal, že to není sestra Danuta.

Potlačil směs žaludeční nevolnosti a odporu, který mu stoupal do krku, dlouhým krokem překročil Wahlbergovu mrtvolu a přibližoval se k psacímu stolu. Třesoucími se prsty zvedl telefon a tři nebo čtyři vteřiny čekal marně na volný tón. Napadlo ho, že se musí volat přes nulu, nebo něco podobného. Zkusil to, ale ani teď se nedočkal žádného výsledku a další tři nebo čtyři vteřiny ztratil zmateným mačkáním různých tlačítek, než mu konečně došlo, že drží v ruce nepoužitelné sluchátko: někdo vytrhl kabel.

Možná někdo, kdo je pořád ještě tady.

Někdo, kdo možná právě teď stojí za ním a čeká, až se k němu obrátí, aby mu vystřelil do obličeje…

Samozřejmě, že za ním nikdo není. Hororové výjevy, jimiž ho děsila jeho fantazie, neměly šťávu. Prostě cítil, že za ním nikdo není. Oddělení nebylo sice úplně bez života, avšak Stefan necítil žádnou agresivnost.

Přesto měl veškeré nervy a smysly napjaté k prasknutí, když vycházel ze sesterského pokoje a přibližoval se k pokoji na konci chodby. Napjatě naslouchal. Veškeré zvuky, které slyšel už předtím, byly stále ještě tady a navíc ještě další tiché zvuky, které by si normálně nikdy neuvědomoval, a přesto současně jako by na všechny tyto zvuky padalo zvláštní ticho; jako by měl náhle ve vědomí nějaký filtr, kterým procházely veškeré smyslové vjemy. Tady došlo k násilí, ale v tuto chvíli tu žádné bezprostřední nebezpečí nehrozilo.

Prošel kolem dveří lékařského pokoje, chvíli zaváhal a pak šel dál. Tam by stejně taky nenašel žádný fungující telefon. Pravděpodobně na celém oddělení ne.

Když se zastavil přede dveřmi Evina pokoje, pach krve zesílil skoro k nesnesitelnosti. Stefan zvedl třesoucí se ruku, otevřel dveře a zavřel oči na půl vteřiny, kterou potřeboval, aby překročil práh.

Ne, že by to něco pomohlo.

Co neviděl očima, to mu zprostředkovaly ostatní smysly, jejichž nepřirozená bystrost byla náhle prokletím. Orgie násilí zřejmě v této místnosti vyvrcholily.

Otevřel oči a první, co uviděl, byl převrácený invalidní vozík. Kdyby je byl otevřel jen o zlomek vteřiny později, byl by o něj zakopl, neboť vozík ležel hned za dveřmi. Jedno kolo bylo zkřivené a skoro vytržené z osy, chromované části byly skvrnité a tmavé od zaschlé krve.

Pak uviděl Rebeku.

To nebyla ona. Nemohla to být ona, neboť ani postava, ani oblečení, ani barva, ani délka vlasů nesouhlasily, ale na malou chvíli, na zlomek okamžiku, který potřeboval, aby přeskočil převržený vozík a dostal se do místnosti za skleněnou přepážkou, byl přesto stoprocentně přesvědčen o tom, že postava, ležící za dveřmi obličejem dolů ve velké kaluži krve, je Rebeka, že to musí být ona, prostě jen proto, že by to bylo bývalo to nejhorší, co mu mohl osud připravit, a protože se mu zdálo, že se během posledních pár dní proti němu osud spikl, aby ještě překonal vše, čeho se obával.

A přece to nebyla Rebeka, nýbrž sestra Danuta. Ta nebyla střelená do obličeje. Zato jí někdo rozerval hrdlo. Když Stefan převrátil mrtvolu na záda, pohybovala se jí hlava tak bezvládně tam a zpět, že na půl vteřiny vážně počítal s tím, že jí upadne a jako míč se odkutálí pod nejbližší skříň. Rána byla tak hluboká, že rudým masem prosvítaly bílé obratle. Soudě podle velké kaluže krve a těžce nasáklých, zrudlých šatů, ztratila veškerou krev, která vůbec kdy byla v jejím těle. Její hrdlo nebylo prostě jen rozervané. Kus krku, velký jako pěst, prostě zmizel.

Alespoň to bylo rychlé, pomyslel si Stefan otupěle. Výraz v Danutiných zlomených očích byl příšerný, ale nevyjadřoval

velké utrpení. Dokonce i kdyby hned nezemřela a byla zardoušena, šok byl zaručeně tak silný, že necítila žádnou bolest.

Rozechvěle se napřímil. Ruce měl celé od krve, jejíž pach ho téměř připravoval o rozum. S odporem si otřel prsty o kalhoty, zatímco se rozhlížel po malé, docela zpustošené místnosti.

Sestra Danuta tu nebyla jediná mrtvá. Pod oknem leželo zkroucené tělo tmavovlasého muže ve světlém obleku, bílé košili a kravatě. Jedno ze skel slunečních brýlí bylo rozbité a za ním mokvala temně rudá díra. Stefan předpokládal, že to bude muž, kterého White poslal Rebece na ochranu, neboť v pravé ruce svíral pistoli.

A konečně třetí muž v místnosti měl na sobě obnošené chatrné oblečení – hrubé kordové kalhoty, jaké viděl Stefan naposledy nejméně před deseti nebo dvanácti lety, lacinou, bílou nylonovou košili a k tomu naprosto nevhodné šněrovací vysoké boty. Taky vedle něho ležela pistole; poněkud exoticky vypadající exemplář, který díky přišroubovanému příliš velkému tlumiči vypadal ještě cizokrajněji a bizarněji. Tlumič alespoň vysvětloval, proč nikdo neslyšel výstřely, kterými byli zabiti Wahlberg a ostatní. Ovšem neposkytovalo to odpověď na nejpalčivější otázku, kterou si Stefan kladl: kde jsou Rebeka a dítě?

Evina postýlka byla převržená a rozbitá jako skoro všechno v místnosti. Stefan nevěděl, jak dlouho trval boj, ale muselo to být hrozné. Ať už sestru Danutu zabil kdokoli, nebo to bylo cokoli, místnost vypadala jako bojiště u Verdunu.

Stefan se sehnul k mrtvému, sáhl po jeho pistoli, ale pak zase stáhl ruku zpět. Měl určitý pocit – ne, věděl – že by potřeboval zbraň, ale tato pistole s tlumičem byla dlouhá jako malá puška a pravděpodobně taky tolik vážila. Krom toho si nebyl jistý, jestli by s ní uměl zacházet.

Namísto toho si vzal zbraň druhého mrtvého; úplně normální pistoli, jakou znal z tisícovek amerických kriminálních filmů. Přesvědčil se, že je zajištěná a přičichl k

ústí hlavně. Stefan neměl tušení, jak je cítit střelný prach, ale pistole nebyla cítit ničím, z čehož usoudil, že se z ní nestřílelo. Ten chudák ještě stačil zbraň vytáhnout, ale ne už použít.

Co se, pro všechno na světě, stalo?

Stefan si zastrčil pistoli za pas, ještě jednou se vrátil k druhému mrtvému, ze všech sil potlačil pocit hnusu a hrůzy, aby se ho dotkl a aspoň zběžně ho prohledal.

Výsledek byl víc než hubený: dva zásobníky do pistole, laciný zapalovač a balíček cigaret bez daňové známky. Stefan neobjevil žádné doklady, ani nic jiného, z čeho by mohl odhadnout totožnost mrtvého. Tato okolnost ho nepřekvapovala ani v nejmenším, ještě víc však přiživila jeho obavy; další důkaz toho, co už Stefan dávno věděl: muži, se kterými má co dělat, nejsou nějací příležitostní rváči, ale profesionálové.

Ale kdo zabil je?

Stefan prohledal také druhého mrtvého, ale výsledek byl jen zdánlivě bohatší. Kapsy tohoto muže nebyly tak pedantsky vyprázdněné jako u toho prvního. Obsahovaly spoustu drobných krámů, ze kterých se však stejně nedalo nic zjistit o jeho totožnosti. A vůbec už nic o tom, co udělali s Rebekou a dítětem.

Alespoň že jsou stále ještě naživu. Místnost páchla smrtí, ale dokázal tu smrt jednoznačně přiřadit. Patřila Danutě a oběma cizincům. Stefan už dávno vzdal, aby si pořád lámal hlavu otázkami, jak a proč to všechno vnímá a cítí, co to vlastně zaplavilo jeho vnímání. Prostě věděl, že tady zemřel ještě jeden člověk. Momentálně mu stačilo spokojit se s tímto věděním. Důležité bylo jenom najít Beci a dítě. Stefan neměl nejmenší potuchy jak, ale prostě důvěřoval svým nově získaným schopnostem. Jakou taky měl jinou možnost?

Ne že by opravdu počítal s nějakým úspěchem, spíš aby si jen sám sobě mohl říct, že zkusil všechno, došel k telefonu a zvedl sluchátko. Telefon byl hluchý jako všechny ostatní v budově. Nic jiného nečekal.

Když Stefan vycházel z pokoje, všiml si spousty drobných,

nepravidelných stop, vycházející z krvavé louže pod Danutiným nehybným tělem, pokračující do předsíně a dál pak doprava na chodbu. Byly rozmazané a neúplné, on taky nebyl žádný stopař, takže nedokázal určit, co je to za stopy. Ale docela jednoznačně nebyly lidské, nýbrž zvířecí.

Hluboko v něm – třebaže ani přibližně ne tak hluboko, jak by mu bylo milé – dřímalo vědění, jaká bytost tyto stopy zanechala, ale Stefan nebyl dosud ještě s to se s takovými myšlenkami vyrovnat. Rychle vyšel znovu na chodbu, odbočil doprava a vyšel z intenzívky.

U výtahů stála mladá žena v sesterském stejnokroji. Zjevně ještě na trik s náplastmi nepřišla, neboť vypadala velice naštvaně, ale taky trochu zmateně. Výraz jejího obličeje se však okamžitě změnil, když zaslechla zvuk dveří a obrátila se k Stefanovi.

„Co…?“ začala vyděšeně.

„Zmizte odsud!“ skočil jí Stefan do řeči. „Rychle! A zavolejte polici! Stala se tam vražda!“

Sestra na něho ještě chvíli zírala vytřeštěnýma očima, ale ani nepropadla hysterii, ani se bezhlavě nerozběhla pryč, nýbrž reagovala s úžasnou chladnokrevností: rychle, ale nikterak panicky, se otočila a dalšími dveřmi odešla na vedlejší oddělení.

„Zamkněte se!“ zavolal za ní Stefan. „A neotvírejte, než dorazí policie.“

Pochyboval sice, že se bude řídit jeho radou, ale na tom stejně nezáleželo. Potřeboval pár vteřin, aby zmizel, to bylo vše.

Stefan se zamyšleně rozhlížel po dlouhé, náhle zase zlověstně tiché chodbě. Jeho smysly stále ještě fungovaly s onou nepřirozenou ostrostí, to mu však momentálně stejně bylo k ničemu. Cítil, že Rebeka a děvče nejsou nablízku, jenže to taky bylo vše.

Na druhou stranu ovšem nebylo právě mnoho možností, jak se dostat z patra pryč. Výtahy byly zablokované, a kdyby Rebeka použila schodiště, musel by ji potkat. Možná se tu

někde schovala, ale to se k ní jaksi nehodilo. Beci neměla v povaze schovávat se a doufat se zatajeným dechem, že se už nic nestane. Musela být ještě nějaká další cesta, jak se z poschodí dostat.

Vpravo chodba končila dveřmi, za kterými předtím zmizela ta sestra. V opačném směru se chodba ostře zatáčela do kratší částí budovy, mající tvar písmene L. Hned za rohem objevil Stefan další, mnohem větší výtah. Dveře byly zavřené, ale když zmáčkl knoflík, rozsvítilo se vedle něj zelené světýlko, a on slyšel, jak se kabina hluboko pod ním dala do pohybu.

Uplynula jen chvilka, než výtah dorazil, ale ještě než se dveře otevřely úplně, věděl, že Rebeka s ním jela. Neměl o tom nejmenší pochyby. Ta velká, celá pochromovaná kabina byla natolik plná Rebečiny přítomnosti, že ji skoro až viděl. Beci byla zde, teprve před pár vteřinami; celá zpanikařená, na pokraji hysterie a bez nejmenšího tušení, jak se jí podařilo vyváznout z té pasti. A strachem bez sebe…

Kromě toho její vozík ležel hned za dveřmi.

Byl převrácený. Jedno z kol bylo zkřivené a na modrém umělohmotném potahu sedátka bylo několik tmavých, ohavně zaschlých skvrn, které Stefanovi nepříjemně připomínaly zaschlou krev. Nebyla to krev, to poznal hned svými nadpřirozenými smysly, ale přesto jen ta pouhá možnost ho šokovala natolik, že několik vteřin nebyl schopen hnout prstem, o kloudné myšlence už ani nemluvě. Pak se s tlumeným zaúpěním znovu vzpamatoval, doslova se vrhl do výtahu a dlaní udeřil do všech tlačítek.

Dveře se zavíraly s nervy drásající pomalostí, tentokrát mu to připadalo jako celá hodina, než se výtah dal do pohybu. O to rychleji se však Stefanovi hnaly hlavou divoké myšlenky. Stalo se tu cosi příšerného; nikoli na oddělení za zavřenými skleněnými dveřmi, nýbrž zde, v této kabině, a ne někomu jinému, nýbrž Rebece. Měla strach, absolutní, čistou smrtelnou úzkost, taky trpěla hroznými bolestmi. To a ještě mnohem víc, tisíce informací, které ani jednotlivě nezpracovával, se proti němu řítily v jediném zlomku vteřiny; a to takovou prudkostí,

že ho to div nepřipravilo o rozum.

Dveře výtahu se opět rozevřely a před Stefanem se nacházela další prázdná nemocniční chodba; protože stiskl všechny knoflíky, bude teď výtah zastavovat v každém patře.

Rebeka tu nebyla. Nikdy tu nebyla. Na kterém patře ji ucítí, tam vystoupí z výtahu. Nedokázal to sice vysvětlit, ale byl si jist, že se nesplete.

Výtah jel dál, zastavil na třetím patře, pak na druhém a prvním, aniž by Stefan cokoli ucítil. Stefan se ani nehnul. Zřejmě jediné, co mu zbývalo, bylo hodit veškeré logické myšlení a plánování přes palubu a zcela se svěřit tomuto naprosto novému světu instinktů a intuice, do kterého se dostal.

Výtah zastavil konečně v přízemí. Stefan zaslechl hlasy. Byly příliš daleko, než aby rozuměl, co říkají, a příliš klidné na to, že by jejich majitelé mohli mít ponětí o tom, co se stalo pět pater nad nimi. Rebeka ani tady z výtahu nevystoupila.

Stefanovi se myšlenky divoce hnaly mozkem. Zbývala jediná rozumná reakce: vyjít z kabiny a požádat prvního člověka, kterého potká, o pomoc. Policie musí být už na cestě.

Ale taky rozumné reakce patřily k věcem, které nechal kdesi daleko za sebou. Rebeka byla v nebezpečí, to bylo jediné, na čem záleželo. Cítil to – ne, věděl to. Ona někde zápasí o život, snad právě v tuto chvíli.

Odhodlaně zvedl ruku, stiskl knoflík sklepního patra a současně přistoupil ke dveřím tak těsně, jak to jen bylo možné, aby nenarušil světelný signál. A současně taky sáhl pod bundu a vytáhl pistoli, kterou vzal mrtvému. Až výtah zastaví příště a pokud bude někdo stát za dveřmi, chtěl být Stefan připraven.

A skutečně ve sklepě hned za dveřmi někdo byl, ale nevrhl se na Stefana a zřejmě ani nijak jinak ho nemohl ohrozit. Ležel totiž obličejem dolů v obrovské kaluži krve. Stefan ani nemusel vidět jeho hrdlo, aby věděl, jak asi vypadá.

Vyšel z výtahu, sevřel zbraň oběma rukama a rozhlédl se do všech stran. Byl tu jen on sám a ten mrtvý, ale současně i neuvěřitelná spousta pachů a jiných vjemů, které na Stefana

útočily ze všech stran. Aniž by dokázal vysvětlit proč, věděl, že tento muž zemřel prakticky beze strachu; snad ho jeho osud dostihl tak rychle, že ani neměl čas pocítit strach. Taky on držel v pravici zbraň, a když ji Stefan přezkoušel, bez jakéhokoli překvapení zjistil, že zjevně ani z ní se nestřílelo. Ať už byl ten příšerný zabiják, který tu řádil, kdokoli, zřejmě útočil nejen nemilosrdně a precizně, nýbrž i bleskurychle.

Ta myšlenka Stefana moc neuklidnila. Zbraň v ruce mu náhle připadala ještě neužitečnější a směšnější.

Když se chtěl znovu napřímit, všiml si stop. Nepatřily člověku a vedly rovnou ze stále se ještě zvětšující louže do chodby, aby pak mizely za jedněmi ze dvou dveří na druhé straně chodby. Stefan nepotřeboval uvažovat ani o vteřinu déle, jaký tvor zanechává takové stopy. Ještě před dvěma týdny by se domníval, že jsou to stopy nějakého obzvlášť velkého psa. Ale teď to věděl lépe.

Naposled se ještě o slovo přihlásil jeho rozum: samozřejmě, že to byl pes – co taky jiného? Vysvětlení bylo ostatně nasnadě: muž, kterého White nechal Rebece na ochranu, u sebe měl psa, kterého po smrti jeho pána popadla zuřivost, takže zabil ty, kteří zabili jeho pána.

Znělo to stejně logicky, jako ono druhé, mnohem děsivější vysvětlení, číhající za stále víc a víc se drolící stěnou rozumu. Stefan odehnal tuto myšlenku, znovu si pistoli zastrčil za pas a ve vteřině se rozhlédl doprava, doleva, než se obrátil ke dveřím, za nimiž mizely ty krvavé stopy. Věděl, kde je, třebaže v této části sklepa nikdy nebyl. Základní architektura této budovy byla ve všech poschodích stejná. Pokud se dá doprava a na první křižovatce odbočí, dostane se k osobnímu výtahu a pak ke spojovacím dveřím do bludiště chodeb, kterými předtím sám přišel. Rebeka se určitě zcela instinktivně pokusila budovu opustit právě touto cestou. Krvavé zvířecí stopy však svědčily o něčem jiném, ale Stefan nehodlal ztrácet čas. Stejně nic z toho nemělo v sobě pranic z logiky, všechno byly jen samé instinkty, pocity a vnuknutí. Má-li vůbec nějakou šanci přežít tuto šílenost, pak jedině, když se spolehne

na své instinkty.

Rychlým krokem došel až na křižovatku chodeb, odbočil doprava a našel, přesně jak čekal, dveře do sklepního traktu nezavřené. Byl si stoprocentně jist, že je předtím za sebou zavíral, a důsledek této myšlenky byl děsivý – neznamenalo to o nic méně, než že Rebeka tudy prchala ve snaze zachránit si život právě ve chvíli, kdy byl na cestě nahoru. Při té myšlence pocítil jakýsi absurdní pocit viny; nesmyslný a zbytečný, avšak trýznivý.

Chodba za železnými dveřmi byla jasně osvětlená a naprosto prázdná. Žádné stopy. Žádná krev. Žádný zvuk. Přesto věděl, že tu Rebeka byla, a to nanejvýš před pěti minutami. Bylo to, jako by její přítomnost větřil?

Co možná nejtišeji znovu za sebou dveře zavřel, ještě jednou se rozhlédl a pak zavřel oči, aby naslouchal.

V první chvíli neslyšel nic. Tedy, nic nebylo to vhodné slovo. Slyšel toho až, až. Podivná, nepřirozená bystrost jeho smyslů jako by ještě víc narostla, takže slyšel stovky nepatrných, částečně nikdy neslyšených zvuků ze všech směrů současně, od hektického tikání vlastních hodinek až po tajuplný šepot počítačů, řídících veškerou tu podzemní techniku kolem něho.

Bylo to jako záplava hluků: ječící crescendo, v jehož celistvosti každý jednotlivý zvuk prostě utonul. Nedokázal rozeznat, odkud který zvuk přichází ani co znamená. Pak však uprostřed toho chaosu zazněl pronikavý, přerývaný křik a právě v tom okamžiku se stalo něco skoro příšerného: Bylo to, jako by někde hluboko ve Stefanově vědomí někdo přepnul dosud skrytou páčku.

Náhle bylo všechno jinak. Stefan i nadále slyšel i nejnepatrnější zvuk, stále ještě čichal a cítil věci, které si ještě před několika minutami neuměl ani představit, ale současně jako by na jeho nadpřirozeně zbystřené smysly dolehl nějaký filtr, který dokázal rozlišit informace skutečně významné. Najednou věděl přesně, že Rebeka je někde tady dole. Věděl, jak daleko a kterým směrem ji musí hledat, že není sama a že z

ní smrtelná úzkost a panika sálají jako cosi téměř hmatatelně lepkavého. To vše se událo ve zlomku vteřiny, tak rychle a naléhavě, že si té změny byl sotva vědom.

A ještě něco se přihodilo: každá, i sebemenší troška strachu ze Stefana opadla. Náhle měl na mysli jen Rebeku a Evu, svou ženu a své dítě, které byly někde před ním a snad právě v tu chvíli zápasily o holý život.

Přesto se nevyřítil dopředu slepě, jak mu radil první impulz, nýbrž pohyboval se sice rychle, ale současně co možná nejbezhlučněji. Rebeka a Eva nebyly tam dole samy. Jejich pach skoro přebíjela přítomnost dalších nejméně tří nebo čtyř dalších osob, snad dokonce i víc. Nijak by Rebece nepomohl, kdyby se rozběhl jak blázen a nakonec si nechal vypálit kulku do obličeje.

Rebečin výkřik se už neopakoval, nicméně Stefan si byl naprosto jist, že vyšel z některé z místností v nejzadnější třetině dlouhé chodby, a to na pravé straně. Instinktivně přešel doprava, aby měl aspoň jednu – třebaže nepatrnou – výhodu, kdyby někdo nečekaně z těch dveří vystoupil. Mírně se nahrbil a přidal poněkud do kroku. Ramenní a pažní svaly měl napjaté k prasknutí a stále ještě necítil ani nejmenší strach. Přitom mu bylo naprosto jasné, že proti dvěma, nebo dokonce třem ozbrojeným útočníkům nemá šanci; a pravděpodobně ani proti jednomu.

Stefan zaplašil tu myšlenku a znovu se soustředil plně na betonovou chodbu, nacházející se před ním. Dvě věci se změnily: dveře, za kterými tušil Rebeku a dítě, nebyly už na konci, nýbrž blíž ke středu kusu chodby, který byl schopen přehlédnout, a chodba nebyla ani zdaleka tak prázdná, jak mu to dosud připadalo. Na podlaze ležela asi milimetrová vrstvička prachu, na které dokázal bez problémů rozeznat nejen četné otisky bot, nýbrž i stopy v protějším směru, jež byly spíš vlečné dráhy než skutečné stopy. Byly tu otisky minimálně po třech nebo čtyřech párech těžkých bot. Byly čerstvé; staré nanejvýš pět minut.

Stefan se divil jen nepatrnou částí svého vědomí, že

všechny tyto informace je schopen vnímat jediným pohledem. Ocitl se ve světě, který mu připadal tak cizí a bizarní, jako by se nacházel na povrchu planety, vzdálené miliony světelných let, a nejenže se do tohoto světa nořil každým krokem hlouběji, nýbrž měl pocit, jako by se sám stával jedním z obyvatel této cizí planety.

Pomalu se přiblížil k prvním ze tří dveří, které přicházely v potaz. Byly sice jen přivřené, ale přesto se s jejich otvíráním ani nenamáhal. Jedna ze stop vedla do nich a zase ven. Někdo si zřejmě dal tu práci, aby si tuto místnost prohlédl. Někdo, kdo zjevně krvácel.

Stefan si přidřepl, setřel jednu z nepravidelně rozdělených kapek krve konečky prstů a přičichl. Páchla nasládle, trochu jako měď a vzbouzela v něm dychtivost, které se stejnou měrou děsil, jakož ho i jakýmsi skoro animálním způsobem vzrušovala. Kromě toho jej zásobovala skutečnou záplavou informací: krev patřila muži mezi čtyřicítkou a padesátkou, který byl v nejlepší fyzické kondici, ale byl taky velice vzrušený a nikoli tak lehce zraněný, jak by tomu nasvědčovalo malé množství krve, kterou za sebou zanechával. Navíc byl připraven zabíjet.

Stefan znovu vstal, zkontroloval druhé dveře a došel ke stejnému výsledku jako poprvé. Rebeka se musela nacházet za dalšími dveřmi.

Podle toho opatrně se k nim přibližoval. Když však došel až těžkým železným dveřím a zaposlouchal se, neslyšel nic; ani výkřiky, ani kroky a vůbec už ne zvuky zápasu.

Možná přišel pozdě. Možná už Rebeka i dítě byly mrtvy.

Odmítal však vzít tuto možnost na vědomí.

Opatrně otevřel dveře, téměř neslyšně vklouzl dovnitř a rozhlédl se. Před ním se nacházela další chodba, ozářená jedinou slabou žárovkou. Z chodby vycházely další troje dveře. Zřejmě byl tady dole skutečný labyrint místností a chodeb, dlouhých možná celé kilometry.

Kdesi před ním se ozýval jakýsi hluk; nijak zvlášť hlasitý, ale vytrvalý a čímsi připomínající zvuky boje. Pak zaslechl

hlasy: dva nebo tři muže, kteří se bavili jakýmsi nesrozumitelným jazykem, a pláč dítěte. Jenom Rebeku neslyšel.

Stefan vytáhl pistoli, pedanticky se přesvědčil, že je odjištěná a uchopil zbraň oběma rukama s hlavní namířenou k zemi. Hlasy nepřicházely z velké dálky, snad to bylo dvacet kroků, snad jen pět, přímo za nejbližšími dveřmi. Srdce se mu rozbušilo rychleji, ale stále ještě neměl strach. Přitom by ho vlastně měl mít.

Stefan se neslyšně přibližoval ke dveřím na konci krátké chodby, zády se opřel proti chladné betonové zdi a pokusil se nahlédnout dovnitř škvírou, sotva na prst širokou. V první chvíli viděl jen nějaké stíny, ale zvuky získaly na zřetelnosti. Udělal dobře, že byl opatrný. Muži, které už předtím slyšel, stáli hned za dveřmi. Nyní už jejich hlasy slyšel naprosto zřetelně, třebaže nerozuměl. Mluvili nějakým slovanským jazykem; možná rusky. Jejich rozhovor mu zněl jako hádka, ale tím si Stefan nebyl jist. Jeho západnímu sluchu by zřejmě i povídání o počasí znělo v ruštině nebezpečně.

Pomaloučku pustil levou rukou pistoli, natažené prsty přiložil proti dveřím a zatlačil. Škvíra, kterou viděl do sousední místnosti, se milimetr za milimetrem rozšiřovala.

Jeho zbystřené smysly si s ním už zase pohrávaly. Hlasy byly tak zřetelné, jako by jejich majitelé stáli hned za dveřmi, přitom tam ale nikdo nebyl. Za těžkými, červeně natřenými dveřmi nebyla už další chodba, nýbrž velká místnost, přeplněná trubkami a kabely, páchlo to tu zatuchlinou a bylo tu podstatně tepleji než ve zbytku sklepního labyrintu. Tohle byla zřejmě skutečně kotelna.

Stefan otevřel dveře, neslyšně vklouzl dovnitř a znovu uchopil pistoli do obou rukou, zatímco se pozorně rozhlédl podruhé. Místnost byla nízká, ale tak rozlehlá, že se světlo ztrácelo dřív, než dosáhlo protější stěny. Kdesi běžely těžké, mohutné stroje. Bylo tu cítit suché teplo, léky a strach.

Hlasy přicházely zleva, kde se kromě změti potrubí a kabelů nacházelo taky několik stroze působících kovových

bloků; žádné stroje ze science fiction, poseté světýlky a spoustou drobných tvarů, prostě jen holý, šedivý kovový plášť z hliníku, za kterým cítil Stefan jakési vibrace. Zpoza jednoho bloku padal stín, vypadající skutečně tak bizarně, jako z nějaké sci-fi, avšak svým pohybem dobře doplňující rytmus jednoho z hlasů. Ať už to bylo rusky nebo ne, tohle rozhodně nebyla žádná konverzace o počasí.

Stefan se po špičkách přiblížil k hliníkovému monstru, poklekl na levé koleno a opatrně vyhlédl za roh svého provizorního úkrytu. Hliník mu za zády vibroval tak silně, že to skoro bolelo, a byl horký. Stefan doufal, že stroje, skrývající se za hliníkovým pláštěm, jsou dostatečně mohutné, aby zadržely projektil, neboť čtyři muži, stojící za nimi, byli ozbrojeni po zuby. Dva z nich měli pistole, třetí byl ke Stefanovu zděšení vyzbrojen staromódním samopalem, jedním z oněch obstarožních typů s příliš dlouhou hlavní a kulatým zásobníkem, velkým skoro jako talíř. U čtvrtého muže žádná zbraň nebyla vidět, což ovšem nemuselo znamenat, že by žádnou neměl. Levý rukáv košile měl roztržený a nasáklý krví. Rebeku ani dítě nebylo nikde vidět.

Stefan horečně přemýšlel. Nemohlo být pochyb, že proti sobě má muže, kteří jsou zodpovědní za jatka tam nahoře. A taky nemohl mít pochybnosti o důvodu krveprolití, neboť přinejmenším jednoho z mužů poznal.

Když ho viděl naposledy, měl na sobě bílý maskovací oděv a podstatně modernější zbraň, a taky, jak se zdálo, se od té doby moc často neholil; Stefan ho přesto poznal okamžitě a takřka nepochybně. Ti čtyři patřili k Barkovovým žoldákům. Přišli sem, aby Rebece a jemu předložili účet za rozhovor s jejich šéfem.

Rebece možná už i zaplatili…

Stefanovi vytanula toto myšlenka téměř bez emocí. A se stejným, takřka děsivým chladem si také uvědomil, že je-li tomu tak, pak ty čtyři muže musí zabít. Zřejmě to nedokáže a sám při pokusu přijde o život, ale na tom nezáleží. Nejprve zastřelí toho muže se samopalem, potom – snad – ještě

některého druhého, než ho oba zbývající vyřídí. Ale na tom nezáleželo. Tvor, ve kterého se změnil, ctil pravidla starozákonní spravedlnosti.

Na to však ještě bylo dost času. Že Rebeku neviděl, nemuselo nutně znamenat, že musí být mrtvá. Možná má jen příliš malý rozhled po prostoru za hliníkovými bloky. Prostě musí ještě blíž, i za cenu nebezpečí, že bude přitom odhalen.

Stefan se stáhl zase kus zpět do svého úkrytu a rychle, avšak pozorně se rozhlédl kolem sebe. Výsledek ho nenaladil moc optimisticky: za třemi bloky se tyčila téměř souvislá stěna z trubek o síle ruky a kabelů a dosahovala skoro až ke stropu. Na druhé straně to vypadalo trochu líp, ale o té vůbec neuvažoval – bylo nemožné touto cestou projít, aniž by ho žoldáci zahlédli.

Usilovně přemýšlel. Nemůže tady jen tak zůstat a čekat, až se problém vyřeší nějak sám od sebe. Přímo cítil napjatost těch čtyř mužů. Pokud bude čekat, až k němu přijdou, pak je už teď ztracen.

Stefan se podíval nahoru. Strojní bloky byly vysoké sotva dva metry a asi stejně tak vhodné pro výstup jako stěna zrcadla. Kromě toho si mohl být jist, že by taková akce neproběhla bez hluku.

Ale byla to jediná cesta. Během posledních pár vteřin rozhovor čtyř Rusů natolik zesílil, že si mohl být Stefan jist, že to je víc než jen obyčejná hádka. Čas mu utíkal. Pokud chce něco podniknout, pak musí právě teď.

Stefan zajistil pistoli, zastrčil si ji za opasek a zvedl paže. Bez námahy dosáhl na vrchní okraj hliníkového bloku, sebral všechny síly a se zaťatými zuby se vytahoval vzhůru. V první chvíli mu ten zdvih připadal mnohem snadnější, než čekal; ale opravdu jen v první chvíli. Kov byl horký a vibroval tak silně, že ho z toho začaly bolet zuby. Kromě toho se nemohl nahoru vyšvihnout, nýbrž se musel horní částí těla naklonit dopředu, aby se mohl na rukou vzepřít. Mezi horním okrajem bloku a stropem sklepa zbývalo sotva půl metru.

Nějak se mu to podařilo, ovšem za cenu, že s bušícím

srdcem a úplně bez dechu zůstal ležet skoro celou minutu, aniž by se mohl pohnout. Kov pod ním bzučel. Hlasy Rusů mu v mysli splývaly v jediné zlověstné mručení. Nyní už necítil jen teplo, nýbrž žár.

S námahou zvedl hlavu, zhluboka se nadechl a teprve potom pochopil, že jenom tento zvuk by ho mohl prozradit. Automaticky zadržel dech a naslouchal, ale nepostřehl v rytmu hlasů žádnou změnu. Velice opatrně si sáhl za záda, vytáhl zbraň a pak se začal po horkém kovu sunout dopředu.

Ty tři obrovské hliníkové kolosy stály u sebe tak blízko, že mohl bez problémů překonat mezery mezi nimi, ale žár začínal být stále větším problémem; dosáhl hranice bolesti a postupoval dál. Přesto se úporně plazil po břichu dál, přesunul se na prostřední ze tří bloků a nakonec na třetí a poslední. Hlasy čtyř žoldáků se nyní ozývaly přímo pod ním.

Ale tu zaslechl ještě nějaký zvuk: tiché, zajíkavé vzlyknutí dítěte. Vycházel z prostoru mezi kovovými bloky a zadní stěnou sklepa…

Srdce mu divoce poskočilo, když se posunul ještě dál a podíval se dolů.

Skutečně tomu bylo tak. Rebeka a Eva se nacházely v sotva půlmetrové škvíře mezi pláštěm strojů a stěnou sklepa. Děvče sedělo schoulené v koutě a vzlykalo, do toho občas vyráželo znovu a znovu tiché, vrčivé zvuky a jeho chování bylo spíš agresivní než vystrašené.

Rebeka ležela na zádech a zjevně byla v bezvědomí. Nemocniční noční košili měla roztrženou a celou zakrvácenou na pravém boku; rána nad žebry se jí musela otevřít. Obličej měla napuchlý. Ti chlapi ji zjevně bili, aby ztichla.

Tato myšlenka Stefana naplnila chladnou, odhodlanou zuřivostí. Nyní už ztratil i poslední zbytek strachu a zábran. Někdo ubližoval jeho rodině a on musí ublížit jemu. Tak to bylo prosté.

Stefan se odplazil o kus zpět, obrátil se doprava a centimetr za centimetrem se sunul dál. Kov pod ním ho mezitím už pálil tolik, že měl pocit, jako by se plazil po rozpálené plotně.

Bolest mu vháněla slzy do očí. Přesto v sobě dusil jakýkoli zvuk, ba naopak se ještě víc přitiskl k horkému kovu a lezl dál, dokud neuviděl Rusy.

Skoro si až přál, aby to nikdy neudělal.

Shlížel na čtveřici mužů sotva z výšky deseti centimetrů – a jen o málo dál od nejbližšího z nich. Muž – byl to ten se samopalem – k němu stál zády, ale zbývající tři hleděli přesně jeho směrem. Kdyby některý z nich jen trochu zvedl pohled…

Byl by mrtev. No a co? Jeho vyhlídky vyváznout z tohoto sklepa živý byly tak jako tak skoro nulové. V podstatě otázkou zůstávalo jen to, kolik těch chlapů vezme s sebou.

Realistická odpověď zněla: ani jednoho. Měl sice zbraň, měl výhodu překvapení a nacházel se ve strategicky výhodném postavení. Ale není žádný zabiják. Kdyby ti čtyři Rebeku zabili, pak by zřejmě neváhal ani vteřinu a zastřelil je jednoho po druhém. Ale Rebeka byla ještě naživu, a on proto nemohl udělat nic jiného, než se k ní vrátit a pokusit se ji nějak bránit. I když to pro něho bude zřejmě znamenat jistou smrt.

Právě když se chystal odplazit se po horkém plechu zpět, sáhl jeden z žoldáků do kapsy a Stefan se dočkal aspoň odpovědi na otázku, co tu ti chlapi vůbec dělají: Čekali na telefonát.

Chlap vytáhl z kapsy složený mobilní telefon a několikrát stiskl s přehnanou silou zapínací knoflík. Jeho už předtím zamračená tvář se zachmuřila ještě víc.

Stefan zavrtěl – aspoň v duchu – hlavou. Ti chlapi možná umějí zabít člověka pohybem malíčku, ale o moderní technice zjevně nemají ani ponětí. Žádný mobil na světě nemůže fungovat v tomto labyrintu z betonu a oceli. Pokud se skutečně rozhodli počkat tady dole, až jim někdo telefonicky dá nové rozkazy, pak tady mohou čekat až do vánoc.

Ve vzduchu se vznášelo cosi důvěrně známého. Stefan překvapeně zamrkal, ale přesto byl dostatečně duchapřítomný, aby se odplazil dobrého půl metru nazpět, než opatrně zvedl hlavu a rozhlédl se. Nic se nezměnilo, přesto však cítil, že je tu ještě někdo navíc. Nebo něco. Snad jakási síla, která bude stát

při něm. Snad to Něco z druhé strany imaginárních dveří.

Stefan zahnal tyto myšlenky, namáhavě se na místě otočil a znovu se plazil k Rebece a děvčeti. Rebeka stále ještě ležela ve stejné poloze jako předtím, ale Eva přestala vzlykat a spustila paže podle těla. Hleděla nahoru; když Stefan vysunul hlavu přes okraj kovového bloku, pohlédl přímo do jejích modrých, velice jasných očí.

Zračilo se v nich cosi zvláštního, co ho v první chvíli docela zmátlo, cosi až příliš blízkého. Hleděla na něho velmi pozorně, ani vystrašeně, ani nepřátelsky, ale taky v žádném případě nijak přátelsky. Bylo to děsivé.

S jistou námahou se Stefanovi podařilo odtrhnout pohled od těch strašných očí. Ještě jednou se zadíval směrem k Rebece, na vteřinu se ještě zaposlouchal a pak se pohnul tak, aby ležel rovnoběžně s okrajem. Bylo takřka nemožné sestoupit necelé dva metry dolů a nezpůsobit hluk, snad jen kdyby prostě seskočil: ale pak by nutně šlápl na Rebeku. Pokoušel se pomalu spouštět dolů přes okraj, aniž by na zrcadlově hladkém kovu předčasně neztratil rovnováhu.

Samozřejmě zůstalo jen u pokusu.

Prsty mu uklouzly dlouho předtím, než se nohama jen přiblížil k zemi. Spadl, zoufale se pokusil v pádu ještě nějak otočit, aby nespadl na Rebeku, a cítil, jak mu ve zraněné noze explodovala strašná bolest. Statečně zadusil sebemenší bolestné zaúpění, dopadl jen pár centimetrů od Rebečina obličeje a krku s rukama bezmocně rozhozenýma do stran. Kdyby spadl kousek víc doleva a udeřil přitom do hliníkového pláště, bylo by ránu zřejmě slyšet až do třetího patra. Naštěstí se převrátil na druhou stranu.

Ne, že by to bylo o něco lepší; alespoň pro něho ne.

Zadní stěna nebyla hladká, nýbrž pokrytá trubkami, kabely, různými spojkami a další spoustou špičatých a tvrdých výstupků.

A když narazil do zdi, zaryl se mu každý z nich do zad jako tupý nůž.

Bolest byla tak hrozná, že nebyl ani schopen vykřiknout.

Jediné, co mu sklouzlo přes rty, bylo zdušené zasípání, zatímco mu krvavě rudé květy bolesti vybuchly současně v zádech i za zavřenými víčky. Všechno se s ním točilo. Měl pocit, že musí mít přinejmenším jedno žebro zlomené, ne-li víc. I pouhé nadechnutí mu působilo bolest.

Cosi se dotklo jeho obličeje; lehce a chladivě, ale přesto silně. Když otevřel oči, bez překvapení poznal, že to je Evina ruka. Dívka k němu dolezla a nyní před ním dřepěla ve zvláštní, jako by ke skoku připravené pozici. V očích měla stále ještě ten zlověstný výraz, ale teď ještě i něco navíc. Stefan by nedokázal říct, co to bylo, ale mělo to něco společného s tím pocitem důvěrnosti, který stále ještě cítil.

Možná, pomyslel si vyjeveně, to opravdu byla Eva, jejíž blízkost předtím, nahoře na strojovém bloku, ucítil. Bylo to skoro stejně přízračné jako předtím, snad ještě víc: za celý svůj život viděl toto dítě všehovšudy ne víc než pár hodin, a přece nyní cítil takovou náklonnost a důvěru, jako by s ní strávil každou vteřinu svého života. Na co právě myslel v souvislosti s Rebekou, pocítil nyní téměř stonásobně taky vůči Evě: nedopustí, aby tomuto dítěti někdo něco udělal. I kdyby musel holýma rukama bojovat proti celému světu.

„No dobrá," zašeptal. „Neboj, maličká. Dostanu nás odsud. Neboj se."

Sám si při těchto slovech připadal trochu směšně. Pokud tady měl někdo strach, pak to jistě nebyla Eva. V jejích očích se vzápětí zablýsklo; nedokázal by říct, jestli posměšně nebo varovně, ale byl si téměř jist, že jeho slova nejen slyšela, nýbrž že jím naprosto jednoznačně taky rozuměla.

Stefan se zhluboka nadechl a vydechl, s námahou se zvedl do téměř groteskně vypadajícího podřepu a posunul se o půl kroku blíž k Rebece. Levou rukou vytáhl zpod opasku pistoli, odjištěnou ji položil vedle sebe na podlahu a pohlédl ke konci úzké chodby. Rusové stáli pořád ještě na stejném místě jako předtím, bavili se nebo snad čekali na to, až přestanou platit všechny fyzikální zákony a mobil se i pod tunami železa ozve. Jednoho z nich viděl. Jak to, že ho ještě neobjevili? Nikdo

přece nebude stát půl hodiny bez hnutí na místě, aniž by se jedenkrát ohlédl k oběma lidem, které právě unesl.

Potom mu došlo, že zdaleka ještě neuplynulo půl hodiny. Ba právě naopak: od chvíle, kdy seskočil k Rebece a Evě, mohlo uplynout nanejvýš půl minuty; a sotva víc než dvě minuty od chvíle, co vstoupil do této místnosti. Čas je velice relativní, jak právě zažíval na vlastní kůži.

Kromě tohoto čistě akademického poznání však taky pochopil ještě něco, co bylo mnohem nepříjemnější: celé toto jeho dobrodružství netrvalo nijak obzvlášť dlouho. Od chvíle, kdy v pátém patře nastoupil do výtahu, mohlo uplynout sotva víc než pět nebo šest minut. Dokonce i kdyby sestra hned zatelefonovala na policii, mohli být teď teprve na cestě sem. Od nich nemohl čekat žádnou pomoc.

Opatrně natáhl ruku, zakryl Rebece ústa, aby jí neunikl sebemenší zvuk a lehce s ní zatřásl.

A stal se zázrak. Rebeka otevřela oči a její pohled byl naproti všemu očekávám naprosto jasný. Byla si svého postavení – a tedy jistě i nebezpečí, ve kterém se nacházeli – naprosto vědoma. Přesto vrhl směrem k ní dlouhý, varovný pohled, než opatrně odtáhl ruku a znovu sáhl po zbrani.

Rebeka otočila hlavu stranou. Pravou polovinu obličeje měla začervenalou. Kov, na který jej měla přitisknutý, byl i tady dole horký. Přesto nevydala ani nejmenší bolestný vzdech, nýbrž naopak přenesla opatrně váhu na levou paži, aby se co možná nejtišeji mohla nadzvednout. Statečná holka.

Stefan namířil pistoli na část ruského žoldáka, kterou viděl – ramena, záda a silné nohy, jejichž svaly jako by se rýsovaly i přes látku hrubých kordových kalhot –, a pak velice lehce stiskl spoušť. Nevěděl, co to udělá. Měl slušnou šanci toho chlapa dostat – a snad dokonce ještě jednoho, pokud zaútočí dost rychle a nekompromisně –, ale nedokázal to.

Rebeka zvedla ruku, opatrně se dotkla jeho zápěstí a stlačila mu ho dolů. Ne tak, že by pistole přestala mířit na Rusa, ale dostatečně, aby Stefan pochopil význam jejího gesta. Bránit se, to ano. Útočit, ne.

Nepohodlná pozice, v níž dřepěl, se pomalu začínala projevovat. Ve zraněné noze mu škubalo stále silněji. Ještě pár vteřin a dostane do ní křeč a už se nebude moci ani pohnout. Jestli chce něco udělat, pak musí hned teď.

Vstal, pokusil se pohnout nohou, aby si trochu uvolnil svaly a se směsicí nevěřícného úžasu a zděšení přihlížel, jak Rus ustoupil půl kroku nazpět a současně se obrátil k nim.

Vše ostatní se událo prakticky samo od sebe; vlastně bez Stefanova přičinění, ba dokonce skoro proti jeho vůli. Nemohl říct, kdo byl v tu chvíli překvapenější – jestli Rus, nebo on.

Každopádně reagoval bývalý žoldák mnohem rychleji.

Překvapení, nepřekvapení, dokončil započatý obrat mnohem prudčeji, než jej začal, a současně sáhl dolů, aby pistoli vytáhl z opasku, zatímco Stefan udělal krok dopředu, vzdálil prst od spoušti a udeřil muže hlavní pod levé oko.

Ozvalo se suché prasknutí. Stefan nedokázal říct, jestli to praskla vojákovi jařmová kost, nebo jemu zápěstí – ale podle pulzující bolesti, která mu vystřelovala až do ramene, to muselo být spíš to druhé – nicméně výsledek byl dost výrazný.

Žoldák pustil zbraň, kterou mezitím už skutečně vytáhl zpod opasku, chytil se oběma rukama za obličej, ale ani tento pohyb nedokončil, nýbrž náhle strnul a toporně se skácel stranou. Rána, se kterou narazil na hliníkový plášť byla skutečně tak hlučná, jak Stefan očekával; snad ještě o něco hlučnější.

Stefan udělal druhý krok, kolenem a loktem srazil Rusa k zemi úplně a náhle se ocitl mezi zbývajícími třemi vojáky. Vše se stále ještě dělo, aniž by na to měl sám nějaký vliv. Muži se rozhýbali a prostě ho strhli s sebou. Vyvolal lavinu, ale nedokázal ji zastavit.

Každopádně pochopil celou situaci na první pohled a s dosud nepoznanou ostrostí. Muž s poraněnou paží stál vedle něho, sotva metr daleko. Oba zbývající byli o něco dál a ten se samopalem pořád ještě zápasil s mobilem – co jemu a třetímu chlapovi nijak nebránilo v tom, aby okamžitě zvedli zbraně a namířili je na Stefana. Jakkoli se mezi nimi zjevil náhle jako

duch, jistě by neměli žádné zábrany střílet na strašidlo.

Tentokrát Stefan reagoval jako první. Bez jakéhokoli plánu, nicméně s nepochybným citem pro slabost protivníka, uhnul doleva, dokončil půlobrat a švih svého vlastního pohybu využil k tomu, aby hlaveň pistole i podruhé použil jako kyj. Tentokrát jí vší silou udeřil Rusa do zraněné ruky. Muž ze sebe vyrazil pronikavý, ječivý výkřik a zlomil se v kolenou, ale neupadl úplně. Stefan se prohnal kolem něho směrem k chlapovi se samopalem, nicméně současně pochopil, že jeho šťastná hvězda už pohasla. Byl rychlý, stále ještě tak rychlý, že to sám skutečně nechápal, jak se vůbec stalo, že takové věci dokáže, ale ten druhý nebyl o moc pomalejší. A taky byl profesionální zabiják, zatímco Stefan pouhý amatér, třebaže mimořádně talentovaný. Rus prostě pustil mobilní telefon na zem a pokusil se oběma rukama zvednout starodávný samopal. Jeho hlaveň se zapíchla Stefanovi do žaludku, a to právě ve stejném zlomku vteřiny, kdy Stefan přitiskl hlaveň své ukořistěné pistole Rusovi k čelu.

Čas se zastavil. To nebyl jen subjektivní pocit, který v něm vyvolal strach. Naprosto zřetelně Stefan cítil, jak se celý vesmír na malou chviličku zastavil; jako když se velký, mocný stroj na kratičký okamžik zarazí, než se ozubená kola otočí dál, aby rozdrtila překážku, která se mezi ně dostala.

Pak byl ten pocit pryč. Celý ten velký stroj se znovu roztočil a trhnutím dohnal ztracený čas. Stefan pocítil jakýsi podivný odtažitý úděs, že už zase drží prst na spoušti; stejně jako bezpochyby i žoldák. V duchu se ptal, jestli ještě stačí stisknout spoušť, pokud Rus vystřelí; a jeho protějšek jistě myslel na totéž.

Ale voják spoušť nestiskl. Byl to klasický pat. Snad se v Rusově hlavě odehrávaly stejné myšlenkové pocity, jako v té Stefanově. Snad taky prostě vycítil, že Stefan nevystřelí.

Ale opravdu ne?

Koutkem oka Stefan zahlédl, jak čtvrtý Rus zvedl pistoli a sotva z třiceticentimetrové vzdálenosti mu mířil do obličeje, ale nespouštěl pohled z očí chlapa před sebou.

„Je to situace na hovno, že“ řekl. Samotnému Stefanovi zněl jeho hlas cize. Jednoznačně hystericky, ale přesto příliš ledabyle, než jak by této situaci příslušelo. „Rozumíš, co říkám?“

Odpověď nedostal, ale to nemuselo nic znamenat. Možná že se druhý rozhodl raději mlčet. Mluvit znamená v podobné situaci zřejmě projevit slabost.

Přesto mluvil Stefan dál. „Teď bychom se mohli oba navzájem zabít nebo vyzkoušet, kdo bude rychlejší… nebo se dohodneme na remíze: vy nás necháte odejít a všichni zůstaneme naživu.“

Bylo to směšné. Ta věta nejenže byla příliš komplikovaná, než aby jí rozuměl někdo, kdo mluví nanejvýš lámanou němčinou, ale byla taky naprosto pitomá; v nejlepším případě dobrá tak do podřadného televizního seriálu, ale ne do skutečnosti. Jediné, co skutečně mělo nějaký význam, bylo to, co četl v očích svého protějšku.

A to ho překvapilo.

Neobjevil v nich sebemenší známku strachu nebo přinejmenším aspoň jen respektu před zbraní, kterou mu Stefan tiskl přímo mezi oči. Ten chlap byl skutečný profesionál. Pravděpodobně mu stačila jediná vteřina, aby Stefana ohodnotil a hned věděl přesně, koho má proti sobě. A jakkoli se tomu Stefan divil, zřejmě muž dospěl k názoru, že Stefan přece jen vystřelí. Stefan o tom ani zdaleka nebyl tak rozhodnut jako žoldák, ale taky neměl v úmyslu mu jeho omyl rozmlouvat.

„Dobrá tedy,“ řekl. „Nevím, jestli mi rozumíte, ale i kdyby ne, jste schopni si pravděpodobně domyslet, co chci. My teď vyjdeme ven, a jestli se pokusíte nás zadržet, pak aspoň jednoho z vás s sebou vezmu do pekla. Vše jasné?“

Jeho protějšek se ani nepohnul, ale přesto jeho pohled Stefanovi jaksi signalizoval souhlas. Nebo se Stefan aspoň modlil, aby tomu bylo tak. Vsadil svůj život na tuto domněnku.

„Beci? Můžeš jít?“

„Žádný problém," odpověděla Rebeka. Hlas se jí třásl. Ozývala se z něj taková bolest, až se cosi ve Stefanovi stáhlo. Ale zaslechl ji, jak vstala a vzala Evu do náruče. Bylo to šílené, ale on skutečně slyšel, co Rebeka dělá!

„Jdi ke dveřím," pokračoval. „Pomalu, ale jdi."

Slyšel, jak se dala do pohybu; nijak rychle, šouravými kroky; tiché šramocení prozrazovalo, že se ramenem opírá o hliníkový plášť. Doufal, že bude mít dost sil, aby unesla sebe samu i Evu. Musela.

Pomaličku se začal otáčet na místě, aby Rebeku viděl aspoň koutkem oka. Žoldák prováděl pohyb zrcadlově spolu s ním, že to vypadalo, jako by tančili nějaký groteskní slowfox.

Stefan nespouštěl pohled ze svého protějšku. Věděl, že kdyby to udělal, byl by na místě mrtev. Kdyby jen na zlomek vteřin odvrátil pohled, v tom okamžiku by ho žoldák odstřelil. Přesto registroval, že se mezitím situace už radikálně změnila. Nyní už nebyl ohrožen dvěma, nýbrž čtyřmi zbraněmi. Oba chlapi, které předtím srazil k zemi, se mezitím vzpamatovali a mířili na něho. A zřejmě jim oběma nebylo moc do řeči.

„Jděte," řekl ještě jednou. „Rychle. Nečekejte na mě."

Na samém kraji svého zorného pole zaznamenal Rebečin nejasný obrys. Rozhodně se nepohybovala moc rychle; pravděpodobně nemohla. Stefana trochu udivovalo, že ještě žádný z těch třech chlapů nepřišel na to, aby ji použil jako rukojmí. Téměř současně si však uvědomil, jak by to bylo nesmyslné. Všechny trumfy byly mimo hru. Ohrožení Rebeky by ho nemohlo přimět sklopit zbraň, prostě jen proto, že by vzápětí byli stejně oba mrtví. A náhle pochopil, co skutečně udělal – a proč pravděpodobně ještě žije. Pravidla této hry diktoval on. Možná ne moc dobře a docela jistě ne nadlouho, ale snad dostatečně dlouho, aby měl alespoň minimální šanci.

Něco se změnilo. Stefan to cítil, skoro o vteřinu dřív, než se to stalo: náhle studený tlak v jeho žaludku zmizel. Žoldák odtáhl samopal, jeho hlaveň sklonil demonstrativně k zemi a nakonec poodstoupil o půl kroku zpět. Naznačil kývnutí. Jeho oči byly temné hněvem, ale Stefanovi se zdálo, jako by v nich

současně četl jakési nechtěné uznání. Zcela jistě nemohl muži tohoto druhu nahnat strach, ale ten druhý ho uznal za protivníka sobě rovného. Možná i to mělo svou cenu.

Dvě, tři vteřiny takto stáli jen proti sobě a upřeně se sledovali. Když Stefan ani pak nijak nereagoval, opakoval Rus přikývnutí, s důraznou pomalostí pustil levou rukou zbraň a ukázal jí kamsi za Stefana: ke dveřím.

Jen tak tak, že Stefan všechno nepokazil, neboť ještě další vteřinu stál naprosto bezradně a pokoušel se pochopit, že skutečně vyhrál. Pak taky on odpověděl naznačeným přikývnutím a krok za krokem počal ustupovat směrem, kterým tušil dveře. Pistolí přitom stále neustále mířil žoldákovi do obličeje. Nebyl si však ani jist, jestli by na tuto vzdálenost ještě trefil.

Jeho šátrající noha narazila na jakousi překážku, kterou identifikoval jako práh dveří. Pozpátku ho překročil, marně se pokoušel vyvolat si v paměti vzhled a topografii chodby a ještě jednou zaváhal. Další krok měl rozhodnout, protože pak bude definitivně z místnosti venku a tím ztratí čtyři vojáky definitivně z dohledu. Dosud se ani jeden z těch čtyř nepohnul. Zřejmě už ani nepovažovali za nutné mířit na něho svými zbraněmi a jen na něj upřeně zírali. Nevydobyl žádné skutečné vítězství, nýbrž nanejvýš udělal jen mimořádně úspěšný šachový tah v partii, která nebyla hrána férově podle pravidel. Ale ještě dávno nebylo po všem.

Konečně se odvážil odtrhnout pohled od vojáka, rychle udělal další krok zpět a zabouchl dveře. V onom zlomku vteřiny zaregistroval současně dvě věci: dveře neměly žádný zámek, ani závoru, kterou by je mohl zajistit, a v místnosti za nimi vznikl téměř explozivně prudký pohyb. Hon začal.

Stefan se prudce otočil, ale Rebeku ani Evu nikde neviděl a na konci krátké chodbičky se ocitl ještě dřív, než dočista propadl panice. Rebeka byla už venku na hlavní chodbě. Evu si tiskla k sobě jako kojence a víc se potácela, než šla, přesto se však pohybovala úžasně rychle.

Stefan vyklopýtal na hlavní chodbu, udělal neobratný

půlobrat a zdálo se mu, jako by viděl, jak se dveře otevřely. Naslepo zvedl zbraň a rychle za sebou vypálil dva výstřely.

Pronikavý třesk, slitý do jednoho zvuku, mu explodoval daleko za hranicí bolesti na ušních bubíncích a jako bez konce se dál nesl chodbou. Zpětný náraz mu neudržitelně vymrštil paži do výšky a skoro mu vyrval zbraň z ruky. Ale taky viděl, že minimálně jednou ranou zasáhl: z železných dveří vyletěl gejzír jisker, a jestli ti chlapi mají v hlavě mozku aspoň za desetník, pak teď snad nechají aspoň deset vteřin uplynout a teprve pak se znovu opatrně pokusí dveře otevřít. Čímž on a Rebeka získají neocenitelný čas.

Rozběhl se. Rebeka už měla slušný náskok. Automaticky předpokládal, že ji pár kroky dožene, ale zřejmě jí strach dodával nadlidských sil; kromě toho se při svém seskoku zřejmě poranil víc, než předpokládal: noha ho bolela stále silněji a cítil, jak mu po noze stéká teplá krev. Jen s námahou se mu podařilo dohonit Rebeku. Přesto jí posunky naznačil, aby mu předala Evu. Rebeka jen zavrtěla hlavou a samozřejmě měla pravdu: pokud je jejich pronásledovatelé doženou, bude potřebovat obě ruce.

Stefan v běhu vypálil přes rameno ještě jeden nemířený výstřel a sklidil tím hned v odpověď kletbu v ruštině. Když však otočil hlavu a podíval se zpět, byla chodba za ním prázdná. Jeho domněnka byla správná. Rusové ho brali vážně.

Rebeka klopýtla. Bylo to jen krátké zakolísání, které ji na vteřinu nebo dvě vychýlilo z rovnováhy, aniž by jí skutečně hrozil pád, nicméně byl to dostatečně varovný signál. Rebeka se pohybovala už jen čistě silou ryzího zoufalství a za chvíli se jí baterie úplně vybijí. Až u ní dojde ke zhroucení, bude náhlé a totální.

„Tam!“ Stefan bez výběru ukázal na jedny dveře vlevo a Rebeka poslušně klopýtala udaným směrem, příliš slabá, než aby odporovala. Zatímco rozrazila dveře a vpotácela se dovnitř, otočil se Stefan ještě jednou a současně zvedl pistoli. Nebylo tu nic, na co by mohl střílet. Pokud je Rusové pronásledují, pak ne touto cestou.

Přesto vypálil ještě jednu kulku – už čtvrtou, proč vlastně? Neměl ani tušení kolik nábojů má takováto zbraň v zásobníku. Pozpátku klopýtal za Rebekou a cestou otvíral všechny dveře, kolem kterých prošel. Pravděpodobně to bude naprosto zbytečné, ale snad jim to zajistí aspoň pár dalších cenných vteřin.

Rebeka se celá roztřesená opírala o stěnu vedle dveří. Byla bledá jak smrt, Evu však stále ještě držela v náručí. Dýchala rychle, nárazově a nepravidelně.

Stefan za sebou zavřel dveře, bez nijak zvláštního překvapení konstatoval, že ani tady není zámek – zřejmě v celém tomto zatraceném sklepě nebyl ani jediný zámek, jak to přikazoval nějaký pitomý bezpečnostní předpis, a těžce oddechujíc, se rozhlédl. Nacházeli se v nízké chodbě, která byla tak úzká, že v ní mohl stát jen sehnutý. Po pravé straně se táhly všudypřítomné svazky kabelů a trubek, jinak byl všude jen holý beton, pokrytý plesnivými skvrnami a vlhkostí. Nebyly tu žádné jiné dveře, nýbrž jen úzký železný žebřík, vedoucí asi dvacet metrů před nimi nahoru. Stručně řečeno: byli v pasti.

Stefan ztratil další cennou vteřinu rozhlížením po něčem, čím by mohl zatarasit dveře – samozřejmě marně, pak s podrážděným kývnutím ukázal na žebřík na konci chodby. Rebeka odpověděla stejným způsobem, udělala nejistý krok dopředu, přičemž jí Eva málem vypadla z rukou. A když tentokrát natáhl ruce, aby jí dítě vzal, nebránila se už. Žebřík vedl kolmou šachtou do výšky a končil rezavou mříží. Prostor nad ním byl naprosto temný a bledé nouzové světýlko tady uvnitř nestačilo na víc, než aby rozpoznal víc než stíny. Mohl se jen modlit, aby mříž nebyla jediným hrdým nositelem zámku v této části nemocnice.

„Dokážeš to?“ zeptal se.

Rebeka přikývla. Ale už jen tento její pohyb byl lživý. Přesto zavrtěla hlavou a učinila chabé, odmítavé gesto, když se chtěl jako první chopit železných příček. Taky teď měla pravdu: pokud je objeví, pak ještě tak on může krýt ji, ona jeho

jen těžko.

Pomalu, s téměř mechanickou pravidelností, stoupala Rebeka vzhůru po žebříku. Stefan ji netrpělivě sledoval, pak se obrátil a nervózně se ohlédl po dveřích. Zdálo se mu, jako by venku na chodbě zaslechl nějaké zvuky. Pronásledovatelé se přibližovali. Jak dlouho ještě bude Rebeka potřebovat, aby vylezla tím zatraceným žebříkem?

Eva začínala být v jeho náručí neklidná. Stefan si ji v náručí nadlehčoval, jak jen to bylo možné. Znovu pohlédl nahoru k Rebece. Byla už na konci žebříku a lomcovala mříží nad hlavou.

„Je to zamčené?“ zeptal se Stefan.

„Nevím,“ odpověděla Rebeka. „Nechce to povolit. Pomoz mi.“

Teď už si byl jist, že venku na chodbě zaslechl nějaké zvuky. Kroky. Pak něco jako bouchání dveří. Zbývalo jim už jen nanejvýš pár vteřin.

„Stefane!“

Pokusil se umístit si Evu na paži tak, aby měl aspoň jednu ruku volnou a mohl lézt po žebříku, avšak děvče jako by samo vědělo, co se od něj čeká, ho samo od sebe objalo kolem krku. Současně ho i nohama sevřelo kolem boků, co to jen šlo. Tak měl najednou volnou nejen jednu, nýbrž rovnou obě ruce a mohl šplhat. Toto dítě bylo skutečně úžasné.

Stefan sáhl co možná nejvýš, nohu dal na nejspodnější příčku a neobratně, přesto však velmi rychle začal stoupat vzhůru. První metr a půl to šlo snadněji, než očekával, ale když se chtěl protáhnout kolem Rebeky, nastal jistý problém. Žebřík byl příliš úzký, navíc i Eva mu překážela.

Přesto se mu to však nakonec nějak podařilo. Dostal se až vedle Rebeky, sáhl rukou nahoru a zalomcoval mříží. Pohnula se. Cosi zaskřípalo a Stefan měl pocit, jako by odpor kovové zábrany povolil, ale mýlil se.

„To nemá smysl,“ zaúpěla Rebeka. „Musíme zpátky.“

To ale nemohli. Teď už Stefan docela zřetelně slyšel, jak se venku na chodbě otevřely nějaké dveře. Ještě pět vteřin,

pomyslel si.

Zdvojnásobil úsilí a taky Rebeka tlačila proti mříži ze všech sil. Zábrana se pohybovala po milimetrech, pak o něco povolila a zase držela pevně. V tu chvíli se dveře na druhém konci chodbičky otevřely.

Rebeka ze sebe vyrazila zklamaný výkřik, ještě víc zalomcovala mříží, ale marně. Taky Stefan se snažil zmobilizovat veškeré síly, ale sám cítil, že to nebude stačit. Mříž nebyla zamčená, ale zřejmě se jí tak dlouho nepohybovalo, že byly panty dočista zarezavělé.

Vyděšeně pohlédl dolů. Dva ze čtyřech žoldáků vešli dovnitř a rychle se přibližovali. Neměli sice zbraně v rukou, ale to stejně nebylo třeba.

Stefan přestal nesmyslně lomcovat mříží, rychle vyšplhal o další dvě příčky nahoru a vzepřel se proti mříži rameny a zátylkem. Oba žoldáci byli už skoro až u nich. Rusky křičeli něco, čemu nerozuměl. Opíral se proti rezavému železu ze všech sil. Mříž skřípala, chvěla se stále víc a víc, ale přesto nepovolovala. Nohy a záda ho začínaly nesnesitelně bolet, ale přesto nepolevoval, nýbrž právě naopak se pokoušel změnit pozici tak, aby se mohl proti překážce opřít ještě víc! Něco muselo povolit: mříž, nebo jeho páteř.

Mezitím jeden z Rusů došel až k žebříku a začal hned šplhat k nim nahoru. Rebeka dupla po jeho ruce. Sice ji zasáhla, ale bosou nohou mu sotva mohla nějak ublížit. Rus jen cosi vztekle zabručel a pokusil se druhou rukou ji za nohu chytit. Stefan supěl námahou a zoufalstvím, ignoroval stále horší bolest ve zraněné noze a poroučel svalům, aby vyvinuly ještě víc sil. Eva zavrčela; byl to zuřivý, výhružný zvuk, v němž jako by nebylo naprosto nic lidského, vzápětí pak ještě méně lidsky vyhlížející ruka sáhla seshora po mříži a jediným trhnutím ji prudce zvedla. Stefan vůbec neměl čas zareagovat. Nepoddajná překážka, proti které se opíral ze všech sil, byla najednou pryč a vlastní síla ho doslova vymrštila vzhůru; ale snad taky ho náhle cosi seshora uchopilo a prudce zvedlo ze žebříku. Každopádně v následující vteřině přistál tvrdě na

betonu. Eva mu vyletěla z náručí a vykřikla, zatímco jeho bezmocně se komíhající nohy zasáhly něco, o čem doufal, že to nebyla Rebeka.

Někdo tu byl vedle něho. Ne, něco. Ten pocit, že není sám, byl neomylný. A ať už se tu ve tmě skrývalo cokoli, nebyl to člověk.

Rebeka vykřikla a v tu chvíli bylo vše ostatní nedůležité. Stefan se na břiše obrátil, naklonil se nad šachtu s žebříkem a uviděl, že se situace v jediné vteřině, která uplynula, velice dramaticky změnila. Rebeka vší silou svírala příčky žebříku. Žoldák se už dostal až k ní, jednou rukou se přidržoval žebříku, druhou paži ovinul zezadu Rebece kolem krku. Zjevně měl v úmysl strhnout ji ze žebříku a shodit ji dolů.

Stefan zařval hrůzou a vztekem, posunul se ještě kousek dopředu a vjel oběma rukama žoldákovi do vlasů. Muž vykřikl, ale přesto Rebeku nepustil. Namísto toho se druhou rukou pustil žebříku, takže teď stahoval Rebeku celou svou vahou. Jeho pěst vyletěla proti Stefanově obličeji. Úder nebyl příliš bolestivý, ale vybičoval Stefanovu zuřivost až k zběsilosti.

Přestal nesmyslně rvát muži jeho nakrátko ostříhanými vlasy, namísto toho mu zaryl nehty do obličeje, výsledkem čehož byl nejen mužův příšerný řev, ale i uspokojivý pocit teplé krve, protékající Stefanovi mezi prsty.

Žoldák se přestal ohánět po jeho obličeji, namísto toho chytil Stefana za levou ruku a stiskl mu prsty takovou silou, až se Stefanovi samou bolestí udělalo špatně. Přesto zaryl nehty pravé ruky chlapovi do obličeje ještě hlouběji a zřejmě musel zasáhnout nějaké obzvlášť citlivé místo, neboť náhle se ozval pronikavý řev a v následující vteřině muž prostě zmizel. Zespodu se ozvalo duté žuchnuti a další, tlumenější výkřik.

Stefan se tam za ním ani dál nedíval, nýbrž okamžitě natáhl obě ruce po Rebece, pevně sevřel její zápěstí a pokusil se ji vytáhnout nahoru. Pochopil, že to nedokáže, pokud mu ona nepomůže, a i tak se mu to dařilo jen pomalu, po centimetrech.

Cosi se přiblížilo. Cosi současně neznámého, jakož i jaksi

děsivě důvěrně známého. Neslyšel nic, neviděl nic, ale ten pocit – ne, jistota – na něho padla s takovou prudkostí, že strnul uprostřed pohybu a asi vteřinu zíral vytřeštěnýma očima do naprosté tmy. Znovu si vzpomněl na tu ruku – ale skutečně to byla ruka?, která se náhle natáhla po mříži a bez nejmenší námahy ji utrhla. Vtom Rebeka vyděšeně zaúpěla a Stefan si uvědomil, že jeho žena může každou chvíli spadnout. Vyděšeným trhnutím ji vytáhl úplně nahoru. Ale nejen ji. Muž se zkrvavělým obličejem se jí držel za nohy, a zatímco na něho Stefan nechápavě hleděl, chytil se jednou rukou okraje šachty a druhou vymrštil po Stefanově krku.

Stefan reagoval naprosto instinktivně. Vrhl se nazpět, Rebeku prostě odhodil stranou a současně se pokusil nějak uhnout před Rusovými prsty.

Skoro se mu to podařilo. Ruka minula jeho hrdlo, sklouzla až k jeho boku a sevřela rukáv Stefanovy košile právě ve chvíli, kdy už věřil, že je z toho venku. Stefan sebou škubl a zoufalým pohybem odvalil stranou, přitáhl kolena k tělu a kopl útočníka oběma nohama do prsou. V nepohodlné pozici, v níž se nacházel nemohl vyvinout příliš mnoho sil; nevěřil, že by mohl chlapa zranit, nebo mu způsobit výraznou bolest. Nicméně, aby ho vyvedl z rovnováhy, na to kopnutí stačilo. Pustil Stefanovu ruku, chvíli bezmocně šermoval rukama a nakonec se převrátil dozadu. Ale neudělal Stefanovi tu radost, aby spadl ze žebříku a zmizel někde ve tmě pod čtvercovým otvorem.

Stefan rychle vyskočil na nohy, rukama zašmátral směrem, kde tušil Rebeku a současně ji zavolal jménem. Odpověď nedostal, ale po chvíli zaslechl tiché zasténání – a pak zvuk, při kterém mu téměř ztuhla krev v žilách: hluboké, hrozivé zavrčení; zvuk, který mu připomněl vyceněné zuby a pěnu u huby, oči, plné krvežíznivosti, a zuby jak nože v čelistech, dostatečně silných na to, aby zlomily lidskou stehenní kost jak suchou větev. Cosi se přibližovalo. Cosi, co se nepohybovalo na lidských nohou, nýbrž na měkkých, chlupatých tlapách a…

Bolest explodovala ve Stefanových ledvinách tak prudce,

že v první chvíli sotva chápal, co se stalo; nemluvě o tom, že to byl on, komu byla způsobena ta strašná bolest. Rudě žhnoucí bolest se mu hvězdicovitě šířila od levé ledviny do celého těla tak hrozně, že ani nebyl schopen vykřiknout. Plíce, ba dokonce i hlasivky mu vypověděly službu. Z nohou mu odešla veškerá síla. Padl na kolena, pokusil se dát ruce před sebe, aby zachytil pád, a nakonec byl vymrštěn dopředu, když ho ještě druhý, snad ještě tvrdší úder zasáhl přímo mezi lopatky.

Těžce padl na obličej. Z nosu a rozraženého rtu se mu spustila krev a na krátkou chvíli téměř ztratil vědomí. Ale pak ho příšerně silná ruka uchopila za šíji, sevřela ji jako svěrák a zvedla ho na nohy tak brutální silou, že jen ta bolest ho opět přivedla zpět k vědomí. Byl obrácen a pak ho další úder pěstí zasáhl do žaludku a vyrazil mu i zbytek dechu.

Ve slabém světle, které nahoru pronikalo šachtou, zahlédl jakousi obrovskou, zkřivenou postavu, jež se tyčila nad ním.

Nebyl to stejný muž, kterého předtím srazil dolů, nýbrž druhý žoldák, jenž lezl po žebříku za svým kamarádem. Jeho tvář vypadala ale skoro ještě hůř. Byl to ten, kterého předtím dole ve sklepě Stefan srazil hlavní pistole.

Stefan se pokoušel vytrhnout se mu, přece jen se mu podařilo jednu paži uvolnit a udeřil proti Rusovi. Ten se ani nesnažil ráně vyhnout, současně však sám udeřil a následek byl katastrofální. Stefanovi odletěla hlava prudce dozadu. Před očima se mu roztančily žluté a rudé hvězdičky, ústa měl plná krve. Byl by se zhroutil k zemi, kdyby ho žoldák nedržel. Jako přes krvavou mlhu a stále houstnoucí čerň viděl, jak Rus zvedá ruku k dalšímu úderu. Tentokrát nebyla zaťata v pěst. Jeho prsty byly zkřivené jako spár; pravděpodobně, blesklo Stefanovi hlavou, nějaký karatistický úder, který všechno ukončí.

Vtom se náhle za Rusovými zády ze země vztyčilo cosi obrovského, beztvarého, strhlo ho a odmrštilo kamsi do tmy. V tu chvíli byl Stefan volný a zapotácel se zpět. Výkřik a zvuky zuřivého zápasu dolehly k jeho sluchu, ale nedbal toho, ba

dokonce nebyl schopen ani uvažovat, jaký tvor to vlastně Rusa chytil a odtrhl od něj.

Namísto toho se obrátil a vykřikl Rebečino jméno, jak jen mohl nejhlasitěji. Nedostal žádnou odpověď, nicméně ozvěna vlastního výkřiku mu prozradila, že se musejí nacházet ve velice malé místnosti.

Zatímco se za ním dál ozývaly zvuky zápasu, klesl na všechny čtyři a poslepu tápal po podlaze. Už na druhý nebo na třetí pokus jeho prsty na cosi narazily. Byla to Rebeka. Nereagovala na jeho volání, ale když ji prudce zvedl, tiše zasténala a vzápětí na to jí ze rtů sklouzl zvuk, který jako by náležel Evě.

Stefan ji objal kolem ramen, zaúpěl bolestí, když jeho zraněná noha zaprotestovala proti zvětšené váze, a pak naslepo napřáhl levou ruku před sebe.

Po pár krocích ucítil drsný neomítnutý beton. Bezděčně se obrátil doleva, tápal po zdi a po dalších třech nebo čtyřech metrech opět narazil na jakousi překážku: kovovou. Nebyly to dveře, nýbrž spíš jakási skříň či nějaké jiná zatracená bariéra.

„Eva," sténala Rebeka. „Kde je… Eva?" Bylo to neuvěřitelné, ale dokonce i v tuto chvíli myslela jen na dítě a ne na sebe.

„Najdu ji," odpověděl Stefan. „Ale nejprve odsud dostanu tebe, neboj." Za ním se rozlehl pronikavý řev, následovaný jasným, praskavým zvukem, který jako by Stefanovi pronikl až do morku kosti a pak další, téměř nelidský vřískot. Pak padl výstřel. Jeho rachot se několikanásobně odrazil od stěn a jako by byla stále silnější. Záblesk z hlavně na zlomek vteřiny zalil místnost oranžovorudým, přízračným světlem.

Co však Stefan v tomto stroboskopickém záblesku zahlédl, nemohlo být nic jiného než halucinace; noční můra, zrozená z jeho hrůzy a hysterie, která v jediném, pekelném okamžiku se zhmotnila v postavu.

Jeden z žoldáků ležel na zemi a už se nehýbal, ale jeho postava byla jaksi neúplná, jako by jí chyběla jedna nebo i víc končetin. Druhý muž zápasil s jakýmsi groteskním, děsivě

nestvůrným tvorem, čímsi, co nebylo ani zvíře, ani člověk. Bylo to obrovské, nestvůrné, chlupaté, čirá zuřivost, zhmotněná ve spoustu zubů a drápů.

Stefan to zahlédl pouze na zlomek vteřiny, což bylo snad ještě horší, neboť to poskytlo jeho fantazii větší prostor, než mu bylo milé.

Současně však v témže zlomku vteřiny zahlédl ještě něco: komora, ve které se nacházeli, byla skutečně velice malá a oni byli sotva jen dva kroky ode dveří. Znovu oslepený klopýtal dál, každou chvíli mu hrozilo, že propadne totální panice, když klika dveří nebyla přesně tam, kde ji předpokládal. Pak konečně ucítil pod prsty hladký kov. Klika. Jen ať nejsou zamčené! úpěnlivě žadonil Stefan. Panebože, prosím, ať nejsou zamčené!

Nebyly. Klika se bez nejmenšího odporu dala stisknout až dolů a v příští vteřině vpadlo do místností matné světlo.

Stefan dveře pootevřel o něco víc, vypotácel se ven a v první chvíli se ani nepokoušel udržet rovnováhu, když zakopl. Upadl na koleno, Rebeku neobratně nechal sklouznout na zem a ve spěchu se rozhlédl.

Byli venku. Dveře vedly do úzké proluky mezi dvěma velikými nemocničními budovami. Ve vzdálenosti asi dvaceti metrů začínal rozlehlý trávník, který v mdlém měsíčním světle vypadal skoro tak černý jako hladina močálu, ve kterém beznadějně uvázne každý, kdo na něj vstoupí. Pocit hrozícího nebezpečí byl stále ještě tu, ale kupodivu ho necítil z budovy, ze které se právě jen tak tak dostal, nýbrž spíš z čehosi, co bylo tady, před ním. Možná udělá dobře, když se nebude zase tak stoprocentně spoléhat na své instinkty.

Pokusil se vstát a současně pomoci na nohy i Rebece, ale ona jen zavrtěla hlavou a pokusila se o slabý odmítavý pohyb. „Eva," zašeptala. „Musíš… ji dovést."

Stefan na ni zůstal zírat. Rebeka měla pravdu: slíbil, že ji dovede a nemohou jen tak odejít bez děvčete. Ale vše v něm, každá molekula jeho těla, vše se vzpíralo jen pouhému pomyšlení, že by se ještě jednou měl do té místnosti vrátit.

Přesto se asi po vteřině zvedl, obrátil se a upřeně hleděl na dveře za sebou. Byly napůl otevřené, takže do místnosti padalo trochu světla; rozeznával ovšem jen trojúhelníkový výřez holé betonové podlahy. Tma za ním byla absolutní; úkryt pro všechny hrůzy vesmíru. Hluk a výkřiky utichly, ale Stefan cítil, že tam uvnitř pořád ještě něco je. Něco, nekonečně nebezpečnějšího než Barkovovi muži a jejich zbraně.

Ale slíbil to Rebece. A byl to dlužen i Evě. Ta věc tam uvnitř ohrožovala i ji. A možná dokonce, že ji především.

Otevřel dveře ještě víc, aniž by však viděl víc, než sotva další jeden čtvereční metr holé betonové podlahy, udělal opatrný krok a se zatajeným dechem naslouchal. Hluk zápasu už utichl, ale Stefan přesto slyšel cosi divného. Nedokázal říct co, ale bylo to zlověstné. Děsivé.

Přesto šel dál a zastavil se, teprve když dosáhl hranice osvětleného prostoru. Neodvažoval se přiblížit ještě víc té temnotě, jako by to bylo něco hmotného, ne pouhá tma, nýbrž nejčernější kyselina, jež ho spálí, jakmile se jí dotkne. Potom uviděl Evu.

Děvče dřepělo, nakloněno dopředu a opřené o obě pěstičky, sotva kousek za hranicí osvětleného prostoru. Jako očarované hledělo upřeně kamsi do tmy. Stefan jí neviděl do obličeje, ale celé její držení těla vyjadřovalo napětí. Sled podivných, zlověstných zvuků jí splýval přes rty, podivné vrčivé vrnění, jaké ještě nikdy předtím v životě neslyšel.

„Evo?“

Děvče nereagovalo. Byl si jist, že jeho hlas vůbec neslyšela. Stefan udělal krok a čekal, až si jeho oči zvyknou na slabé světlo a asi po vteřině došel k závěru, že to se asi nestane.

„Evo,“ řekl. „Prosím tě! Pojď sem!“

Děvče stále ještě nereagovalo, avšak kdesi ve tmě před ním se něco pohnulo. Jakýsi stín. Snad postava, snad jen další výplod jeho fantazie. Pokud tu bude stát ještě deset vteřin, nikdy se mu už nepodaří sebrat dost odvahy, aby šel dál.

A Stefan udělal jediné, co vůbec byl schopen udělat: skočil dopředu, chytil Evu pod pažemi a prostě ji prudce zvedl ze

země.

Děvče se okamžitě probralo ze své strnulosti, vykřiklo a hystericky začalo kolem sebe tlouct. Stefan ignoroval její odpor, ale Eva se zmítala v jeho náručí tak, že se zapotácel a napůl narazil do zdi vedle dveří.

A pak to asi na vteřinu uviděl.

Tentokrát to nebyl jen kratičký záblesk, příliš krátký na to, aby si mohl být jist. Nemohl si namlouvat, že to byl jen přelud.

Postava vystoupila ze tmy, ale zastavila se půl kroku před hranicí světla, dopadajícího na podlahu, jako by měla ze světla strach; stvoření noci, nesnášející světlo. Nebyla zase tak obrovská, jak se Stefan domníval vidět v záblesku výstřelu, byla dokonce o něco menší než on… Ale možná že taky ne – její výška se těžko odhadovala, neboť postava stála ve skoro nemožné, zmrzačeně působící pozici. Všechno na ní bylo pokřivené, jakýmsi sotva popsatelným způsobem divné, ne lidské, ale současně ani ne zvířecí. Bylo to něco mezi obojím, strašlivá směs čehosi, čím už nebyla, a něčeho, v co se proti všem přírodním zákonům zřejmě hodlala proměnit.

Nestvůra stála chvíli bez pohnutí a zírala na něho a v jejích příšerných, zdaleka už ne lidských očích četl jakýsi pochmurný příslib. Ne hrozbu, ba právě něco spíš opačného.

Ten tvor – Stefan se i v duchu zdráhal nazvat to člověkem – se roztřásl. Byl raněn. Část úděsně zkřiveného obličeje měl zalitou krví, levá paže mu bezvládně visela podél těla. Krev mu tenkým, ale vytrvalým pramínkem kapala na podlahu. Výstřel, který předtím Stefan slyšel, zřejmě zasáhl cíl.

Eva se mu divoce zmítala v náručí. Křičela, ječela, kopala a vší silou tloukla kolem sebe a některé údery, které Stefana zasáhly do obličeje a do krku, byly velmi bolestivé. Ale nepustil ji, ba právě naopak ji ještě pevněji tiskl k sobě, třebaže si uvědomoval, že jí tím pravděpodobně působí bolest.

Netvor na něj zíral další vteřinu, pak se potácivým, šouravým krokem stáhl zpátky pod ochranu tmy. Chvíli nato zaslechl Stefan zvuk, jako by něco padlo. Zřejmě se ta stvůra zhroutila. Možná je po ní. Ale Stefan pochyboval, že by

podobná nestvůra vůbec mohla zahynout.

Konečně odtrhl pohled od tmy, naplněné strachem, odrazil se od zdi a potácel se zpět k Rebece. Ta už se mezitím zvedla, a když uviděla Evu, hned k ní natáhla ruce.

Stefan jen zavrtěl hlavou. Eva ještě nepřestala zuřit, ba naopak tloukla kolem sebe stále prudčeji. Rebeka by neměla dost sil, aby ji udržela. Dokonce ani Stefan si nebyl jist, jak dlouho dokáže ještě dítě udržet. Beztak ho držel už z posledních sil. Pokud by Evu k sobě přitiskl ještě silněji, mohl by ji snad i zranit, například zlomit žebra. Eva bojovala zoufale ze všech sil. Chtěla zpět do tmy. Zpátky k tomu, co číhalo uvnitř místnosti.

„Můžeš jít?“ zeptal se. Nemohl jí ani pomoci postavit se na nohy. Kdyby Evu pustil jen na jedinou vteřinu, vytrhla by se mu a utekla k onomu démonovi z druhé strany imaginárních otáčecích dveří.

Namísto odpovědi se Rebeka namáhavě zvedla, chvíli se opírala o zeď vedle dveří a pak přikývla. I navzdory tmě Stefan viděl, jak se jeho žena chvěje po celém těle.

Ukázal doleva, směrem k černé bažině trávníku, a počkal až udělá Rebeka první nejistý krok. Stále ještě nebyli mimo nebezpečí. Stefan si sice byl jist, že ti dva žoldáci, kteří se za nimi vydali po žebříku, už nežijí, ale další dva ještě zbývali.

A pak je tu ještě ten démon.

Vypotáceli se z uličky mezi oběma budovami. Rebeka se zastavila a tázavě se na něho podívala. Stefan se krátce rozhlédl a pak skoro nazdařbůh ukázal doprava. Doufal, že to je správný směr, ale jistý si nebyl. Areál nemocnice byl obrovský, navíc se o něj Stefan nijak zvlášť nezajímal. Budova napravo od nich – vzdálená skoro kilometr, což při stavu, v jakém byli, se mohlo rovnat celému světelnému roku – byla trochu víc osvětlena než ostatní. Prostě musel věřit, že je to vstupní budova. Snad alespoň jednou bude mít dnes večer štěstí.

Pokud ne, pak jsou pravděpodobně už teď téměř jistě mrtvi.

Eva se stále ještě v jeho náručí zmítala jako smyslů

zbavená, ale aspoň přestala křičet a vyrážet ze sebe to příšerné vrčivé prskání; snad jí na to nedostačoval dech, neboť Stefan ji stále ještě musel k sobě tisknout vší silou, aby se mu nevytrhla.

„Působíš jí bolest," řekla Rebeka, když uviděla, jak děvče drží.

Stefan nevrle přikývl. „Já vím. Ale domnívám se, že mnohem větší působí ona mně." Přesto poněkud povolil stisk. Nijak zvlášť silně, ale Eva okamžitě využila příležitosti, uvolnila si jednu paži a ostré nehty mu zaťala do obličeje. Měl pocit, jako by k tomu použila vidličku a ne ruku. Stefan zasténal a opět zesílil stisk a Eva mu přestala drásat tvář. Rebeka po něm vrhla vyčítavý pohled, ale neřekla už nic.

Jak se zdálo, měli štěstí. Budova, ke které mířili, byla skutečně ústřední komplex. Stefan se jen modlil, aby sestra u příjmu nebyla příliš aktivní a jeho auto stálo ještě pořád tam, kde ho nechal.

Vydali se přes trávník, aby si zkrátili cestu. Stefana stále ještě bolela noha, současně se však stalo něco nečekaného: chůze po trávě pro něj nebyla ani zdaleka tak namáhavá, jak se domníval, ba dokonce mu připadala snadnější než předtím po betonové dlažbě. Chladný noční vzduch mu hladil rozdrásanou kůži jako něžná ruka a tišil nesčetné drobné bolesti, které ho mučily. Přímo cítil, jak do jeho těla proudí nová síla, jak proniká každým pórem do jeho kůže.

A třeba to vůbec nebyla jen ta noc…

Stefan zvedl oči. Pohledem vyhledal určitý bod těsně nad střechou budovy, ke které přicházeli, a náhle docela jistě cítil, jak…

Nesmysl! Dost s tím!

Stefan se v duchu přísně přiměl k rozumu, ale velká část jeho pocitů se mu musela asi zračit ve tváři, neboť Rebeka na chvíli vypadala velice vylekaně. Neřekla však nic a Stefan taky nehodlal nijak svou zvláštní reakci vysvětlovat.

Byla by to ztráta času a navíc zřejmě víc než škodlivá. Prostě byl s nervy u konce. Jeho fantazie si z něho tropí žerty,

ale nijak zvlášť veselé. Co cítil, byl prostě jen osvěžující účinek čerstvého vzduchu, nic víc. A taky tam uvnitř to nebyla žádné nestvůra, vlkodlak nebo upír, nýbrž docela obyčejný člověk, kterého si jen ve svém strachu proměnil v něco jiného. Je to přece tak jednoduché. Tak zatraceně jednoduché!

A tak úžasné.

Ale noční vzduch v tomto nemocničním areálu musel mít vskutku výjimečně posilující účinky, neboť Stefan nebyl jediný, jehož kroky viditelně získaly na síle.

Taky Rebeka se posledních pár kroků pohybovala mnohem jistěji než ještě před dvěma minutami. Sice by nemohl přímo říct, že vedle něj poskakovala jak mladá srna, nicméně když předtím vyšli z tamté budovy, sotva se držela vlastními silami na nohou. Nyní už Stefan nepochyboval, že Rebeka cestu až k autu zvládne. Něco se tu určitě muselo dít. A nejstrašnější bylo, že věděl co. Byla to však myšlenka natolik absurdní, že si ani netroufal, vzít ji vážně v potaz. A přece byla v něm, zastrčená za zdí logického rozumu a pěti tisíc let civilizace, a pomalu začínala na zeď škrábat.

Náhle přestala Eva zuřit. Ale nejen přestala – doslova strnula uprostřed pohybu, na vteřinu dokonce zatajila dech, náhle byla zase napjatá jako předtím. Stefan cítil, jak mu ztuhla v náručí, a náhle měl každý sval v těle napjatý k prasknutí. Z prsou se jí dralo hluboké, hrozivé vrčení; zvuk, který byl víc cítit než slyšet.

Asi vteřinu nato strnula Rebeka uprostřed kroku, a pak to i Stefan ucítil. Snad jako poslední, ale skoro jako by do toho narazil. Ještě nebylo po všem. Nebezpečí tu bylo zase a tentokrát přímo před nimi.

„Někdo… tu je," zašeptala Rebeka. Její držení těla svědčilo o stejném napětí jako u děvčete – a jako i u Stefana, třebaže si to ani nijak zvlášť neuvědomoval. Boj ještě nebyl dobojován. Stále ještě byli štvanou zvěří.

Stefan si namáhal oči, ale neviděl nic než stíny a ve tmě se rozplývající obrysy, za kterými se mohlo skrývat všechno nebo nic. Hlavní nemocniční budova se nacházela přímo před

nimi. Stefan rozeznával osvětlený úsek před vstupní halou, dokonce viděl i nejasnou barevnou skvrnu svého auta – ale mezi nimi a budovou byla temná propast, ve které cosi číhalo. Cítil to. Větřil nenávist a agresivitu, vyzařující z lovců.

„Vezmi to dítě," řekl. Nemohlo být pomyšlení na útěk; ba ani pouhá možnost. Hon byl u konce. Lovci a kořist se našli a rozhodnutí padne právě teď.

Rebeka mu vzala Evu z náručí a ustoupila o krok zpět, zatímco ze stínu přímo před nimi se oddělila vysoká postava. Levá paže jí bezvládně visela podél těla, druhou měl ve výmluvném gestu namířenu proti Stefanovi. Noční stíny ukrývaly to, co v ruce držel, ale Stefan samozřejmě věděl, co to je.

Jediným krokem se postavil mezi Rebeku a zbraň, která byla na ně namířena. Mužova natažená paže následovala jeho pohyb, avšak on sám zůstal stát na místě. Vteřinu nato se mu po boku objevil ještě druhý temný obrys. Také on byl ozbrojen. Stefan naprosto neomylně cítil odhodlanost obou mužů.

Pomalu zvedl paže nad hlavu. Předpokládal, že také on se musí oběma žoldáků jevit jen jako nejasná silueta; proto se pohyboval s přehnanou pomalostí a s přehnaně pantomimickou gestikulací.

„Pokusím se je zdržet," zašeptal. „Utíkej k domu! Křič! Třeba tě nebudou pronásledovat."

Samozřejmě že ji budou pronásledovat. Ti dva chlapi by neváhali je zastřelit třeba i před stovkou svědků, ba dokonce i před běžící televizní kamerou, kdyby to muselo být. Ale nechtěl, aby udělala nějakou hloupost a nějak se vmísila do boje.

Pokud vůbec k něčemu takovému dojde a on vydrží o něco déle než pouhou jednu vteřinu.

Dál držel pravou paži zvednutou, zatímco levačku pomalu spouštěl a vytáhl jí zpod opasku pistoli. Oba Rusové na něj mířili svými zbraněmi, přesto ale jaksi cítil, že střílet nebudou. Alespoň ne, dokud je k tomu nepřinutí.

Nekonečně pomalu vytahoval zbraň, pak ji podržel v natažené ruce, co mohl nejdál od sebe, a upustil ji na zem. Pak sklonil ruce, sevřel je v pěsti a pevně se rozkročil. Podpatky zaryl do země, aby stál co nejpevněji.

„Jdi," řekl. „Jdi docela pomaličku. Nesmíš utíkat, slyšíš?"

Rebeka neodpověděla. Ale cítil, jak pomalu za ním ustupuje zpět. Viděli ji ti žoldáci? Pravděpodobně ano. Tma nebyla úplná. I pokud by Rebeku nepoznali, její pohyb jistě zaznamenali; a snad i její strach.

Po celé věčnosti rovněž oba Rusové sklonili zbraně. Neodhodili je jako Stefan, ale schovali. Nicméně přijali jeho výzvu, a to s pravidly, která stanovil on.

A proč taky ne, pomyslel si Stefan. Pro tyto dva nepředstavoval žádné nebezpečí, ať už se zbraní nebo bez ní. Bude jim stačit jen pár vteřin, aby ho vyřídili a v klidu pak pokračovali v honu na Rebeku. Stefan věděl, že nemá šanci. Ale byl odhodlán neprodat svou kůži lacino. Kdo ví, třeba se mu podaří zdržet je i na pět vteřin, pokud ne aspoň na dvě nebo tři.

Bez varování se vrhl na muže s poraněnou paží.

Dokonce se mu podařilo jej překvapit. Snad Rus počítal s nějakou fintou, nějakým úskokem nebo trikem, ale Stefan se prostě jen vrhl dopředu, udeřil pěstí proti jeho obličeji a zasáhl. Muž se zapotácel, víc překvapen než skutečně otřesen, vyrazil ze sebe chraplavý zvuk a nezraněnou rukou sáhl po Stefanově rameni: Stefan se mu vyhnul, spojil obě ruce v jedinou pěst a vší silou Rusa udeřil do poraněné paže.

Nebo se alespoň pokusil.

Muž jeho útok vytušil předem, téměř hravě se Stefanovi vyhnul a hranou dlaně ho udeřil za krk.

Ani to nebolelo. Stefan necítil sebemenší bolest; přesně vzato, náhle už necítil skoro vůbec nic Tělo mu prostě vypovědělo poslušnost. Zapotácel se kolem Rusa, bezmocně se svezl s tříčtvrteční piruetou k zemi a v duchu se ptal, jak daleko se mohla mezitím Rebeka dostat. Dvě vteřiny, maximálně tři. To není moc.

S námahou se převalil na záda, pokusil se zvednout a znovu se svezl k zemi. Úder ho ani neomráčil, ani úplně neochromil, ale jako by ho připravil o všechny síly.

Oba Rusové se přibližovali k němu. Vyměnili si ve své mateřštině spolu pár slov, jimž Stefan samozřejmě nerozuměl, jež mu však zněla naprosto jednoznačně ohavně. Jeden z nich se rozmáchl a kopl ho do stehna, což šíleně bolelo. Zasmáli se. Přesto měl Stefan téměř jistý pocit, že jsou zklamáni. Pravděpodobně to bylo pro ně až příliš snadné. Kolik času? Deset vteřin? Sotva víc. To bylo málo. Moc málo.

„Tak dobrá," zasténal. „Dělejte. Dorazte mě. To přece chcete, nebo ne?"

Dostal další kopanec, tentokrát do kyčelního kloubu, což ho zabolelo skoro ještě víc, ale byla to jen náhoda; prostě jen reakce na to, že promluvil, nic jiného. Ti dva chlapi mu rozuměli právě tak málo jako on jim. To celou věc dělalo těžší. Patnáct vteřin. Pořád ještě ne dost. Stále ještě cítil Rebečinu blízkost.

Pak však pochopil svůj omyl.

To nebyla Rebeka, čí blízkost cítil. Byl to tentýž, absurdně současně uklidňující, jakož i děsivý pocit, který měl předtím tam dole ve sklepě, jen nesrovnatelně silnější. Cosi se přibližovalo. Rychle. Doslova se řítilo.

Pokud měl dosud o svém vlastním vnímání nějaké pochybnosti, pak je rázem reakce obou mužů rozptýlila. Taky to vycítili, možná ne stejně neskutečně zbystřenými smysly, kterými Stefan dosud vládl, nýbrž instinktem mužů, kteří po celý svůj život byli současně lovci i štvanou zvěří. Ten se zraněnou paží prudce vzhlédl a druhý plynulým, současně však neuvěřitelně rychlým pohybem opět vytasil zbraň.

Přesto nebyl rychlý dostatečně.

Ze tmy se vymrštil protáhlý stín přímo proti němu, s tupým, jaksi podivně těžce znějícím zvukem dopadl na něho a urval mu ruku.

Pohled na to byl tak děsivý, až byl neskutečný, čímž ztrácel část své hrůznosti.

Přesto Stefan věděl, že ten pohled nezapomene do konce života.

Oba stíny v okamžiku splynuly v jediný, beztvarý obrys. Stefan slyšel chňapnutí, zvuk strašných, nepředstavitelně silných čelistí, který se hned vzápětí změnil v příšerné trhání a praskání. Vlk – cože, vlk?! Ne, k čertu, je to pes, prostě jen proto, že nic jiného to být nemůže! – dopadl na zem, dvakrát se překulil a se zdánlivě neohrabaným, přesto však úžasně rychlým pohybem stál znovu na všech čtyřech. Žoldák se zapotácel, zmítal pahýlem své pravé paže, ze které krev stříkala jak z přetržené přetlakované hadice, ale stále ještě ani nepadl, ba ani nevykřikl. Šok byl pravděpodobně tak velký, že ani necítil bolest. To vše se odehrálo během jediné, zdánlivě nekonečné vteřině.

Ale ještě než přišel skutečný konec, sáhl druhý žoldák po pistoli a Stefan v sobě mobilizoval poslední zbytek energie, napůl se vztyčil a vrhl se muži proti nohám.

Nepodařilo se mu strhnout ho k zemi; ba ani jím nějak výrazněji otřást. Kdyby Rus dovedl svůj pohyb do konce, měl by pravděpodobně slušnou šanci namířit svou zbraň na zvířecího útočníka i stisknout spoušť.

Avšak dopustil se té chyby, že se nechal Stefanem rozptýlit.

Prudce zvedl pravé koleno, vrazil jím Stefanovi do nosu a zlomil mu ho; pravděpodobně už podruhé. Bolest explodovala Stefanovi před očima oslnivým záblesk a pokus dýchat přes příval vlastní krve, nebyl v první chvíli nijak úspěšný. Ale přesto se nevzdal a ještě zarputileji sevřel Rusovy nohy. Žoldák zařval vzteky – ostatně právě ve stejnou chvíli, kdy i jeho kamarád ze sebe konečně vyrazil pronikavý, skoro nelidsky vysoký řev, jako by chtěl vykřičet veškerou bolest – rukou chytil Stefana za vlasy a brutálně mu hlavu strhl dozadu. Pravděpodobně se chystal učinit za dost své zálibě a vystřelit mu z bezprostřední blízkosti do obličeje.

Ale už se k tomu nedostal.

Vlk se na něho vrhl a srazil ho k zemi. Stefan byl odmrštěn dozadu a odkutálel se, zatímco žoldák plachtil dobré tři metry

vzduchem, přitom udělal dokonalé salto a přistál na zemi překvapivě měkce. To vlk dopadl tvrději. Jeho chňapající čelisti minuly svůj cíl a žoldák prokázal obdivuhodnou duchapřítomnost: nepokoušel se vyskočit na nohy nebo se prostě jen dostat do lepší střelecké pozice, vypálil proti zvířeti přímo vleže; kulka zanechala na jeho kalhotách doutnající stopu a pravděpodobně s sebou strhla u trochu kůže, ale zasáhla svůj cíl. Stefan viděl, jak vlk byl zasažen jako by neviditelnou pěstí a vymrštěn dobrého půl metru do výšky. Do jeho dosud naprosto tichého útoku se vmísilo pronikavé, bolestivé zavytí. Upadl, pokusil se znovu vstát, ale zadní nohy se pod ním podlomily.

Ale ještě nebyl definitivně poražen.

Kulka hladce prolétla jeho tělem. Stefan viděl, jak se pod zchromlými zadními běhy rychle tvoří krvavá louže. Vlk stále ještě ječel ve směsici bolesti a zuřivosti, ale přesto se dál hrnul proti Rusovi. V očích mu plála nepředstavitelná vražedná zuřivost.

Rus se vzepřel na poraněné paži, s obličejem, zkřiveným bolestí, zamířil na zvíře, ale tentokrát minul; kulka vykřísla z asfaltu jiskry a s vytím odletěla jako maličký meteor. „Barkov!“ zařval Stefan. Bylo to jediné, co ho napadlo. Neuměl rusky ani slovo; a i kdyby, pak by žoldák pravděpodobně nereagoval na nic, co by na něj křikl.

Kromě jména jeho bývalého velitele.

Na zlomek vteřiny byl žoldák zmaten; a na ještě kratší okamžik spustil pohled z vlka – ze psa, sakra! Pes! Pes! Pes! – a podíval se na Stefana.

Víc času čtyřnohý zabiják ani nepotřeboval.

Třebaže měl zadní nohy ochrnuté, zapřel se vlk-pes mohutnými předními tlapami proti zemi, neuvěřitelně mocným skokem se odrazil a přistál Rusovi přímo na prsou. Jedna z jeho předních tlap muže udeřila do zápěstí a vyrazila mu zbraň z ruky. Pak cvakly obrovské čelisti. Překvapený žoldákův výkřik přešel v děsivé chrčení.

Stefan ještě chvíli ležel jako ochromený a přihlížel mužově

smrtelnému zápasu. Přesně vzato, byl Rus už mrtev, ale z jakéhosi důvodu se stále ještě bránil: jeho ruce bezmocně tloukly zvíře do hlavy a do ramen, ale šelma se mu hluboko zahryzla do krku a s šílenou zuřivostí jím lomcovala a trhala. Krvavé opojení. Stefan nedokázal jinak pojmenovat, co právě viděl. To zvíře muselo propadnout jakémusi krvavému opojení; jiné vysvětlení neexistovalo. Jeho oběť byla už dávno mrtva. Škubání jeho údů byl už jen pouhý reflex a snad ani to ne. Vlk cloumal mrtvým tělem takovou silou, až mu ruce a nohy lítaly sem, tam. A přece ani teď jej zvíře nepustilo a stále surověji muži drásalo hrdlo. Propadlo zběsilé zuřivosti; šílenství, které nemělo žádný jiný důvod, než absolutní, nekompromisní touhu zabíjet.

Konečně vlk svou oběť pustil, otočil hlavu a upřeně se zadíval na Stefana. Jeho čenich se leskl krví, ale červeň v jeho očích byla stokrát intenzivnější. Hluboko na dně těchto rudých ohňů planuly hněv a odhodlanost, nepotřebující žádný důvod a ničím neutěšitelné. To zvíře bylo ztělesněním pojmu násilí.

A toto násilí se nyní obrátilo proti Stefanovi.

Vlkova krvelačnost stále ještě nebyla ukojena. Zvíře bylo těžce zraněno, snad dokonce smrtelně, ale bezpochyby bude vraždit dál, dokud v něm zůstane jiskřička života. Jako stroj, který jakmile se jednou dá do pohybu, nedá se už zastavit. Díky okolnosti, že napadl oba Rusy, považoval Stefan dosud vlka instinktivně za svého spojence, ale jak může, k čertu, vědět, že je to pravda?

Vlk se namáhavě otočil, slezl z mrtvého žoldáka a vlekl se s ochromenými zadními běhy směrem ke Stefanovi. Rudá pěna mu kapala zvířeti z pysků a z hrudi se mu dral hluboký, hrozivý zvuk; ne vrčení, nýbrž cosi mnohem strašnějšího. Toto zvíře snad opravdu stálo na Stefanově straně, když zaútočilo na Rusy, ale to bylo předtím, než ochutnalo krev.

Ta myšlenka Stefana doslova elektrizovala. Vlk se plazil pomalu, ale s nezadržitelností přírodního násilí stále blíž, a náhle Stefan věděl, že ho to zvíře zabije, jakmile se k němu jen dostane.

Pozpátku poodlezl pár kroků, než ho konečně napadlo, aby se obrátil a zvedl ze země. Současně vykřikl Rebečino jméno, jak jen mohl nejhlasitěji.

Nedostal žádnou odpověď, avšak skoro do své ženy narazil, sotvaže uběhl pár kroků. Nebyla ani zdaleka tak daleko, jak doufal.

„Utíkej! K autu!“

Rebeka nereagovala. Tiskla k sobě Evu, která jí v náručí zuřila a svíjela se právě tak jako předtím Stefanovi. Ale Rebeka jako by to vůbec nezaznamenala, právě tak jako Stefanův výkřik. Pohled měla strnule upřený do jednoho bodu za Stefanem. Dokonce i potmě Stefan viděl, že je v obličeji ještě bledší než předtím. Její pleť už nebyla bledá, nýbrž popelavá.

Stefan neztrácel čas dalším domlouváním, a prostě ji chytil za rameno, trhl s ní a vlekl ji za sebou. Bok po boku klopýtali k jasně osvětlenému obdélníku před vchodem do nemocnice a k autu. Stefan každou chvíli počítal s tím, že se dveře rozletí a vyřítí se z nich celá armáda vyděšených sester a lékařů, ale jakkoli to vypadalo neuvěřitelně – zřejmě nikdo výstřely ani řev neslyšel. Nepozorovaně doběhli až k autu.

Stefan pustil Rebečino rameno, napůl se opřel o auto a několika rychlými kroky obešel vůz. Pravou rukou hrabal v kapse kalhot, kam si předtím dal klíčky. Chvíli je vůbec nemohl najít, pak byl zase tak nervózní, že mu celý svazek klíčů upadl a několik vteřin musel tápat ve tmě, než ho zase našel. Stále ještě nebyli v bezpečí. Stefan se neodvažoval podívat zpět, ale cítil, že se odtamtud stále cosi přibližuje; ne vlk, nýbrž něco jiného, ještě nebezpečnějšího.

Roztřesenými prsty odemkl dveře – nikdy vůz nezamykal, tak proč to, sakra, zrovna dnes udělal? – skočil za volant a rychle otevřel dveře na straně spolujezdce.

„Rebeko! Nastup!“

Nereagovala. Stefan viděl, že jeho žena stojí jak solný sloup a zírala na cosi do tmy, ze které se k nim cosi hnalo. Cosi velikého.

„Beci! Proboha!“

Otočil klíčkem v zapalování, vyslal k nebi bleskovou modlitbičku, aby motor aspoň jednou výjimečně chytil hned napoprvé, a když se skutečně ten zázrak stal, sešlápl plynový pedál až k podlaze. A zatímco motor ještě s vytím protestoval, naklonil se Stefan přes druhé sedadlo, vyklonil se ven a násilím Rebeku strhl k sobě. Bylo to všechno možné, jen ne jemné, ale to ani nebylo možné. Rebeka narazila obličejem o kraj dveří a spíš do auta spadla, než nastoupila.

Eva řádila ještě zuřivěji. Její výkřiky byly ječivé a jednoznačně hysterické, její nehty zanechávaly na Rebečině tváři krvavé šrámy. Ale na ničem z toho všeho teď nezáleželo. Musejí být pryč odsud, než tma vyplivne něco, co je snad ještě horší než pouhá smrt.

Stefan zabouchl dveře, zařadil rychlost a prudce s vozem vystartoval.

V příští vteřině dupl na brzdu tak prudce, že Rebeka s Evou vyletěly proti přístrojové desce. Eva zdušeně zaúpěla a konečně přestala křičet, zatímco Stefan pocítil prudkou bolest v zápěstích, jak se pokusil vzepřít se o volant. Motor zhasl.

Deset metrů před vozem stála jakási postava. Stejně jako předtím ten netvor za dveřmi, stála mimo oblast, kde mohl Stefan skutečně něco vidět a stejně jako předtím doplňovala fantazie to, co nebylo vidět v nanejvýš nežádoucí míře.

Každopádně viděl, že je ta postava poměrně malá a dost útlá, spíš jako by to bylo dítě než dospělý, a zcela jistě to nebyl žádný démon. V tom, jak tam stála, bylo však něco, co ho naplňovalo ledovou hrůzou: stála klidně, vzpřímeně a jaksi hrozivě, jako by nebylo nic na světě, co by pro ni bylo nebezpečné – ani automobil, řítící se proti ní.

Rebeka se namáhavě znovu zvedla na sedadle. „Co je to?“ zašeptala. „Stefane, kdo… kdo je to?!“

Stefan neodpověděl, třebaže tušil, že zná odpověď. Natáhl ruku po klíčku zapalování, ale pak ji zase odtáhl a nejprve zajistil všechny dveře, než znovu nastartoval motor. Ne, že by to bylo co platné. Zcela jistě ne. Moc, se kterou si začali, se

jistě nedá zastavit trochou kovu a skla. Přesto se cítil aspoň trochu bezpečněji.

Tentokrát splnil motor jeho očekávání a naskočil teprve na třetí pokus. Stefan opatrně zařadil jedničku, ujel s vozem dva nebo tři metry, než ho konečně napadlo zapnout světla. Z bytosti jiného světa byla rázem postava štíhlé, tmavovlasé dívky, která klidně stála uprostřed silnice a bez mrknutí hleděla přímo do oslňujícího světla. Sonja.

Rebeka zaúpěla. Stefan znovu sešlápl spojku, motor pronikavě zařval, ale Sonja se ani nepohnula. Stefan ani v oslnivém světle nebyl schopen přesně rozeznat její obličej, ale v jejích četl poselství tak zjevné, jako by její hlas slyšel přímo ve své hlavě. Zbývala mu jen jediná možnost.

Přidal ještě víc plynu, pustil spojku a v očekávání srážky pevně sevřel oběma rukama volant. Auto vyletělo skokem, který by dělal čest i vozu formule jedna, a s kvílejícími pneumatikami vyletělo proti tmavovlasé dívce a stále zrychlovalo. Sonjina postava náhle jako by byla přes celé čelní sklo a Stefan si byl jist, naprosto jist, že ji musí vzápětí přejet.

Snad ji dokonce i přejel. Nevěděl. Vůz se divoce zmítal sem, tam, pokoušel se vyrazit stále rychleji a divokými skoky reagoval na jeho bezohledné řízení; nedokázal říct, jestli jeden z těch tvrdých nárazů, které cítil na volantu pocházel od rozbitého Sonjina těla, přes které přejížděl. Ale bylo mu to jedno. Skoro si přál, aby ji zabil.

Třebaže současně věděl, že by mu to nebylo nic platné.

Auto stále zrychlovalo. Motor mezitím už řval tak pronikavě, jako by se chtěl každou chvíli rozletět na tisíc kusů. Stefan přeřadil, aniž by sundal nohu z plynu, divoce zatočil volantem a konečně sebral odvahu, aby se podíval do zpětného zrcátka.

Sonju nepřejel. Nyní se už zase změnila v pouhý stín, ale otočila se a hleděla za nimi, stále ještě ve stejné pozici a na stejném místě jako předtím.

Jako by byla jen přízrak, kterým auto prostě projelo.

Ruce se mu přestaly třást, teprve když odjeli asi čtyři nebo

pět bloků od nemocnice a zastavili. Celou tu dobu řídil Stefan naprosto bezohledně, přidal ještě víc plyn a řítil se směrem k centru města téměř stokilometrovou rychlostí; dokonce i frankfurtští řidiči, zvyklí na cokoli, měli důvod spustit zběsilý koncert klaksonů, což ho nakonec přece jen přimělo k rozumu. Ani klaksony, ani zuřivá gesta a urážky na něj neudělaly sebemenší dojem, nicméně náhle si uvědomil, že je na nejlepší cestě dokončit, co se nepodařilo Barkovovým mužům. Autonehoda – navíc ve voze, jako je tento – by byla bezpochyby právě tak smrtící jako kulka v hlavě.

Zpomalil na běžnou rychlost, pak pomalu přibrzdil ještě víc, až nakonec zaparkoval vůz na prvním volném parkovacím místě. Vypnul reflektory, ale motor nechal běžet. Už to bylo za nimi. Byl si naprosto jist, že alespoň na čas svým pronásledovatelům unikli, ale prostě bylo pro něj nesnesitelné, že by měl vypnout motor. Nepravidelné klepání starého motoru připomínalo vyklepané ventily a rozpálené písty, které byly na nejlepší cestě se zakousnout. Stefan si byl jist, že během posledních pěti minut zkrátil zbývající životnost motoru jistě na polovinu. Přesto měl v sobě ten zvuk něco báječně uklidňujícího.

Stefan vyčerpaně položil hlavu na volant a na chvíli zavřel oči. Nebyl to moc dobrý nápad. Jeho fantazie stále ještě pracovala na plné obrátky a hrůzy, které se mu promítaly pod spuštěnými víčky, mohly směle konkurovat všemu tomu, co měli právě za sebou.

Znovu se napřímil a podíval se na Rebeku. Celá strnula a roztřesená se choulila na sousedním sedadle, a třebaže byla stále ještě tak bledá a vyčerpaná jako předtím, přece jen vypadala o něco lépe. Zdravěji?

„Už jsem myslela, že nás chceš zabít,“ zamumlala. „Už je to pryč?“

Kupodivu na to Stefan nereagoval ani pohledem do zrcátka nebo z okna, nýbrž na hodiny na palubní desce.

Překvapeně zamrkal, ještě jednou se podíval a srovnal si údaj s čísílky na svých náramkových hodinkách, aniž by se tím

však něco změnilo. Připadalo mu to naprosto neuvěřitelné – od chvíle, co odstavil auto před nemocnicí neuplynulo ani půl hodiny.

Rebeka se neklidně pohnula. Naklonila se nad Evou, svraštila čelo a pak se zatvářila překvapeně.

„Co je?“ zeptal se Stefan. Ani nevěděl, kdy přestala Eva zuřit, ale teď spočívala Beci na klíně docela klidně.

„Spí,“ odpověděla Rebeka mírně překvapeným tónem, který zněl skoro jako by se usmála. Stefan jí dobře rozuměl. Zaplavil ho zvláštní, naprosto nemotivovaný pocit příchylnosti a něžnosti, když teď hleděl na spící dítě. Náhle mu připadalo takřka neuvěřitelné, že se před necelými osmačtyřiceti hodinami ještě se švagrem hádal, jestli si to dítě mají nechat, nebo ne.

Rebeka se na něho zadívala. „Nemohu uvěřit, že jsi to dokázal,“ řekla tiše.

„Co?“ Pokusil se zasmát. „Že umím tak dobře jezdit s autem?“

„Ti dva chlapi.“ Rebeka zůstala naprosto vážná. „Byli by tě zabili, kdyby se neobjevil ten pes.“

„Nezabili,“ odpověděl Stefan. „A krom toho, to nebyl pes.“

„Ale ano,“ trvala na svém Rebeka. „A tys to věděl, že?“

„Tušil jsem, že se mě nebudou ptát, kolik je hodin.“ Samozřejmě že Stefan věděl, kam Rebeka míří, ale náhle mu to bylo trapné.

„Ty by ses pro nás obětoval, abychom my mohly uniknout!“ Rebečin hlas zněl mnohem víc užasle a nevěřícně než obdivně nebo třeba jen vděčně. Stefan si nebyl jist, jestli by se mu tento tón a zejména pak k tomu příslušející výraz v Beciných očích má líbit. Rebeka měla naprostou pravdu, on tento hrdinský čin nevykonal z vědomého rozhodnutí, nýbrž čistě instinktivně. Přesto se domníval, že by si aspoň o trochu víc vděčnosti zasloužil.

„Však víš,“ odpověděl. „Každý člověk je někdy v životě hrdinou. A funguje to, fakt.“

„Ano,“ zamumlala Rebeka. „Asi máš pravdu.“ Ale neměl.

Skutečně byla otázka, proč jsou stále ještě naživu, momentálně důležitější než všechno ostatní, ale právě tak jako on i ona měla strach ji položit. Pokusila se odvést jeho pozornost jinam a náhle stáhla obličej a přitiskla si ruku na bok.

„Máš bolestí?“ zeptal se Stefan.

„Jen když slyším hloupou otázku,“ odpověděla Rebeka stísněně. Prudce zalapala po dechu, ale odmítavě zavrtěla hlavou, když se chystal k ní natáhnout ruku. Proč taky? Stejně pro ni nemohl moc udělat. A navzdory všemu prostě cítil, že je jí už teď lépe než předtím v nemocničním sklepě. Ostatně, jemu taky. Bolest v noze zmizela skoro úplně. Dokonce i tam, kde ho zasáhla žoldákova bota, cítil už jen slabé škubání. Co se to, pro všechno na světě, s nimi děje?

„Musíme pro tebe najít nějakého lékaře,“ řekl.

„Fantastický nápad,“ odpověděla Rebeka stísněně. „Mám pocit, že pár ulic odsud je stavení, které se doktory jen hemží. Proč nezajedeme rovnou zpátky?“

Chvíli Stefan docela vážně o tomto nápadu uvažoval. Jakkoli na první poslech zněl absurdně, přesto dával smysl. Na klinice se to mezitím jistě policisty jen hemží. Zřejmě by tam byli bezpečnější než kdekoli jinde v tomto městě.

Přesto nepřicházelo v úvahu, aby se tam vrátili.

„Nepotřebuji lékaře,“ pokračovala Rebeka. Zjevně si jeho mlčení vyložila špatně, neboť její hlas nabyl jednoznačně agresivního tónu. „Už dva týdny mě mořili, a bylo to ještě horší. Odvez mě domů.“

„K nám?“ Stefan zavrtěl hlavou. „To nejde.“

„Proč?“

„Protože tam nás budou hledat ze všeho nejdřív,“ odpověděl Stefan. „Pravděpodobně tam ten vrchní inspektor Dorn na nás už čeká.“ Lépe když se Rebeka zatím ještě nic nedozví o incidentu, který se odehrál na ulici před jejich domem. Beztak už měli dost problémů.

„Dorn?“ Rebeka se krátce zamyslela. „Myslela jsem, že je na naší straně.“

„Nejsem si jist, jestli vůbec ještě někdo je na naší straně,“

zamumlal Stefan. Jeho slova vlastně ani nebyla určena Rebece; a vlastně ani jemu samotnému. Byl to nanejvýš ještě tak výraz jediného pocitu, jakého byl zřejmě ještě vůbec schopen: bezradnosti. Rebeka to samozřejmě přesto slyšela, ale neřekla nic, jen se na něj rozpačitě podívala.

„Robert?“

Samozřejmě Robert, pomyslel si rezignovaně. Kam jinam by mohli jít? Nehledě na to, že Rebeka navzdory všemu svému přesvědčování nebyla zdravá, nebyli ani v takovém stavu, aby se mohli ukázat v nějakém hotelu. Kromě toho neměl u sebe ani fenik, ba dokonce ani doklady. Navíc číslo jejich auta bude nejpozději do hodiny na pátrací listině každého jednotlivého policisty ve městě. A je-li vůbec někdo, kdo jim může poskytnout nějakou ochranu, pak je to Robert. I přesto se mu ta myšlenka nelíbila. Dokonce i v takovéto situaci mu nešlo pod nos, že by měl přilézt k velkému Robertovi a žadonit o pomoc.

Znovu se podíval na hodiny. Než přistane Robertovo letadlo, zbývalo ještě dost času; pohodlně mohli dojet na letiště a přivítat ho. Ale v podstatě mu při té představě nebylo nejlíp. Letiště, to jsou lidé, spousta lidí, což znamená spoustu nebezpečí. Bylo sice nepravděpodobné, přesto však možné, že jsou Barkovovi muži o Robertově příletu už informováni a budou tam na ně čekat.

Znovu rozsvítil světla, vrhl do zrcátka přehnaně dlouhý a pozorný pohled a pak se rozjel.

ČÁST ČTVRTÁ

Robertův dům byl Stefanovi nepříjemný v nejednom směru. Bylo tomu tak vždycky, od chvíle, co sem poprvé vkročil, a dodnes se na tom nic nezměnilo.

Dům byl obrovský, vypadal ale – zřejmě díky nějakému architektonickému triku, který Stefan dodnes neprohlédl – na první pohled mnohem menší, než skutečně byl; ostatně na druhý a třetí pohled taky. Nacházel se ve vybrané frankfurtské obytné čtvrti, což jednak znamenalo, že sem jeli skoro tři čtvrtě hodiny, jednak že ulice, na které nakonec zaparkovali a teď čekali na Roberta, byla téměř liduprázdná – a bez jediného auta. Stefan se nakonec rozhodl raději nejezdit na letiště, protože je tam moc lidí; tady mu jich zase pro změnu připadalo až příliš málo. Pokud by Barkovovi muži o tomto domě už věděli a hledali je tu, pak je tady měli na podnose.

Přesto Stefan zavrhl, že by raději počkali jinde, nebo tak dlouho pojížděli po blízkém okolí, dokud Robert nepřijede. Zaparkoval VW na kraji silnice naproti Robertově vile a rozhodl se počkat na švagra tady.

Trvalo to víc než dvě hodiny. Rebeka usnula už po cestě; únava a vyčerpám si vybraly svou daň. Stefan si o ni dělal velké starosti, současně však ne zase tak velké, jak by byl čekal, kdyby se někdy pokusil si tuto situaci představit. Sice to nedokázal nijak zdůvodnit, ale cosi mu říkalo, že Becin tělesný stav je jejím nejmenším problémem. Její zranění se uzdraví.

Pokud zůstanou dostatečně dlouho naživu.

Když uplynula první hodina, začal být Stefan pomalu nervózní. Robert bude chvíli potřebovat, než pochopí, že pro

něho nikdo nepřijel, ale ne zase tak dlouho. Jeho letadlo muselo přistát na letišti přibližně ve stejnou dobu, kdy sem dorazili, a při letu ze Švýcarska přece nebývají skoro žádné celní formality.

Avšak trvalo dobře ještě další hodinu, než Robert přijel; ne v taxíku, jak Stefan čekal, nýbrž v černé limuzíně s tónovanými skly, která se za VW objevila tak náhle, jako by se zhmotnila docela z ničeho nic, nebo jako by se přenesla z jiné dimenze – nebo si Stefan na chvilku zdříml, aniž by to zaznamenal. Což bylo jistě nejpřijatelnější vysvětlení. Obojí zadní dveře limuzíny se otevřely a k VW se přiblížily dva muži. Jeden přistoupil rovnou k Stefanovi, druhý se držel o pár kroků opodál. Stefan vycítil jejich ostražitost a opatrnost, ale marně hledal jakýkoli náznak agresivity nebo dokonce krvelačnosti. Ať už byli tito muži kdokoli, k Barkovovi nepatřili.

Stefan stáhl okénko, ale než mohl něco říct, zaslechl z nitra limuzíny Robertův hlas: „To je v pořádku. To je můj švagr. Je Rebeka s tebou?“

Poslední otázka byla určena Stefanovi. Odpověděl na ni jen přikývnutím, vrhl rychlý pohled stranou, jako by se musel přesvědčit, že je tomu opravdu tak – Rebeka si přitáhla kolena k tělu a byla na sedadle schoulená takřka v embryonální poloze, Evu ve spánku tiskla k sobě –, pak otevřel dveře a vystoupil. Ani by se nedivil, kdyby mu některá z obou goril zastoupila cestu, zatímco se přibližoval k limuzíně, ale Robert se zřejmě rozhodl nehnat roli mafiánského kmotra až do krajnosti: sám vystoupil z auta, bez jediného slova prošel kolem Stefana a krátce, nicméně pozorně se zadíval na Rebeku.

„Co je s ní?“ zeptal se stručně. Stefan si nebyl jist, jestli skutečně v jeho hlase zaslechl výhrůžku, nebo si to jen namlouval.

„Nic,“ odpověděl. „Jenom je úplně vyčerpaná.“

„Je to všechno?“ Robertovy tmavé oči si ho změřily pronikavým, ale teď už jednoznačně hrozivým pohledem, což

ovšem Stefan přijal s nezvyklým klidem. Když se Robert nedočkal odpovědi, ustoupil o půl kroku nazpět, sáhl do náprsní kapsy a vytáhl malou krabičku, vypadající jako nějaký složitý dálkový ovladač. A jistě to i něco takového bylo, neboť hned nato, co stiskl jeden knoflík, rozsvítil se uvnitř obrovské zahrady a po obou stranách příjezdové cesty nejmíň tucet svítilen. Současně se počala téměř neslyšně otvírat i železná, kovaná brána.

„Zavezte auta do garáže," řekl Robert. „A zkontrolujte dům." A když se Stefan obrátil a chtěl znovu nastoupit do auta, zvedl ruku. „Ty zůstaň tady."

„A co když ne?" zeptal se Stefan vzdorovitě. Náhle v něm vzkypěl naprosto nesmyslný vztek. Sakra, přece se neporval s půlkou pekla jen proto, aby se teď dal svým nafoukaným švagrem komandovat jako nějaký hloupý kluk!

Robert zakroutil očima, ale neřekl nic. Což Stefana v tu chvíli rozzuřilo ještě víc, ale snad mu to taky současně zabránilo v tom, aby provedl nějakou nepromyšlenost, neboť náhle mu došlo, proč reaguje tak přemrštěně. Konečně byl právě tak unavený a vyčerpaný jako Rebeka. Momentálně mohl reagovat jen buď přemrštěně, nebo vůbec ne. To vůbec nebylo momentálně přijatelnější.

Beze slova přihlížel, jak jeden z obou chlapů nastoupil do jeho VW a zajel k vjezdu. Když byl ještě deset metrů od domu, stiskl Robert další knoflík své elektronické hračky a dveře garáže se otevřely. Místnost za nimi byla jasně osvětlená a uklizená tak pedantsky, že by se v ní neukryla ani myš. Přesto muž nevjel hned dovnitř, nýbrž zastavil vůz těsně u dveří a vystoupil, aby zkontroloval dveře z garáže do domu.

„Působivé," řekl Stefan posměšně. „Ale odkdy se necháváš doprovázet celou kavalerií?"

„Nebyl jsi na letišti," odpověděl Stefan, „a můj vůz taky ne. Tak jsem zavolal k tobě."

„Dovol mi hádat," řekl Stefan. „Zvedl to můj kamarád Dorn."

Robert se ušklíbl. Nejprve vrhl krátký pohled směrem ke

garáži a teprve pak pokračoval. „Nemluvil zrovna, jako by byl tvůj kamarád. Každopádně jsem pak ještě obtelefonoval další lidi. A z toho, co jsem se dozvěděl, jsem usoudil, že by nebylo dobré rozjet se domů sám.“

Stefan si prohlížel druhého bodyguarda s neskrývanou zvědavostí. Muž byl podstatně mladší než on, přinejmenším o dvacet liber těžší a pravděpodobně třikrát silnější. Kromě toho Stefan předpokládal, že muž bude jistě ovládat víc asijských bojových technik, než co znají všichni hollywoodští režiséři dohromady.

„O čem přemýšlíš?“

„Jenom si říkám, jestli by dokázal Barkovovým mužům vzdorovat pět nebo deset vteřin,“ odpověděl Stefan vážně.

„Barkov?“ Robert mávl rukou, jako by to měla být jeho odpověď. „Povykládáš mi to uvnitř. Myslím, že mi stejně budeš muset povědět spoustu věcí.“ Znovu pohlédl k domu. Druhý tělesný strážce mezitím už dokončil svou obhlídku garáže a kývl na ně.

„Opravdu působivé,“ řekl Stefan. „A opravdu myslíš, že to něco pomůže?“

„Dělám, co je v mých skromných silách,“ odpověděl Robert kysele. „Kdybych věděl, že jsi tady, byl bych samozřejmě klidnější. Jen tak mimochodem, švagříčku: všechny jsi nás pěkně dlouho vodil za nos. Jak se ti jen mohlo dařit po celá ta léta před námi skrývat svůj netopýří kostým?“

„Co je to za blbost?“ zeptal se Stefan.

Robert se ušklíbl. „Každopádně v té nemocnici jsi to sfoukl velice dobře. Až dosud našli pět mrtvých. Jsou to už všichni, nebo sis ještě nějaké schoval?“

„Snad si nemyslíš, že…?“ Nemohlo být divu, že sem Robert dorazil s malou armádou.

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl Robert. „Ostatně ten tvůj kamarád Dorn si to taky nemyslí. Ale přesto je celý žhavý na to, aby si s tebou mohl promluvit.“ Vytáhl z kapsy mobil. „Mám mu zavolat hned, nebo to všechno napřed povíš mně?“

„Ty mu nezavoláš,“ řekl Stefan přesvědčeně.

„Pravda,“ odpověděl Robert. „Ani nemyslím, že to bude třeba. Vsadím se, že nejpozději do dvou hodin se tu tak jako tak objeví… Co jste to, k čertu tropili? Rozpoutali třetí světovou válku?“ Naštvaně ukázal k domu. „Jdi.“

To už bylo skoro příliš. Stefanovi čím dál tím míň stačilo pouhé vědění, proč reaguje tak prudce, k tomu, aby dokázal svůj temperament držet na uzdě. Byl unaven. Byl napůl šílený strachy a prakticky neměl na celém těle jediný centimetr, který by ho tak či onak nebolel. Neměl vůbec náladu na takové blbosti!

Samozřejmě se obrátil na podpatku a poslušně se vydal k domu. Robert a jeho svalnatý tělesný strážce ho následovali, zatímco limuzína jela sotva dva kroky za nimi. Marně se Stefan pokoušel nahlédnout skrze tónovaná okna dovnitř. Celá situace mu připadala čím dál, tím neskutečnější; jako by se nedopatřením ocitl na tajné schůzce z nějakého amerického filmu o mafii. Kdy už k čertu bude pauza na reklamu?

Robert otevřel svým dálkovým ovladačem domovní dveře a současně rozsvítil v domě světlo. Ke Stefanovu překvapení nevyslal bodyguarda napřed, nýbrž bez váhání vstoupil do domu první. Když ho na to Stefan upozornil, jen nevrle mávl rukou. „Kdyby někdo vnikl do domu, spustil by poplašné zařízení. Bez obav, jsme tady v bezpečí.“ Pak se obrátil ke svému tělesnému strážci. „Pomozte svému kolegovi odnést mou sestru a dítě nahoru. Hostovský pokoj je v prvním patře. Druhé dveře zleva. A zůstaňte u nich.“

To byla více či méně Stefanova úloha. Ale byl příliš unaven, než aby se s Robertem hádal. A měli spoustu věcí, o kterých se museli poradit. Čas měl najednou zatraceně velkou cenu.

Došli do obývacího pokoje. Robert si sundal bundu, odhodil ji bez zájmu přes židli a došel k baru; avšak ne aby si namíchal drink. Namísto toho stiskl několik knoflíků na pultu, který Stefan dosud považoval za součást stereosoupravy, a pak zachmuřeně přikývl.

„Vnější senzorický okruh je v pohotovosti,“ řekl. „Pokud

na pozemek vstoupí něco většího než pes, dozvíme se to.“

„Nikdy jsi mi neříkal, že tvůj dům je ve skutečnosti pevnost,“ řekl Stefan.

Robert nedotčeně pokrčil rameny. „Taky jsem ti nikdy nevykládal, že Frankfurt je město s největší kriminalitou v Německu,“ odpověděl. „Kromě toho, tento dům není pevnost. Kdyby byl, cítil bych se právě teď podstatně bezpečněji.“ Zavrtěl hlavou. Díval se vyčítavě, ale jeho obličej vypadal skutečně ustaraně. „Takže – co se stalo? A tentokrát celou pravdu, pokud mohu prosit.“

„Tu přece už znáš, ne?“ Stefan se posadil. Byl velice unaven. „A neříkej mi, že ti to Rebeka nepověděla.“

„Zato tys to zřejmě za nutné nepovažoval.“

„A pořád ještě nepovažuji, jestli to chceš vědět,“ odpověděl Stefan nepřátelsky, současně taky tak rezignovaně unaveným tónem, že Robert jen trochu svraštil čelo, ale neřekl nic. Náhle Stefan jen stěží dokázal udržet oči otevřené. Únava na něho klesala jako přikrývka, naplněná olovem, a vlastní myšlenky mu náhle podivně dutě duněly hlavou. Snad bylo na čase, aby si konečně sám sobě přiznal, že také jeho síly jsou omezené. Pokud se nesebere, cítil naprosto jasně, že během příštích deseti vteřin usne.

„To jméno, které jsi předtím řekl,“ pravil Robert. „Barkov… to je přece ten žoldácký generál, o kterém mluvila Rebeka. Myslel jsem, že je mrtev.“

„Jeho muži se zřejmě domnívají, že je to naše vina,“ zamumlal Stefan. „A jak se zdá, velice si to berou.“

„Myslíš, že je tohle vhodná chvíle na žertování?“ zeptal se Robert.

„Žertování?“ odfrkl Stefan. „Ne. Ale taky nepovažuji za obzvlášť žertovné, když tě ohrožuje chlap se samopalem. Nebo tě kope kanadou do obličeje.“

Robert na to neřekl nic, avšak cosi v jeho mlčení připadalo Stefanovi zvláštní. Otevřel oči a podíval se na švagra a to, co četl v jeho očích, mu připadlo ještě zvláštnější. Skoro bezděčně zvedl ruku a ohmatal si obličej. Jeho pleť cítil jaksi

suchou, ochablou a snad taky trochu horečně horkou. Samozřejmě nemohl nahmatat modřiny, ale aspoň necítil žádné otekliny, řádné tržné rány, ani jiná poranění. Robertův pohled byl však dostatečně výmluvný.

Pokud chtěl Robert něco říct, už se k tomu nedostal. Dveře se otevřely a jeden z obou bodyguardů vešel dovnitř. Stefana ignoroval, rychlými kroky došel k Robertovi a zašeptal mu pár slov do ucha. Robert přikývl a posunkem ruky zase poslal muže pryč.

„Rebeka se probudila," řekl. „Ptala se po tobě. Chceš k ní, nebo jí mám říct, že spíš?"

Jeho blahosklonnost Stefana pomalu přiváděla k nepříčetnosti. Jediný důvod, proč okamžitě nevstal a nevrazil tomu chlapovi jednu do zubů, byl snad ten, že navzdory všemu přece jen za jeho slovy cítil dobrou vůli.

„Pokusím se," odpověděl jízlivě. „Kdybych to nezvládl vlastními silami do schodů, zavolám tě."

Robert zachmuřil tvář, ale neodpověděl, omezil se jen na náznak pokrčení rameny. Stefan vstal, bez jediného dalšího slova vyšel z obýváku a šel nahoru. Ještě nikdy mu tohle schodiště nepřipadalo tak dlouhé jako dnes a ani přibližně tak strmé; těsně předtím, než dorazil do prvního patra, byl skutečně blízko tomu, aby to vzdal nebo požádal jednoho z bodyguardů o pomoc. Snad jediné, co ho nakonec ještě od toho odradilo, bylo pomyšlení na škodolibý úsměv, kterým by Robert jeho přiznání slabosti komentoval.

Rebeka ležela schoulená na obrovské posteli a spala. Eva jí ležela v důlku pod pravým podpažím a rovněž spala; ostatně mnohem klidněji. Její dech byl pomalý a pravidelný, ve tváři měla tak poklidný, uvolněný výraz, že až Stefan vůči ní pocítil v první chvíli absurdní, avšak prudkou závist. Před necelými třemi hodinami ještě všichni tři zápasili o život. Nejen on a Rebeka, to dítě taky. Tu divokost a hněv v Eviných očích si jen nevybásnil. Věděla velice dobře, o co jde, třebaže jí byly jen tři roky. A teď spala, jako by jí slovo „nebezpečí" vůbec nic neříkalo.

Náhle ho zalil pocit něžnosti, proti kterému byl naprosto bezmocný. Ne proti své vůli, nýbrž úplně bez vůle, klesl na kraj postele vedle Rebeky a spící dívky, natáhl ruku a jemně pohladil Evu po tváři.

Sám tím byl zmaten. To, co si myslel předtím při téměř hádce s Robertem tam venku před domem, stále ještě platilo, ba dokonce snad ještě v silnější míře: byl prostě u konce fyzických sil a tak otupělý, že byl schopen jen extrémních reakcí. Všechny ty jemné odstíny na stupnici pocitů byly prostě pryč. A toto dítě, které by ještě před několika hodinami nejraději ze všeho osobně odeslal zpět do Bosny, nyní nejenže docela přijal: ba víc, miloval ho z celého srdce.

Nerozuměl tomu. Třebaže mu v citech zuřil divoký amok, nijak to neznamenalo, že by mu měl úplně vysadit i jasný rozum. Ba naopak: čím déle marně pátral po nějakém vysvětlení tohoto totálního zvratu, který se v něm odehrál, tím byl zmatenější. Možná v něm to dítě probudilo nějaké jeho ochranitelské instinkty. A možná taky prostě jen pochopil, že by automaticky ztratil i Rebeku, pokud by ztratil Evu – ale ani to nebylo uspokojivé vysvětlení pro to, co se v něm dělo. Náhle si už nebyl vůbec jistý, za koho právě tak hrdinsky a zoufale bojoval. Rebeka měla naprostou pravdu: byl odhodlán obětovat život, aby ty muže zdržel o pár vteřin. Ale opravdu to dělal kvůli Beci?

Třebaže se nedíval směrem k ní, vycítil, že Rebeka otevřela oči a dívá se na něho. Obrátil k ní hlavu.

„Promiň," řekl. „Nechtěl jsem tě vzbudit."

„Nevzbudils mě," tvrdila Rebeka. „Nespala jsem."

Nemělo smysl se s ní hádat o takovou maličkost, proto odpověděl: „To bys ale měla."

„Copak na to máme čas?" Rebeka se posadila pomalým, namáhavým pohybem, který svědčil o její slabosti mnohem víc než bledost jejího obličeje nebo tmavé kruhy, které měla pod očima.

„Jistěže máme," přikývl Stefan. „Žádný strach. Tady jsme v bezpečí. Robert naverboval skoro armádu, aby nás chránil…"

Pokrčil rameny. „Nebo možná i sebe. Každopádně si zřejmě plnými doušky vychutnává pocit, být konečně zase velkým bratrem ochráncem.“

Rebeka zavrtěla hlavou. „Tys ho nikdy nemohl vystát.“

„To není pravda,“ tvrdil Stefan. „Každopádně o nic méně, než on mě.“

„Ale přesto jsi nás dovezl právě sem.“

„Nic lepšího mě nenapadlo,“ odpověděl Stefan. To byla z velké částí pravda; snad mnohem víc, než si dosud sám přiznal. Jeho nemilovaný švagr byl momentálně jediný člověk, od kterého ještě mohl čekat nějakou pomoc. Ať už tomu tak bylo z jakéhokoli důvodu.

„Jak se cítíš?“ zeptal se, hlavně aby odvedl hovor od tématu „Robert“.

„Už lépe,“ odpověděla Rebeka. Stefan jí to docela i věřil. Vypadala sice strašně unaveně – jistě je alespoň tak zničená jak on sám – ale tak to nemyslel a ona zcela jistě jeho otázce dobře rozuměla. „Mám pocit, že ze všech těch léků jsem byla ještě nemocnější. Od té doby, co musejí nemocnice zápasit o každého pacienta, nezastaví se skutečně před ničím, aby si své pacienty udržely.“

„Co se tam stalo?“ zeptal se Stefan. Schválně naprosto přešel Rebečinu žertovnou – rádoby žertovnou – poznámku. Dříve či později se budou muset nějak srovnat i s tímto problémem, momentálně mu však bylo milejší později. Kolikrát člověku přece jen může pomoci, když před pravdou zavře oči.

„Nevím,“ odpověděla Rebeka. „Byla jsem u Evy, ale ne ještě dlouho. Ten muž, co ho poslal White…?“

Udělala přestávku a tázavě se na Stefana podívala. Přikývl. „Viděl jsem ho.“ Nebylo třeba do všech detailů jí líčit, v jakém stavu ho viděl. Beztak si to dokázala Rebeka představit.

Pokračovala: „Najednou hrozně znervózněl. Byla jsem v pokoji snad dvě nebo tři minuty. Jistě ne víc. On… on trval na tom, abych odešla z pokoje. I s Evou. Myslím, že vycítil, že něco není v pořádku.“

Nebyla to celá pravda. V Rebečině hlase byl jakýsi vyděšený a současně nevěřícný tón, který mu prozrazoval, co se opravdu stalo: to ona vycítila, že něco není v pořádku. Ona cítila nebezpečí. Právě tak jako Stefan. Dobře však věděl, že ještě není dost připravená, aby to přiznala. Sám taky ještě nebyl.

„No a?“

„Schovala jsem se na záchodě,“ odpověděla s náznakem nešťastného úsměvu. „Nijak zvlášť originální nápad, jak se obávám. Co se dělo pak, nevím. Slyšela jsem výkřiky, střelbu… Zabili ho, že?“

Stefan přikývl. „Jeho, sestru Danutu, profesora Wahlberga a obávám se, že ještě pár dalších.“

Rebeka na něho upřeně hleděla. „Panebože. Danuta a profesor jsou mrtví?“

„Nejen oni. Vypadalo to tam jako na bojišti. Ti chlapi s tím nedělali žádné cavyky, jak se obávám. Myslí to zatraceně vážně.“

„Je to naše vina?“ zeptala se Rebeka přerývaně.

Stefan jí neodpověděl. Samozřejmě je to jejich vina, koho jiného? Barkovovi muži jim přišli předložit účet za to, co jim podle jejich názoru udělali, a zjevně byli dostatečně šílení, aby zabili každého, kdo jim zkřížil cestu.

Když Rebeka pochopila, že jí neodpoví, vykládala tichým hlasem dál. Zatímco mluvila, rukou objímala Evu. V tom gestu bylo něco tak nesmírně ochranitelského, jako by musela Evu chránit dokonce i před hrůzami, které jí vyvolávaly jen pouhé vzpomínky na prožité události. „Nevím přesně, co se stalo. Najednou tam byli dva nebo snad i tři muži. Nacpali mě do výtahu a sjeli s ním do sklepa. Nevím proč.“

Zato Stefan to věděl. Vzali je s sebou, aby je pronásledoval. Jako vnadidlo pro něho, ničím jiným nebyly. Byl si ovšem jist, že by to přesně tak fungovalo i obráceně. Chtěli je oba.

„Nevyšlo jim to,“ řekl.

„Ano – nepočítali s tím, že jsem manželkou supermana. Já ostatně taky ne.“

Stefan přešel i tuto poznámku a Rebeka se vrátila zpět k tomu, čeho se týkala jeho otázka. „Někdo nás sledoval. Nevím, kdo to byl. Myslela jsem, že to byl nějaký Whiteův muž nebo třeba někdo z nemocničního personálu.“

Spíš by věřil na toho Whiteova muže, jenže ten jednak ležel mrtev nahoře na intenzívce a jednak si ho Stefan nedokázal představit, jak svým protivníkům prokusuje hrdlo.

„Odvlekli mě do sklepa a hodili za kotel,“ končila Rebeka své vyprávění. „Co se dělo pak, už nevím. Další, na co si vzpomínám, jsi byl ty.“

Stefan se rozhodl. „A na to si taky nevzpomínáš,“ řekl. „Na nic z toho, co se stalo.“

„Cože?“

„Vsadil bych pravou ruku na to, že se policie tady objeví ještě dnes v noci,“ odpověděl. „Zůstaneme při tomto: šel jsem za tebou na dětskou kliniku. Slyšeli jsme výstřely a utekli jsme. To je vše.“

Nehledě na to, že se to v té kotelně bude hemžit jeho otisky prstů; a vůbec že zanechal zřejmě víc než tucet jiných stop, které jeho verzi podtrhnou pevnou půdu pod nohama rychleji, než ji vůbec dovykládá do konce; že jen tak mimochodem bude v nemocnici nalezena pistole s jeho otisky prstů hned vedle dvou mrtvol zabitých žoldáků; a že ho sestra, které řekl, aby udělala poplach, pozná… ano. Nehledě na těchto pár nepodstatných maličkostí jim skutečně může někdo tuto verzi spolknout. Samozřejmě za předpokladu, že je Dorn hluchý, slepý a že si zapomene mozek doma. Přesto bude policie nějaký čas potřebovat, aby si složila všechny dílky skládačky, a co oni právě teď potřebují ze všeho nejvíc, je čas.

„S tím neobstojíme,“ řekla Rebeka.

„To ani nemusíme. Musíme jen získat pro tvého velkého bratra dost času, aby mobilizoval všechny ty své skvěle placené hvězdné advokáty a zapojil do hry některé se svých dobrých známostí. Ledaže bys měla opravdu velkou chuť strávit příštích pár dní ve vyšetřovací vazbě. Možná bychom tam byli ve větším bezpečí než tady.“

„To sotva,“ ozval se v tu chvíli za ním Robertův hlas. Stefan sebou polekaně trhl, otočil se a uviděl, že dovnitř vešel nepozorovaně nejen Robert, ale i jeden z jeho bodyguardů. Stefanova chyba; zcela zjevně zapomněl zavřít za sebou dveře. Neodpustitelná chyba. Namísto Roberta a jeho najatých mlátičů mohl taky vstoupit kdokoli jiný.

„A co se týká mých advokátů,“ pokračoval Robert, „ti si zaslouží každý fenik, který jim platím. Stefan má zase jednou výjimečně pravdu.“ Obrátil se k Rebece. „Zůstaňte o toho, že jste nic neviděli. Sice toho inspektora neznám, ale pokud si zaslouží jen deset procent svého platu, pak sbuntuje nebe i peklo, aby vás mohl zatknout. A ve vězení byste nebyli bezpečnější než tady, to mi věřte.“

„Poslouchat lidi za dveřmi je nezdvořilé,“ řekl Stefan.

Robert jen pohrdavě odfrkl. „Vy nejste žádní ‚lidi‘,“ řekl, „nýbrž má sestra a její neschopný manžel. A stejně tak je nezdvořilé zatáhnout lidi do třetí světové války a ani jim nevysvětlit, o co vůbec jde.“

Stefan chtěl odpovědět, ale Rebeka ho ani nepustila ke slovu. Deset minut, které Robertovi dopřál, stačilo k tomu, aby jeho švagr překonal první překvapení a vrátil se ke své obvyklé blahosklonné povýšenosti. Stefan věděl, že by stačilo deset vteřin a ta jeho sebejistota by se rozpadla na hromadu střepů, kdyby se do něj jaksepatří opřel. Ale ovládl se. Ještě bude mít dost příležitostí využít nově nabytých sil. Pravděpodobně ještě dřív a ještě víc, než by mu bylo milé.

„Zavolal jsem svému lékaři,“ pokračoval Stefan. „Za pár minut bude tady.“

„Nepotřebuji lékaře,“ řekla Rebeka.

„To ti uvěřím, jakmile mi to potvrdí i doktor Riemann,“ odpověděl Robert a obrátil se ke Stefanovi. „Volal Dorn. Je na cestě sem. Na tvém místě bych se šel umýt a oblékl si nějaké čisté hadry, než se tady objeví.“

Obličej v zrcadle musel patřit někomu úplně jinému; snad i Stefanovu příbuznému, neboť mu přece jen připadal trochu

povědomý, ale jistě to nebyl jeho vlastní obličej.

Stefan zvedl ruku, kterou se dosud opíral o okraj umývadla a přejel jí po zrcadle. Moc to nepomohlo, neboť zrcadlo nebylo ani opocené, ani špinavé, a i kdyby bylo, nic z toho by nemohlo jeho tvář změnit tak, aby vypadala takto: přízrak s vysedlými lícními kostmi, sice čerstvě umytý a s pečlivě učesanými vlasy, přesto ale s našedlou, nemocně vyhlížející pletí a s kruhy pod očima tak tmavýma, že vypadaly, jako by byly namalované. Hluboce zapadlé oči v sobě měly jakýsi ustavičný neklid, o kterém ani sám Stefan nevěděl, co to je – jestli strach, nebo něco jiného, něco, co se po dlouhém spánku v něm nyní probouzelo.

Pravděpodobně to byla prostě jen únava.

Stefan se narovnal, odstoupil o krok od zrcadla a vrhl do něj poslední zkoumavý pohled; přičemž si nyní naprosto vědomě už nevšímal obličeje. „Hadry“, které mu Robert dal, skutečně nebyly ničím jiným: ošoupané džínsy, přinejmenším o číslo menší a obnošená košile, které chyběly dva knoflíčky. Čert ví, jak se tyto věci ocitly v Robertově šatníku. Ale byly aspoň čisté a především ne roztrhané a pokryté krvavými skvrnami. To musí stačit.

Vyšel z koupelny, sešel dolů do přízemí a našel Roberta přesně tam, kde ho očekával: u telefonu.

„Nepřemýšlel jsi už někdy vážně o tom, že by sis tu věc mohl nechat implantovat rovnou do ucha?“ zeptal se, když Robert zavěsil.

Jeho švagr však nedotčeně vyťukával další číslo a nejprve počkal na první vyzváněcí signál, než odpověděl. „Zjevně jsou mí advokáti přece jen přeplacení. Už deset minut se bavím jen s jejich záznamníky.“

Stefan se podíval na hodinky. „Je už po půlnoci.“

„Ale zjistil jsem něco zajímavého,“ pokračoval Robert klidně. „Jestlipak víš, že toho údajného pana Whitea, kterému vděčíte za celou tu svoji šlamastyku, nikdo na celém americkém velvyslanectví nezná ani podle jména?“

To Stefana nepřekvapilo ani v nejmenším. Spíš jiná věc ho

udivila. „A to všechno jsi zjistil za necelých deset minut?“

Robert posměšně zkřivil rty. „To je výhoda toho, když máš ‚dobré známosti‘. Jistěže to stojí spoustu peněz, stejně jako přeplacení právníci a domy s neprůstřelnými okny.“

Tato informace byla nová, ale ani ta Stefana moc nepřekvapila. Vždycky Roberta podezíral, že má sklony k paranoie.

„Navrhuji, abychom hádku odložili na později,“ řekl Stefan. „Lékař je už tady?“

Robert přikývl. „Právě přišel: Bez obav – nebude se ptát na nic.“

Tyto obavy Stefan ani neměl. Rebeka dodrží, na čem se dohodli, tím si byl zcela jist. Ví přece, že by přišla o Evu, kdyby mluvila.

Ozvalo se tiché zabzučení. Robert sklopil pohled kamsi pod okraj psacího stolu – Stefan tam sice nedohlédl, ale předpokládal, že se tam bude skrývat nějaký monitor nebo nějaká jiná technická hračka, které měl Robert v takové oblibě – a lehce se ušklíbl. „Naši přátelé a pomocníci. Když je člověk nepotřebuje, jsou vždycky přesní.“

„Dorn?“

„Kromě jiných.“ Robert vstal a obešel psací stůl. „Ty drž klapačku a nech mluvit mě.“

Stefan „držel klapačku“– třebaže všechno v něm toužilo chytit toho nestoudného chlapa za límec a třást jím tak dlouho, dokud by se docela nevysypal ze svého drahého sáčka. Ve svém nitru vřel vzteky, zatímco sledoval Roberta, jak rychlými kroky zamířil do předsíně. Tělesný strážce, který po celou dobu stál bez pohnutí mlčky u dveří, spustil paže podél těla a postoupil o kousek blíž. Stefan usoudil, že mu asi Robert přikázal, aby na něj dával dobrý pozor. Stefan zabodl pohled do mladého muže, ten ale nijak nereagoval; hleděl stranou a rychlým krokem došel až ke stolu a postavil se na něj. Stefan potlačil úsměv. Častokrát už zažil, že někdo nevěděl, kam s rukama nebo s očima, ale málokdy, aby někdo nevěděl, kam se sebou samým.

Zaslechl, jak Robert otevřel dveře a venku s někým mluvil; vzápětí nato se vrátil do pokoje. A s ním inspektor Dorn, jeho ocásek Westmann a nějaký třetí muž, kterého Stefan neznal. Dorn vypadal přepadle a jaksi nepopsatelným způsobem rozzuřeně. Zato při pohledu na Westmanna by za jiné situace Stefan jistě pocítil škodolibou radost. Druhý inspektor byl bledý jak stěna a nevypadal jen polekaně, nýbrž doslova vyděšeně. Třebaže byl od něho nejmíň deset metrů daleko, cítil z něho Stefan, že před nedlouhou dobou mohutně zvracel.

„Dobré ráno, pane Mewesi," pozdravil ho Dorn. Zkoumavým pohledem rychle změřil Stefana od hlavy k patě, pak celou místnost, krátce pak Roberta a o něco déle bodyguarda, než se opět vrátil k Stefanovi. „Jsem rád, že vás vidím zdravého a nezraněného. A myslím to opravdu vážně."

„Jak se daří vaší paní?" zeptal se Westmann.

„Dobře," odpověděl Stefan a Robert dodal, aniž by se ho někdo ptal: „Alespoň v míře odpovídající okolnostem, to se rozumí. Právě je u ní lékař."

„Z čehož bezpochyby vyplývá, že s ní teď nemůžeme mluvit," usoudil Westmann, zatímco Dorn se zeptal takřka současně: „Jakým ‚okolnostem'?"

„Má žena je nemocná," odpověděl Stefan klidně. „Myslel jsem, že jste to viděl. Teprve před pár hodinami. Útěk z nemocnice samozřejmě jejímu stavu nijak zvlášť neprospěl."

„Čímž jsme konečně u našeho tématu," řekl Dorn, „Co se stalo?"

„Stejnou otázku jsem chtěl položit já vám," řekl Robert dříve, než Stefan stačil jen otevřít ústa k odpovědi.

Dorn ho zpražil chladným pohledem. „Neptal jsem se vás, ale pana Mewese."

„Tohle je ale náhodou můj dům," odpověděl Robert. „Nehledě na to, že sestra mě požádala, abych vystupoval v jejím zájmu."

Zvláštní, že si na to Stefan vůbec nemohl vzpomenout. Kromě toho pochyboval, že by Rebeka někdy něco takového vůbec udělala; alespoň ne v této situaci a už vůbec ne, aniž by

se předtím dohodla s ním. Viděl, jak se Dorn mračí stále víc a víc a rozhodl se zasáhnout.

„Ale prosím vás! Není přece žádný důvod hádat se. Odpovím vám na vaše otázky, pane Dorne.“

„V podstatě mám jen jednu jedinou,“ odpověděl Dorn. „Co se to tu k čertu děje?“

„To nevím,“ odpověděl Stefan. To byla dokonce i pravda – třebaže taky v docela jiném smyslu, než se mohl Dorn domnívat. „Přísahám vám, že nemám nejmenší tušení, co to všechno má znamenat.“

„Zato já ano,“ řekl Westmann. „Někdo vás chce zabít.“

„No a?“ zeptal se Robert. „Odkdy je to trestné?“

„Vůbec ne,“ odpověděl Dorn, zatímco současně udělal směrem ke kolegovi konejšivé gesto. „Jen bychom rádi věděli, kdo a proč – dřív než přijdou k újmě další nezúčastnění.“

„Věřte mi – já nevím,“ ujišťoval ho Stefan. „Řekl bych vám to, kdybych to věděl… Taky bych totiž rád ještě nějakou dobu zůstal naživu, víte?“

„To už stačí,“ vybuchl Westmann. „Proč toho chlapa prostě nezatkneme a nepokračujeme ve výslechu na policejním ředitelství?“

Dorn zvedl – jen trochu netrpělivěji – ruku a posunkem ho umlčel, ale přesto řekl: „Ano, vlastně proč ne, pane Mewesi? Důvodů bychom měli už dost… pět, pokud jsem počítal dobře.“

Pět? pomyslel si Stefan. Mrtvoly Barkovových mužů zřejmě ještě neobjevili.

„Máte zatykač?“ zeptal se Robert.

„Za těchto okolností ho nepotřebujeme,“ řekl Westmann jedovatě. „Věřte mi: kdybychom chtěli, mohli bychom vaši sestru i jejího muže na místě sebrat. A vás taky.“

„To sotva,“ odpověděl Robert. „A i kdyby, do tří hodin bychom byli opět na svobodě – a vy bez práce, na to vám můžu dát slovo.“

Dorn zakoulel očima, zatímco Stefan ukázal rukou nejprve na Westmanna, pak na svého švagra a řekl: „Proč ty dva

nezavřeme prostě do garáže a nepočkáme, kdo vyhraje?“

Dornovi podezřele zacukalo v koutku úst, přesto však zůstal vážný. „To není moc vtipné, pane Mewesi,“ řekl. „Právě jedeme z kliniky, na které ležela vaše paní. To, co jsem tam viděl, je vůbec to největší svinstvo, s jakým jsem se za celou svou kariéru setkal. A to jsem toho viděl už hodně.“

A to jsi ještě nebyl ve sklepě, pomyslel si Stefan. Nebo v té místnosti nad žebříkem. „Řekněte mi tedy jediný rozumný důvod, proč bych vás neměl na místě zatknout,“ pokračoval Dorn. „Jen jeden – ale musí být opravdu dobrý. Sám totiž pomalu začínám ztrácet trpělivost.“

„Prosím vás, inspektore,“ řekl Robert. „Tím na nikoho neuděláte dojem. Takovými řečmi se jen zesměšňujete. A…“

Stefan to vycítil dřív, než se to stalo. Dorn stál naprosto klidně. Ani na jeho obličeji, ani v jeho očích nebylo možné rozeznat sebemenší reakci na Robertova slova, ale Stefan zrovna cítil, jak napětí za touto fasádou stále narůstá – a nakonec se hroutí.

Dorn se obrátil tak prudce, že se Robert zarazil vpůli věty a ustoupil o půl kroku zpět.

„Tak dost!“ řekl Dorn. Ani nezvýšil hlas, ale náhle v něm bylo cosi, co jeho slovům dodávalo skoro takovou váhu, že Robert skutečně nepokračoval. Ba naopak ucouvl před Dornem o dalšího půl kroku.

„To opravdu stačí,“ pokračoval Dorn. „Nemám na tyto hry nejmenší náladu a už vůbec ne čas. Sakra! Už je pozdě! Už před čtyřmi hodinami jsem měl mít padla. Mám hlad a jsem unavený. Nechci už nic víc, než si doma natáhnout nohy, vypít si se ženou sklenku vína a poslouchat nejnovější drby ze sousedství, rozumíte? Ale namísto toho se musím zabývat autem, vyhozeným do vzduchu! Mám jednoho mrtvého taxikáře, tři mrtvé nemocniční sestry! Jednoho zastřeleného profesora a osmnáctiletého mladíka, který si v nemocnici odbýval náhradní civilní službu, ale teď má v zátylku díru jak pěst! Nehledě na to, že nemocnice vypadá, jako by ji izraelská tajná služba využila pro své manévry! A jedinými očitými

svědky toho všeho svinstva jsou vaše sestra a váš švagr! Tak mi tady, sakra, nevykládejte, že se nemám rozčilovat!“

Nic z toho nebylo pravé. Dorn zahrál úlohu perfektně, ale přesto to bylo jen divadlo. V okamžiku, kdy se otočil a přerušil Roberta, skutečně vybuchl, ale tento náhlý výbuch hněvu se rozplynul právě tak rychle, jako přišel. Říkal teď Robertovi prostě to, co předpokládal, že momentálně může udělat největší dojem, to bylo vše. Je tak snadné prohlédnout každého člověka, když se naučíte, kam přesně se dívat.

„Profesor Wahlberg?“ zeptal se Stefan. „Je… mrtev?“

„On, jeden mladý civilkář a ty tři sestry, které měly smůlu, že měly na oddělení službu,“ přisvědčil Dorn. „Ale o tom jste vy samozřejmě neměl ani ponětí, že?“

Ani slovo o mrtvém žoldákovi, kterého předtím Stefan v Evině pokoji našel, ba ani o Whiteově muži. Dorn se nezmínil ani o dvou mrtvolách, které ležely na trávníku. Že by past?

„To opravdu ne,“ odpověděl Stefan. „Chci říct,… věděl jsem, že se něco stalo, ale ne co.“

„Ta sestra, se kterou jste mluvil, byla jiného mínění,“ řekl Westmann. „Jakže to nazvala? Panika?“

„To je pravda,“ řekl Stefan. „Jak byste se cítil vy? Zaslechl jsem výstřely. Někdo vykřikl. Chytil jsem Rebeku a snažili jsme se co nejrychleji zmizet. Co jsem měl podle vašeho mínění dělat? Jít dál a nechat se zastřelit?“

„Samozřejmě ne,“ odpověděl Dorn namísto Westmanna. „Jednal jste naprosto správně. Pokud existuje něco, z čeho mám ještě větší strach než psychopatičtí zabijáci, pak jsou to nadšení amatéři, kteří si hrají na Jamese Bonda. Ale měl jste na nás počkat. Proč jste se někde nezavřeli a nepočkali na nás, místo abyste se hnali sem přes celé město?“

„Právě proto, že se nepovažuji za Jamese Bonda,“ odpověděl Stefan. Kupodivu – věděl dokonce i to, co od něho chce Dorn slyšet. „Sakra, měl jsem strach, o Rebeku a o sebe taky! Je to snad hanba?“

„Ne,“ odpověděl Dorn. „Jenom si nejsem jistý, jestli je to pravda.“

„Co tím chcete říct?“

„To, co říkám,“ odpověděl Dorn. „Nejsem možná dobrý policajt, ale dělám tuto práci už zatraceně dlouho. A dokonce i špatný policajt si během let vypěstuje určitost znalost lidí.“

„No a?“ zeptal se Stefan.

„Existují dvě věci, na které vám neskočím,“ řekl Dorn. „Že jste naivka a zbabělec. Vy totiž nejste ani jedno, ani druhé.“

„Nerozumím ani ň,“ tvrdil Stefan. Ale vduchu si nadával do blbců. To, že dokázal prohlédnout svého soupeře, přece zdaleka neznamenalo, že Dorn nedokáže totéž. Zřejmě vrchní inspektor neměl ony smysly, které byly, ať už z jakéhokoli důvodu, pořád tak bystré jako smysly vlka, ale bylo to přesně tak, jak Dorn řekl: byl policajt a bez určité znalosti lidí by to ve svém zaměstnání daleko nedotáhl.

„Vy víte zatraceně dobře, o čem mluvím,“ odpověděl Dorn. „Stejně jako víte, co se to tu děje. Někdo vám jde po kůži, a já docela určitě vím, že víte kdo. A co se toho zbabělce týče… Znám spoustu zbabělců. Ale žádného z nich by nenapadlo jet na kliniku a odvézt z ní ženu. Proč jste mi nezavolal?“

„Protože pak by teď byla Rebeka zřejmě mrtvá,“ odpověděl Stefan.

„Nebo by pět jiných lidí bylo ještě naživu.“

Stefan stiskl rty a mlčel. Nejhorší bylo, že v tomto měl Dorn možná pravdu. Sice zachránil Rebeku, o tom nemohl mít pochyb, ale taky přitom ztratil spoustu drahocenného času. Snad kdyby byla policie na místě dostatečně rychle před ním, dalo se tomu masakru zabránit. Faktem bylo, že ho ani nenapadlo požádat někoho o pomoc.

„Ano,“ řekl tiše. „Možná. Mrzí mě to. Lidi dělají v panice chyby.“

„Otázkou jen zůstává, koho tím myslíte,“ odpověděl Dorn. „Jak jsem řekl už jednou: jsem unaven a tohle byl dlouhý den. Na místě bych vás mohl zatknout a odvést.“

„Proč to neuděláte?“

Dornův pohled mu dal najevo, že už toho má skutečně plné zuby.

„Možná proto, že už nemám náladu strávit další dvě hodiny nějakým úřadováním," odpověděl Dorn. „Kromě toho jste tady pravděpodobně ve větším bezpečí než v cele vyšetřovací vazby. Dáte mi své slovo, že tento dům neopustíte a zítra v deset se objevíte u mě v kanceláři?"

„Mám na vybranou?" zeptal se Stefan.

„Samozřejmě," odpověděl Dorn vážně. „Můžete jít taky s námi hned."

„Tak to raději zítra v deset," řekl Stefan. „Dnes byste stejně ze mě nic neměl. Obávám se, že jsem právě tak utahaný jako vy." Usmál se. „Nemusíte si tedy vůbec dělat obavy, že bych vám utekl."

Dorn zůstal vážný. „To si nedělám," řekl. „Jak jsem řekl: nepovažuji vás za hlupáka."

„Kromě toho byste přece nikdy neodjeli z města bez toho děvčete, ne?" dodal Westmann.

„Děvče?" Stefan byl skoro rád, že byl Dorn k Robertovi otočen zády, takže nemohl vidět výraz v jeho obličeji. Doufal jen, že on sám se dokázal ovládnout lépe. „Eva?" zeptal se. „Co je s ní?"

„Nic," odpověděl Dorn. „Má se dobře… myslím."

„Myslíte?"

„Každopádně jsem neslyšel nic v opačném významu," řekl Dorn. Ze všech sil se snažil, aby to znělo docela lhostejně, avšak nepodařilo se mu to. Stefan ani nepotřeboval nadpřirozené smysly, aby vycítil napětí, které náhle bylo v policistově pohledu. „Trochu se ovšem divím, že se na ni ptáte teprve teď."

„Když v podstatě se to všechno točí pořád kolem toho děvčete," dodal Westmann.

Stefan ho ignoroval. „Zavolejte mi, jakmile budete vědět, co je s tím dítětem," řekl. „Má žena se po ní bude ptát, jakmile se probudí."

Jednu jedinou, a přece nekonečně dlouhou vteřinu na něho Dorn jen mlčky zíral a Stefan měl stále nepříjemnější pocit, že mu policista dokáže číst myšlenky nebo aspoň zatraceně dobře

je odhadovat.

Pak Dorn přikývl a s demonstrativním pohybem se obrátil k odchodu. „Takže zítra," řekl. „A nezapomeňte s sebou vzít pár odpovědí, pane Mewesi – nebo kartáček na zuby a dostatečnou zásobu prádla."

Pak se i se svými dvěma průvodci vydal k východu. Robert se ani nenamáhal je vyprovodit, jen sotva viditelně pokynul svému tělesnému strážci a ten se okamžitě vydal za policisty. Stefan byl stále přesvědčenější, že tito muži pro jeho švagra nepracují poprvé. Zřejmě se během uplynulých deseti let až příliš soustředil na to, jak nemůže svého švagra vystát, o to méně na to, co vlastně Robert dělá.

Domovní dveře bouchly a Robert okamžitě vyjel s ostrou otázkou, jako když střelí: „Proč jsi mu neřekl, že je Eva tady?"

„Protože to stejně ví," odpověděl Stefan. Ovšem jen Dorn, dodal v duchu. Byl si jist, že Westmann o tom nemá ani potuchy. Jen čistě náhodou svému kolegovi přihrál na smeč.

„O to hloupější snad bylo to nepřiznat," zavrtěl Robert hlavou. „Co to má znamenat? Chceš mu mermomocí opatřit záminku, aby tě mohl zatknout?"

„To mohl už dávno," odpověděl Stefan. „Víš, Roberte – Dorn má naprostou pravdu. Jak se věci mají, mohl mě zavřít už nejmíň desetkrát. Ale raději vyčkává."

„Pro mě za mě si může čekat, až zčerná," řekl Robert. „Ten chlap se přeceňuje – a ty jeho taky, jestli chceš vědět můj názor. Je to jen malý polda. S tím budu brzy hotov."

Zjevně tu byl ještě někdo, kdo se přeceňoval. Stefan ovšem věděl, jak je nesmyslné hádat se se švagrem. Ba naopak – snad by měl raději doufat, že se v tomto ohledu mýlí on a Robert má opravdu dostatečně vlivné přátele, jak vždycky tvrdil.

„Řekni mi…," řekl náhle Robert. V jeho obličeji se objevil napůl zamyšlený, napůl nedůvěřivý výraz. „Co myslel tím, že tvůj vůz vyletěl do vzduchu?"

„To, co řekl," odpověděl Stefan. „Někdo mi dal pod auto bombu. Žádná jemná práce – ale účinná. A velice spektakulární."

„Ale vždyť jsi přece v něm…“ Robert nepokračoval, když konečně pochopil, co se opravdu stalo. Trochu zbledl.

Nicméně, pomyslel si Stefan, je schopen i jiných citů, než jsou strach a nedůvěra. Uklidňující myšlenka.

Třebaže při pohledu více zblízka by ho spíš měla zneklidňovat. Stejně jako všechno.

Lékař zůstal u Rebeky a děvčete ještě dalších deset minut; právě tak dost, aby se Stefanovo znepokojení změnilo ve starost a jeho neklid v nervozitu. A výraz, se kterým lékař sestupoval se schodů, taky příliš k jeho uklidnění nepomohl. Lékař vypadal uvolněně, současně však Stefan mohl v jeho tváři číst jakýsi zmatek, což si jeho nespoutaná fantazie dokázala vysvětlit nejšílenějšími způsoby.

„Jak je mé sestře?“ zeptal se Robert, než se Stefan stačil vůbec nadechnout, aby se zeptal na totéž.

Doktor Riemann učinil gesto, které se dalo vyložit jakkoli. Drobnými krůčky sešel ze schodů, a než odpověděl, položil svou tašku na Robertův psací stůl.

„Dobře,“ řekl. „V každém případě lépe, než jsem čekal po všem, co jste mi řekl. Je naprosto vyčerpaná, ale to není nic, co by se nedalo napravit pár dny klidu, případně nějakými vitamínovými přípravky.“ Nyní se teprve podíval na Stefana. „Jak se jmenuje ošetřující lékař vaší paní?“

„Profesor –,“ začal Stefan automaticky, ale pak se zarazil a zeptal se: „Proč?“

„Protože je to buď hlupák, nebo bych si s ním měl vážně promluvit o důvěře mezi lékařem a pacientem,“ odpověděl Riemann.

„Co tím chcete říct?“ zeptal se Robert.

„Vaše sestra je naprosto zdravá,“ odpověděl lékař, ale potom zvedl ruce, aby svá slova patřičným gestem poněkud relativizoval. „Samozřejmě s jistými výhradami. Nemám tu ani prostředky, ani čas vyšetřit ji důkladněji. Ale nenašel jsem žádná poranění. Abych byl přesnější – ani škrábnutí.“

„Víte to určitě?“ Robert si vyměnil překvapený pohled se Stefanem. Ostatně, navštěvoval Rebeku dostatečně často na

klinice – a taky viděl roztrhanou, krví nasáklou noční košili, kterou na sobě měla, když ji předtím našel v té kotelně.

„Ne," odpověděl Riemann dotčeně. „Říkám to jen tak. Vaši sestru jsem ani neprohlédl, jen jsem deset minut hleděl z okna a těšil se na účet, který vám za tuto návštěvu doma předložím."

„Promiňte," řekl Robert. Stále ještě byl naprosto zmaten. „Nechtěl jsem se vás dotknout. Jen to je…"

„Rebeka byla opravdu velice vážně zraněná," přidal se i Stefan. „Byl jsem přitom, když se to stalo."

Riemann pokrčil rameny, jako by mu celý ten rozhovor už šel na nervy. Nebo měl snad strach mluvit o tom příliš? „Mohu říct jen to, co jsem právě viděl," odpověděl. „Říkal jste, že byla vážně pokousaná?"

Stefan neříkal nic, ale Robert zřejmě lékaře předběžně informoval. Přikývl.

„Někdy to vypadá na první pohled hůř, než to potom je," opáčil Riemann. Znovu pokrčil rameny. „Třeba se mému kolegovi taky podařil lékařský zázrak… nevím. Možná…"

„Ano?" zeptal se Stefan, když lékař nepokračoval.

Riemann na něho ještě vteřinu beze slova hleděl, pak však rázně zavrtěl hlavou. „Zapomeňte, co jsem řekl! A co vy? Potřebujete taky pomoc?"

„O nic víc než Rebeka," odpověděl Stefan. „Jen pár hodin spánku, to je všechno. Tento den byl velmi… namáhavý."

„Pro mě taky," řekl Riemann. Znovu se obrátil k Robertovi a současně už sahal po brašně. „Ještě mě potřebujete? Je už pozdě."

„Ne," odpověděl Robert. „Děkuji vám, že jste přišel i tak pozdě."

Riemann odešel. Tedy – ve skutečnosti neodešel. Pokud někdy Stefan viděl něco jako pomalý útěk, pak to byl právě teď ten způsob, kterým lékař opustil dům.

Robert za ním hleděl beze slova. Stefan chtěl něco říct, ale Robert jen mlčky zavrtěl hlavou, obrátil se k bodyguardovi a pokynul mu. Muž beze slova vyšel z pokoje a zavřel za sebou

dveře.

„Takže?“ zeptal se Robert.

„Takže co?“

V Robertově tváři se začaly stahovat mraky. „Co to znamená?“

„Jsou dvě možnosti,“ odpověděl Stefan. „Buď potřebuješ nového domácího lékaře, nebo jsme se my stali prvními oběťmi zdravotnické revoluce. Víš přece, že dnes na klinikách…“

„Nech si ty hovadiny!“ přerušil ho Robert. „Víš přesně, na co se ptám! Co se to tu děje? Proč si Rebeka hraje na těžce raněnou, když jí ve skutečnosti vůbec nic není?“

Stefan se musel ovládat, aby nedýchal příliš prudce. Nějakou dobu se namáhal najít odpověď na Robertovu otázku – jenže to by ji nejprve sám musel znát.

„Nedokážu ti to říct,“ odpověděl. „Nanejvýš jen, že to není tak jednoduché, jak se zdá.“

Robert vyletěl. „Ach tak!“ řekl. „Pravděpodobně jsem jen příliš pitomý, abych poznal, co je naprosto zjevné. Proč mi tedy nepomůžeš a neprozradíš, kolik je dva a dva?“ Udělal vzteklý pohyb rukou, který by Stefana ještě před čtyřiadvaceti hodinami zastrašil, před dvanácti hodinami pak rozzuřil. Teď ho ovšem nanejvýš ještě pobavil.

„Chci vědět, co se tu hraje za hru!“ vybuchl Robert. „Vy dva si na dva týdny zmizíte ve válečné oblasti. Když se pak zase objevíte, jste víc mrtví než živí. Mé auto vyletí do vzduchu, polovina nemocničního personálu zmasakrována, zatímco vy dva, celí zakrvácení se uprostřed noci objevíte tady. Ale jinak je všechno naprosto jasné… Zapomněl jsem na něco?“

„Na to nejdůležitější,“ řekl Stefan vážně. „Beci a mě totiž pokousali vlkodlaci, víš? A teď jsou tu, aby nás odvedli zpátky, než nastane úplněk. Zřejmě nechtějí, aby jejich tajemství vyšlo najevo.“

„Mně není do žertů,“ řekl Robert ledově.

To Stefanovi taky nebylo. Ani v nejmenším. Ba naopak. Ta

slova mu skutečně sklouzla ze rtů s téměř žertovným tónem, ale zanechala po sobě v ústech hořkou pachuť; cosi jako nezvučnou, ale neutichající ozvěnu, jež jako by s každým opakováním pronikala ještě o něco hlouběji do jeho vědomí jako přílivová vlna, která narůstá docela pomaličku, až konečně se změní v tsunami. Nevyslovil nic senzačního, ba ani nic nového. Přesto byl doslova šokován – ne tím, co řekl, nýbrž že to řekl. Přepočítal se. Není lepší nazývat věci pravým jménem. Kolikrát to vše ještě zhorší.

„Co se stalo opravdu?“ zeptal se znovu Robert. Zřejmě se rozhodl změnit taktiku. Namísto toho zněl jeho hlas teď rezignovaně, třebaže taky zcela zvláštním, latentně hrozivým způsobem. Dával najevo, že nezbytně následujícím krokem bude exploze. Stefan ovšem cítil, že ani to není pravé. Robert to na něho hrál. Možná si toho sám ve skutečnosti ani nebyl vědom, ale Stefan náhle pochopil, že Rebečin bratr nikdy nedělal nic jiného, co ho znal. Hrál hry. A velmi úspěšně; jako každý opravdu dobrý hráč jednal spíš instinktivně než promyšleně a zřejmě si už dávno vycvičil čich na to, jakou taktiku na koho uplatnit. Dělal to vše velice šikovně, používal celou paletu prostředků: řeč těla, mimiku, polohu hlasu a jeho výšku, jakož i na sto dalších, z největší části podprahových signálů.

A přece nic, vůbec nic z toho všeho nebylo pravé. Navzdory tomu všemu cítil Stefan vůči svému neoblíbenému švagrovi dosud vždycky určitý respekt. Ale najednou si byl vědom, že právě respekt si Robert zaslouží ze všeho nejmíň. Když došlo na jádro věci, byl Robertův život jedna jediná lež. Nebyl ničím z toho, za co se vydával.

„Nechceš mi odpovědět,“ řekl Robert. Zavrtěl hlavou. „Přijdeš si sem, zatáhneš mě do maléru, který mě může stát krk, a vážně čekáš, že se nebudu ptát? Jsi ještě hloupější, než jsem si myslel.“

„A to už je skoro nepředstavitelné, že?“ řekl Stefan s úsměvem. „Co přijde dál? Teď mi pohrozíš, že nás vyhodíš na ulici?“

„Ne vás," odpověděl Robert důrazně. „Ale co takhle tebe?"

Další bluf. Ale Stefan se už nedal zmýlit. Skutečně to vypadalo, jako by se tu náhle vyskytoval nějaký druhý hlas – slyšitelný jen Stefanovi – který komentuje každé Robertovo slovo. Náhle měl náladu hnát všechno na ostří nože. Byl si jist – ne, věděl, že by mu stačily dvě nebo tři věty, aby Robertovu nadřazenost zredukoval na míru, která mu přísluší. A jen pár vteřin navíc, aby se před ním plazil v bahně.

Ale proč?

„Ne," řekl s naprostým klidem. „To neuděláš."

„Jseš si tak jist?"

„Stoprocentně." Stefan si vzdychl. „Co budeme dělat dál? Půjdeme si navzájem po krku, nebo se pokusíme najít nějaké řešení?"

„Sakra, nemůžu přece řešit problém, který neznám!" zaprotestoval Robert. „Jak vás mám chránit, když ani nevím, před kým?"

Co mu měl odpovědět? Sám to přece nevěděl. Alespoň ne dost přesně, aby mohlo padnout nějaké rozhodnutí.

„Má to co do činění s Evou?" zeptal se náhle Robert. „Všechno to začalo, když jste s sebou dovezli to dítě. Je to ono? Ukradli jste někomu dítě a on si teď pro ně přišel?"

To je blízko pravdě, usoudil Stefan. Až nepříjemně blízko, třebaže z jiné strany, než by Stefan čekal. „A kdyby to tak bylo? Hodláš své sestře vysvětlit, že se musí Evy znovu vzdát?"

Robert na něj upřeně zíral. Dlouho. Pět vteřin, deset. Déle, než to byly schopny Stefanovy vnitřní hodiny spolehlivě sledovat. Stefan odpověděl předtím čistě automaticky, aniž by o tom dlouho přemýšlel nebo dokonce – jak měl ve zvyku Robert – odvažoval jednotlivá slova, aby jimi dosáhl největšího možného účinku.

O to víc zřejmě Roberta tato odpověď zasáhla. Cosi ve švagrově pohledu pohaslo; rychle a tak definitivně, že si Stefan ani nemohl být jist, jestli se to vůbec ještě někdy vrátí. Robertovi se poněkud roztřásly ruce, cosi v něm se zlomilo.

Pomalu, jako by musel překonávat nějaký neviditelný odpor, se Robert otočil, došel k baru, vzdálenému asi pět kroků od stolu a sundal z regálu jednu láhev. Stefan ho pozoroval velice pozorně. Robertovy ruce se přestaly třást. Sklenice, do které si nalil, setrvávala v jeho dlani v takovém klidu, že se tekutina v ní ani nepohnula, když se Robert znovu obrátil a zadíval na Stefana.

„Tys to nikdy opravdu nepochopil, že?“ zeptal se.

„Co?“

Robert usrkl svůj drink. Byl to koňak; jistě jeden z nejlepších. Stefan jen málokdy pil alkohol, ale tu vůni poznal, jakmile jen Robert otevřel láhev. Nyní pronikavý pach alkoholu naplnil místnost tak intenzívně, že mu to připadalo až obtížné. Nadpřirozeně zbystřené smysly nemají jen výhody. Robert postoupil o krok blíž k němu, pak se novu zastavil, rukou se skleničkou ukázal k pohovce u okna. „Posaď se.“

Stefan poslechl. Cítil téměř banální, ale opravdu velkou úlevu, že se konečně může posadit. Během poslední půl hodiny ho noha přestala už úplně bolet, ale záda cítil, jako by mu je někdo rozlomil na kusy. Ať už se s ním a Rebekou dělo cokoli – neomezovalo se to jen na obyčejnou únavu. Jakmile klesl do měkké kožené pohovky, touha zavřít oči a prostě se svalit začala být téměř neodolatelná.

Zvuk vrzající kůže a šustícího hedvábí mu prozradil, že se Robert posadil do jednoho z těžkých křesel proti němu. Bylo to neuvěřitelné, ale Stefan dokonce i slyšel, jak zašplouchal koňak v Robertově skleničce.

S maximálním vypětím vůle otevřel znovu oči a podíval se na svého švagra. Co uviděl, ho zmátlo. Snad to bylo vůbec poprvé, co viděl Roberta skutečného; toho pravého, neskrývajícího se za některou z masek, tak často měněných, že už možná ani sám nevěděl, jak vypadá jeho pravá tvář. Vypadal jako zraněný, velice unavený muž.

„Ty fakt nevíš, o čem mluvím, že?“ zeptal se Robert. „Myslíš, že by to bylo jen dítě. Nová hračka pro Rebeku.“

„Blbost!“ řekl Stefan. „Vím naprosto přesně…“

„Vůbec nic nevíš!“ přerušil ho Robert. Ne že skoro vykřikl, skutečně zařval; třebaže přitom sotva zesílil hlas.

Jeho výbuch hněvu Stefana překvapil, ale nijak ho nepopudil; snad proto, že cítil, že tento hněv není určen jemu. Opravdu ne. Robert ho proti němu obrátil prostě jen proto, že měl tu smůlu, že byl momentálně jediným možným terčem v místnosti. Osobně to však jemu určeno nebylo. Pravděpodobně vůbec nikomu. Robert byl prostě člověk, bojující s osudem, a to jistě ne teprve ode dneška. Naneštěstí tento osud neměl ani jméno, ani tvář, ba ani osobní slabosti, na které by se dalo zaútočit.

Robert si přiložil skleničku ke rtům a vypil ji jediným douškem. „Nevíš vůbec nic,“ řekl ještě jednou, jako by to byla jeho mantra, kterou musí opakovat tak dlouho, dokud se neprobudí její uklidňující účinek. „Nic.“

Stefan mlčel. Vše, cokoli by řekl, by bylo špatné. Robert nechtěl nic slyšet. Chtěl mluvit.

„Tenkrát ta nehoda,“ pokračoval Robert. „Myslím, že jsi nepochopil, co to tvé ženě opravdu způsobilo, co?“

Řekl „tvé ženě“ namísto „Rebece“ nebo „mé sestře“, jako by se tím pokoušel přisoudit Stefanovi větší díl odpovědnosti, než mu příslušelo. Snad právě tady byl důvod vzdouvající se nepřátelskosti, kterou vlastně vždycky z Roberta cítil, pomyslel si Stefan s úžasem. Toto vysvětlení mu připadalo tak jednoduché, že snad jedině proto by mohlo být pravdivé. Třeba opravdu se Robert domníval, že Stefan od něho nepřevzal celou tíhu zodpovědnosti.

Přesto odpověděl vyčítavým tónem. „Víš, že to není pravda. Dva týdny jsem seděl u jejího lůžka…“

„A tu pistoli jsi jí vzal taky ty?“ zeptal se Robert.

Stefan na něho nechápavě zůstal zírat.

„Tohle je zatraceně mizerná chvíle, abych ti to říkal,“ pokračoval Robert po chvíli. Hořce se zasmál. „Pravděpodobně i každá jiná by byla stejně mizerná. Nechtěl jsem ti to nikdy říct, ale zřejmě to byla chyba.“

„Cos mi nechtěl nikdy říct?“ zeptal se Stefan. Samozřejmě

věděl už, co má Robert na mysli. Ale nechtěl rozumět.

„Bylo to přesně tady," odpověděl Robert. Pokusil se ještě jednou napít ze skleničky, pak roztržitě protáhl obličej a ukázal nahoru ke stropu. „Přesně tam nahoře. V pokoji, ve kterém právě teď spí."

„Ona se…,"

„…pokusila o sebevraždu," skočil mu Robert do řeči. „Ano. S mou pistolí. Ta zbraň nebyla nabitá, ale to byla čistě jen náhoda. Kdyby byly v bubínku náboje, nedokázal bych tomu zabránit." Předklonil se tak dopředu, že se vzdálenost mezi ním a Stefanem zkrátila na polovinu. „Abys mě nepochopil špatně, Stefane: ona skutečně stiskla spoušť. Nechtěla jen vyhrožovat nebo se dělat zajímavou nebo nějaké jiné kraviny. Opravdu to udělala!"

„O tom jsem nic nevěděl," zamumlal Stefan. Byl šokován, otřesen až na dno své duše.

„Samozřejmě jsi o tom nevěděl!" odfrkl Robert. „Co ty vůbec víš?" Prudce se zvedl, doslova doběhl k baru a znovu si nalil. Tentokrát se mu ruka třásla natolik, že měl co dělat, aby nic nerozlil. Pokud by Stefan nebyl právě vyslechnutou informací tak zaražen, zřejmě by ho pohled na Roberta zneklidnil. Robert pil málokdy alkohol, a když už ano, tak vždycky s mírou.

Taky teď se nenapil čerstvě nalitého koňaku, nýbrž prostě jen stál, sklenku držel v ruce a zíral do prázdna. Vlastně, pomyslel si Stefan, bych měl mít z toho pohledu škodolibou radost. Konečně se mu podařilo zviklat Robertovu nadutost. Ale přece mu ten pohled neposkytoval žádné uspokojení. Ó ne, ani v nejmenším.

„To ožralé prase, které narazilo do Rebeky," pokračoval Robert. Jeho hlas se velice ztišil; v pouhý šepot, kterému by Stefan normálním sluchem vůbec nerozuměl. Přesto se zhrozil bolesti, kterou v něm zaslechl. „Udělal jí mnohem víc, než že jí zlomil pár kostí a zabil její nenarozené dítě. Pochopil jsi to vůbec někdy?"

Jen tak mimochodem to bylo taky Stefanovo dítě, ale raději

šetřil dechem, než aby na to švagra upozornil. Robert by ho stejně neposlouchal; teď právě mnohem míň než jindy.

Robert se otočil tak prudce, že skutečně část nápoje rozlil. „Pochopil?“

„Nerozumím přesně…,“ začal Stefan.

„Samozřejmě ne!“ přerušil ho Robert. Stefan od něho čekal právě takovou odpověď, ba dokonce snad i tatáž slova. Cokoli by odpověděl, bylo bezvýznamné. Zřejmě už Robert dlouho čekal na příležitost, aby mu řekl právě tohle. „On ji zabil, chápeš to? Ne že ji jen zranil. Část z ní úplně zabil! Tys seděl u jejího lůžka, když se probrala z narkózy a taky potom. Ale já jsem byl u ní, když se rozhodla spáchat sebevraždu! Víš, kdy to bylo? To ráno, kdy ji propustili z kliniky a tys ji přivezl sem!“

To bylo to ráno, kdy lékař Rebecce a jemu oznámil, že ona už nikdy nebude moci mít děti. Cítil, jak hluboce ji to zasáhlo, samozřejmě to cítil. Ale ne zase až takhle!

„O tom jsem neměl ponětí,“ zamumlal.

„Ovšemže ne,“ řekl Robert s opovržením v hlase. „Dovezl jsi ji sem, a pak jsi jel do té své zatracené redakce, abys stihl nějakou strašně důležitou schůzku. Přitom právě v tu chvíli tě tvá žena potřebovala víc než kdykoli předtím!“

„Proč jsi mi to nikdy neřekl?“ zeptal se Stefan.

„Protože to Rebeka nechtěla,“ odpověděl Robert. „Podřízne mi krk, jestli se dozví, že jsem ti to prozradil.“

„A proč jsi mi to tedy řekl teď?“

Ta otázka byla nadbytečná. Opovážil se vzepřít proti všemocnému božstvu Robertovi a odpovědí mohl být jedině ten nejtěžší úder. Možná cítil Robert taky docela instinktivně, že tohle není jen tak. Po deseti letech stále se opakujících hádek dospěl Stefan na úroveň, která zřejmě tomuto rozhovoru dala význam rozhodující bitvy. Bylo jedno, kdo vyhraje: jejich poměr po této noci už nikdy nebude jako dřív.

„Abys neudělal žádnou hloupost,“ odpověděl Robert. Náhle vypadal velice vyčerpaně. „Chci, abys pochopil, co to dítě pro Rebeku znamená. To není prostě jen nějaké dítě. Je to její

život. Vím, že to vidíš jinak. Snad máš dokonce i pravdu. Ale na tom nezáleží. Alespoň Rebece ne a mě taky ne.“

„A co tím přesně chceš říct?“ zeptal se Stefan.

„Pokud Rebece vezmeš to dítě, zabiješ ji,“ odpověděl Robert. „Ne v přeneseném slova smyslu, nýbrž doslovně. Nepřežila by, kdyby měla dítě ztratit podruhé. A já to nedovolím.“

Velká slova, pomyslel si Stefan, a jistě myšlená smrtelně vážně. Ale co když Rebeku ze všeho nejvíc ohrozí tím, že jí Evu nechají?

„Tak co?“ zeptal se Robert.

„Co tak co?“

„Co se to tu děje? Jdou po vás příbuzní té malé? Nemohu vám pomoci, když nebudu vědět, o co jde. Rebeka mi pověděla o té Sonje – jmenuje se tak?“

„Ano,“ řekl Stefan. „Ne.“

„Cože?“

„Chtěl jsem říct ano. Ta Sonja je Evina sestra – nebo to každopádně tvrdí. Ale nemyslím si, že by měla něco společného s tím masakrem v nemocnici. Alespoň ne tam nahoře na dětské klinice.“

„To si taky nedovedu představit,“ řekl Robert. „Ale člověk nikdy neví. Lidé z Balkánu jsou prý velice temperamentní.“ Odložil sklenici a přemýšlel. „Pak to tedy byli Barkovovi muži.“

„Ano,“ odpověděl Stefan. „Jak to víš?“

„To není těžké uhodnout,“ řekl Robert. Pravděpodobně čistě ze zvyku nasadil znovu lehce pohrdlivý tón. „Výběr není právě moc velký… tedy pokud nejsou ještě nějací, komu jste šlápli na kuří oko a koho zatím neznám.“

„Jsou to Barkovovi muži,“ řekl Stefan. „Sám jsem jednoho z nich poznal.“

„Kdy?“

„V nemocnici.“ Nebylo důvodu nepovykládat Robertovi taky zbytek celé historie. Stejně by se to dozvěděl, až se Rebeka probudí. „Víš, neřekl jsem Dornovi celou pravdu.“

„To je tedy překvapení," řekl Robert posměšně. „Co se tam skutečně stalo?"

„To oni zastřelili toho lékaře a sestry. Nevím proč. A taky toho muže, kterého tam nechal White Rebece na ochranu. Pak unesli Beci a Evu. Předpokládám jako návnadu na mě."

„A jak jste jim utekli?" chtěl vědět Robert.

Tohle ale už Stefana naštvalo, třebaže – anebo právě proto – si byl jist, že Robert se ho snad ani nechtěl dotknout. Jen pouhá možnost, že by Stefan mohl Rebeku vysvobodit z moci únosců, byla pro něho tak nepřijatelná, že mu vůbec nepřišla na mysl. Stefan mu taky nehodlal líčit podrobnosti. Ať to za něj udělá Rebeka, bude-li to považovat za důležité.

„Měli jsme štěstí," řekl. „A taky jsem nebyl sám."

„Ten Whiteův muž?" zeptal se Robert. „Taková myšlenka se nabízela."

„Řekl jsem už přece, že je mrtev. Jeho pravděpodobně zabili jako prvního. Nevím, kdo nám pomáhal. Někdo…" jen tak, tak že neřekl něco, „tam byl. Nevím kdo. Možná Sonja a její bratři. Já… já opravdu nevím."

„Chceš tím říct, že jdou po vás hned dvě různé skupiny." Zdálo se, jako by ta představa Roberta spíš pobavila. „Kdo ví – třeba se budou rvát o to, kdo vás smí zabít, tak dlouho, až se nakonec úplně vymlátí."

Tím se přiblížil pravdě skutečně blízko, pomyslel si Stefan. Sám na té myšlence nenacházel vůbec nic zábavného.

„Viděl vás někdo spolu?" zeptal se Robert. „Tedy vás a ty žoldáky?"

„Myslím, že ne."

„Dobře. Pak bys měl zůstat u verze, kterou jsi právě vykládal Dornovi."

„Nevím, jestli to bude moc chytré," odpověděl Stefan. „Dříve nebo později se tak jako tak pravdu dozví. Ten muž není hloupý."

„S tím si nedělej starosti," odpověděl Robert. „Já ti ho udržím od těla. Alespoň tak dlouho, dokud… se nevyřeší druhý problém. Máš nějakou představu, kolik jich je?"

„V nemocnici byli čtyři," odpověděl Stefan. „Ale ti jsou mrtvi." Robert se na něho pochybovačně podíval. Stefan se krátce usmál, pokrčil rameny, okamžitě zase zvážněl a dodal: „Říkal jsem přece, že nám někdo pomáhal."

„Chceš mi říct, že někdo odrovnal čtyři vycvičené vojáky a ten Dorn si vůbec ničeho nevšiml?"

„Nevím, jestli jsou všichni mrtvi. U dvou nebo tří jsem si jist. Ale předpokládám, že jsou mrtví všichni." Marně se ptal sám sebe, proč to řekl. Věděl zatraceně dobře, že žádný z mužů útok toho… tamtoho nepřežil. „Víš, nezdržoval jsem se, abych se přesvědčil."

„Pravděpodobně zmizeli a mrtvé vzali s sebou," řekl Robert. „Žoldáci to tak dělávají. Ale samozřejmě máš pravdu. Dorn pozná velice rychle, co se stalo. A přijde znovu." Demonstrativně si vzdychl. „Dnes už ne. Je už pozdě. Pro dnešek toho necháme. Ráno ještě někoho obtelefonuji. A především si trochu líp prověřím toho vašeho přítele Whitea. Mám pocit, že ví mnohem víc, než dosud přiznal."

Stefan odešel nahoru, ale nelehl si hned do postele, cítil nepříjemnou pachuť na jazyku a v hlavě mu sílil tlak, který ještě sice nebyl bolestí, ale brzy bude. Předtím dole v pokoji byl tak unaven, že jen tak tak neusnul uprostřed hovoru s Robertem. Byl Vyčerpaný. Přesto věděl, že rozhodně neusne.

Bylo toho na něho moc. Rozhovor s Robertem ho nejen utvrdil v tom, že je v naprosto bezvýchodné situaci. To by ho samo o sobě ani tak moc neděsilo: pronásledovali ho muži, kteří nechtěli nic jiného než ho zabít a kteří měli veškeré předpoklady k tomu, aby svého cíle taky dosáhli. Ale tato myšlenka mu nenaháněla strach. Ba naopak mu připadala jako něco naprosto přirozeného; jako by to bylo něco naprosto přirozeného, vycházejícího z prastarých instinktů, animálních reflexů a vrozených způsobů jednání, k životu, do kterého sklouzával stále víc a víc. Byli kořist a tam někde venku byli lovci, tak to bylo v pořádku. Možná přežijí, možná ne, a to bylo taky v pořádku.

Zato však v pořádku nebylo, co mu Robert právě prozradil.

Věděl, že Rebeka trpěla ztrátou svého dítěte; to bylo jen přirozené, právě tak, jako bylo zcela jasné, že tím trpěla víc než on. Nevěděl však, že o tolik víc.

Připadal si provinile. Robert měl pravdu. Ať už mu to všechno řekl z jakéhokoli důvodu, v podstatě měl pravdu: nechal Rebeku ve štychu. Ve chvíli jejího života, kdy ho potřebovala nejvíc, s ní nebyl. Nevěděl, jestli mu Rebeka tuto zradu někdy odpustí. Snad právě to byl důvod, proč náhle jako by neměl vůbec strach ze smrti. Bojovat bylo snadné, navzdory všemu to nebylo nic víc než rituál, probíhající podle prastarých, ale v podstatě stále stejných pravidel. Ale co potom, když tento boj přežije?

Nerozsvítil, když vešel, ale přesto mu nečinilo žádné potíže vidět. Okno bylo sice zavřené, avšak závěsy rozhrnuté a skrze sklo dovnitř proudilo širokým, stříbrným proudem měsíční světlo. Nějakou chvíli prostě jen stál a hleděl na to světlo. Měsíční svit. Vlčí svit. Jako by v tom světle bylo něco živoucího, ne, ne živoucího: něco životodárného. Šílené.

Pohledem sledoval měsíční paprsky, malující na koberci a na posteli stejnoměrně rozmístěný vzorek, pak mu pohled sklouzl letmo na Rebečinu tvář a nakonec utkvěl na Evě, která spala schoulená vedle ní. Pocítil zase onen zvláštní, naprosto nemotivovaný, ale velmi mocný pocit příchylnosti, ale nedovolil si poddat se mu. Bylo to těžké, ale aspoň se mu podařilo uchovat si na chvíli jistý odstup. To bylo pro něj důležité. Snad životně důležité.

Co jen na tom dítěti nebylo v pořádku?

Stefan pomalu přistoupil blíž k posteli. Eva ležela na boku. Odkopala přikrývku a kolena si přitáhla k tělu. Ruce měla podloženy pod obličejem. Nikdy nespala jako dítě, pomyslel si, spíš jako štěně, schoulené v košíku do klubíčka. Stefan si znovu vybavil, jak ji našli. A co mu vyprávěla Danuta. A taky všechny ty příšerné proměny, které se s ním děly, a tisíc dalších věcí. Obraz, který se dohromady skládal z těchto jednotlivých dílků skládačky, byl tak jasný, že už ho vlastně ani nelekal. Jak by ho mohlo překvapit něco, co už dávno

věděl? Jen to dosud nechtěl vidět, to bylo vše. Teď ne. Ještě ne. Možná za hodinu, zítra, za pár dní… jediné, co chtěl, bylo několik málo cenných minut, po které se ještě zoufale mohl držet toho, v co dosud věřil.

Co možná nejtišeji odstoupil zase od postele, přešel na druhou stranil a naklonil se nad Rebekou. Spala. V obličeji měla podivně pokojný výraz, snad poprvé od jejich návratu z Vlčího srdce. Vypadala uvolněně, navzdory hlubokým stopám, které jí únava vyryla do obličeje, a taky tak nějak nepopsatelně živě; mnohem živěji, než byl poslední dobou u ní zvyklý. Pravou ruku měla ve spánku položenou kolem Evy, aniž by se jí však opravdu dotýkala, a Stefan se ptal v duchu, jestli snad jeho žena čerpá novou sílu jen z pouhé blízkosti dítěte – v doslovném slova smyslu.

Znovu se podíval na Evu. Zvláštní – jenom tato větší vzdálenost jako by mu pomáhala udržovat si v citech jistý odstup. Nebylo to lehké, ale podařilo se mu zahájit alespoň pokus o jakousi logickou analýzu.

Cosi k tomuto dítěti cítil, o tom nemohlo být pochyby, a bylo to něco velmi silného. Ale byla to skutečně láska? Snad ale bylo vysvětlení – třebaže v podstatě velice složité – mnohem jednodušší. Všichni tři za sebou měli společný boj o život. Společně prchali, společně prožívali strach a společně ho i překonávali. Možná že toto bezbranné, zranitelné mládě v něm prostě jen probouzí jeho ochranitelské instinkty: prostě příslušník rodu, kterého je třeba bránit, a to bez výhrad.

Ale dost možná tu bylo ještě jednodušší vysvětlení. Robert ho vyslovil nahlas, ale Stefan si to samozřejmě v hloubi svého podvědomí taky už dávno uvědomoval. Toto dítě a Rebeka byly jedno. Pokud by se Evě něco přihodilo, ani Rebeka by to nepřežila. A jednoduchým důsledkem této myšlenky bylo, že ve skutečnosti vlastně nikdy nebránil toto vlčí dítě, nýbrž vždycky jen svoji ženu. Patřily k sobě. Rod je všechno a každá jeho jednotlivá část je stejně důležitá jako celek.

Naklonil se níž nad Rebeku, lehounce ji políbil na čelo a skoro s úlekem si uvědomil, jak velice ho už tento letmý dotek

vzrušil – jednoznačně sexuálně vzrušil.

Samotná ta myšlenka mu připadala absurdní; špinavá. Teď přece ne. V situaci, jako je tahle. To bylo absurdní.

Přesto to bylo stále horší. Jeho vzrušení dosáhlo takové míry, která se přibližovala skutečné fyzické bolesti, jak jen to šlo, a přece tu hranici nikdy nepřekročilo. Třásl se po celém těle. Prudce se vztyčil, aby unikl z Rebečiny blízkosti, ale nebyl s to ustoupit dál než o pár centimetrů. Jeho hormony postihl hotový amok.

Rebeka otevřela oči a podívala se na něho. Neříkala nic, stejně jako on ne.

Nebylo toho ani zapotřebí. Cosi v ní komunikovalo s čímsi v něm, a ať to už bylo cokoli, pronikalo to mnohem hlouběji, než by kdykoli dokázala slova. Zvláštním, půvabným, plynulým pohybem se posadila, stáhla si noční košili přes hlavu a vzhlédla vzhůru k němu. Vlčí světlo, zalévající její tělo, zrušilo veškeré barvy a propůjčilo její kůži vzhled roztaveného stříbra. Vypadala tak neskutečně krásně, tak neuvěřitelně živoucí. Její tělo bez nejmenší vady a tak nepředstavitelně smyslné, jak ho ještě nikdy snad Stefan ani neviděl. A když pak vklouzl za ní do postele a milovali se, bylo to taky jako poprvé v životě, zážitek, daleko vzdálený všemu, co si Stefan dosud dokázal třebas jen představit. Bylo to jako exploze smyslů, čistá, nekompromisní rozkoš, bez sebemenší nepříjemné příchuti viny nebo náhle tak bezvýznamných pojmů, jako jsou morálka nebo konvence.

Nakonec Stefan vyčerpaně klesl a zavřel oči. Citovou smršť, která na chvíli zahnala jakýkoli náznak rozumného myšlení, vystřídala právě tak totální prázdnota, rozlévající se jím stejně tiše i rychle, jako se inkoust šíří ve sklenici s křišťálově jasnou vodou. Chtěl se prostě jen převalit na záda; nic mu nepřipadalo lákavější než zavřít oči, usnout a zítra se neprobudit k ničemu než pouhé vzpomínce na naprosto šílenou noční můru. Ale cítil, že to nejde.

Podle Rebečina dechu poznal, že ani ona nespí a že se na něj dívá. Ležela vedle něho natažená ve stříbřitém měsíčním

světle, stále ještě krásná jak socha, ale navzdory prudkosti, se kterou se právě milovali, neskutečně vzdálená. Bylo to neskutečné: nikdy se tak intenzívně a bezvýhradně neoddali jeden druhému jako právě teď, a přece měl Stefan pocit, jako by ji podvedl.

„Co se to s námi děje, Stefane?“ zeptala se Rebeka do ticha. „Co… to je?“

Stefan se posadil – velice tiše, aby neprobudil Evu, a znovu sklouzl pohledem po Rebečině těle. Co viděl, bylo současně odpovědí na její otázku. Rebečino tělo bylo bez nejmenšího poškození. Na její kůži nebyl jediný škrábanec. Dokonce i četné drobné oděrky, škrábnutí a modřiny, které si odnesla z jejich útěku z nemocnice, byly pryč. A docela určitě vypadala mladší; ne, že by skutečně byla – to tajuplné kouzlo, které se jich zmocnilo, nejenže dodávalo jejich smyslům nadlidskou bystrost, nýbrž zjevně i jejich tělům fantastickou regenerační schopnost, ale před stárnutím je nechránilo. Co Rebece dodávalo tak mladistvý vzhled, to byla její neskutečná životnost, která z ní vyzařovala. Ještě nikdy ji neviděl tak zdravou, jako právě teď. Její tělo doslova jako by vyzařovalo energii a činorodost. Doslova fyzicky to cítil, a jako by i on z ní čerpal novou sílu. Možná, pomyslel si – a beze špetky ironie, nýbrž naprosto vážně –, se postupně mění v cosi na způsob upírů, jen s tím rozdílem, že nežijí z krve, nýbrž životní energie druhých.

Aniž by nahlas Rebece odpověděl, posadil se, spustil nohy z postele a oblékl se. Dokonce i tato skrznaskrz banální činnost se změnila: najednou mu už nepřipadala jako naprosto normální, samozřejmá, nýbrž jako něco skoro nepříjemného. Šaty mu najednou připadaly jako něco bytostně cizího. Něco, co na jeho kůži nepatří.

Vstal a přistoupil k oknu. Rebeka hleděla za ním. Slyšel, jak se její hlava na polštáři pohnula, a v duchu se ptal, jestlipak taky její smysly dosáhly už oné podivuhodné citlivosti jako ty jeho. Skoro až doufal, že tomu tak není. Jeho vystupňované sluchové a čichové schopnosti a především jeho nově nabyté

reflexy jim předtím s největší pravděpodobností zachránily život, nicméně Stefan si nebyl jist, jestli by se pod trvalým přívalem všech těch nových počitků nakonec nezhroutil. Je přece člověk. Jeho vědomí bylo vytvořeno tak, aby zacházelo s lidskými smysly. Ne se smysly šelmy.

Z okna byl výhled na úhledně vydlážděné prostranství před garáží. Stefan mohl přehlédnout celou příjezdovou cestu až dolů k bráně, jakož i část zahrady. Osvětlení, které předtím Robert z ulice zapnul, bylo teď z větší části zase zhasnuté; Stefan se domníval, že ho Robert vypnul zcela úmyslně. Po krátkém okamžiku taky viděl proč: jakási tmavě oblečená postava vyšla na jednu nebo dvě vteřiny z křoví vedle brány, pátravě vyhlédla na ulici a pak zase ustoupila zpět do svého úkrytu. Avšak nesplynula se stínem úplně. Nyní, když ji Stefan už jednou spatřil, rozeznával i nadále její obrysy, jako by ji zachytil nějakým vnitřním radarem a nyní ji už nespouštěl z dohledu. Ovšem pro každého jiného, kdo by byl odkázán jen na své normální lidské smysly, by ta postava musela zůstat dokonale neviditelná. Snad si Robertovi najatí bodyguardi přece jen své peníze zaslouží.

Přesto se Stefan necítil o nic bezpečněji. Nepřítele, který číhal venku ve tmě, nebylo možné měřit běžnými měřítky.

„Proč neodpovídáš?“ zeptala se Rebeka. Měla trpělivost, to jí musel nechat. Od chvíle, co se poprvé zeptala, musely uběhnou přinejmenším tři nebo čtyři minuty.

„Protože stejně nic nechceš slyšet,“ řekl; zcela vědomě tak tiše, že by ho vlastně ani neměla slyšet. Najednou si ani nebyl jist, jestli mu jeho slova opravdu přešla přes rty, nebo jestli je formuloval jen v duchu, aniž by je vyslovil. Ve zlomku vteřiny, který následoval tato slova, se se vší horoucností, jaké byl schopen, modlil, aby neodpověděla.

„Ale ano,“ řekla Rebeka. „Chci to vědět. Jak jsi na to přišel?“

Rebečina odpověď byla posledním důkazem, posledním zatraceným důkazem, že nezešílel, nýbrž doopravdy prožívá tuto noční můru.

Stín dole u brány se opět pohnul. Na někoho, kdo si vlastně měl dávat pozor, aby zůstal co nejnenápadnější, si počínal dost neobratně, pomyslel si Stefan. Ale samozřejmě mu musel přiznat, že tamten muž jedná a myslí podle jiných měřítek než on. Kromě toho byla tam venku zřejmě psí zima, takže určitě nemohl zůstat stát na místě bez pohnutí déle než na pár okamžiků. Přesto bude lepší zůstat bdělý. Také toto bylo něco, co se změnilo: Stefan byl bez problémů schopen vyčlenit část svého soustředění a obrátit ho na dění tam venku, aniž by tím nějak utrpěla jeho pozornost vůči Rebece. Muselo to být, protože noc je plná nepřátel. Doslova cítil, jak se přibližují.

„Nevím to," zalhal. „Ale v tom údolí se s námi muselo něco stát."

Rebeka vstala. Zašustilo hedvábí, jak si oblékla noční košili, ale k oknu za Stefanem nedošla. Přesto nebylo pro něj nic těžkého určit její přesnou pozici za jeho zády. V první chvíli dokonce myslel, že cítí její parfém, pak však pochopil, že je to její vlastní pach, který vnímá s dosud nikdy nepoznanou intenzitou.

„Ale nevíš co." Rebeka si vzdychla. „Je to moje vina. Nikdy jsem tomu zatracenému Whiteovi neměla uvěřit."

„Ale to nemá s Whitem co dělat," řekl Stefan. A ani s Rusy. Možná že Barkovovi muži teď pro ně představují nejvážnější nebezpečí, ale nejsou ten největší problém.

„Opravdu ne?" odpověděla Rebeka posměšně. „A co tedy?"

Stefan ještě jednou naposledy vyhlédl na ulici – nic se tam nehýbalo, jenom muž tam dole u brány zřejmě trpěl zimou stále víc a víc, neboť teď už se pohyboval bez ustání –, pak se obrátil k Rebece, na vteřinu se na ni zadíval a nakonec ukázal na postel. Na Evu.

„Ona," řekl.

Ještě zatímco to slovo říkal, uvědomil si, že to byla chyba. Naprosto nezáleželo na tom, že to byla pravda a že i ona to dobře věděla. Rebečina tvář se zachmuřila. Směsice strachu a zmatku v jejích očích se okamžitě změnila v hněv; a v něco, co mu říkalo, jak nesmyslné je každé další slovo na toto téma.

Měl raději poslechnout Roberta.

„Co tím chceš říct?“ řekla tiše.

Stefan se podíval na spící děvče. Už jen pouhý pohled na ni mu v něm něco rozezněl, ale nedovoloval tomu citu, aby se rozvinul v plné síle, nebo ho dokonce ovládl.

„Nikdy jsme ji odtamtud neměli odnášet,“ řekl. „Nepatří sem.“

Rebeka vyjela: „Ty…“

„Dobře víš, že mám pravdu,“ přerušil ji Stefan. „Nepatří sem.“

Rebeka se dvěma rychlými kroky přesunula mezi něho a postel, jako by musela Evu chránit dokonce i před jeho pohledem. „Já ji nevydám,“ řekla nepřátelsky. „Jestli si myslíš, že ji vydám té bláznivé holce a jejím bratrům, tak to se mýlíš.“

Věděl, že to nemá smysl. Přesto odpověděl: „Oni si ji vezmou, Beci.“

„Pak mě napřed budou muset zabít.“

„To budou,“ odpověděl vážně. „Ty víš, že mám pravdu. Nevím, kdo je ta… ‚bláznivá holka‘, jak jsi ji nazvala, ale mám dost jasnou představu o tom, co ona její bratři určitě nejsou. Nejsou totiž normální lidé.“

Rebeka se usmála. „Ale ne! Tak co tedy jsou? Upíři, Vlkodlaci? Zjevení? Co je to s tebou? Už ti úplně přeskočilo?“

Znal odpověď stejně dobře jako ona. Rebeka není ani slepá, ani hloupá, ba ani natvrdlá. Ba právě naopak. Nikdy to sice neřekl nahlas, ale Stefan vždycky považoval Rebeku za inteligentnější z nich obou. A taky za silnější. Navzdory všemu tomu tak bylo i teď; především pokud šlo o Evu. On před ní měl jistý náskok. Díky tomu, co prožil a především udělal, viděl snad jejich situaci o něco realističtěji – pokud mělo toto slovo ještě vůbec nějaký význam – a snad taky viděl o něco jasněji, co přijde. Ale nikdy se mu nepodaří ji přesvědčit.

Beze slova prošel kolem ní, krátce se rozhlížel po okolí a pak vyšrouboval žárovku z lampičky na nočním stolku. Rebeka ho sledovala se zachmuřeným čelem, ale neříkala nic.

Stefan ještě krátce zaváhal a pak žárovku odhodlaně stiskl v dlani. Praskla s úžasně hlasitým zvukem. Skleněné střepy a zbytky objímky spadly na zem a Stefan ucítil ostrou, pak palčivě pulzující bolest, která se mu se zběsilou rychlostí šířila celou rukou; mnohem hůř, než čekal.

Na chvíli zůstal stát bez pohnutí. Krev mu z ruky kapala na koberec a v jednom okamžiku byla dokonce bolest tak zlá, že se mu skoro udělalo zle. Potlačil jakýkoli zvuk, nechal uplynout další vteřinu, pak se obrátil a vrátil se zpět k oknu. Rebeka ho následovala. Stále ještě neřekla ani slovo, ale ve tváři měla polekaný, těžko definovatelný výraz.

Pomalu zvedl paži, obrátil ruku a přidržel ji ve stříbřitém světle, proudícím oknem do pokoje. V dlani měl hlubokou, prudce krvácející ránu, táhnoucí se od kořene palce až k poslednímu článku malíčku. Nemohl rukou pohnout, aniž by mu bolest hned vzápětí nevháněla slzy do očí.

Alespoň v první chvíli. Pak se ta mučivá bolest zmírnila v pouhé pálení a nakonec zmizela úplně. Temně rudý, hustý proud, valící se mu z dlaně, zesvětlal a pak ustal.

„Co… to je?“ vydechla Rebeka. Vytřeštila oči. Ne proto, že viděla něco, čemu nerozuměla, nýbrž proto, že si něco musela přiznat.

Ze Stefanovy ruky stále ještě kapala na okenní parapet a na podlahu krev, ale rána se už zase začínala zavírat. Vše, co ještě cítil, bylo lehké pnutí a pocit mírného, ale velmi intenzivního horka, který mu krátce projel rukou a zase zmizel.

Stefan spustil paži, otřel si krev o nohavici a znovu zvedl ruku na světlo. Kůže byla neporušená.

„To…to přece není… možné,“ vykoktala Rebeka.

„Ne,“ přisvědčil Stefan. „Není.“ Ale přesto se to stalo. A to jak jemu, tak i jí. Stále rychleji a rychleji se v cosi proměňovali a na konci zřejmě bude něco, co se Stefan ani neodvažoval si představit.

To ani nemusíš, šeptal mu tenký, zlomyslný hlas v hlavě. Viděl to za těmi dveřmi, z třetiny člověka, z třetiny zvíře a z třetiny cosi groteskního, pro co ani neexistuje označení. Pokud

je to právě tohle, k čemu se vyvíjejí, pak by pro ně snad bylo i lepší, kdyby zemřeli.

Znovu se podíval na svou ruku. Už jen trocha zaschlé krve, jinak nic. Hluboká řezná rána beze stopy zmizela. Kolik důkazů bude ještě potřebovat?

Muž u brány se zase pohnul, ale tak nějak, že to vzbudilo Stefanovu pozornost. Naklonil se a po chvíli rozeznal, že hlídač napůl vyšel ze svého krytu a pozoruje něco venku na ulici. Za chvíli pak zaslechl i Stefan zvuk přijíždějícího auta.

„Co je?“ zeptala se Rebeka. Musela vycítit jeho napětí.

Přízračné světlo dvojice reflektorů se přiblížilo a ušetřilo mu odpověď. Vůz se přibližoval velice rychle, pak prudce zabrzdil a s tiše kvílejícími pneumatikami odbočil k vjezdu. Hlídač dole u brány byl přece jen lepší, než si Stefan myslel, neboť rychle ustoupil do úkrytu a současně sáhl pod bundu; pravděpodobně aby vytáhl vysílačku nebo zbraň. Vůz zastavil přímo před zavřenou branou. Světlomety zhasly a obojí zadní dveře se prudce otevřely najednou. Navzdory tmě Stefan rozeznal obě osoby, které z auta vystoupily naprosto bezpečně. Jedna byla vysoká, štíhlá, skoro až vychrtlá, avšak pohybovala se způsobem, který svědčil o velké síle a ještě větší eleganci. Ten druhý byl malý, podsaditý a pravou ruku držel v podivně nepřirozené pozici. White. „To je White,“ zamumlal. „Co, k čertu…?“

„White?“ zamumlala Rebeka. „Odkud ví o tomto domě?“ Stefan se otočil na podpatku a spěchal ke dveřím. „Oblékni se,“ řekl. „A Evu taky. Tady něco nesouhlasí.“

Vyřítil se z pokoje, seběhl po schodech, přičemž je bral po dvou i po třech, a dole se málem srazil s Robertem. Vycházel z ložnice a zjevně už spal; i přes vylekaný výraz v obličeji vypadal rozespale. Pravděpodobně byl vytržen právě z nejhlubšího spánku.

„Co se děje?“ zamumlal ospale.

„White,“ řekl Stefan. „Neptej se mě proč, ale je tady.“

Chtěl běžet dál, ale Robert ho překvapil. Stále ještě vypadal tak ospale, jako by se sotva držel na nohou, přesto však

zareagoval bleskurychle a chytil Stefana za ruku.

„Počkej," řekl. „Za to přece platím ty muže."

Aby se dali zabít? pomyslel si Stefan. Což bylo samozřejmě směšné. Pokud by White přicházel s nepřátelskými úmysly, udeřil by jinak. A nehledě na to, bylo už stejně pozdě: hlavní dveře se otevřely a jeden z tělesných strážců vešel dovnitř. V pravé ruce držel vysílačku, v levé pistoli. Za ním se hnali White a jeho společník.

Stefan na vteřinu strnul, když ho poznal. Ten muž byl o dobrý kus větší než on sám. Bylo mu ale nanejvýš tak dvacet. Vlasy měl ostříhané na ježka a tak světlé, že vypadaly skoro jako bílé. Když ho viděl Stefan naposledy, měl na sobě lacinou koženou bundu a ošoupané džíny, ale přesto ho poznal okamžitě: byl to ten chlap z nemocnice.

„Co…?" začal.

White zvedl svou zdravou ruku tak prudce, že sebou Robertův bodyguard znepokojeně trhl. „Teď ne," řekl. „Musíte pryč! Přiveďte svou ženu a to děvče."

„Ne tak rychle," řekl Robert. „Co to má znamenat? Jak vůbec víte, že jsme tady a…"

White ho naprosto ignoroval, prošel mezi ním a mužem jeho ochranky a pokračoval dál směrem ke Stefanovi: „Policie je na cestě sem. Ten Dorn, nebo jak se jmenuje."

„Dorn?" zeptal se Robert. „Co chce už zase tady?"

White odpověděl směrem k Stefanovi: „Našli ty mrtvé v nemocnici. Jede sem se zatykačem. Tak si sakra pospěšte!"

Stefan ještě nikdy neviděl Whitea tak nervózního. A navíc cítil, že lže. Snad ne že přímo lže – byl nervózní, skoro panikařil, ale důvodem nebyl Dorn.

White jako by právě v tu chvíli pochopil, že ho Stefan prohlédl; vrhl směrem k němu takřka zapřísahající pohled a Stefan pochopil. Ať už se ve skutečnosti stalo cokoli, bylo to jen mezi nimi a Roberta se to nijak netýkalo. „Prosím, pospěšte si," řekl. „Nevím, kolik nám zbývá času. Obávám se však, že moc ne. Můj informátor mě upozornil příliš pozdě."

Stefan se chtěl otočit a rozběhnout se po schodech nahoru,

ale nebylo toho už zapotřebí. Rebeka stála, pravděpodobně už nějakou dobu nahoře na schodišti a zjevně slyšela každé slovo. Když se k ní Stefan otočil, jen stroze přikývla a řekla: „Dvě minuty. Obléknu Evu.“

Zmizela a Robert využil malé pauzy, která nastala, a vzpomněl si, že je to vlastně jeho dům a Rebeka je jeho sestra.

„Ne tak rychle,“ řekl. Jeho ospalost byla pryč. Hlas měl zase jasný a vyzývavý, jak ho Stefan znal vždycky. „Jak vlastně můžete vědět, že je už na cestě sem? A i kdyby, bylo by maximálně hloupé utíkat.“

White si ho změřil zkoumavým pohledem; avšak teprve poté, co jednu nebo dvě vteřiny viditelně přemýšlel, jestli mu vůbec stojí zato odpovídat. „Maximálně hloupé by bylo zůstat tady,“ odpověděl.

„Myslíte, že si s tím obecním policajtem nedokážu poradit?“ zeptal se Robert.

„S ním možná ano,“ odpověděl White. „Ale ne už s lidmi, kteří ho poslali. To je na vás už o číslo větší, to mi věřte.“

Robertova tvář se zachmuřila. „Jediné, čemu věřím,“ řekl řezavě, „je to, že se značně přeceňujete, pane White – nebo jak se vlastně doopravdy jmenujete. A že teď konečně stojím tváří v tvář člověku, který je zodpovědný za tu šlamastyku, do které se má sestra dostala.“

„Jak chcete,“ řekl White lhostejně. Podíval se na hodinky. „Přesto navrhuji, abychom hádku odložili na později. Třeba máte pravdu vy a ne já, nicméně nevěřím, že vám váš přítel na ministerstvu vnitra nějak pomůže. Tady se totiž nebavíme o pokutě za špatné parkování nebo za jízdu na červenou. V areálu nemocnice se našlo na půl tuctu mrtvých Rusů. A pokud vím, vláda vaší země reaguje dost alergicky na všechno, co jen zavání terorismem.“

Robert vypadal šokovaně, ale Stefan si nebyl jist, jestli je Robert vyděšenější z toho, co White říkal o Rusech, nebo z toho, jak přesně je zjevně informován o jeho stycích. Robert s oblibou dělal kolem všeho co možná největší tajemství. Především kolem svých vztahů.

„Co to má znamenat?“ zeptal se konečně. „Teroristi?“

„Všechno vám vysvětlím,“ řekl White. „Ale ne teď. Kde je vaše žena?“

Poslední otázka platila Stefanovi. Chtěl se otočit a jít po schodech nahoru, ale Robert ho znovu chytil pevně za paži a pokynul jednomu z bodyguardů, aby mu ušetřil námahu. Zatímco muž spěchal po schodech nahoru, obrátil se k Whiteovi a pokračoval: „Ne, teď hned to vysvětlíte. Nebo nikdo tento dům neopustí, to vám zaručuji.“

White si vzdychl. Ve tváři měl výraz, jako by mluvil se zlobivým dítětem, které má chuť seřezat, ale nesmí. „Je to Barkovův syn,“ řekl. „Byl poručíkem v tom žoldáckém vojsku svého otce. Barkov se o něm jednou zmínil, vzpomínáte si? Počítal jsem s tím, že se ta banda bez vedení rozpadne. Jak jsem mohl tušit, že tak rychle převezme vedení?“

„Chápu.“ Robert zachmuřeně přikývl. „A teď je tady, aby pomstil smrt svého otce. Ale jak to, že nejde po vás? Vy přece máte Barkova na svědomí, ne? Jak vlastně přišel na to, kde hledat mou sestru a jejího muže?“ Poslední slovo vyslovil tak, jako by mu bylo proti srsti, vzít do úst jen jeho jméno.

„Za to si můžeme sami,“ řekl Stefan, než mohl White odpovědět.

Robert se na něho upřeně zadíval. „Jak?“

„Dali jsme Barkovovi naši adresu,“ vysvětlil Stefan. „Museli jsme. Jinak by nám nikdy nedal svolení k tomu rozhovoru.“

Robert zalapal po dechu. „Vy… vy jste se úplně zbláznili?“

„Žádal kompletní dokumentaci a taky ji dostal,“ řekl White. „To je v takových případech naprosto běžné. Barkov nebyl žádný malý kapsář, na to nezapomínejte. Takoví lidé jsou opatrní.“

„Ale zjevně ne dost opatrní,“ zařval Robert. „Jinak by si nepozval vás!“

„To je pravda,“ odpověděl White nedotčeně. „Ale na tom teď už nezáleží. Stefan a jeho žena musejí pryč. Rychle.“

„Proč?“ zeptal se Robert. „Myslel jsem, že policie je na

cestě sem.“

„Protože jim nemohu zaručit bezpečnost,“ odpověděl White netrpělivě. „Ani tady a už vůbec ne v nějaké cele předběžného zadržení.“

„Vy?“

„Samozřejmě já!“ White už skoro křičel. Stefan ho ještě nikdy neviděl takhle nervózního. Ani před dvěma týdny, když zastřelil Barkova. „Sakra, však já dobře vím, že v té věci nejsem naprosto nevinný! A taky vaši sestru a vašeho švagra z toho dostanu – ale nedokážu to, když mi nějaký příliš horlivý… policajt bude fušovat do řemesla.“

Ani Stefanovi, ani Robertovi neuniklo znatelné zaváhání v jeho řeči; jako by chtěl původně říct něco úplně jiného. Současně taky vrhl White směrem ke Stefanovi jednoznačně tázavý pohled, na který mu ten však odpověděl jen nenápadným pokrčením rameny. Nevěděl, kolik toho Rebeka Robertovi prozradila o Whiteově skutečné roli v celé té věci.

„Kdo říká, že potřebují vaši pomoc?“ zeptal se Robert.

„Já,“ odpověděl White. „Velice mě to mrzí. Ale nemohl jsem tušit, že se situace tak vyhrotí. Normálně se takovéto žoldácké jednotky rozpadnou, jakmile je vyřídí jejich vůdce. Nikdo nemohl tušit, že jeho syn se náhle ujme vedení a vytáhne do soukromé války.“

„Zdá se, že jste svůj úkol moc nezvládl, že?“ zeptal se Robert posměšně.

Rebeka spěchala dolů ze schodů, s Evou na levé ruce a s narychlo sbalenou cestovní taškou v pravé ruce. White vrhl směrem k ní rychlý pohled, než odpověděl. „Dost možná. Ale dám tu věc zase do pořádku. Dejte mi pár dní čas a celý ten zlý sen bude pryč.“ Obrátil se úplně k Rebece. „Jste připravená?“

„Kam je odvezete?“ chtěl vědět Robert.

White se usmál. „Opravdu očekáváte, že vám to řeknu?“

Venku na ulici se ozvalo krátké zatroubení klaksonu. Robert se otočil na podpatku, dvěma kroky se ocitl u dveří a vyhlédl ven úzkým oknem ve stěně.

„Do prdele!“ řekl procítěně.

„Co se stalo?“ zeptala se Rebeka.

„Dorn,“ odpověděl Robert. Neotočil se k nim, nýbrž dál se soustředěně díval z okna. Jeho hlava se drobnými trhavými pohyby, připomínajícími ptáka, pohybovala sem, tam. Vypadal dost směšně. „A ten druhý… Westermann, nebo jak se jmenuje.“

„Je tady nějaký zadní východ?“ zeptal se White.

„Ne,“ odpověděl Robert. Pak se opravil. „Nebo vlastně ano. Plot kolem pozemku je dva metry vysoký, ale je tam jedno místo, kde se dá přelézt. Rebeka ho zná. Pospěšte si! Já ho už nějak zdržím.“

Cosi Stefana varovalo, aby Roberta neposlouchal. Jen tady uvnitř budou v bezpečí. Venku, mimo dům, na ně číhá jen tma – a spolu s ní nesčetná nebezpečí, jež se v ní skrývají.

Rebeka ho však ušetřila rozhodování a dlouhými kroky zmizela v domě. Musel za ní, ať už chtěl nebo ne. Na Robertův pokyn se k nim přidal taky tělesný strážce. Stefan se přitom necítil příliš dobře, neboť muž sice schoval vysílačku do kapsy, ale pistoli si ponechal v ruce. Stefan jen doufal, že nebude tak pitomý, aby střílel na policisty; nebo že neztratí nervy.

Dohnal Rebeku, právě když prošla kuchyní a zamířila ke dveřím do zahrady. Představa, že by měli opustit bezpečí domu a vyjít tam ven, ho mezitím už nenaplňovala pouhou nelibostí, nýbrž čirým strachem. Nevěděl z čeho, ale ten pocit byl zatraceně skutečný.

Stefan přidal do kroku, dohnal Rebeku, právě když došla ke dveřím, jednou rukou jí vzal cestovní brašnu a druhou ji ještě jednou zadržel.

„Jsi si jistá?“ zeptal se. Víc nebylo třeba. To byla jedna z mála výhod, které s sebou ta zlověstná proměna přinesla: mnoho slov – pokud ne všechna – bylo přebytečných. I tak Rebeka porozuměla, co chce říct.

Neodpověděla, ale taky Stefan její odpověď vycítil: ne, nebyla si jistá, jestli mají jít ven. Cítila nebezpečí, které číhalo tam venku, stejně zřetelně jako on. Přesto otevřela dveře s

rozhodným pohybem a prošla jimi – nebo alespoň chtěla.

Robertův bodyguard ji předešel. Zastoupil jí cestu, ruku, ve které držel pistoli, napřáhl před sebe a rychlými kroky zmizel ve tmě. Rebeka neřekla nic, ale Stefan viděl, jak lehce zavrtěla hlavou. Pokud i její proměna už dospěla tak daleko jako ta jeho, pak pravděpodobně vnímala stejně zřetelně, jako by se pohyboval v jasném slunečním světle a ještě cinkal rolničkami. Samozřejmě to nebylo spravedlivé. Ten muž byl opravdu dobrý. Pro každého normálního pozorovatele byl jistě téměř neviditelný a prakticky neslyšitelný. Nejhorší však bylo, že si Stefan vůbec nebyl jist, jestli mají skutečně co do činění s normálními pozorovateli.

Po chvíli se muž vrátil a jen přikývl. „Všechno je v pořádku. Kde je ta díra v plotě?“

Rebeka ukázala doleva. Stefan tím směrem rozeznával jen stíny. Robert nerozsvítil znovu osvětlení a obloha se během poslední půlhodiny zatáhla. Dokonce i pro jeho zesílené smysly vládla venku téměř dokonalá tma.

„Jděte napřed,“ řekl.

Muž poslechl a Rebeka se Stefanem bok po boku vstoupili do naprosté tmy.

Ne, to nebylo přesné.

Vstoupili do měsíčního světla. To byl rozdíl. Mračný příkrov nad městem byl naprosto uzavřený. Ve vzduchu bylo cítit déšť, který se spustí nejpozději do pěti minut. Jediné viditelné světlo sem dopadalo v nepatrné míře odněkud z opačné strany domu; Zřejmě tam Robert přece jen vnější osvětlení rozsvítil, aby nebyla tma na druhé straně ještě větší.

Přesto však něco, vycházející ze stříbrného kotouče tam nahoře, pronikalo skrze mraky a zahalovalo je aurou nové síly a čistého, nekompromisního pudu sebezáchovy, jako by tím jedním krokem z domu současně vešli do jiného světa, řídícího se naprosto jinými, z velké části dosud nesrozumitelnými a děsivými pravidly.

Náhle Stefan opět viděl. Tma zůstávala i nadále absolutní, avšak on vnímal před sebou stromy a keře tak zřetelně, jako by

byly živé, jako by vyzařovaly elektromagnetické signály na neslyšně vysokých frekvencích. Ani prostory mezi nimi nebyly prázdné: vnímal trávu, vlhké listí a skutečnou symfonii života, hemžícího se mezi tím: myši, mravenci, hlemýždi a pavouci, něco co nedokázal přesně identifikovat, co ale bylo těsně na hranici žádoucí kořisti – samí obyvatelé tajného světa, skrytého lidskému vnímání. Žádní lovci. A přece tu byli. Někdo – či něco – je pozoroval.

Rebeka ze sebe vydala podivný zvuk; bylo to skoro jako zasténání, ale nebylo to ono. Zřejmě zažívala totéž jako Stefan, ale nebyla na to připravená. Viděl, jak se mírně zapotácela, jako by se do ní opřel prudký poryv větru. Ale hned se zase sebrala. Pohybem, který působil úžasně rutinním dojmem, si posunula Evu na levé paži do pohodlnější polohy a rychlým krokem se pak vydala směrem, kterým před chvílí ukázala.

Ještě než se Stefan vydal za ní, ohlédl se přes rameno. Nyní docela zřetelně viděl garáž i část příjezdové cesty. Robert rozsvítil vpředu všechny lampy, takže jejich světlo jej teď v příliš citlivých očích téměř bolelo. Kdosi otevřel bránu. Dornův vůz – civilní vůz; přinejmenším byl aspoň tak ohleduplný, že se sem nehnal rovnou s modrým majákem a sirénou, či dokonce s celou stovkou mužů včetně ostřelovačů a psů – stál na půli cesty mezi branou a garáží. Dál už nemohl, protože Robertova pronajatá limuzína stála v cestě. Policisty ani Robertovy muže nebylo vidět, ale Stefan cítil přítomnost jedné osoby venku za branou a nejméně jednoho dalšího venku na ulici. Patřili pravděpodobně k Whiteovi.

Když pak Rebeka a Stefan přešli půl zahrady, zaslechli před sebou polekaný tlumený výkřik a pak rychlý krok zpět; nejprve na betonu, pak na trávě. Přidali do kroku a tu se jim nabídl skoro groteskní pohled: muž z Robertovy ochranky stál strnule a lehce zakloněný dozadu, ale oběma rukama prováděl komické pohyby, aby udržel rovnováhu. Stefanovi došlo, co se stalo: k Robertově velkopanské vile patřil samozřejmě taky přiměřeně velký bazén; ne sice velký jako celé koupaliště, ale ani ne o moc menší. Který byl ovšem momentálně vzhledem k

roční době bez vody. A ten rychlý úkrok zpět, který předtím slyšeli, muže zřejmě zachránil před pádem na tvrdý beton z dobře dvoumetrové výšky.

Rebeka se zastavila na právě tak dostatečně dlouhou dobu, aby se přesvědčila o tom, že muž svou rovnováhu udrží i z vlastních sil, pak odbočila doleva a s náměsíčnickou jistotou se vydala po kraji prázdného bazénu. Stefan za ní. Z prázdné nádrže je udeřil do nosu zatuchlý zápach; směsice hniloby, stojaté vody a chemikálií, které ztratily svou účinnost už před několika měsíci. Ale stále zřetelný, lehký zápach chlóru přesto stáhl Stefanovi hrdlo pocitem nevolnosti. Byl to mrtvý pach, plný nepřátelství a zhouby. Stefan si v reálném i přeneseném smyslu oddechl, teprve když bazén obešli a dostali se k zadnímu konci zahrady.

Stejně jako Robertův dům byla i zahrada obrovská. Mezi prázdným bazénem a kovaným plotem bylo ještě stejně daleko jako od domu sem, nejmíň třicet metrů. Muž z ochranky se rychlými – na Stefanův vkus až příliš hlasitými – kroky přidal znovu k nim. Krátce před plotem Rebeka náhle zastavila a naklonila hlavu na stranu. Stefan si všiml, jak Eva v jejím náručí strnula.

„Co je?“ zašeptal.

„Někdo tu je,“ odpověděla Rebeka. A nic víc.

Taky Stefan se zaposlouchal, aniž by ovšem zaslechl něco podezřelého. Trvalo celou vteřinu, než pochopil svou chybu. Rebeka nemluvila o ničem, co slyšela. Zavřel na okamžik oči a zaposlouchal se: vzápětí zaslechl šepot onoho cizího, prastarého hlasu. Byl to stejný pocit, jaký měl už jednou této noci, předtím v nemocnici. Něco se k nim přibližovalo. Něco, co nemělo jméno, ani tělo, co bylo jen čiré nebezpečí.

„Kde je ta díra v plotě?“ zeptal se muž z ochranky. „Půjdu…“

Stefan prudce zvedl ruku a umlčel ho. Ten muž neslyšel nic – jak by taky mohl? –, a taky bylo Stefanovo varování v podstatě zbytečné. To, co se k nim přibližovalo, nebylo slyšet.

„Tam.“ Rebeka ukázala doleva. V plotě tam nebyla žádná

díra, jak Stefan čekal, ale jeden z prastarých stromů, které rostly všude na pozemku, tam napřahoval větve přes něj dostatečně daleko, aby tvořil pohodlný žebřík. Namísto aby zamířila k němu, ustoupila Rebeka o krok zpátky. Chřípí nosu se jí zachvělo. Jako by větřila.

Robertův bodyguard se projevil zase jednou jako dobrý pozorovatel, alespoň na své možnosti. Stefan nemyslel, že by cítil nebezpečí, které se k nim přibližovalo, ale velice dobře zaregistroval Rebečinu reakci. V jeho držení těla se náhle zračilo velké napětí. Zvedl pravou ruku s pistolí. Stefan zaslechl tiché cvaknutí, jak zbraň odjistil.

„Nedělejte hlouposti," zašeptal Stefan. „Zpátky k domu."

„Ale…"

„Rychle!"

Zapůsobilo to. Snad muž vycítil paniku, prostě jen paniku, která se mu vmísila do hlasu; ne však paniku jednoho z příliš nervózních VIPů, jaké obyčejně chránil, nýbrž oprávněný strach rovnocenného partnera. Přikývl, o pár kroků ucouvl a znovu se zastavil, aby ho mohli následovat. Ať už si o něm myslel Stefan cokoli, tento muž bral svou práci vážně.

Bohužel mu to nebude příliš platné.

„Jděte zpátky k domu!" řekl Stefan ještě jednou. „Honem! My už to zvládnem!"

Muž ještě na chvíli zaváhal, ale pak přikývl a otočil se na podpatku. Slyšeli, jak se jeho kroky po mokré trávě vzdalují.

Taky Rebeka a Stefan začali krok za krokem ustupovat od plotu. Kdesi na druhé straně této překážky se cosi pohybovalo. Tmou se míhaly jakési stíny. Našlapování tvrdých tlap v trávě. Snad i drápů. Lov začal.

„Pomalu," zamumlal. „Pohybuj se co nejopatrněji."

Rebeka neodpověděla, ale poslechla. Aniž by na jedinou vteřinu spustila z očí plot a oživlou tmu za ním, couvala krok za krokem. Eva v jejím náručí začala být neklidná. Napětí, vznášející se ve vzduchu, bylo téměř k nahmatání.

Když to pak začalo, vycítil to Stefan o zlomek vteřiny dřív. Něco v rytmu neklidných stínů za plotem se změnilo, napětí

přešlo v agresi, jež vzápětí prudce propukla. Ozvalo se zlověstné, táhle zavytí, pak se ze tmy vynořily dva nebo tři protáhlé stíny a bez nejmenší námahy přeskočily plot.

Rebeka a Stefan se obrátili ve stejném zlomku vteřiny a rozběhli se pryč odtud. Nalevo od nich se ozval zvuk dvojího tlumeného dopadu, kterému prakticky současně odpověděl třetí zvuk stejného druhu napravo.

Stefan se pokoušel utíkat rychleji, ale překážela mu taška, kterou stále ještě držel v pravé ruce. Přesto ji neupustil. Stejně by mu nebylo nic platné, kdyby mohl rychleji utíkat, neboť Rebeka byla přinejmenším právě tak handicapována váhou dítěte v náručí. Eva se už zase ze všech sil vzpírala jejímu stisku, ale Rebeka ji držela jako ve svěráku.

Zvuk divoce bušících tlap je následoval, zatímco běželi přes zahradu. Nepřibližovaly se, držely se ve stále stejné vzdálenosti, ale nebylo to vůbec nijak dáno rychlostí jejich útěku; lovci je hnali před sebou a čekali na nejvhodnější okamžik k útoku.

Ten přišel dřív, než si Stefan myslel.

Vypuštěný bazén se před nimi objevil jako bezedná díra, precizně vyříznutá do trávníku. Rebeka chtěla odbočit doleva, aby ho mohla v bezpečné vzdálenosti obejít, ale tu se náhle odtud proti ní vrhlo cosi obrovského, rozježeného, chiméra, sestávající z chlupů a drápů, žhnoucích očí a zubů, která jí se zuřivým vrčením skočila do cesty. Rebeka vykřikla, odpotácela se stranou a instinktivně se přikrčila, aby unikla chňapajícím čelistem. Stefan nezahlédl přesně, jestli se jí to podařilo, ale každopádně ji vlk minul. Namísto, aby ji srazil k zemi, jen se o ni otřel zadníma nohama a sám přistál na trávě.

Stefan se bleskurychle skokem ocitl mezi ním a Rebekou a v duchu si gratuloval, že předtím nepustil brašnu. Byla to sice ubohá zbraň, ale současně taky jediná, jakou měl k dispozici, a bez váhání jí také použil: dříve než se vlk znovu zvedl, uchopil Stefan brašnu za obě ucha, otočil se jako vrhač kladivem kolem své osy a vší silou udeřil.

Byl to stoprocentní zásah. Brašna neměla ani patřičnou

váhu, ani potřebnou tvrdost, aby zvíře vážněji zranila, ale její náraz přesto vlka odmrštil, zbavil půdy pod nohama a ještě měl patřičnou prudkost, aby ho odhodil dobře půldruhého metru daleko. Nakonec vlk přistál neobratně a tvrdě na zděném okraji bazénu.

Stefan upustil brašnu, vrhl se za vlkem a dostal se k němu právě v okamžiku, kdy se znovu pokoušel omámeně zvednout hlavu. Stefan ho kopl do čenichu tak tvrdě, až zvíře bolestí a vztekem pronikavě zavylo. Přesto se hned vzápětí pokusilo znovu vyhrabat na nohy.

Stefan neztrácel energii dalším pokusem o kopnutí. Tímto způsobem mohl sice zvířeti způsobit bolest, nikoli však ho skutečně zranit. Namísto toho se bleskurychle předklonil, pokusil se nějak vyhnout chňapající tlamě, přesto však pocítil palčivou bolest, když se mu vlčí zuby jako malé tupé nože svezly po předloktí. Ignoroval to, vrhl se před vlkem na kolena a obě ruce mu zabořil do srsti pod hlavou. Se zoufalým úsilím se pak znovu vztyčil a současně odvracel hlavu co nejvíc dozadu, aby unikl vražedným tesákům.

Nekonečné půl vteřiny se zmítali v jakémsi groteskním tanci, Stefan zakloněný dozadu, s oběma rukama zarytýma do vlčí srsti, vlk vzpřímený na zadních nohách, skoro stejně vysoký jako jeho protivník, skučící vztekem a překvapením. V tom okamžiku si Stefan uvědomil, že se dopustil osudové chyby, pro vlčí tlamu nebyl nepatrný kousek, o který dokázal zaklonit hlavu, žádný problém. Nejenže nemohl dostat hrdlo z dosahu vlčích tesáků, ba naopak mu ho přímo nabízel.

Avšak z bůhvíjakého důvodu vlk této příležitosti nevyužil. Naproti tomu Stefanovi dodalo toto hrůzné poznání ještě víc sil: zoufale do zvířete vrazil, až se neobratně odpotácelo po zadních o půl metru dál a přepadlo přes okraj do bazénu. Zuřivé vlčí štěkání se změnilo v polekané vyjeknutí, jemuž ve zlomku vteřiny následoval tvrdý náraz.

Stefan však neměl čas těšit se z vítězství. Obrátil se a uviděl, že Rebeka se mezitím už zase zvedla na nohy, ale že na ni doráží další vlk, obrovské, smolně černé zvíře, téměř ještě

větší než to, se kterým právě sám bojoval.

Koutkem oka zaznamenal jakýsi stín, zvedl na obranu ruce do výšky, ale ještě během tohoto pohybu si uvědomil, že je pozdě. Vlk proti němu narazil vší silou, porazil ho na záda a ještě v pádu mu vyrval kus masa z nadloktí. Stefan zařval bolestí, převrátil se dozadu a náhle ztratil pod sebou pevnou půdu. Obloha nad ním provedla bleskurychlé poloviční salto, a kde měla být země, byla najednou rovná hrana, která mu rychle zmizela z dohledu.

Třebaže to bylo dokonale nesmyslné, natáhl ruce k okraji bazénu. Dokonce se mu podařilo i zachytit, třebaže jen s tím výsledkem, že si strhl tři nebo čtyři nehty. Bolest byla ještě horší než kousnutí v paži. Stefan zařval, dopadl dva metry hluboko na tvrdý beton a skoro ztratil vědomí.

Ale právě že jen skoro. Cosi změkčilo nejtvrdší pád. V nohou mu rázem propukl celý ohňostroj bolestí a před zavřenýma očima se rozzářil ještě jasnější ohňostroj pestrobarevných, pronikavě jasných hvězdiček. Dal by vše za to, aby skutečně ztratil vědomí, ale tato milost mu nebyla dopřána.

Namísto toho zaslechl křičet Rebeku.

Ten zvuk dolehl k jeho vědomí jakoby z dálky, neskutečné dálky, v první chvíli si to snad ani neuvědomoval, ale přesto to snad bylo jediné, co ho skutečně uchránilo před bezvědomím – jenž by pravděpodobně znamenal konec.

Se zasténáním se převalil na záda a pokusil se otevřít oči. Nejprve se mu to nedařilo. Cítil, že leží na něčem měkkém, teplém, krvácejícím; zřejmě na vlkovi. Snad té zatracené potvoře už konečně zlomil vaz.

Rebeka už zase vykřikla. V tom zvuku nebyla bolest, jen propastná hrůza, horší než jakékoli tělesné utrpení. Ještě jednou se pokusil otevřít oči, tentokrát se mu to podařilo a dočkal se pohledu, při kterém mu skoro ztuhla krev v žilách.

Rebeka stála na kraji bazénu, dva metry nad ním a přece neskutečně vzdálená. Černý vlk se nacházel dva nebo tři kroky od ní; druhé, skoro stejně velké zvíře stálo na druhé straně.

Žádná z obou nestvůr ze sebe nevydala ani zvuk, ale cenily zuby a oči jim plály krvelačností. Oba vlci se docela pomalu přibližovali k Rebece, přikrčení, připravení ke skoku, chvějící se překypující energií. Přesto neměl Stefan pocit, že by se chystali ke skoku. Jako by jen hnali Rebeku před sebou; pomalu, trpělivě a předem promyšleným směrem.

Hrozivé zavrčení za zády přimělo Stefana, aby se obrátil. Ani on nebyl dole sám. Pád do hloubky dvou metrů prvního vlka zřejmě nevyřídil, ba pravděpodobně ani vážněji neporanil. Bestie stála necelé dva metry od něho a cenila zuby.

Teprve nyní Stefanovi došlo, že to, na co spadl, nemohl být ten vlk. Podíval se dolů, zděšeně vykřikl a uskočil tak prudce, že po dvou krocích narazil na betonovou stěnu.

Byl to ten muž z ochranky. Nebylo už k poznání, jestli se zabil pádem na beton, nebo jestli to udělala některá z těch bestií. Výraz v jeho vyhaslých očích neprozrazoval žádnou bolest. Jen nezměrné, neskutečně hluboké překvapení. Beton pod ním se temně zbarvil a louže se stále zvětšovala s děsivou rychlostí. Pach teplé krve přiváděl Stefana skoro k šílenství.

Vlk se přiblížil o krok blíž. Jeho boky se chvěly a v jeho vrčení byl tichý bolestný podtón. Pravděpodobně se při pádu taky zranil. Ale to jej nečinilo o nic méně nebezpečným.

Stefan se sunul podél zdi stranou. Vlk ho s vrčením sledoval. Krvavá pěna mu kapala z pysků – dostatečná odpověď na otázku, kdo zabil toho bodyguarda – a v očích mu plálo něco, co Stefana zevnitř zmrazovalo na led.

Zbraň, pomyslel si zoufale. Potřebuje zbraň! Jednou tu bestii přemohl holýma rukama, ale to byla náhoda, čistě jen štěstí, nic jiného.

Stefan se posunul o kus dál, zastavil se a zoufale se rozhlížel kolem. Bazén byl zanesen tlejícím listím, větvemi a neřádstvem; mezitím se třpytily mastné louže dešťové vody, ve kterých se hromadily tři měsíce staré chemikálie. Velká větev, kterou Stefan našel, byla sotva tak dlouhá jako jeho ruka a zřejmě byla tak shnilá, že se při prvním úderu rozsype na kusy.

Pak jeho zrak padl na cosi blýskavého. Zbraň toho tělesného strážce! Mužovi vypadla z ruky, když spadl do bazénu. Ležela nyní kousek od mrtvoly, podstatně blíž Stefanovi než vlkovi. Stefan si jasně pamatoval kovové cvaknutí, se kterým ji předtím ten muž odjistil. Věděl, jak je ta nestvůra rychlá, ale vlk byl přece taky zraněn a konečně nemohl Stefan nic ztratit. Že po něm bestie dosud neskočila, bylo způsobeno zřejmě jen tím, že čekala, až se dostane do nejvhodnější pozice, kdy by mohla zaútočit. Snad si taky u ní Stefan svým nečekaně prudkým odporem získal u vlka jistý respekt.

Stefan se ze všech sil odrazil od stěny, aby se zoufalým skokem dostal ke zbrani.

Ale nepodařilo se.

Naražené kotníky mu náhle s prudkým výbuchem bolesti vypověděly službu. Skočil příliš krátce, přistál nešikovně na břichu na dně bazénu v blátě rozšiřující se stopou. Nataženýma rukama sáhl po zbrani.

Ale místo chladného kovu sevřely jeho prsty hrubou srst.

Vlk skočil ve stejnou chvíli jako on a navzdory poraněným zadním nohám byl podstatně rychlejší. Jeho tlama uchopila se skřípavým zvukem pistoli, prudce ji zvedla a odhodila stranou. Zbraň vysokým obloukem zmizela ve tmě a kdesi daleko mimo dosah zarachotila o holý beton. Stejným pohybem se vlk obrátil, setřásl Stefanovy ruce a jediným skokem mu přistál na prsou.

Náraz vyrazil Stefanovi dech. Žebra mu zapraskala; ten vlk musel vážit minimálně padesát kilo, ne-li víc, ale tuto další bolest už Stefan sotva zaznamenal. Obrovská hlava nestvůry se vymrštila proti jeho obličeji. Vlčí čelo jako pěst narazilo do Stefanovy brady a znovu ho vrátilo na samý pokraj bezvědomí. Očekával trhavou, poslední bolest, až mu ta bestie zaryje tesáky do hrdla.

Ale k tomu nedošlo. Vlk mu nadále seděl na hrudi, obluda, těžká skoro jako tank, takže mohl sotva dýchat. Stefan musel vyvinout veškeré úsilí, aby se vůbec mohl nadechnout, horký

vlčí dech cítil v obličeji. Ale z nějakého důvodu se ho vlk zdráhal zabít. Už podruhé během krátkého okamžiku.

Stefan otevřel oči a zadíval se přímo do těch vlčích. Co v nich četl, jej vyděsilo. Divokost. Krvelačnost. Nepředstavitelnou, nekompromisní odhodlanost – ale ještě něco víc. Nedokázal říct, co to bylo, jen to, že by něco takového ve zvířecích očích nehledal. A že ho to naplnilo nezměrnou hrůzou; neboť to nebylo nic nového, nic dosud nepoznaného, nýbrž stejná animální síla, kterou cítil i sám v sobě.

Jako by vlk jen čekal na to, až zvedne víčka, zavrčel, zvedl hlavu a pozpátku zase ze Stefana slezl. Kousek se vzdálil a dokonce Stefanovi dovolil, aby se neohrabaně posadil. Ale když se chtěl zvednout, vyrazil ze sebe vlk znovu hrozivé zavrčení. Stefan znovu strnul.

Velice opatrně, aby zvíře nevyprovokoval neuváženým pohybem k útoku, zvedl Stefan hlavu a rozhlížel se po Rebece. V první chvíli ji vůbec neviděl, právě tak dost dlouho, aby se jeho strach opět změnil v paniku, ale pak ji přece jen zahlédl – skoro na opačném konci bazénu. Oba vlci ji zahnali i s děvčetem na železné schůdky, vedoucí dolů do bazénu. Smysl jejich akce byl nad slunce jasnější: zvířata je sháněla k sobě; jako ovčáčtí psi, perfektně ovládající svou práci.

Rebeka neochotně slézala po schůdcích dolů. Stále ještě měla spoustu práce s tím, aby udržela Evu. Dítě ze sebe nevydávalo jediný zvuk, ale vzpíralo se ze všech sil, tlouklo a kopalo kolem sebe a nehty drásalo Rebece obličej. Dokonce i v tom špatném osvětlení a na vzdálenost skoro dvacet metrů, mohl Stefan vidět, že má jeho žena už zase obličej a blůzu samou krev. Vlci na ně bez ustání doráželi. Jejich čelisti stále znovu a znovu chňapaly proti Rebece. Netrefily se, ale to jen proto, že Rebeka stále neochotně před nimi couvala. Bylo to nepochybné varování. Rána na Stefanově paži přestala krvácet, ale stále ještě ukrutně bolela a Stefan si vůbec nebyl jist, jestli nově získaná regenerační schopnost ho dokáže ochránit i před takto životně nebezpečným zraněním.

Nakonec se Rebeka vzdala a pozpátku scházela po schůdcích dolů. Chromovaná železná konstrukce duněla pod jejíma nohama. Jeden z obou vlků – ten černý – ji následoval v metrovém odstupu. Druhý počkal, až byla v půli schůdků a pak jediným skokem se vrhl do bazénu.

Rebeka klopýtala dál. Schůdky sténaly pod jejími kroky stále hlasitěji. Nebyly na takovou zátěž bez nadlehčující pomoci vody stavěné. Když už byla skoro dole, celá konstrukce se trochu vychýlila stranou. Rebeka leknutím vykřikla, zbylého půl metru seskočila dolů a přistála v jedné louži. Voda vysoko vystříkla. K Stefanovi dolehl oblak hnilobného a chlórového smradu, až se mu z toho zvedl žaludek. Také Rebeka se rozkašlala, přesto se potácela dál směrem k němu. Oba vlci ji následovali; černý těsně za ní, ten druhý o pár kroků dál, aby jí mohl odříznout cestu, kdyby se přece jen pokusila o útěk.

Stefan ignoroval hrozivé vlčí zavrčení a vyšel jí dva nebo tři kroky naproti – aby ji podepřel nebo převzal od ní Evu. Ale měl sotva dost sil, aby se sám udržel na nohou. A byl si jist, že by nedokázal Evu udržet. Rebeka ji mezitím tiskla k sobě tak silně, že se děvče sotva mohlo nadechnout. Přesto kolem sebe dál tlouklo a kopalo s nespoutanou silou. Rebece se alespoň podařilo chytit ji tak, aby jí dívčiny pěsti nedosáhly na obličej, nohama ji však Eva nadále kopala do břicha. Ale přece by mu Rebeka děvče nikdy nedala. Nechal tedy věcem volný průběh, jen chytil svou ženu kolem ramen a přitáhl ji ke stěně. Takto nemohli být alespoň přepadeni zezadu. Sice ubohá ochrana, ale jediná, kterou měli.

Rebeka se vedle Stefana roztřeseně přitiskla ke zdi. Vlasy jí rozcuchaně visely do obličeje. Tváře měla zkrvavené, ale současně taky Stefan viděl, že většina poranění, která jí způsobily Eviny nehty, už opět zmizela.

„Proboha, Stefane,“ zašeptala. „Co to je? Co… chtějí po nás ty bestie? Zabijí nás?“

Stefan neodpověděl. Vlci je nyní obklíčili. Ten černý, pravděpodobně jejich vůdce, se k nim přiblížil na dva kroky

daleko, oba zbývající se postavili nalevo a napravo za ním a rázem učinili každé pomyšlení na útěk iluzí. Teď už neměli Stefan s Rebekou co čekat.

A přesto najednou Stefan věděl, že vlci nezaútočí, že vůbec nepřišli proto, aby je zabili. Alespoň ne hned.

Černý vlk se přiblížil ještě o krok blíž. Hrozivě zvedl pysky, avšak přestal vrčet. Pohled jeho velkých, znepokojivě vědoucích očí, byl strnule upřen na Rebeku. Tomu alespoň v první chvíli Stefan věřil. Pak mu však došlo, že to tak není. To zvíře zíralo na Evu.

Poprvé teď měl příležitost prohlédnout si vlky pozorněji. Zvíře, které stálo před ním, bylo skutečně velké – mnohem větší než jakýkoli ovčácký pes, jakého kdy viděl, a přinejmenším alespoň dvakrát tak těžký. Z jeho těla vyzařovaly síla a rychlost jako něco, co bylo skoro vidět, a ten vlk neměl v sobě nic z oněch vyhublých ubohých stvoření, které dvakrát nebo třikrát viděl za mřížemi v zoo. Stefan si už ani nebyl jist, jestli jsou to skutečně vlci. Pokud ano, pak bylo toto černé, obrovské zvíře předobrazem vlka, skutečným originálem, proti kterému byli všichni ostatní jen ubohými kopiemi.

Vlk udělal dalšího půl kroku k nim. Rebeka po něm vykopla. Samozřejmě ho nezasáhla, ale prudký pohyb ji skoro povalil; čímž poskytla Evě příležitost, aby se jí skoro vytrhla.

Tu poprvé ze sebe dítě vydalo jakýsi zvuk: vysoké, kvílivé štěknutí, které ani v nejmenším neznělo lidsky a při kterém Stefanovi přeběhl mráz po zádech. Eva kopala kolem sebe ze všech sil, křičela stále hlasitěji a pronikavěji a obě ruce natahovala k vlkovi. Zvíře zavrčelo, ale znovu přišlo blíž a Rebeka znovu využila šance a kopla po něm.

Tentokrát se trefila.

Její kopnutí nemohlo obrovskému zvířeti vážně ublížit, ale jistě ho překvapilo. Vlk vyjekl, přední nohy se mu podlomily a prudkým skokem unikl do bezpečí, když proti němu Rebeka vykopla ještě jednou. Okamžitě přiskočili oba zbývající vlci a hrozivě vycenili zuby, ale rychle zase ucouvli, když ze sebe

černý vyrazil krátké, úsečné štěknutí.

Rebeka se přitiskla ještě víc ke zdi, objala Evu a pokoušela se ji nějak udržet. Stefan nevěřil, že se jí to podaří, aniž by dítě skutečně udusila nebo mu alespoň nepolámala kosti.

„Zmizte!“ zařvala. „Odpalte, vy zatracené bestie! Nikdy ji nedostanete! Nikdy! To byste mě napřed musely zabít!“

Černý vlk se vymrštil proti ní, chňapl jí po noze a v poslední chvíli s hlavou uhnul do strany, takže jeho útočící tlama jen o vlásek minula Rebečino lýtko.

Přesto tento předstíraný útok stačil, aby Rebeka ztratila rovnováhu. Zapotácela se, padla proti zdi a se zaúpěním se k ní přitiskla.

Vlk se znovu přiblížil. Přestal vrčet a už ani neukazoval zuby. Pomalu, skoro opatrně, jak se Stefanovi zdálo, se obrovská vlčí hlava přibližovala k Rebečině obličeji. Něco se ve vlkově tváři změnilo. Nespoutaná divokost zmizela a namísto ní se objevilo něco jiného. Kdyby Stefan nevěděl, že je to naprosto vyloučené, skoro by to považoval za výraz soucitu.

Rebeka vlka odstrčila. „Zmiz!“ vzlykla. „Nech mě být!“

„Dej jim to dítě,“ řekl Stefan. Ani se nepohnul. Kdyby pohnul jediným prstem, oba zbývající vlci by se na něj vrhli a roztrhali ho na kusy, to věděl.

Rebeka prudce vzhlédla. Její oči byly plné slz, ale to byla jen fyzická bolest. „Co?“

„Dej jim to dítě,“ opakoval Stefan. „Prosím! Patří k nim. Ne k nám!“

Rebeka se na něho upřeně zadívala. „Ne,“ zašeptala. A pak stejné slovo ještě jednou vykřikla: „Ne! Nikdy! Nejprve mě musíte zabít! Nedostanete ho!“

Myslela ta slova smrtelně vážně. Stefan věděl, že bude o Evu bojovat do posledního dechu, pokud bude třeba, proti komukoli. Dokonce i proti němu.

Vlci vycítili její odhodlanost stejně jako on. Černý obr ustoupil o dva nebo tři kroky zpátky do tmy, zatímco obě zbývající zvířata se právě o tolik přiblížila. Stefan se v duchu

ptal sebe sama, jestli se snad takto rozestavují k poslednímu, rozhodujícímu útoku. Teď už nemohli čekat žádnou milost. Ti tři vlci jim ponechali nesrovnatelně víc šancí než zvířata, na která narazili ve Vlčím srdci.

Útok nepřišel, ale… přece jen se něco stalo. Stefan to cítil tak zřetelně, jako by se náhle pohnulo něco velkého a mocného, něco existující mimo skutečnost, avšak jehož pouhé objevení stačí, aby se roztřásl.

Černý se vzdálil natolik do tmy, že s ní skoro splynul. Stefan ho nyní byl schopen vnímat už jen jako neurčitý stín, jen obrys právě ještě tak na hranici viditelnosti, pouhý pohyb. Cosi se se stínem vlka dělo. Stefan nedokázal přesně rozeznat co: jako by zvíře ztrácelo svůj tvar, na chvíli splynulo s tmou a počalo se znovu formovat. Stefan slyšel spoustu příšerných, bolestných zvuků, probouzejících představu praskajících kostí a trhajícího se masa, představu tvarů, rozpadajících se a znovu se utvářejících. Tiché, nevýslovně bolestné kvílení. Ať už se tam dělo cokoli, byl to proces nepředstavitelně bolestný.

A trval dlouho.

Stefanův smysl pro čas už dávno přestal fungovat, ale musel tu takhle do tmy zírat jistě několik minut. Konečně ty strašné zvuky, chvění a vzdouvání stínu ustaly. Vlk se vztyčil a znovu vstoupil do světla.

Jenže ne už jako vlk.

Byla to Sonja.

Změnila se. Vypadala teď starší… ne, opravil se v duchu, ne starší, ale tak nějak zralejší, mnohem víc jako žena než dívka. Jako by se během uplynulých dní už naučila, jak s tímto tělem zacházet. Vlasy měla stále rozcuchané a nečesané, přesto vypadaly už víc jako účes než jako hříva. A taky ten její stále trochu zmatený výraz, který měla dřív v očích, zmizel. Byla nahá; velmi krásná, téměř dokonale urostlá žena. Přesto měl Stefan pocit, jako by její tělo nějak nebylo v pořádku. Jakkoli bylo její tělo krásné, nepatřilo k ní, bylo sotva víc než nádherný, perfektně padnoucí oděv, který si oblékla, aby zakryla své skutečné já.

Sonja se pomalu přibližovala. Oba vlci ji doprovázeli. Pozorovali teď Rebeku a Stefana se stejnou pozorností jako dosud, přesto vypadali vysloveně pokorně.

„Ne," zaúpěla Rebeka. „Stefane! Co… co to je? Pomoz mi!"

Stefan se ani nepohnul. Tentokrát však ne ze strachu, nýbrž protože nemohl. Jeho part v této historii skončil. Měl svou šanci – a snad jí i využil –, ale nyní dospěly věci už do dimenzí, kde je už nemohl ovlivnit, i kdyby dělal cokoli.

A dost možná nikdy nemohl.

Sonja pomalým krokem došla až k němu, chvíli si ho pronikavě prohlížela a pak se beze slova obrátila k Rebece. Natáhla ruce před sebe. Eva se pokusila opětovat stejný pohyb, ale Rebeka jí v tom zabránila.

Sonja si vzdychla. „Dej mi ji," řekla. Stefan byl překvapen, jak měkce zní její hlas. Nebyla v něm skryta žádná výhrůžka, ani hněv, ba ani nevraživost. Znělo to skoro až úpěnlivě. Snad prosba o pochopem?

„Ne!" zakvílela Rebeka. Tiskla se ke stěně bazénu, hlavu vtahovala mezi ramena a třásla se po celém těle. Přesto tiskla Evu dál vší silou k sobě.

„Ubližuješ jí," řekla Sonja jemně.

Rebeka skutečně povolila sevření, třebaže jen trošku. Kupodivu Eva nevyužila šance, aby se okamžitě vytrhla, jen otočila hlavu a pohlédla na černovlasou ženu. Skoro jako by cítila, že teď už bude všechno v pořádku.

„Musíš mi ji dát," řekla Sonja znovu. „Tvůj muž má pravdu, víš? Ona tu nemůže žít. Ve vašem světě. Ani v tomto těle. Zemře, když ji neodvedu zpátky tam, kam patří."

„Ne," odpověděla Rebeka. „To není… pravda! Lžeš! Kdo… kdo jsi?"

„Ale to přece už dávno víš," odpověděla Sonja. Vrhla rychlý pohled přes rameno směrem ke Stefanovi, pak poklekla před Rebekou a natáhla k ní paže. Rebeka polekaně opět přitiskla Evu pevněji k sobě.

Ale Sonjin pohyb vůbec nebyl určen dítěti. Její ruce se

přiblížily k Rebečině obličeji, chvíli se jej lehce dotýkaly a pak se neméně poklidně zase stáhly zpět.

„Tolik strachu," řekla. „Tak hrozně moc strachu. Opravdu sis myslela, že ti chceme ublížit?"

„Běž pryč!" kvílela Rebeka. Bezmocně se oháněla nohama po Sonje, ale v jejích pohybech nebylo sebeméně síly. Sonja se ani nenamáhala bránit se. Soucit, který Stefan viděl v jejích očích, byl jistě pravý.

„Musím ji vzít s sebou, sestro," řekla Sonja. „Je ještě příliš mladá. Ještě se nenaučila žít v tomto těle. Zemře, když ji tu ponecháš."

Stefan pochyboval, že Rebeka její slova vůbec slyší. A docela jistě nechápala, co znamenají. Jak by taky mohla. Bezpochyby cítila proměnu, která se s ní děla, právě tak silně jako Stefan. Ale ona z nich dvou byla vždycky nejen silnější, ale i zdaleka racionálnější. Nyní se jí jistě zhroutil celý svět. A snad ji to i připraví o rozum.

Napůl se vedle Rebeky a Sonji vztyčil na kolena, natáhl ruce k Sonje, ale nakonec se jí neodvážil dotknout. Sonja pomalu otočila hlavu a podívala se na něho. Oči měla černé, bez duhovek a bez čoček, vlastně měl být pohled do nich děsivý, ale nebyl.

„Já… jsem to… nevěděl," řekl zajíkavě.

Sonja se mírně usmála. „Ale ano," odpověděla. „Jen jsi to nechtěl přiznat. Ale já tě chápu. Váš svět je tak jiný. Tak děsivý. Ale taky tak krásný."

„Tak zůstaňte tu," řekl impulzivně. Bylo to naprosto nesmyslné, ale bylo to první, co ho napadlo. „Zůstaňte prostě tady u nás. Tento svět nabízí mnohem víc než vaše údolí!"

Tentokrát řekl něco opravdu velmi hloupého. Dokonce i bez shovívavého úsměvu v Sonjiných očích to pochopil už v tom okamžiku, kdy tato slova vyslovil.

„Pro vás možná," odpověděla. „Pro nás ne."

„Můžete… žít v tomto těle?" zeptal se.

„Ano," odpověděla Sonja. „Ale bylo by to…" chvíli shledávala slova, „…nepříjemné. A pro ni by to bylo smrtící."

Ukázala na Evu. „Ještě se nenaučila zacházet se silou, kterou má v krvi. Toto bylo poprvé, co provedla proměnu.“

Na chvíli se odmlčela, pak se obrátila k Rebece a naprosto vážně hovořila dál: „Dokonce i kdyby její tělo přežilo, její rozum to zničí. Nepatří do vašeho světa. Stejně jako my ne.“

„A my?“ zeptal se Stefan. „Co s námi? Budeme taky…,“ zarazil se; stálo ho obrovské úsilí, než ze sebe dostal poslední dvě slova: „… jako vy?“

Sonja mlčela a Stefan po několika vteřinách zašeptal. „Proto tedy jste nám nikdy skutečně neublížili. Nejmíň tucetkrát jste nás mohli zabít. Ale vy byste nikdy nic neudělali někomu stejného plemene, že ne?“

Kdesi nad nimi se ozval jakýsi hluk. Jen docela nepatrný zvuk, prasknutí větvičky, snad jen zašustění listí – ale byl to zvuk, který nezapadal do přirozené zvukové kulisy zahrady. Stefanovy vlčí instinkty okamžitě ožily, Sonja se prudce otočila a napůl se zvedla, taky oba vlci zareagovali s rychlostí, která předstihovala vše, co kdy Stefan ve svém životě viděl.

Stín, který se náhle objevil na druhé straně bazénu, byl přesto rychlejší.

První výstřel padl dřív, než Sonja stačila úplně vyskočit na nohy. Kulka ji zasáhla přímo pod pravý prs a jako rána pěstí ji odhodila proti stěně a současně ji otočila. Sonja vykřikla, oběma rukama se chytila za prsa a napůl se zhroutila přes Rebeku a dítě.

Hluk jejího pádu splynul s druhým hlučným výstřelem.

Jeden z obou vlků sebou škubl a dvakrát nebo třikrát se převalil v blátě, než zůstal s kňučením ležet, zatímco třetí se mohutnými skoky rozběhl proti postavě, stojící na druhém konci bazénu. Dva metry před ním se odrazil k mohutnému skoku. Jeho tělo jako by se proměnilo ve stín, který se proti muži řítil jakou živoucí střela.

Postava nahoře na okraji bazénu se rozkročila, sevřela zbraň oběma rukama a s neotřesitelným klidem namířila proti vlkovi. Padl výstřel. Vlk byl sotva metr před svou kořistí odmrštěn zpět a bez života se svalil zpět do bazénu. Mezi

prvním a třetím výstřelem neuplynulo víc než jediná vteřina.

Teprve nyní poznal Stefan muže, který se objevil za nimi. Byl to Whiteův plavovlasý stín. Ten chlap z nemocnice.

„Sakra, na co ještě čekáte?“ zařval. „Až se zase zvednou?“

To zapůsobilo. Ani Sonja, ani oba vlci nebyli poraněni smrtelně. Stefan si nebyl jist, je-li vůbec možné je zabít. Ale naprosto neměl chuť teď zkoumat, jak dlouhou dobu vlci potřebují, než se z postřelení vzpamatují.

Prudce se obrátil k Rebece. Marně se pokoušela vyprostit se zpod Sonjina těla; zdálo se to pro ni naprosto nemožné, protože potřebovala obě ruce, aby udržela Evu. Stefan chytil nehýbající se vlčí ženu za ramena a strhl ji z Rebeky dolů. Měl přitom podivný pocit, podobající se skoro nevolnosti. Se Sonjiným tělem se cosi dělo. Nehledě na strašnou ránu, kterou kulka při vniknutí do těla způsobila, zdálo se být skoro úplně beze změny. A přece cítil Stefan jakýsi divný pocit. Příšerná proměna už zase započala. A Stefan určitě tu nezůstane, aby ji sledoval až do konce.

Téměř brutálně Rebeku zvedl, obrátil ji a prostě ji postrčil před sebou. Ke schodům bylo dobře dvacet metrů; připadalo mu to jako nekonečno. Na půli cestě minuli střeleného vlka. Už se zase hýbal. V boku měl obrovskou, krvácející ránu. Přesto vztekle kousal jejím směrem a pokoušel se zvednout na ochromené zadní nohy. Ještě se mu to nedařilo, ale hojení probíhalo se zlověstnou rychlostí.

Stefan se pokoušel pohánět Rebeku před sebou ještě rychleji, pak si však uvědomil, že tak ji nanejvýš shodí na zem. Šlo teď o každý zlomek vteřiny. Neodvažoval se ani ohlédnout přes rameno, zatímco se hnali po schůdkách nahoru, ale už zase měl pocit, jako by slyšel ony strašné praskavé zvuky, doprovázející proměnu.

Whiteův muž jim vyšel naproti, přehodil si pistoli z pravé ruky do levé a uvolněnou rukou brutálně vytáhl Rebeku poslední dva schody nahoru. Stefan chtěl protestovat, ale pak to vzdal: za nimi se ozvalo rozzlobené zavytí, ve kterém bylo slyšet mnohem víc hněvu než bolesti.

Američan vypálil ještě jednou do prázdného bazénu, obrátil se na podpatku a neomaleně strčil Stefana do zad. Stefan klopýtl, dva nebo tři kroky zoufale zápasil o rovnováhu a pravděpodobně by přesto upadl, kdyby k němu Američan okamžitě nepřiskočil a nezvedl ho.

Jako štváni fúriemi se hnali zahradou směrem k domu. I jeho zadní strana byla teď osvětlená. Svítila všechny světla. Zadní dveře byly dokořán. Stefan viděl spoustu stínů, pohybujících se všude kolem. Kdosi vykřikl.

Ani kolem nebylo ticho. Vlk přestal výt; namísto toho se za nimi teď ozývalo zlověstné vrčení a štěkání. Stefan doslova cítil, jak se bestie žene za nimi; skoro jako by se pohybovala tak rychle, že před sebou vlnu horkého, zhuštěného vzduchu.

A zřejmě ani nebyl vlk o moc pomalejší. Už byli skoro u domu a Stefan viděl, že se tu skutečně seběhli všichni kromě Westmanna: Robert, oba jeho dosud živí tělesní strážci, White a samozřejmě Dorn, který rovněž držel v ruce pistoli. Rebeka se prohnala mezi Whitem a policistou a skoro porazila svého bratra, který ji chtěl zachytit, ale zřejmě podcenil její tempo. Stefan namířil do stejné mezery a pokusil se sebrat ještě trochu sil ke konečnému sprintu, ale náhle do něho Whiteův muž strčil, že bezmocně narazil do dveří. Sklo se z nich s třeskem vysypalo. Jeden střep mu bolestivě rozřízl tvář. Upadl, ještě v pádu zahlédl, jak se blonďatý Američan obrátil a současně zvedl pistoli.

Gigantický stín vylétl ze tmy proti muži a srazil ho k zemi. Muž stačil vystřelit, ale plamen od ústí hlavně jen neškodně šlehl vedle vlka. Zvíře skočilo za něho, obrátilo se na místě a chňaplo po jeho hrdle. Američan bleskurychle zvedl ruce před sebe, takže se zuby té bestie zaryly do jeho levého předloktí. Muž zařval bolestí, ale přesto prokázal skoro neuvěřitelnou chladnokrevnost: místo aby paži strhl zpět, odtáhl ji ještě dál od těla, odsunul si i vlka a druhou ruku vsunul mezi sebe a zvíře. Ústí pistole zaryl vlkovi do spodní čelisti.

Proběhlo to rychleji, než stačil Stefan skutečně pochopit, co vidí.

Blonďák vypálil třikrát za sebou. Kulky proletěly vlkovou čelistí, mužovou vlastní rukou a skončily ve zvířecí lebce. Vlkův zátylek se rozletěl v explozi úlomků kostí, srsti a krve a zvíře kleslo jako zasaženo bleskem.

Přesto jeho mohutné čelisti ruku muže nepustily. Teprve když mu Dorn a jeden z bodyguardů přispěchali na pomoc, podařilo se jim vytáhnout vlkovy tesáky z mužovy ruky. Druhý tělesný strážce došel s vytaženou zbraní až k nim a zamířil do tmy.

„Nechoďte dál," varoval ho Stefan. „Je jich tam ještě víc"

Dorn prudce k němu zvedl pohled. Vypadal vyděšeně, avšak ještě mnohem víc zmateně. Neřekl nic, jen se znovu obrátil a přidřepl vedle Američana. Zděšení v jeho obličeji se ještě prohloubilo, když uviděl, jak ošklivě vlk ruku zřídil.

„Sakra," zamumlal. A nahlas dodal: „Sanitku. Westmanne! Kde jste? Potřebujeme…"

„Ne," řekl White.

Nejen Dorn se zadíval nevěřícně na Whitea. „Jakže prosím?"

„Nepotřebujeme sanitku," řekl White znovu. „Postarám se o něho."

„Jste blázen?" Dorn ukázal s divokou gestikulací na blonďatého Američana. „Ten muž vykrvácí, pokud se hned nedostane do nemocnice."

„Však tam se taky dostane," přisvědčil White zamračeně. „Ale do naší nemocnice." Sáhl do kapsy, vytáhl mobil a palcem začal vyťukávat číslo. „Nemějte mi to prosím za zlé, ale přece jen mám větší důvěru v naše lékaře." Napůl se odvrátil a začal do mobilu mluvit anglicky.

Stefan se mezitím prodral až k Rebece a Robertovi. Robert stále ještě svíral sestru v náručí – a vypadalo to nějak divně, jak se Stefanovi zdálo; každopádně byla Rebeka o půl hlavy větší než její bratr – a mluvil k ní tichým hlasem, mezitím se však stále znovu a znovu nervózně ohlížel po dveřích. Čelo se mu krátce zachmuřilo, když uviděl krvácející říznutí na Stefanově tváři, ale o tom neztratil ani slovo. Namísto toho na

Stefana vyjel: „Sakra, to opravdu neumíš nic udělat dobře?“

„Nech ho,“ řekla Rebeka. „To nebyla jeho vina.“

Robertův pohled dával zřetelně najevo, že jí stejně nevěří. Přesto zněl už jeho hlas poněkud zdrženlivěji, když začal z jiného konce: „Co se stalo? Kde je ten tělesný strážce, kterého jsem vám dal s sebou?“

„Mrtev,“ odpověděla Rebeka namísto Stefana. Mluvila rychle, mírně zvýšeným hlasem. „Ti psi ho dostali.“

Psi? Tedy duchapřítomnost Rebeka neztratila, pomyslel si Stefan. Přikývl a s přiměřeně lítostivým obličejem dodal: „Ten chudák neměl nejmenší šanci. Roztrhali ho doslova na kusy.“

„Zřejmě proto, že měl zbraň,“ řekla Rebeka. „Předpokládám, že jsou trénovaní na to, aby šli nejprve po ozbrojeném. Seběhlo se to neuvěřitelně rychle. Kdyby nepřišel ten druhý muž, pak bychom už byli taky mrtví.“

Tu Stefana napadlo, kde se tam Američan tak rychle vzal. Znovu se zadíval zpět ke dveřím. Dorn, bodyguard a White mezitím pomohli blonďákovi na nohy. Jeho paže stále ještě silně krvácela, ale přesto se držel úžasně. Nebylo to sice na něm na první pohled vidět, ale byl to skutečně tvrdý chlap. White si zjevně vybíral své muže dobře.

„Vůz je už na cestě,“ řekl White. „Do pěti minut musí být tady. Máte doma nějakou lékárničku?“

„V koupelně.“ Robert ukázal za sebe. „Pojďte, ukážu vám.“

Spěchal napřed. Stefan chtěl jeho a Whitea následovat, ale Dorn ho zadržel. „Vy zůstanete tady,“ řekl. Jakákoli laskavost z jeho hlasu zmizela. Nezněl nijak rozzlobeně, ale chladná odhodlanost v jeho slovech byla skoro ještě horší. Seznam těch, od kterých nemohl od této chvíle čekat žádné slitování, pomalu narůstal.

Ani se nepokusil nějak odporovat, avšak rychlým krokem prošel kolem Dorna k zadním dveřím a zavřel je. Ne že by to bylo něco platné. Spodní skleněná polovina se rozbila, když proti ní padl a zbytek by obě zbývající bestie nemohl zastavit. Stefan cítil, že jsou tam venku a upřeně ho pozorují; jako by ze tmy neviditelné oči sledovaly každý jeho pohyb. Ani tady

uvnitř už nebyli v bezpečí. Naprosto ne. Mohl jen doufat, že přítomnost tří nebo čtyř ozbrojených mužů Sonju a jejího bratra odradí. Ostatně tento poslední důkaz dokázal, že i těmto napůl bájným nestvůrám jsou stanoveny jisté meze. Vlk venku za dveřmi byl naprosto jednoznačně mrtev.

„Nuže?“ zeptal se Dorn.

„Co – nuže?“

Dornovi škublo v koutku úst. V očích mu zablýskl hněv, ale ovládl se. Zatím. „Už nezkoušejte mou trpělivost,“ řekl. „Co se tam venku stalo? Odkud se vzala tahle bestie?“

„Já ne…,“ začal Stefan.

Dorn ho přerušil zuřivým gestem, pak ještě jednou nervózně vyhlédl do tmy, než pokračoval. „Naposledy: nepřehánějte to. V té nemocnici jsme našli na půl tuctu mrtvých. Ozbrojených mužů. Mužů – jak jste to říkal – slovanského vzezření.“

„No a?“ zeptal se Stefan. Věděl, že nesmí jeho trpělivost přepínat. Dorn toho už měl dost. A Stefan nepochyboval, že tento muž dokáže být velmi nepříjemný. Ale musel získat čas. Jejich setkání se Sonjou mu konečně ukázalo, že nemůže čekat pomoc ani od policie, ani od Robertových najatých tělesných strážců. Jeho poslední šancí byl White. Musel prostě nějak získat čas, dokud se Američan nevrátí.

„Zeptejte se Whitea,“ řekl nakonec.

„Proč? Musíte si od něho nejprve nechat své odpovědi schválit?“

„Když myslíte.“ Stefan cítil, že nyní už opravdu zašel příliš daleko, a proto poněkud smířlivějším tónem dodal: „Celá ta věc je mnohem komplikovanější, než si myslíte. Je v tom politika. A zvláštní poslání. Já prostě nevím, kolik vám toho mohu prozradit, pochopte to přece.“

„Ne,“ odpověděl Dorn tvrdě. „To tedy nepochopím. Když jde o vraždy, ztrácím veškeré pochopení. Mám s sebou zatykač na vás i vaši paní, pane Mewesi. A jestli pro mě váš americký přítel nebude mít pár zatraceně uspokojivých odpovědí, pak ho strčím hned do vedlejší cely.“

Myslel to smrtelně vážně, a ať už Robert nebo White o Dornovi smýšleli jakkoli, jistě bylo v jeho možnostech svou hrozbu uskutečnit.

Dorn sebou náhle trhl a se soustředěným výrazem v obličeji se zadíval ven. Taky Stefan hleděl chvíli ven do tmy jako očarován. Mohl cítit, jak se tam něco pohybuje. Bylo to takové neklidné pobíhání ze strany na stranu a zase zpět. Z husté tmy proti němu udeřila vlna hněvu a zklamání. Ale taky respektu. Sonja a její bratr museli smrt třetího vlka taky vidět. Snad byli prostě šokovaní. Pro tvory, kteří jsou tak těžko k zabití jako tihle, muselo být poznání vlastní smrtelnosti mnohem horší než pro lidi.

„Co je tam venku, Stefane?“ zeptal se Dorn tiše. Ukázal ven do tmy, pak na mrtvého vlka. Mršina ležela poblíž dveří, ale přesto tak, že se nedala rozeznat do všech podrobností. „Takového psa jsem ještě nikdy neviděl. Kdyby nebyl tak velký, pak bych řekl, že je to vlk.“

„Buďte rád, že jste ho neviděl zblízka,“ odpověděl Stefan. „Rebeka a já jsme to potěšení měli.“

„Někteří z těch mrtvých v nemocnici byli pokousaní,“ řekl Dorn zamyšleně. „Já sám jsem to neviděl, ale podle toho, co mi vyšetřující kolega říkal po telefonu, nebyl to nějak obzvlášť pěkný pohled.“ Ukázal na mrtvého vlka. „Bylo to tohle?“

Stefan mu už málem odpověděl. Dorn skutečně svému povolání rozuměl. Dokázal vyslýchat i bez výslechu.

„Já u toho nebyl,“ odpověděl. „Ale myslím, že ano. Ty bestie jsou vycvičené k zabíjení.“ Sám si při těch slovech připadal špatně; jako by dobrého přítele obviňoval z krádeže, o které věděl, že se jí nedopustil.

„Už jsem o takových věcech slyšel,“ řekl Dorn. „Ale ještě nikdy jsem nic podobného neviděl. To byli ti žoldáci?“

Nyní byl Stefan skutečně překvapen. Dál zachovával opatrnost – každé slovo, které Dornovi neřekl, bylo důležité – ale současně měl nedobrý pocit, že se tím jen zesměšňuje. Neřekl proto nic.

„Jen ztrácíte čas, Stefane,“ zavrtěl Dorn hlavou. Odvrátil se

od dveří, došel ke kredenci a opřel se o ni s předstíranou ledabylostí. Přitom ovšem ani nespouštěl dveře z očí, ani neschoval zbraň, což mu důkladně kazilo zamýšlený efekt.

Vzdychl si. „Takže dobrá. Pojďme na to jinak. Já povím vám, co vím, a vy budete pozorně poslouchat a přitom si rozmyslíte, jestli by nebylo třeba rozumnější prozradit mi zbytek té vaší historie."

Odtrhl oči od dveří. Poprvé od chvíle, co vstoupili do domu, se vědomě podíval na Rebeku; a na krátkou dobu setrval pohledem na obličeji dítěte, které Rebeka držela na ruce. K Robertovu překvapení však o něm neztratil jediné slovo.

„Vy a vaše paní jste byli někde v Bosně, abyste udělali rozhovor s mezinárodně hledaným teroristou."

„Žoldákem," opravila ho Rebeka. „Barkov byl velitelem žoldácké jednotky. Ale odkud toto víte?"

„Trochu jsem se vyptával," odpověděl Dorn. „Žurnalisté jsou žvaniví, to nevíte? Především, když mají vztek, že jejich kolegové mají story roku a nechtějí jim o tom prozradit ani slovíčko." Lehce se usmál, ale hned zase zvážněl. „Takže – co se stalo? Tomu Berkovovi se nelíbily vaše otázky?"

„Barkovovi," opravila ho Rebeka. „A nebylo to našimi otázkami. Je mrtev."

„Mrtev?"

Rebeka odpověděla čímsi mezi přikývnutím a pokrčením rameny, kterým chtěla dát najevo, jak je jí osud žoldáckého generála lhostejný. Pak řekla něco, co Stefanovi doslova vyrazilo dech. „White ho zastřelil."

Dorn zamrkal. „Asi to neprobíhalo, jak jste si mysleli, že?"

„Proběhlo to přesně tak, jak si to White naplánoval," odpověděla Rebeka.

„Beci!" zaúpěl Stefan. Nemohl prostě věřit tomu, co slyšel. „Ty ses… ty ses zbláznila?"

„White tam nejel s žádným jiným úmyslem než zavraždit Barkova." Rebeka pokračovala naprosto bez ohledu na jeho slova. „Stefan a já jsme byli jen návnada. Užiteční pitomci,

kteří se přímo třesou na to, aby mohli pomáhat.“

„Přestaň!“ zasípal Stefan. „Ty jsi…“

„…konečně dostala rozum!“ skočila mu Rebeka do řeči. „Vím, co dělám, žádný strach. Zatraceně, tam venku jsou Barkovovi lidé! Jsou tady, aby nás zabili! A já nemám náladu nasazovat za Whitea krk!“

„To jsou první rozumná slova, která od někoho z vás za poslední tři dny slyším,“ řekl Dorn. Stefan sice nedokázal říct proč, ale slyšel v policistově hlase nějakou úlevu. „Kdybych to věděl už včera nebo předevčírem, pak byste snad zůstali mnohého ušetřeni. A spousta lidí by možná zůstala naživu.“

O tom Stefan pochyboval; stejně jako stále víc pochyboval o Rebečině rozumu. White byl možná jejich jediná šance, jak se dostat z domu živí – a právě jeho ona teď potopí!

„Barkovovi muži jsou tedy tady, aby se pomstili za tu vraždu,“ řekl Dorn. „Víte, kolik jich je?“

„Dvanáct.“ Ta slova zazněla ode dveří a neřekli je ani Stefan, ani Rebeka, nýbrž White. Stefan se v duchu s úlekem hraničícím s úděsem ptal, jak dlouho tam asi už Američan stál a poslouchal je. „Čtyři přiletěli letadlem rovnou ze Sarajeva, dva přes Vídeň a zbytek pravděpodobně auty přes zelenou hranici. Bezpečnostní opatření vašich krajanů mají spoustu nedostatků, pane Dorne. Do USA by se těmto mužům nepodařilo tak snadno ilegálně přicestovat.“

Dorn se usmál. „Překvapí vás, když vám teď řeknu, že bych vám ze všeho nejraději dal hned tady na místě přes hubu, pane White?“

„Ani trochu.“ White přišel blíž, aniž by za sebou zavřel dveře. Chvíli nato vstoupili taky Robert a k Stefanovu bezmeznému údivu taky Whiteův tělesný strážce. Muž byl bledý jak stěna a pohyboval se drobnými, opatrnými krůčky. Levá ruka mu visela v improvizované smyčce. Pro Stefana to takřka hraničilo se zázrakem, že ten muž byl vůbec schopen se pohybovat. Spíš by měl být mrtev. Nebo přinejmenším v bezvědomí.

„Tady nám přicestuje dvanáct teroristů do země, a vy ani

nepovažujete za nutné nás informovat?“ Dorn se skutečně sotva dokázal udržet.

„Příslušná místa,“ řekl White, „samozřejmě byla vyrozuměna. Každého z Barkovových mužů jsme sledovali.“

Dorn se zasmál. „A s naprostým klidem jste přihlíželi, jak vyhazují polovinu města do vzduchu a zabíjejí na půl tuctu lidí? To vám nevěřím.“

„Přiznávám, že se stalo pár nepředvídaných incidentů,“ řekl White. „Přesto máme situaci v podstatě už pod kontrolou. Mí lidé jsou už na cestě sem. Za hodinu bude po všem.“

„Za hodinu,“ zaprorokoval Dorn vztekle, „budete sedět ve vězení. I kdybych vás tam měl osobně odvléct! Westmanne! Sakra už! Kde jste?“ Prudce se odsunul od kredence, konečně schoval pistoli a vztekle se vyřítil z místnosti, přičemž ustavičně vykřikoval jméno svého asistenta. White se za ním díval, vrtěl hlavou, pak se obrátil k Rebece.

„To nebylo od vás moc pěkné, má drahá,“ řekl. „A ani ne moc chytré.“

„Kašlu na to, co se vám zdá být pěkné,“ odpověděla Rebeka jedovatě. „Vy jste nás do tohoto dostal. A teď se laskavě snažte nás z toho zase dostat ven.“

„To se právě pokouším,“ vzdychl White. „Ale jestli budete takto pokračovat…“ Nedomluvil, nýbrž jen se chvíli vyčítavě díval na Rebeku, než se s povzdechem obrátil ke Stefanovi a současně ukázal ke dveřím. „Co se to tam stalo?“

Stefan s odpovědí váhal. White se na něho chvíli zamyšleně díval, pak se otočil na podpatku, došel ke dveřím a zavřel je. „Můžete mluvit naprosto otevřeně,“ řekl. „Matt je do všeho zasvěcen. Těší se mé plné důvěře.“

„Ano?“ řekl Stefan. „Mé tedy ne.“

„Chápu vás, Stefane,“ odpověděl White. „Ale mýlíte se. Matt byl po celou dobu ve vaší blízkosti, protože jsem mu to přikázal. Aby na vás dával pozor.“

„Jak velkorysé,“ řekla Rebeka jízlivě. „Poté co jste nám nasadil na krk bandu zabijáků, půjčíte nám svého osobního hlídacího psa.“

„Řekl jsem už, že mě to mrzí!“ White už byl blízko tomu, aby se přestal ovládat. „Celá ta historie…“

„Vám přerostla přes hlavu!“ vybuchla Rebeka.

„…se mi vymkla z rukou,“ odpověděl White. „Chcete toto slyšet? Dobrá, přiznávám to. Věci se vyvinuly jinak, než jsem mohl předpokládat. Toto jste chtěla slyšet? Dobrá! Teď jste to slyšela. Ale když už jsme u toho: vy v tom taky nejste docela nevinně, má drahá!“

„To je pravda,“ odpověděla Rebeka. „Nikdy jsem vám neměla důvěřovat.“

White vytáhl svou pravou ruku ze smyčky a ukázal protézou na Evu. „Nic z tohoto všeho by se nestalo, kdybyste ji nebrala s sebou. Dva týdny jsem byl vyřízený, to jste už zapomněla? Barkovovi muži by se nikdy nedostali až do Frankfurtu, kdybych nebyl zaměstnán někde jinde.“

„To už stračí,“ řekl Stefan. „Nechte ji být.“

White se zatvářil, jako by chtěl říct: „Ale já jsem si s tím nezačal!“, ale nakonec jen pokrčil rameny a znovu si pravici zavěsil do smyčky. „Máte pravdu,“ řekl, „momentálně máme jiné problémy. Máte tady v domě ještě nějaké čisté šaty, nebo bylo všechno v té tašce?“

„Proč?“ zeptala se Rebeka.

„Vypadáte trochu zanedbaně,“ odpověděl White. „Převlečte se a trochu umyjte sebe i to dítě. Nechceme přece budit zbytečný rozruch, ne?“

Rebeka zřejmě dobře nerozuměla, kam míří, ale Stefan nevěřícně nasál vzduch skrze zuby. „To přece nemyslíte vážně, že bychom odsud vyšli ven, nebo ano?“ zeptal se. „Dorn už sem zřejmě zavolal celou armádu. Co chcete dělat! Prostřílet se ven?“

„V jistém sova smyslu jsem opravdu připraven to udělat,“ odpověděl White. Zaklepal si na náprsní kapsu, odkud předtím vytáhl mobil. „Nikdo sem nepřijde, to mi věřte. Nanejvýš jen proto, aby zavolali zpět toho příliš horlivého poldu.“ Podíval se na Rebeku. „Pospěšte si prosím. Auto tu bude za pár minut.“

Rebeka po něm zlostně blýskla očima, ale pak její rozum získal navrch. Vztekle se obrátila a vyběhla z kuchyně. Stefan a White ji následovali do pokoje, který byl současně ultramoderními obývákem a kanceláří, kde našli Roberta, jeho tělesné strážce a Dorna. Dorn telefonoval – nebo se o to alespoň pokoušel. Podle jeho vzteklých pohybů se dalo soudit, že se o to nepokouší poprvé.

„Nějaké potíže, pane vrchní inspektore?“ zeptal se White škodolibě.

Dorn sledoval Rebeku pohledem, dokud nezmizela za horním okrajem schodiště, a teprve pak odpověděl. „Telefon je hluchý. Nepředpokládám, že v tom máte prsty.“

„Samozřejmě ne,“ odpověděl White. Stále ještě se usmíval, ale Stefan cítil, že za tím úsměvem je zneklidněnější, než hodlá přiznat. Dvěma rychlými kroky se ocitl vedle Dorna, zvedl sluchátko a chvíli naslouchal.

„Myslíte, že umíte líp volat než já?“ zeptal se Dorn.

„To je zvláštní,“ zamumlal White. „Zdá se, že vedení je přerušené.“ Teď už to neznělo jen znepokojeně. Zcela jednoznačně měl strach. Přesto se náhle zase zasklebil. „Vypadá to, že mám štěstí.“

„Dejte mi svůj mobil,“ řekl Dorn.

„Ani mě nenapadne,“ řekl White. Jeho pohled neklidně bloudil po pokoji, spočinul na dveřích, pak na schodišti a trochu déle pak na okně. „Ten přístroj je majetkem vlády USA. Nesmím vám ho půjčit.“

„Jestli si myslíte, že mám náladu na vaše šaškování, pak se mýlíte,“ řekl Dorn. „Je mi jedno, kdo nebo co jste vlastně zač, pane White. Považujte se za předběžně zatčeného.“

„Velmi vtipné,“ odpověděl White. Znělo to skoro nepřítomně, pomyslel si Stefan. Cosi ho nadmíru znepokojovalo. Cosi, co plně spotřebovalo veškerou jeho koncentraci. Jeho pohled nervózně těkal po místnosti. Něco hledal.

Stefan kradmo otočil hlavu a podíval se na druhého Američana. Matt, jak White blondýna nazval, byl stále ještě

mrtvolně bledý. Na čele a na horním rtu se mu perlil pot a oči se mu kalily. Přesto vypadal stejně koncentrovaně jako White a přinejmenším právě tak napjatě. Něco tady nebylo v pořádku.

Stefan se zaposlouchal. Okamžitě vnímal stovky podprahových informací, které jeho normální lidské vědomí dosud vypouštělo – od skoro nesnesitelných muk, jimiž Matt právě v tom okamžiku trpěl, až po poznání toho, co měl Robert včera na večeři. Ale jinak už nic. Jestli tady bylo nějaké nebezpečí, pak ho právě teď jeho vlčí instinkty nechaly ve štychu.

Ale to nebylo možné. Sonja a její bratr nebyli nablízku. Cítil by je.

„Co mám udělat, abyste mě bral vážně?“ zeptal se Dorn trpce. „Vytáhnout na vás zbraň?“

Skutečně sáhl do kapsy pláště, jako by chtěl vytáhnout zbraň. Stefan koutkem oka zahlédl, jak se Matt napjal a taky Robert vylekaně zalapal po vzduchu. Ale White lhostejně vsunul ruku do náprsní kapsy, vytáhl mobil a rozevřel ho.

„Nefunguje,“ řekl.

„Co to má znamenat?“ Dorn mu doslova vytrhl přístroj z ruky, asi vteřinu se na něj upřeně díval a pak zdánlivě libovolně stiskl několik tlačítek.

„To je zbytečné,“ řekl White. „Nemá signál.“

„To přece nemůže být náhoda,“ zamumlal Robert. „Co se to tu děje?“

„Barkov,“ řekl White tiše.

Na pár vteřin zavládlo úplné ticho. Dokonce i Dorn jen zíral na Američana a Stefan náhle věděl s neotřesitelnou jistotou, že je to pravda. To bylo jediné vysvětlení, jediné, co dávalo nějaký smysl.

A to byl konečně taky důvod, proč se tu objevili Sonja a její bratři. Nepřišli si pro dítě – tohoto cíle by mohli později dosáhnout s mnohem menším rizikem. Byli tu ze stejného důvodu, proč se předtím objevili v nemocnici: ne, aby jim něco udělali. Nýbrž aby je chránili.

„Nesmysl!“ Dorn se zasmál. Ale neznělo to ani trochu upřímně. „To je jen takový dětský krám. Ale já s tím teď skoncuji, na to se spolehněte.“ Položil mobil na stůl, prošel kolem Whitea a zamířil ke dveřím. Bez přestání vrtěl hlavou a snažil se tvářit pokud možno bezstarostně, ale řeč těla ho prozradila. Nebyl ani trochu přesvědčen, že White mluví nesmysly. V hloubi duše se třásl strachem.

„Já bych to nedělal,“ řekl Stefan.

Dorn se zastavil; rozhodně až příliš rychle, jak si Stefan uvědomil. Nucený úsměv na jeho tváři se roztáhl ještě víc, ale současně jako by vyjadřoval jakousi úlevu. V podstatě taky hrál jen svou roli, momentálně byl jednoznačně jejich zajatec. „A proč?“

„Kde je váš asistent?“ zeptal se Stefan. „Westmann?“

„Nemám ponětí,“ odpověděl Dorn.

„Chtěl jít ven,“ řekl Robert. Omluvně pokrčil rameny. „Chtěl si zapálit, ale já nemám rád, když mi uvnitř někdo kouří. Myslím, že je přede dveřmi.“ Svraštil čelo. „Ale to bylo aspoň před deseti minutami.“

Podíval se ke dveřím. Dvě nebo tři vteřiny se nikdo z nich ani nepohnul, pak sáhl Robertův bodyguard pod sako, vytáhl pistoli a zamířil k domovním dveřím. Pohyboval se velice opatrně ze strany, aby nebyl zasažen, kdyby někdo vystřelil skrz dveře.

„Buďte opatrný,“ řekl White.

Muž byl opatrný. Přibližoval se ke dveřím tak, aby byl kryt masivní zdí, pak pomaličku natáhl levou ruku po klice, stiskl ji dolů, ještě na okamžik zaváhal a pak prudce rozrazil dveře.

Westmann stál se zkříženými pažemi, opřený o rám dveří. Skutečně šel kouřit. Mezi rty mu dosud visela až k filtru dohořelá cigareta. Hlavu měl nakloněnou dopředu a Stefan dokonce zahlédl, že mu trocha cigaretové popelu spadla na límec jeho hedvábného obleku a propálila do něj díru. Stefan ovšem nemyslel, že by tím oblek ještě nějak navíc utrpěl. Byl totiž nasáklý rudou krví z prořízntého hrdla.

„Panebože!“ zašeptal Robert. „To přece není možné!“

Udělal váhavý krok kolem Stefana, zastavil se a pak udělal druhý, odhodlanější krok.

„Zpátky!“ zařval Dorn.

Vzápětí se udála současně spousta věcí. Tělesný strážce se jediným skokem vrhl na druhou stranu dveří a zabouchl je. Dorn chytil Roberta oběma rukama za ramena a strhl ho zpět tak prudce, až ten ztratil, rovnováhu a padl na policistu, zatímco cosi jako pěst udeřilo do dveří, vyvrtalo přesně ve výši hlavy díru a posypalo Stefana a Whitea sprškou drobných, horkých třísek, aby vzápětí rozdrtilo rám obrazu na protější stěně.

Stefan zděšeně uskočil, zatímco White téměř ledabyle ustoupil půl kroku stranou. Vypadá trochu překvapeně, pomyslel si Stefan, ale nijak znepokojeně.

Žádný druhý výstřel se nekonal, ale mela, která vypukla v příštím okamžiku, nemohla být větší, kdyby Barkovovi lidé vypálili do pokoje otevřenými dveřmi z minometu. Robert polekaně zaječel vysokým, skoro hysterickým tónem, jako by byl zasažen, a po čtyřech se plazil pryč od dveří. Tělesný strážce se sunul přitisknutý ke zdi pryč od dveří, zatímco Dorn stále ještě přešlapoval, jako pokažená natahovací loutka, která se nemůže rozhodnout, kterým směrem se vydat. A taky White konečně ztratil kus své téměř nepřirozené ležérnosti, udělal další, o něco rychlejší krok stranou a otočil se ke svému společníkovi.

„Matte! Dozadu!“

Blondýn zmizel, rychle a bez jediného slova. Ještě zatímco se otáčel, vytáhl z kapsy kabátu pistoli; levou rukou, ale ani v nejmenším neobratně. Právem by měl být bolestí napůl šílený, ale ovládal se tak, jak to Stefan znal jen z hlavních rolí amerických akčních filmů. White si své lidi zjevně vybíral velice pečlivě. Stefan hluboce litoval, že taky Robert nebyl při výběru svých tělesných strážců stejně důkladný. Muž u dveří byl odvážný, ale nijak zvlášť obratný. Kdyby to ten střelec venku myslel skutečně vážně, pak by ho mohl hravě dostat – ostatně právě tak jako Roberta nebo i Stefana. Několik vteřin

stáli všichni tři naprosto nekrytí. Pro muže se zaměřovačem a klidnou rukou tvořili přímo ideální terče. Výstřel do dveří byl jen varováním; snad ne tak drastickým jako to, co udělali s Westmannem, ale právě tak srozumitelným.

Teprve nyní si Stefan uvědomil, jak absurdní je jeho myšlenka. Klidně si tu stojí a filozofuje o kvalitách Robertových a Whiteových tělesných strážců, zatímco tam venku se zřejmě plíží křovím na půl tuctu šílených Rusů a míří na ně, pokud si rovnou nechystají dělo nebo protitankovou střelu!

Zřejmě se Dornovy myšlenky ubíraly podobným směrem, neboť konečně přestal přešlapovat tam a zpátky a křikl na Stefana: „Pryč od těch dveří, sakra! Nebo to chcete koupit?“

Stefan poslušně ustoupil ještě pár kroků stranou, takže nyní nestál bezprostředně za dveřmi, zato se však ocitl částečně proti velkému oknu, vedoucímu do prostoru mezi vchodem a garáží. Když si uvědomil svou chybu, beze spěchu ustoupil o krok zpět. Ani se moc nelekl. Cosi mu říkalo, že ti muži venku ho nechtějí zabít.

Ještě ne.

„Do prdele!“ řekl Dorn procítěně. „Kde si myslí ti pitomci venku, že asi jsou? V Kazachstánu?“ Prudce se obrátil k Robertovi, který stále ještě stál na všech čtyřech a kvílel strachem, a vyjel na něho: „Zavřete už konečně hubu, sakra!“

Robert zmlkl a střídavě zíral na Dorna a na Stefana. Nahoře v prvním patře klaply dveře a Stefan zaslechl rychlé kroky, přibližující se ke schodišti.

„Zůstaň nahoře!“ zvolal. „A drž se od okna!“

Rebečiny kroky se zastavily a pak se zase stejně rychle vzdálily. Neřekla ani slovo. Zjevně nebyl Stefan jediný, kdo se v tomto bleskovém kurzu vyučil, jak jednat v nebezpečných situacích. White překvapeně zvedl levé obočí, ale neřekl nic.

„Děkuji,“ řekl Dorn. Nervózně si levou rukou přejel přes bradu. Jeho klid a sebeovládání byly tytam a Stefan si nebyl jist, jestli se ještě vrátí. Možná Dorna špatně ohodnotil. Možná se i sám Dorn špatně ohodnotil. „Sakra, kde se tu najednou ti

chlapi vzali?“

„To se ptáte vážně?“ otázal se White. Dorn se na něj jen upřeně zadíval a White pokračoval skoro rozmarným tónem: „Vy jste je sem přivedl. A dobře to víte.“

„Blbost,“ vyprskl Dorn.

„Vy jste byl jejich jediná stopa,“ pokračoval White ležérně. Stefan marně hledal v jeho hlase nějaký podtón výčitky, nebo jen potutelnosti. Prostě jen konstatoval skutečnost. „Já bych to na místě Barkova juniora udělal právě tak. Stačilo jen vás sledovat. Dříve nebo později jste je musel dovést sem.“

„A jak můžete vědět, že nesledovali vás?“ zeptal se Dorn.

„To by pak udeřili dřív,“ odpověděl White klidně. „Nebo si opravdu myslíte, že by tu čekali, až se tady objeví půlka frankfurtské policie, aby to bylo napínavější?“

„Přestaňte!“ řekl Stefan ostře.

White se jen ušklíbl, ale Dorn asi vteřinu hleděl tupě jeho směrem, pak přikývl. „Máte pravdu,“ řekl. „Musíme někde sehnat pomoc. Není tady v domě ještě víc telefonů?“

„Celý tucet,“ odpověděl Robert a White dodal: „…a všechny jsou zaručeně stejně hluché!“ Prudce zavrtěl hlavou. „Zapomeňte na to. Ti chlapi dokonce mysleli na to, aby rušili frekvenci mého mobilu. Opravdu si myslíte, že neodřízli jakékoli spojení, které vede ven u tohoto domu? Musíme spíš vymyslet, jak bychom to zvládli sami.“

Stefan se obrátil na Roberta. Jeho švagr se mezitím už trochu vzpamatoval, ale stále ještě vypadal jak hromádka neštěstí. Deset let si Stefan nic nepřál vroucněji, než vidět svého švagra na dně, ale teď necítil nic. Ba ani pohrdání. „Co je s tvým mobilem?“ zeptal se. „Ty přece máš celou sbírku těchto věciček, ne?“

„Jeden byl v BMW,“ odpověděl Robert. „A druhý v mé aktovce. Ta zůstala v autě.“ Bezradně zvedl ruce. „Nevěděl jsem přece…“

„Hlavně žádnou paniku,“ řekl White. „Ještě nejsou uvnitř. A v jedné věci vám dávám za pravdu, pane Dorne: tady nejsme v Kazachstánu. Neodváží se nasadit těžké zbraně nebo

se vrhnout proti domu s hromovým hurá. To by vzbudilo příliš velký rozruch.“ Podíval se na hodinky. „Co myslíte, kdy si vaši kolegové asi uvědomí, že něco není v pořádku?“

„Nemám ponětí,“ odpověděl Dorn. „Určitě ne dřív než za hodinu. A možná ani pak ne.“

„Báječné!“ řekl Robert hystericky. „To znamená, že jsme už v podstatě mrtví! Můžeme tu jen stát a čekat, až vyrazí dveře a podřežou nám krky!“ Náhle se prudce obrátil. Jeho hlas se rozječel ještě víc, zatímco se obrátil na svého bodyguarda; už jen o nuanci víc a bude řvát jak pavián. „Co tady k čertu tak postáváte?! Dělejte něco za svůj plat, sakra!“

„A co?“ zeptal se White klidně. „Má jít ven a nechat se zastřelit?“ Robertův protest umlčel prudkým gestem v samém počátku a vzápětí se obrátil k tělesnému strážci: „Máte zkušenosti z takových situací?“

Muž zavrtěl hlavou. „Jen teoreticky. Ale musíme se každých třicet minut hlásit centrále. Když vynechám kontrolní volání, pošlou auto.“ Podíval se na hodinky. „Tak za dvacet minut, předpokládám.“

„Tolik času nám nedají,“ řekl White.

Stefan mezitím jen stěží sledoval hovor. Chování Whitea a ostatních mu připadalo téměř absurdní – prostě tu stáli a povídali si, jako by právě viděli předposlední díl seriálu a bavili se o možném konci, zatímco pár metrů od nich na půl tuctu zabijáků z povolání jim právě v tuto chvíli chystá skutečný konec!

Ale taky jeho vlastní reakce ho mátly stále víc. Zaposlouchal se, ale necítil nic. Ani trochu neměl strach. Hluboko v něm, snad ještě o úroveň dál za podvědomím, cosi bylo; něco pochmurného, starého a nepředstavitelně cizího. Nedovoloval tomu, aby to procitlo. Tato situace se Stefana netýkala. Ohrožení Barkovovými muži bylo reálné a smrtelně vážné, ale on snad už byl světu reálného a pochopitelného natolik vzdálen, že to na něj vlastně ani nemohlo skutečně udělat dojem. Čím víc Robert s Dornem propadali panice, tím klidnější si Stefan sám sobě připadal. Nebezpečí tam venku ho

nezajímalo. Skutečně ne. „Podívám se za Rebekou a tou malou," řekl. „Hned budu zpátky."

„Tak dobrá," řekl White s úsměvem. „Počkáme na vás."

Dorn svraštil čelo a Stefan raději ani nečekal na jeho reakci na Whiteova slova, otočil se a spěchal po schodech nahoru.

Rebeka samozřejmě neposlechla jeho radu, stála u okna a hleděla ven. Ani se k němu neotočila, když vstoupil. Pravděpodobně věděla, kdo stojí za dveřmi, ještě dřív než je otevřel.

„Vidíš je?" zeptal se.

„Tam dole, v autě." Rebeka ukázala přes ulici, když došel až k ní. Auto parkovalo přímo naproti bráně, kousek mimo světlo dopadající z Robertova pozemku. Dokonce i pro Stefanovy zbystřené oči byly postavy rozeznatelné jen jako pouhé stíny. Napočítal dva, ale nebyl si jist, jestli jich není ještě víc na zadních sedadlech.

„Tam je ještě jeden." Rebeka ukázala na stín u brány. Stefan sledoval směr jejího gesta, ale v první chvíli nic neviděl; teprve potom, když se ještě víc soustředil, rozeznal jistý obrys, krčící se za křovím.

„Jsou na lovu," zamumlala Rebeka. Použila to slovo naprosto automaticky, ale Stefan to vnímal stejně. Auto, ale taky postava u brány vyzařovaly násilí jako bzučící elektrický výboj. Zatím ještě na ně – s výjimkou Westmanna – nezaútočili, ale byli připraveni. Přímo po tom žíznili.

Jak tak stál a upíral zrak do tmy, náhle učinil docela novou zkušenost. Taky předtím, když tam venku stál proti vlkům, cítil násilí, ale byla to síla naprosto odlišné kvality: nekompromisní vůle přežít za každou cenu, ať už to bude stát cokoli, přesto však defenzivní. To, co cítil z Rusů – bylo to stejně výrazné jako ohavný pach, který vydávali –, bylo něco naprosto jiného. Bylo to zlé.

Stejná bezohledná odhodlanost, ale použitá k naprosto odlišnému účelu. Zneužitá.

„Ty víš, že má Sonja pravdu," řekl po chvíli. Stejně jako předtím formuloval slova, aniž by je vlastně skutečně vyslovil,

a stejně jako předtím mu Rebeka přesto rozuměla. Stefan se ptal v duchu, jestli budou mít později ještě schopnost dorozumívat se telepaticky. Později? Co se stane později?

Neodpověděla, ale i to byla dostatečná odpověď. Stefan vrhl ještě poslední pohled ke stínům vedle brány a ve voze na druhé straně silnice – nic se nepohnulo –, pak se obrátil a podíval se směrem k Evě. Doufal, že bude spát, ale seděla strnule vzpřímena na posteli a střídavě se dívala velmi pozorně na něho a na Rebeku. Teď věděl, že mu rozumí každé slovo.

„Ale já bez ní nemohu žít," řekla Rebeka konečně. „Já… já nemohu, Stefane, pochop to přece."

Samozřejmě ji chápal. Věděl, že je tomu tak. A ona věděla, že je tomu současně tak, jak to předtím řekl. Eva nemohla žít u nich; nejen u nich, ale dokonce ani v jejich světě. Byla to bezvýchodná situace. O to víc, že současně tušil, že oni nemohou žít v jejím světě.

„Někdo sem jde," řekla náhle Rebeka.

Stefan se znovu obrátil k oknu. Zadní dveře auta se otevřely a vystoupila z nich štíhlá postava. Oba stíny na ostatních sedadlech zůstaly sedět.

Muž za sebou zavřel dveře – zřejmě schválně tiše, aby nedělal zbytečný hluk a nezneklidnil sousedy – obrátil se a pomalým krokem přešel ulici.

„Zůstaneš tady," řekl. „Ať už se bude dít cokoli, nevycházej z pokoje. Dávej pozor na Evu."

Aniž by čekal na odpověď, vyšel z pokoje a spěchal po schodech dolů. Tam jako by se zastavil čas. Dorn a White stále ještě stáli proti sobě a debatovali, jen Robert byl snad ještě o něco bledší.

„Někdo sem jde," řekl. „Jeden z Barkovových mužů."

Ukázal na dveře. Robert sebou polekaně trhl a taky Dorn se už ovládal tak špatně, že bezděčně zvedl pistoli a namířil ji proti dveřím. Jedině White reagoval rychle a správně, jak Stefan očekával: obrátil se ke dveřím a gestem navedl Robertova tělesného strážce, aby se postavil do mrtvého úhlu, až se dveře otevřou. Současně pokynul umělou rukou

Stefanovi. „Vy zůstaňte tam!“

Stefan se zastavil na předposledním schodu. Byl připraven na všechno. Všechny smysly měl napjaty k prasknutí, ale navenek byl stále naprosto klidný.

White stiskl kliku, pootevřel dveře a pak sáhl do kapsy kabátu, aby vytáhl zbraň. Teprve potom znovu natáhl umělou ruku ke dveřím a otevřel je úplně. Stefan zůstal poslušně stát na předposledním schodu naprosto instinktivně, takže viděl, co se děje v prostoru u dveří, aniž by byl sám viděn.

Muž, který se objevil venku, byl asi stejně vysoký jako on, ale byl zjevně silnější. Ruce měl napůl zvednuté a napřažené dopředu, aby ukázal, že není ozbrojen. Stefan marně hledal v jeho tváři známku nějakého strachu nebo jen nervozity. Zdálo se, že si byl stoprocentně jist, že se mu nemůže nic stát.

White ho oslovil rusky. Asi na půl vteřiny se zdál být muž tím překvapením poněkud vyveden z konceptu, ale pak odpověděl stejným jazykem. Udělal prudké gesto levou rukou a White reagoval přikývnutím. Pak se napůl otočil a řekl: „Ti chlapi viděli příliš mnoho filmů s Johnem Waynem.“

„A co to znamená?“ zeptal se Dorn stísněně.

White se tiše zasmál a ukázal protézou na Stefana. „Chtějí jeho a jeho ženu. Pokud jim ty dva vydáme do pěti minut, nechají nás naživu.“

„Jak vstřícné,“ řekl Dorn nervózně. „A ti chlapi si opravdu myslí, že obětujeme dva z nás a budeme klidně přihlížet, jak je odstřelí?“

„Mohu to interpretovat jako vaše ne?“ zeptal se White. Jeho hlas zněl skoro pobaveně. Aniž by čekal na Dornovu odpověď, podíval se vzhůru ke Stefanovi, chladně se usmál a pak se otočil k Robertovi. „Co si myslíte vy?“

„Jste blázen?“ zasupěl Robert. „Přece neobětuji vlastní sestru!“

„Myslel jsem si to,“ vzdychl White. Řekl žoldákovi něco rusky, na což ten reagoval pohrdlivým úsměvem a zavrtěním hlavou.

„Co říkal?“ chtěl vědět Robert.

Dorn ukázal na muže z bezpečnostní služby, stojícího za dveřmi. Byl nervózní, ale strach na něm vidět nebylo. Jediní v místnosti, jejichž strach Stefan cítil, byli Robert a Dorn. „Požádal jsem ho, aby nechal jít tady toho vašeho muže.“

„Cože?“ vydechl Robert. „Zbláznil jste se?“

White vztekle mávl rukou. „Ne – zato vy zřejmě ano! Ten mladík s tím vším nemá nic společného! Opravdu po něm chcete, aby se nechal zastřelit za dvacet marek na hodinu?!“

„Zůstanu tady,“ řekl bodyguard.

„Stejně vás nechtějí nechat jít,“ vzdychl si White. Pokrčil rameny. „Ale za pokus to stálo. Takže, co mu mám říct?“

„Ať táhne k čertu!“ řekl Robert.

„Jak si přejete.“ White přikývl, beze spěchu se otočil k Rusovi a vypálil mu kulku rovnou do hlavy. Skoro ledabyle ustoupil nazpět, zavřel dveře a udělal krok stranou.

Robert zaúpěl a Dorn ze sebe vyrazil zvuk, který zněl jako výkřik šeptem. „Zbláznil jste se?“ zasípal. „Teď…“

„…jich je už jenom pět,“ přerušil ho White klidně. „Tak jako tak by nás nenechali naživu. Nebo si snad myslíte, že se tito zabijáci cítí být vázáni svým slovem?“ Zasmál se. V příští vteřině jako na potvrzení jeho slov se objevily tři další, černě ohraničené díry ve dveřích. Kulky se s tupým plesknutím zaryly do protější stěny a další střela roztříštila úzké okno vedle dveří. Pak znovu palba ustala. Rusi neměli šanci někoho skutečně zasáhnout. Střelba byla jen zuřivou reakcí na zavraždění jejich kamaráda, nic víc White bez nejmenšího spěchu vyšel z předsíně, pokynul muži z bezpečnostní služby, aby ho následoval a zavřel dveře. „Jedna nula pro domácí,“ řekl vesele. „Barkovův tým má podání.“

Veliké panoramatické okno se rozletělo na spoustu střepů a vysypalo se dovnitř. Vzápětí se i Robertův bar změnil ve vodopád třištících se skleniček, lahví a stříkajícího alkoholu. Robertovo ujišťování ohledně neprůstřelného skla v oknech zřejmě nebylo docela pravdivé.

Robert začal hystericky kvílet a panikářsky pobíhal místností sem, tam, dokud ho Dorn nechytil a nepříliš jemně

nevrazil do mrtvého úhlu pod oknem. White strohým gestem poslal muže z ochranky k druhému oknu, obrátil se k Stefanovi a hodil mu svou zbraň. Ve stejném okamžiku, kdy ji Stefan zachytil, sáhl do kapsy a vytáhl druhou velkokalibrovou zbraň. Pak se přikrčen rozběhl kolem rozbitého okna, přitiskl se ke zdi vedle něj a opatrně vyhlédl ven.

Déšť jisker vyrazil z kovového rámu vedle jeho obličeje. White stáhl hlavu zpět a zaklel.

„Vy zatracený idiote!“ zařval Dorn. „Proč jste to udělal?! Teď začnou hned útok. Mohli jsme získat čas!“

„Pět minut.“ White se pohrdavě zasmál. „To by nám stejně nebylo nic platné.“

„Kdybychom je dost dlouho zdržovali, dokud –“

„Blbost!“ přerušil ho White. „Co vlastně myslíte, že bude? Několikahodinová přestřelka? Takové věci se dějí rychle, to mi věřte. Během jedné minuty bude po všem.“

Další kulka škrábla okenní rám vedle jeho obličeje a roztříštila vázu na druhé straně pokoje. White protáhl obličej, ale jeho hlas zněl uznale. „Střílejí dobře.“

„Pravděpodobně mají zaměřovače,“ blekotal Robert. „My všichni tady zemřeme!“

„Jak ty chlapy znám, tak mají na svých puškách jistě infračervené zaměřovací zařízení,“ odpověděl White vesele. „Takže se poťte trochu míň, jinak nabízíte zatraceně dobrý cíl.“ Bleskurychle vystrčil hlavu do okna a bez míření vystřelil. Znělo to, jako by tam uvnitř vypálil kanón.

„Stefane!“ zavelel White. „Jděte nahoru! Ale šetřte municí! V zásobníku zbývá už jen šest nábojů!“

Stefan se obrátil a rozběhl se po schodech nahoru, zatímco White vystřelil ještě jednou. Dorn cosi vykřikl, ale Stefan ho už nevnímal. Vzápětí byl u Rebečina pokoje a zděšeně zjistil, že jeho žena stojí naprosto nekrytá u okna a hledí ven, jako by sledovala masopustní průvod a ne útok malé armády, která se blížila, aby je zabila.

Dvěma rychlými kroky se ocitl u ní, odtrhl ji od okna a přitiskl ji ke zdi vedle. „Zbláznila ses?“ zasípal. „Mají optiku

na noční vidění!“

„Jsou tam venku,“ řekla Rebeka.

„Samozřejmě že jsou! Oni…“ Teprve potom pochopil, co vlastně měla Rebeka na mysli. Opatrně a s bušícím srdcem se naklonil a vyhlédl ven. Zahrada se zdála být jako po vymření. Nic se tam nehýbalo. Viděl jen změť různě výrazných stínů a navzájem splývajících tvarů. Ale vycítil to, co měla Rebeka na mysli. Tam venku něco bylo. Něco, co se pohybovalo tak neslyšně a obratně, že to dokonce i Stefanovu mimořádně ostrému zraku zůstalo neviditelné. Něco, co bylo na lovu.

„Možná vyřídí ty Rusy,“ zamumlal. A pak nás. Matt jim prokázal medvědí službu, když vystřelil na Sonju. Nečekali už žádnou pomoc od ní a jejího bratra. Ba naopak. Stefan by na jejím místě teď v klidu vyčkal, až za ně Rusi vyřídí špinavou práci, pak by vzal dítě a zmizel s ním.

Tři nebo čtyři vteřiny vážně zvažoval možnost, že by prostě vyčkal, až ten tanec dole začne a pak by společně s Rebekou a Evou uprchlí. Jejich šance na útěk ve vypuklém zmatku, nebyly sice nijak velké, ale každopádně větší, než kdyby tady zůstali.

Hned však zase tu myšlenku zavrhl. Dokonce i kdyby unikli Rusům, Sonje a jejímu bratrovi by vběhli rovnou do náruče. A dokonce, kdyby k tomu nedošlo…

Stefan na okamžik odtrhl pohled od ulice a podíval se nahoru na oblohu směrem k měsíci. Cítil to neznámé, tu vábivou, našeptávající sílu, která z něho vycházela jako neslyšný hlas, komunikující s čímsi hluboko v jeho vědomí a líčící mu temné příběhy z jiného, dokonale cizího světa, jež současně zvyšovaly jeho sílu. Nevěděl, jak dlouho tomu ještě dokáže odolávat. Ale dlouho to už nebude.

A pak?

Netroufal si domyslet odpověď na tuto otázku, sáhl po kličce okna a otevřel jedno křídlo. Chladný noční vzduch a skutečná záplava promísených pachů a zvuků vyrazily proti němu. Cítil, že ho něco pozoruje. Cosi, chvějící se hněvem a zuřivostí, přesto však vyčkával, neboť dobře věděl, že čas je na

jeho straně.

Dole v domě třeskl další výstřel. Jeho třesk byl dokonce i tady nahoře neuvěřitelně hlučný, ale tentokrát zřejmě už White mířil lépe, neboť Stefan viděl, jak z auta na druhé straně ulice vyrazil sloup jisker. Dva neslyšné, oranžovožluté záblesky odpověděly z auta. Rusové zřejmě měli na zbraních našroubované tlumiče. Přesto jen pouhý hluk Whiteovy zbraně musel už dávno zalarmovat sousedy. Pravděpodobně taky neplýtval municí z jiného důvodu.

„Už jdou," řekl. Dva, možná tři stíny se přikrčeně a velmi rychle pohybovaly zahradou. Lidské stíny. Stefan si byl jist, že je White a ostatní dole v domě nevidí.

Stefan zvedl pistoli, zamířil na přibližující se stíny a pak zase nechal ruku klesnout. Nikdy předtím z pistole nestřílel. Pravděpodobnost, že by se strefil, byla jedna k milionu.

Místo aby plýtval municí a Barkovovi muže jen upozornil na svou pozici, odstoupil od okna a podal pistoli Rebece.

„Půjdu dolů," řekl. „Zůstaň tady. Jestli se objeví Sonja nebo ten její bratr, střílej jim na hlavu.

„Jako ve starých filmech o oživlých mrtvolách?" zeptala se Rebeka. Pokusila se zasmát, ale byla na to příliš nervózní.

Stefan přikývl. „Myslím, že kulka do mozku je i na ně moc."

Rychle, dříve než mohla Rebeka něco odpovědět, se otočil a vyšel z pokoje. Dole mezitím zavládlo mrtvé ticho, avšak cítil napětí mužů skoro jako něco tělesného, co atakovalo jeho smysly. White stále ještě stál na stejném místě jako předtím, ale Dorn a bodyguard mezitím zaujali v místnosti výhodnější pozice. Robert se krčil za pohovkou a třásl se strachem, ale alespoň už přestal kvílet. Stefan cítil čichem jeho pot, který jako by byl výronem čisté paniky a děsu. Na okamžik musel zápasit s impulzem vrhnout se na něj, zabořit mu zuby do hrdla, ochutnat jeho teplou krev a…

Stefan na vteřinu zavřel oči, sevřel ruce v pěsti a vší silou bojoval proti přívalu příšerných citů, který se dral z jeho nitra jako proud rudé lávy z jícnu sopky, jež právě vybuchla; byl

právě tak horký a právě tak nezastavitelný.

Podařilo se mu to. Vlk v něm se zase stáhl zpět. Ale neměl pocit, že by boj skutečně vyhrál. Ta věc v něm nenaléhá, protože to není nutné. Stačí jí jen vyčkat.

„Už jdou," řekl. „Tři muži."

White jen přikývl. Dorn sevřel pistoli oběma rukama a prakticky ve stejné vteřině se roztříštilo opět další okno a dvě černě oblečené postavy vrazily do pokoje.

Druhým oknem.

Stefan – stejně jako všichni ostatní – pochopil příliš pozdě, že salva do okna byla jen úhybným manévrem. Zatímco ještě pozorovali létající střepy, jeden z obou žoldáků opět vyskočil na nohy, zvedl samopal a pokropil místnost dlouhou, ničivou dávkou. Taky druhý se bleskurychle vymrštil, vrazil Whiteovi loktem do krku, a když se ten zlomil v půli těla, udeřil ho hlavní do týla.

Všechno se seběhlo neuvěřitelně rychle. Bylo to přesně, jak řekl předtím White: žádná dlouhá přestřelka, nýbrž jediný nepředstavitelně brutální výbuch násilí, který se prožene domem jak ohnivá smršť a nenechá za sebou nic živého. Dorn vykřikl a svalil se stranou, zatímco bodyguard se zoufale pokoušel odkutálet se z dosahu samopalové palby, která za ním vyrývala řadu děr do podlahy. Robert řval a Stefan jen z tónu jeho hlasu slyšel, že to dostal. Prakticky současně se v rámu čerstvě vystřeleného okna objevila třetí postava a skočila dovnitř.

Vlk ve Stefanovi hlasitě zavyl a tentokrát to přišlo tak nečekaně, že by mu sotva mohl klást odpor. Ale to ani nechtěl. Jediným mocným skokem se přehoupl přes zábradlí schodiště, z kotoulu se vymrštil na nohy a vrhl se na třetího žoldáka.

Muž nebyl ani zdaleka tak překvapen, jak Stefan doufal, a okamžitě zvedl zbraň. Její hlaveň se bolestivě zaryla Stefanovi do žaludku, ale bolest, která by ho jinak zřejmě zbavila vědomí, byla nyní kupodivu neúčinná. Nevzala mu ani trochu síly, nýbrž právě naopak jako by se změnila v cosi, co dokázal obrátit ve vlnu zuřivosti a hněvu, která mu ještě dodala nové

energie, namísto aby jej oslabila. Dříve než stačil žoldák stisknout spoušť, porazil ho Stefan jen prudkostí svého skoku, vyrval mu zbraň z rukou a praštil jej pažbou do obličeje. Muž se bez jediného zvuku složil nazad.

Jakýsi tupý náraz ho zasáhl do boku. Stefan se zapotácel, upustil ukořistěnou zbraň a asi vteřinu zíral zmateně na krev, která mu temně barvila košili. Vůbec necítil bolest, ale když chtěl udělat krok, najednou mu zmizela veškerá síla z nohou.

Podíval se na vlastní kolena, natáhl ruce před sebe, aby nějak zachytil pád, a už předem cítil, že ani v nich nemá žádnou sílu. Bezmocně padl na obličej. Bolelo to víc než kulka, kterou dostal do boku.

Ale na tom už nezáleželo. Bylo po všem. Za pár vteřin už nebude cítit vůbec žádnou bolest. Třebaže se stále rychleji propadal do temného bezvědomí, registroval každý, i sebenepatrnější detail kolem sebe s fantastickou jasností. Žoldáci zvítězili; jak White prorokoval, trvalo to necelou minutu. White ležel na zemi, rukou se držel za krk a zoufale lapal po dechu. Robert se s řevem válel po koberci a držel se za koleno, které zbloudilá kulka proměnila v jedinou kaši z krve, rudého masa a roztříštěné kosti. Dorn klečel na zemi a zíral na svou levou ruku. Kulka mu v ní udělala čistý průstřel o průměru pětimarky. Robertův najatý bodyguard byl mrtev. Stefan ho sice viděl jen koutkem oka, přesto však věděl zcela určitě, že v jeho nehybném těle nezbyla ani troška života.

Konec.

Stefan cítil, že není smrtelně zraněn. Jeho změněný metabolismus už začal ránu hojit a regenerace probíhala přímo fantastickou rychlostí. Skutečně cítil, jak se mu maso kolem průstřelu rozpadá a prakticky současně se počíná nově tvořit, jako by nikdy žádné zranění ani nebylo. Pravděpodobně by stačilo už jen pár minut a byl by úplně zdráv.

Pár minut, které neměl. Ani v nejmenším.

Jeden z obou žoldáků zvolna zamířil kolem pohovky a namířil zbraň proti Robertovi, aby konečně umlčel jeho řvaní, zatímco druhý vytáhl ze samopalu prázdný zásobník a zasunul

nový. Stefan na okamžik pomyslel na Matta, ale byl skoro rád, že ten tu není. Stejně by nic nezměnil. Jen by byl další obětí těchto Rusů.

Pokusil se pohnout, ale odpověděla mu prudká bolest v hrudi.

Ozval se ojedinělý výstřel. Kulka minula Robertův obličej a zanechala jen krvavý šrám na tváři, zatímco voják zavrtěl hlavou a přistoupil ještě o krok blíž – když tu náhle vletěl rozbitým oknem dovnitř obrovský černý stín a vrazil do žoldáka se samopalem.

Muž ani nestačil vykřiknout. Vlčí tesáky se mu zaryly do hrdla ještě dřív, než obě těla dopadla k zemi, a rozervaly je. Stefan ucítil čerstvou, pulzující krev a vlnu vědomí smrti, která projela umírajícím, a obojí vniklo do něj a ještě víc posílilo ono neurčité něco hluboko v jeho duši. Vlk se ho ani nedotkl, ale přesto Stefan cítil, jak se mu vrací síla, jak se napíná. Až to v něm procitne příště, pak už to bude napořád.

Zato ten druhý, reálný vlk, byl o to rychlejší. Rus, který se chystal na Roberta, bleskurychle zapomněl na svou oběť a prudce se otočil. Uviděl tu neskutečnou věc, která se odehrála za ním, ale instinktem válečníka registroval nové nebezpečí a prudce pozvedl zbraň.

White po něm mrštil svou pistolí. Zasáhl Rusa do kyčle, pravděpodobně, aniž by mu nějak ublížil, nebo ho dokonce zranil, avšak přesto úder muže vychýlil z rovnováhy. Krátká dávka z jeho samopalu minula vlka a namísto toho vyvrtala do opěradla pohovky řadu nepravidelných děr; a vzápětí už byla obluda nad ním.

Náraz šelmy muže srazil dozadu. Dopadl na zem přímo vedle Roberta, pokusil se znovu zvednout zbraň a zařval bolestí, když se mu vlčí tesáky zaryly hluboko do lokte. Stefan slyšel, jak zapraskaly kosti, a ucítil vlnu smrtelného strachu a bolesti tak intenzívně, že ho to div nepřipravilo o rozum. Znovu se zvedl a tentokrát se už mohl pohybovat.

Ale vlk jeho pomoc nepotřeboval. Nejenže se Rusovi zakousl do paže – on mu ji ukousl těsně pod loktem; přesně

tak, jako to udělal večer jinému žoldákovi v nemocnici. Nešlo mu o zabití, chtěl jen protivníka odzbrojit.

Mužův křik umlkl. Ještě žil, ale obličej měl náhle strnulý jak mrtvola a pohled jeho vytřeštěných očí bloudil kdesi daleko. Osud byl k němu dostatečně krutý, aby ho ponechal naživu, ale současně dost milosrdný, aby mu poskytl šok, ve kterém už nic necítil. Nebo v to alespoň Stefan doufal.

Vlk s vrčením zacouval. Nehodlal své oběti prokousnout hrdlo – nebyl na lovu, bránil svůj rod – jen se rychle a velmi pozorně rozhlédl po pokoji a pak pomalu, bez nejmenší stopy nepřátelství, došel ke Stefanovi. Jeho zneklidňujícím způsobem lidské oči si ho měřily pohledem, který okamžitě zkonejšil Stefanův strach. Odpustil mu. Navzdory všemu patřili k sobě, ať už se přihodilo cokoli.

Dorn náhle vykřikl, nezraněnou rukou sáhl po své pistoli, která mu předtím vypadla z ruky, ale přecenil své síly: jeho pohyb vyšel do prázdna. Dorn se svalil. Hned se překulil a nevšímaje si bodavé bolesti v boku, vztyčil se na ruce a kolena. Během chvilky, co si nedával pozor, se však jeho situace dramaticky změnila. Vzápětí ležel na zádech a vlčice jako černá chiméra mu seděla na hrudi. Tlamu měla otevřenou. Krev a sliny kanuly Dornovi do obličeje.

„Ani hnout!“ zasípal Stefan. „Proboha, nehýbejte se!“

Pochyboval, jestli Dorn jeho slova vůbec slyšel. Policista zíral na vlka, ale v očích mu plálo něco, co se nebezpečně podobalo šílenství. Nebyl schopen jediného pohybu.

Stefan se posadil, ale zůstal, kde byl a rukou udělal gesto, aby upoutal vlkovu pozornost.

„Ne!“ řekl. „Nezabíjej ho! Nemá s tím nic společného!“

Vlčice pomalu zvedla hlavu a zírala na něho. Stefan úplně viděl vnitřní boj, který se odehrával v její hlavě; zápas mezi prastarými instinkty a silou, která snad neměla nic společného s lidským rozumem, ale podobala se mu, třebaže byla docela jiného druhu. Stefan ani nevěděl, jestli mohla Sonja v této podobě jeho slovům rozumět, nebo jestli jsou pro ni stejně nesrozumitelná jako pro něho naopak tiché vrčení vlčice.

Ale slova nebyla důležitá.

Po několika vteřinách, která připadala Stefanovi jako celá věčnost, znovu vlk sklonil hlavu, skoro něžně se zuby dotkl Dornova hrdla a skousl.

Dotek byl velice lehký; právě jen tak dost na to, aby se protrhla kůže na krku a vyteklo pár kapek krve. Pak se vlk zvedl, ustoupil a jediným skokem z okna byl pryč.

Kdesi, ještě dost daleko, ale stále blíž, vyla policejní siréna, avšak v domě nastalo zlověstné ticho. Nic se nehýbalo. Sípavý dech zraněného žoldáka umlkl a dokonce i Robert přestal kvílet. Tohle je klid po bouři, pochopil Stefan, ne tak zlověstný a obtížený nebezpečím jako předtím, ale zato naplněný jistotou smrti.

Stefan se na chvíli soustředil na první patro. Také tam vládl ovšem nikterak uklidňující klid. Pak Stefan dolezl po čtyřech k Dornovi a pomohl mu posadit se.

„Jste v pořádku?“ zeptal se.

Dorn jen mlčky přikývl, ale jistě to byl jen reflex na jeho slova, pak zvedl nezraněnou ruku ke svému krku. V obličeji se mu objevil výraz bezmezného údivu, když zahlédl jasně rudou krev, která mu ulpěla na prstech.

„Co… co to bylo?“ vykoktal.

„Věříte na vlkodlaky?“ Stefan se trpce zasmál. „Pokud ne, pak je právě teď zřejmě nejvhodnější doba, abyste začal.“

Dorn na něho jednu vteřinu upřeně zíral. Zmatek v jeho očích se změnil v něco ještě horšího a jeho rozum byl v té chvíli na samé hranici šílenství, ale pak zřejmě zapůsobil nějaký obranný mechanismus. Jeho pohled se znovu vyjasnil.

„Nic mi není,“ řekl; vzápětí však svá slova sám relativizoval. „Každopádně ještě žiju.“

„A aby to tak zůstalo, měli byste oba raději nechat hlavy skloněné,“ ozval se White z druhé strany pokoje. Jeho hlas zněl úplně cize. Každé slovo mu působilo bolest. Ale vlastně, pomyslel si Stefan, byl skoro zázrak, že mu Rusův úder nerozdrtil hrtan. „Ještě totiž nemáme vyhráno.“

A jako by na potvrzení jeho slov, třeskl venku na ulici

ojedinělý výstřel, následovaný pronikavým vyštěknutím. Stefan si však nedělal starosti. Rusové se jistě budou chovat podle jeho očekávám a budou vlkům mířit na tělo, které lze trefit mnohem snadněji. Než pochopí, jak málo je jim to platné, bude už pozdě.

Vytí sirény se mezitím výrazně přiblížilo, vzápětí se pak přidala i druhá a třetí. Zřejmě se sousedi konečně rozhoupali a zavolali policii. Stefan to odhadoval, že tu policejní auto musí být do dvou nebo tří minut. Což jistě není pro Rusy dost na to, aby riskli ještě druhý útok. Pokud zůstala Barkovovi jen špetka rozumu, pak raději sebere, co mu z jeho úderné jednotky zůstalo a co nejrychleji zmizí.

„Zůstaňte na zemi," řekl Dornovi, sám se zvedl na všechny čtyři a dolezl k oknu. Muž, který ho rozstřílel, tu už nebyl. Možná se o něj postarali vlci, pravděpodobnější však bylo, že v něm zvítězil zdravý rozum a stáhl se do bezpečí. Stefan v to téměř doufal. Mrtvých bylo rozhodně už víc než dost.

Pro jistotu ještě vyhlédl do zahrady, pak se v podřepu obrátil a spěchal k Robertovi. Jeho švagr se uchýlil do úkrytu za rozstřílenou pohovku a právě se pokoušel natáhnout prostřelenou nohu. Třásl se na celém těle a Stefan ani nepotřeboval dravčí smysly, aby ucítil, že si Robert nadělal do kalhot. Ale ta myšlenka ho potěšila právě tak málo jako předtím. Robert nebyl nyní důležitý, necítil vůči němu ani pohrdání.

„Podívám se po Mattovi," oznámil White. „Tady něco nesedí. Už by měl být dávno zpátky."

Stefan měl velice konkrétní představu o tom, co v případě Whiteova muže „nesedí". Jeho vlci ušetřili, protože byl jedním z nich, ale to neplatilo o Mattovi. Kromě toho cítil, že za dveřmi, na které White ukazoval, není nikdo živý.

Přesto přikývl. Zatímco White přikrčený kličkoval pokojem, klekl si vedle Roberta, asi půl vteřiny ho pozorně prohlížel a nakonec Robertovi rozepnul opasek. Švagr zaúpěl bolestí, přesto se však nepokusil nijak zabránit Stefanovým rukám, ba právě naopak mu sám pomáhal vytáhnout opasek z

kalhot, což Stefana na okamžik naplnilo absurdním pocitem zklamání. Navzdory všemu mu přece jen bylo milejší, když se Robert nakonec změnil ve fňukajícího zbabělce.

Jak jen to šlo, podvázal Robertovi nohu pomocí opasku. Rána sice krvácela dál, ale ani v nejmenším už tak silně jako předtím. Robert zřejmě o nohu přijde, ale přežije.

„Neboj," řekl Stefan. „To vydržíš. Kavalerie je už na cestě k nám – slyšíš?"

Zvuk sirén byl teď už docela blízko; snad ještě tak minutu cesty, snad ještě míň. Stefan opatrně vyhlédl přes opěradlo a uviděl, že auto Rusů ještě stále stojí na druhé straně ulice. Pravděpodobně utekli pěšky.

Robert znovu zaúpěl, tentokrát však ne bolestí. Oči mu zaplály strašnou panikou, když se podíval na Stefana. „Co… co to je? Co to s tebou je?"

„Já jsem v pořádku," odpověděl Stefan, ale Robert prudce zavrtěl hlavou. Jeho hlas byl slovo od slova pronikavější.

„Ty… tys to přece dostal!" vykoktal. „Sám jsem to viděl."

„Bylo to jen škrábnutí a…"

„A tvůj obličej!" zasípal Robert. „Byl pořezaný! Dobře jsem to viděl! Spadl jsi do skla!" A rychle, že Stefan ani nestačil uhnout, zvedl ruku a bolestivě zaryl nehty do Stefanovy tváře. „Nic tu není!" zaječel. „Nic! Kdo jsi?!"

Stefan mu odmrštil ruku stranou. Samozřejmě že mu šrám z tváře zmizel. Dávno na něj už zapomněl.

Zato Robert ne. Drmolil stále rychleji a Stefan ucítil, že se navíc samým strachem ještě navíc pomočil. Jeho švagr byl na dobré cestě samým strachem se zbláznit.

„Co jsi zač?" kňučel Robert znovu a znovu. „Co… co se to tu děje? Co jsi zač?"

„Uklidni se," řekl Stefan. „Všechno ti vysvětlím. Později. Teď se nejprve postaráme, abys zůstal naživu."

Byla to lež. Není pro ně žádné později; alespoň pro Rebeku a pro něho ne. Ale teď nebyl čas Robertovi vysvětlovat něco, čemu sám ještě nerozuměl. A čemu ani rozumět nechtěl. Předklonil se, aby Robertovi dal nohu do pohodlnější polohy,

ale Robert s křikem jeho ruce odstrčil a neohrabaně se odplazil o kus zpátky, ačkoli mu ten pohyb musel působit bezpochyby velké bolesti.

„Nesahej na mne!“ řval. „Nesahej na mne, ty nestvůro!“

Stefan se už ani nepokoušel se ho znovu dotknout. Naprosto švagra chápal. Robert byl na dobré cestě přijít o rozum. Ať už by se pokusil o cokoli, ještě by to zhoršil.

„Neškubej sebou,“ řekl jen. „Sanitka tu bude za chvíli.“

Robert ještě něco blekotal, ale Stefan ho už neposlouchal, nýbrž opatrně zvedl hlavu a rozbitým oknem vyhlédl ven. Jek sirén se teď už ozýval z bezprostřední blízkosti. Záblesky modrých majáčků tančily na silnici, jen o chvíli později následovány pronikavým světlem reflektorů auta, namířených na vůz před branou. Policejní auto zastavilo s kvílejícími pneumatikami jen deset nebo dvanáct metrů od vozu žoldáků.

V následujícím zlomku vteřiny explodovalo.

Stefanovi se zdálo, jako by zahlédl červenobílý záblesk, který vyšlehl ze zadního okna vozu Rusů a doslova ve stejném okamžiku se hlídkový vůz proměnil v klubko bílého žáru a vzdouvajících se rudých plamenů. Planoucí trosky auta se rozletěly do všech stran. Tlaková vlna a silný žár citelně zasáhly i dům.

Stefan se s půlvteřinovým zpožděním přikrčil za pohovkou. Zbytky skla v rámech oken hlasitě zařinčely. Úlomky trosek pršely jako ohnivé krupobití do zahrady a na střechu nad jejich hlavami, zatímco venku se rozeřvaly alarmy alespoň tří nebo čtyř aut.

„Proboha!“ zaječel Robert. „Co to zase je?!“

Stefan mu nedokázal odpovědět. Byl naprosto šokován. Počítal se vším, ale ne s tím, že by mohli být Barkov a jeho muži tak šílení, aby zde rozpoutali skutečnou válku. A to v konečných důsledcích neznamenalo nic jiného, než že…

Stefan se zdráhal svůj nápad domyslet do konce, ale už v příští vteřině vyrazil ze sebe Dorn od okna zděšený výkřik. Stefan takřka proti své vůli zvedl hlavu a taky vyhlédl ven.

Obraz, který se mu naskytl, ho na okamžik zmrazil.

Policejní auto hořelo jasnými plameny a vrhalo kolem sebe do noci rudé a bílé odrazy, které probouzely stíny ve tmě k divokému životu a Stefanovi vháněly slzy do očí. Auto Rusů se změnilo ve vlnící se siluetu, jež se vlnila v rozžhaveném vzduchu, jako by se rozpouštěla ve světélkující kyselině. Přesto viděl, že dveře na místě spolujezdce se otevřely. Z auta vyskočila štíhlá postava a pomalým krokem obcházela požár; tak blízko, že se Stefan musel v duchu ptát, jak může muž vydržet tak nesnesitelný žár. Stejně jako vůz byl i žoldák vidět jen jako rozmazaný obrys. Přesto Stefan zahlédl, že muž nese přes rameno tlustou, aspoň metr dlouhou rouru.

Když si Stefan uvědomil, co to vlastně vidí, zablýsklo se uvnitř roury; a zlomek vteřiny předtím, než zařval Dorn přeskakujícím hlasem: „K zemi!“ a současně se vrhl stranou.

Taky Stefan se vrhl na podlahu, překulil se a zahlédl, jak se nad ním přehnal rozmazaný stín, obklopený oslnivými plameny.

Raketa s vytím proletěla pokojem, lehce prorazila zeď a vybuchla ve vedlejším pokoji.

Účinek byl zničující.

Příšerná rána otřásla domem do základů. Celá stěna se zhroutila a zasypala pokoj deštěm trosek, plamenů, hořících plamenů a čirého žáru. Veškeré sklo v místnosti se roztříštilo. Tlaková vlna rozbila nábytek, smýkla po podlaze Stefanem, Robertem a mrtvým žoldákem. Hluk a žár byly nepopsatelné. Stefan vykřikl bolestí, rukama si zakryl obličej a skoro ztratil vědomí, když ho brutální náraz prudce vymrštil proti zdi pod oknem. Rozžhavené kusy zdiva ho zasáhly do hlavy a do hrudníku a viděl, že taky Robert dostal několik zásahů a jeho rty se pohybovaly, ale křik úplně zanikl v rachotu exploze, který stále ještě neustával.

Jakási postava v hořícím kabátě se vypotácela z dýmu. White. Ječivě řval, přesto měl dostatek duchapřítomnosti, aby se aspoň pokusil zbavit se hořícího oděvu. Jeho zranění mu v tom tuze překáželo. Plameny, které počátku šlehaly jen ze zad jeho kabátu, nyní přeskočily i na levou ruku a po rameni už

šplhaly vzhůru k Whiteově obličeji.

Stefan se těžce vyhrabal na nohy, přiskočil k Whiteovi a oběma rukama sáhl po jeho kabátu. Látka se roztrhla jak papír. Stefan ani necítil její odpor, prostě hořící oděv jen strhl, cáry odhodil stranou a prudce strhl Whitea k zemi.

„Co se stalo?“ vyrazil ze sebe. „Jste těžce zraněn? Kde je Matt?“

White zavrtěl hlavou, což byla pravděpodobně odpověď na všechny tři otázky: nevěděl, těžce zraněn nebyl a jeho společník zcela jistě už nebyl naživu. Odpověď, kterou dal Stefanovi v příštím okamžiku, zanikla v rachotu samopalu. Střely pršely na trosky a hořící kusy nábytku všude kolem, ale k nim se žádná nedostala.

„Jedno se těm chlapům musí přiznat.“ White si hřbetem ruky přejel přes obličej, aby si setřel krev. Levou tvář měl ošklivě popálenou. „Jsou zatraceně tvrdohlaví.“

Ozvala se další dávka z automatu a tentokrát střely zabušily přímo nad nimi do stěny a okenního rámu. White vtáhl hlavu mezi ramena.

„Zastřelují se,“ řekl a ušklíbl se. Pak sáhl dolů; teprve teď jako by si vzpomněl, že jeho kabát je rozervaný a rozházený po půlce pokoje. Dokonce i vrhl toužebný pohled patřičným směrem, ale Stefan zavrtěl hlavou.

„Ani to nezkoušejte,“ řekl. „Nebo vás pěkně provětrají.“

White se zasmál. „Lékař mi předepsal čerstvý vzduch. Ale tohle asi neměl na mysli.“

Stefan se ustaraně rozhlédl po místnosti. Z místnosti za pobořenou stěnou sem dopadala míhavá zář ohně a taky všude kolem nich hořelo; většinou jen drobné, šlehající plamínky, ale ty se rychle rozšíří, pokud je nikdo nebude hasit.

„Kde jsou vaši přátelé?“ zeptal se White.

„Policie?“ Stefan zavrtěl hlavou. „K čemu. Ti chlapi by je taky zabili.“

„Ty jsem nemyslel,“ odpověděl White.

Stefan se na něho vztekle zadíval. „To nejsou moji přátelé!“ řekl ostře. „A raději byste měl doufat, že je už nikdy neuvidíte.

Stále jste ještě nepochopil, o co jde?“

„Ale ano,“ odpověděl White, náhle zase velice vážný. „Ale prostě to nedokážu přijmout.“

Další dávka ze samopalu přerušila jejich rozhovor. Stefan si byl skoro jist, že tentokrát výstřely přicházely z mnohem větší blízkosti. Potřebovali nějakou zbraň!

„Kolik ještě máte munice?“ zeptal se Dorna.

„Příliš málo,“ odpověděl policista. „Já…“

Padl jeden osamocený výstřel. Dva centimetry vedle Dornova obličeje se okenní rám rozletěl na kusy a zasypal mu tvář deštěm třísek. Dorn rychle stáhl hlavu zpět a přikrčil se.

Nahoře v domě zařinčelo sklo a Rebeka se rozkřičela.

Vše ostatní bylo nedůležité. Stefan vyskočil na nohy, obrátil se a mohutnými skoky se hnal ke schodišti. White něco křičel a samopal se znovu rozštěkal. Kulky hvízdaly kolem Stefana, zarývaly se mu pod nohama do země i do stěny za ním; cosi mu trhlo paží. Snad byl dokonce zasažen. Ale na tom teď nezáleželo. S kličkováním se přibližoval ke schodišti, přeskakoval schody po třech a pak se rozběhl k pokoji pro hosty. Rebeka už nekřičela, ale přes zavřené dveře teď pronikaly zvuky zuřivého zápasu.

Stefan se rozběhl ještě rychleji, ramenem vyrazil dveře a vrazil dovnitř. Prudkost vlastního pohybu ho vrhla dopředu. Klopýtl, napůl ještě zašmodrchaný do zbytků rozbitých dveří, o postel, ale vyrovnal pád v samém začátku a otočil se.

Celý svět jako by se změnil v noční můru.

Eva ležela na široké posteli. Vypadala neskutečně maličká a jako ztracená. Oči měla zeširoka otevřené, ale přesto nebyla při vědomí. Měla zlomený vaz.

V první chvíli nemohl Rebeku nikde najít. Ale hluk boje bylo stále slyšet: zuřivé vrčení a štěkání, tříštění skla, tupé rány a strašlivé trhání a chroptění, které sem pronikalo z otevřené koupelny. Stefan se zapotácel směrem k ní, narazil do rámu dveří a před sebou uviděl neskutečnou změť stínů. Lepkavý pach krve se ho dotkl jako teplá, mokrá ruka.

Poslepu šmátral kolem sebe, nekonečně a mučivě dlouhou

vteřinu, než našel vypínač a stiskl ho. Bílá neonová zářivka u stropu dvakrát zablikala a zalila místnost jasným světlem. Noční můra se proměnilo v cosi ještě mnohem horšího.

Rebeka napůl padla do sprchovací kabiny. Skleněná stěna byla roztříštěná a bílý porcelán samá krev.

Obrovský, sněhobílý vlk stál nad ní, zuby zabořené do jejího ramene a cloumal jí, až jí ruce létaly sem a tam. Zřejmě už jakýkoli odpor dávno vzdala, pokud se vůbec bránila. Přesto ji vlk nepouštěl. Rebeka krvácela z více než půl tuctu strašných ran, ale bílá nestvůra kousala stále znovu a znovu.

V přízemí domu se ozývaly další výstřely, pak pronikavé výkřiky, tři, čtyři hlasy, navzájem se překřikující. Náhle cosi explodovalo a tento hluk Stefana konečně vytrhl ze strnulosti. Mohutným skokem se vrhl dopředu a strhl vlka z jeho oběti. Zvíře pronikavě zařvalo, bezpochyby víc překvapením než bolestí, a Stefan jím ještě větší silou trhl nahoru, otočil se a mrštil jím strašnou silou proti vykachlíkované stěně vedle dveří. Vlk se s kňučením svezl na zem, Stefan se znovu otočil a sklonil se nad Rebekou.

Převrátila se, když z ní strhl vlka a ležela obličejem dolů ve vodě, zbarvené jasně rudou krví. Vody nebylo moc, snad tři nebo čtyři centimetry, což ovšem stačilo na utopení, pokud byla v bezvědomí a vdechla by vodu.

Stefan ji chytil za ramena a obrátil ji tak prudce, až hlavou narazila o kovovou hranu zástěny a vysypalo se další sklo.

Avšak nevydala ze sebe žádný zvuk, ani když ji Stefan znovu uchopil za ramena a zatřásl jí tak prudce, až se jí hlava zakymácela sem a tam.

Byla mrtvá.

Vlk jí prokousl hrdlo.

Stefan pronikavě vykřikl, za ramena ji strhl vzhůru a přitiskl si ji k sobě tak pevně, že by jí musel až vyrazit dech – kdyby ještě dýchala. Znovu a znovu křičel její jméno. Věděl, že mu už neodpoví, už nikdy. Nesmrtelnost netrvala dlouho. Rebečina teplá krev mu stékala po hrudi, ale tělo, které držel v náručí, už začínalo chladnout. Přesto nedokázal přestat volat

znovu a znovu její jméno a snad čekal, že v příštím okamžiku otevře oči a znovu se poprvé ztěžka nadechne.

Ale nestalo se tak. Její smrt byla definitivní.

Namísto toho zaslechl Stefan náhlé výhružné vrčení, a když se obrátil, hleděl přímo do očí bílému vlku. Srst měl postříkanou Rebečinou krví a v očích se mu leskla posměšná vyzývavost.

Pak na něho vlk skočil. Ve stísněném prostoru malé koupelny neměl možnost odrazit se skutečně ze všech sil, takže do Stefana spíš strčil než vrazil, na druhou stranu ovšem měl Stefan málo místa, aby se mohl bránit. Narazil na okraj vany, ale udržel se, aby neupadl – což by znamenalo jistou smrt –, a pozpátku klopýtal dál od vlka. Podařilo se mu vsunout mezi sebe a bestii paži. Druhou rukou uchopil vlka za srst, jak mohl nejpevněji a snažil se jeho vražedné čelisti do sebe odtáhnout co možná nejdál.

Síly mu nestačily. Zuby bestie se přibližovaly k jeho hrdlu, pomalu, drobnými, skoro mechanickými záškuby, zato však nezadržitelně. Skoro – ne úplně, zatím ještě jen skoro – si byl dokonce jist, že vlk zdaleka ještě nevyužil všech svých sil, nýbrž jen části, dost na to, aby byl o trochu silnější než Stefan, jakkoli se mu tento zoufale bránil. To nemělo žádný jiný důvod než ten, aby tuto hroznou hru trochu protáhl, aby byl Stefan stále udržován v zoufalé naději na vítězství a o to víc nakonec poražen.

Zuby bestie sklaply sotva centimetr od Stefanova obličeje; a pak podruhé tak těsně, že Stefan cítil, jak ho tesáky škrábly po kůži a zanechaly krvavé šrámy. Ale ta bolest byla nic, pouhý vtip proti tomu, co prožil předtím, přesto však působila nesrovnatelně silněji.

Cosi v něm vykřiklo. S konečnou platností se v něm probudil vlk, vzepřel se proti všem beztak už zpuchřelým poutům jediným zuřivým vzepětím. Byl volný. Příšera z druhé strany imaginárních otáčecích dveří konečně překročila přes práh a zvedla svou ohavnou hlavu k triumfálnímu řevu. Nyní už Stefan s neotřesitelnou jistotou věděl, že tato hrůza už

nikdy nezmizí. Neměl už sebemenší šanci udržet na uzdě temné propasti své duše, ze kterých netvor vystoupil, neboť byly už mnohem silnější než jeho vědomí.

Ani už nezáleželo na tom, jestli ho to naplní současně silou, nekompromisní, brutální vůlí k vítězství za jakoukoli cenu. Bylo mu jedno, co bude potom. Jeho život tak jako tak skončil. Spolu s jeho lidskostí mu vzali i ženu, kterou miloval, i jeho dítě. Pravděpodobně teď zahyne, nebo se promění v něco, co nebude mít nic společného s tím, kým byl dosud. Ale pokud dosáhne svého cíle, pak mu to za tu cenu bude stát.

Pomstít se.

Obelhali ho. Vzali mu všechno, co měl, i jeho lidskost, a za to teď zaplatí!

Jediným rozzuřeným trhnutím si odtáhl vlka od hrdla, současně ho zvedl do výšky, až se postavil na zadní nohy a prudce ho obrátil. Vlk překvapeně vyštěkl; na jednu nebo dvě vteřiny byl zmaten; a než pochopil, co se stalo s jeho domněle bezmocnou kořistí, bylo už pozdě. Náhle stál Stefan za ním, jednu paži mu ovinul kolem krku a druhou mu páčil hlavu vší silou dozadu.

Vlk zavyl. Dokonce i v této nepříznivé pozici, vztyčený na zadních nohách a s protivníkem za zády, byl stále ještě silnější než Stefan. Začal běsnit, jako šílený se zmítal sem, tam a pokoušel se obrátit hlavu natolik, aby mohl Stefana kousnout do obličeje.

Stefan zdvojnásobil svoje úsilí, aby běsnící bestii udržel. Levou rukou se chytil za pravé zápěstí a stiskl ze všech sil, ale neměl dost sil, aby vlka uškrtil nebo mu dokonce zlámal vaz.

O to zuřivěji se vlk bránil. Jeho chňapající čelisti se přibližovaly k Stefanovu obličeji stále víc a víc Nemohl obrátil hlavu dostatečně, aby dosáhl na Stefanův krk, ale toho ani nebylo zapotřebí. Ať už se zakousne kdekoli, bude mít vyhráno.

Vlk, jako by četl Stefanovy myšlenky, ještě víc zesílil své úsilí. Stefan byl odmrštěn dozadu a narazil ledvinami na kraj umyvadla tak bolestivě, že se mu skoro až udělalo zle. Na

zlomek vteřiny povolil stisk a vlk své šance nemilosrdně využil. Znovu se vzepjal, obrátil se a otočil hlavu ve zdánlivě nemožném úhlu dozadu. Jeho zuby vyrazily dopředu a roztrhly Stefanovi tvář. Rázem neviděl na levé oko a pach vlastní krve ho dohánět skoro k šílenství.

Přesto stisk nepovolil. Bezmocně klouzal po hraně umyvadla dolů k zemi, cítil, jak se mu o ni bolestivě otírají žebra, ale přesto dál ze všech sil svíral bílou bestii. Současně se opřel pravým kolenem vlkovi proti páteři, aby mu ji zlomil.

Nepodařilo se mu to, ale přinejmenším pocítil uspokojení, když uslyšel, jak nestvůra zařvala bolestí. Dál ohýbal koleno. Už ani na pravé oko skoro vůbec neviděl. Vlastní krev se mu proudem valila po obličeji a téměř ho oslepovala. Ale stále ještě nepolevoval. Kdyby svůj škrtící stisk jen na okamžik povolil, byl by ztracen. Bestie se stále bránila ze všech sil, a kdyby se jí podařilo vytrhnout se, bylo by rozhodnuto. Ve své vlčí postavě bylo zvíře mnohem silnější než Stefan.

Vlk znovu chňapl. Tentokrát jeho tesáky dosáhly Stefanovi na krk. Ani to moc nebolelo, ale cítil, jak teplý proud zesílil a valí se mu po rameni a po hrudi. Modlil se, aby vlk nezasáhl tepnu. Možná se rány dokážou hojit, ale jeho fantastická regenerační schopnost mu bude nanic, pokud vykrvácí. A vlk mu sotva počká, až se dost zotaví, aby mohl bojovat dál. Je třeba boj rozhodnout. Teď hned.

Vlk se znovu vzepřel jeho stisku. Stefanova pravá ruka ho už nedokázala udržet a povolila. Vlk byl volný. V aktu čirého zoufalství ho oběma rukama chytil za srst a vší silou udeřil jeho hlavou o okraj umyvadla.

Zuby nestvůry se roztříštily. Vlk pronikavě zavyl a jeho zuřivé běsnění a vzpírání se rázem změnily v bezmocné škubání. Jeho zadní běhy vykoply dozadu a zasáhly Stefana silou pěsti do hrudi a do břicha, ale sotva to cítil. Udeřil vlčí hlavou podruhé o umyvadlo a pak ještě jednou a ještě jednou, znovu a znovu, dokud pohyby zvířete konečně neochably a pak docela neustaly. Stefan se ocitl ve stavu jakéhosi šílenství, krvelačného opojení, v němž v ničem za vlkem nezaostával, a

nemohl přestat. Dokonce i když se vlčí nohy už dávno přestaly škubat a jeho žalostný nářek konečně umlkl, praštil ještě třikrát, čtyřikrát, pětkrát vlčí hlavou o okraj umyvadla, než konečně výbuch prudké zuřivosti zmizel, stejně rychle, jako přišel, a s ním i všechna síla, která ho v tu chvíli naplnila.

Úplně vyčerpaný se svezl k zemi. Neměl už ani dost sil, aby vlka pustil, takže ho jeho tělo stáhlo k zemi tak rychle, že se čelem udeřil o stejný porcelánový okraj, o který právě rozbil zvířeti hlavu.

Neztratil sice úplně vědomí, ale jako by se stalo. Dlouhou dobu – ve skutečnosti to bylo jen pár minut, pro něho ale celá věčnost, během které klouzal vesmírem bolesti a neskutečného utrpení – nebyl sice zcela při vědomí, ale taky ne v úplném bezvědomí. Jako by byl hostem v děsuplné dimenzi soumraku, ve které téměř beze zbytku mizela lidská část jeho vědomí. Stefan už proti tomu ani nebojoval. Snad to tak bylo dobře. Snad to byla ta nejschůdnější cesta, spojená s nejmenším utrpením: klesnout prostě do tohoto šedého přítmí a čekat, až se jeho vědomí zcela ztratí jako rosa pod prvními paprsky ranního slunce. Tak jako tak byl ztracen. Ta věc z druhé strany otáčecích dveří byla volná a zvítězila by, i kdyby se jí postavil. A snad to bylo dobře: prostě vzdát veškerý odpor a čekat, až to skončí, co možná nejrychleji a nejbezbolestněji.

Náhle se mu zdálo, jako by zaslechl nějaký zvuk. Ne hluk boje, který dosud trval v přízemí domu, nýbrž zvuk, který vycházel odněkud z jeho bezprostřední blízkosti. Pravděpodobně to byl vlk, který se už zase zotavoval ze zranění, která mu způsobil. Ale taky tu byla nepatrná jiskřička naděje, že to není ta nestvůra, nýbrž Rebeka, která není mrtvá a nyní se začíná zotavovat. A právě tato nepatrná, naprosto nerealistická, víceméně jen ze zoufalství zrozená naděje, mu ještě jednou dodala sil, aby se vymanil z víru bezvědomí. Namáhavě se svalil z těla mrtvého vlka. Všechno se s ním točilo. Cítil se neskutečně slabý. Rána na krku se mu už zase začínala zavírat, ale přesto z něj pořád ještě život unikal teplým proudem. Musí k Rebece. Jestli ještě žije – jestli *zase*

žije –, pak potřebuje jeho pomoc.

Se zoufalým úsilím se vztyčil na rukou a na kolenou, mrkáním vypudil krev z pravého oka a lezl k Rebece.

Asi tři nebo čtyři minuty nato se přiřítil nahoru White. Stefan slyšel jeho dupot už na schodech, ale ani se neobrátil ke dveřím. Věděl, kdo to je. Whiteova poznávací značka předcházela jeho příchod jako rudý neonový nápis. Právě tak bezpečně by poznal taky každého jiného.

White vtrhl do pokoje, na chvíli se zastavil a divoce se kolem sebe rozhlížel. Stefan pocítil jeho prudké zděšení, když uviděl Evu ležet na posteli, a vzápětí pak ještě mnohem hlubší, svíravější strach, který v něm narůstal. White si jen hrál na tvrdého. Hrál tu roli tak perfektně a už tak dlouho, že i sám jí uvěřil, ale v hloubi duše měl právě takový strach jako Robert nebo Dorn, pravděpodobně ještě větší, neboť věděl nesrovnatelně lépe, kolik krutostí a hrůz dokáže osud připravit.

Všechno to a ještě mnohem, mnohem víc, na co jeho dosud ještě lidská slovní zásoba zdaleka nestačila, pocítil ve stejném okamžiku, kdy White vešel do koupelny. Nebyl už odkázán na svůj zrak a sluch. Lidské smysly jsou tak ubohé. Mohl být slepý a hluchý, a přece by ze svého okolí vnímal stokrát víc než ještě včera. Ani teď se nenamáhal otočit se k Whiteovi, ale přesto věděl o každém jeho kroku, ba o každém jeho pohybu, dokonce i o výrazu v jeho obličeji.

White vklopýtal do koupelny, těžce narazil do dveřního rámu a vykřikl: „Stefane! Rychle odtud. Dům hoří!“

První slova řval; poslední však zašeptal chraplavým, zděšeným tónem, jako by mu hlas prostě vypověděl službu. Nyní se k němu Stefan přece jen obrátil.

White zůstal stát mezi dveřmi. Třásl se. Pohledem neklidně těkal z Rebeky na mrtvého vlka a na zdánlivě nekonečnou chvíli mu v nich zaplálo cosi, co Stefanovi připomnělo počínající šílenství v Robertových očích. Věděl, že to White přemůže, ale ta myšlenka ho jaksi podivně uspokojovala. Každopádně to byl důkaz, že dokonce i ve Whiteovi ještě zbyla jakási jiskra lidství.

„Panebože!“ zašeptal White. „Co…?“

Udělal krok dopředu, přičemž musel překročit mrtvého vlka. Učinil tak zbytečně dlouhým krokem, jako by měl strach, aby se neušpinil nebo se sám nestal obětí příšerné kletby, kdyby se zdechliny jen dotkl. Několikrát se střídavě zadíval na mrtvého vlka a na Stefana.

„To jste udělal… vy?“ zamumlal.

Stefan přikývl.

„Holýma rukama?“ Ve Whiteově hlase bylo slyšet zřetelně hluboký otřes. Pak přidřepl vedle Stefana, podíval se na Rebeku a ve tváři se mu objevil lítostivý výraz. „To je mi líto,“ zašeptal. „To jsem nechtěl, prosím, věřte mi to.“

Hlasitě se nadechl, zadíval se na Stefana a zjevně čekal, až dostane odpověď. Ale Stefan mlčel. Po několika vteřinách odtrhl pohled od Whiteova obličeje a podíval se dolů na Rebeku. Zavřel jí oči a napůl ji obrátil na bok. Nechtěl, aby White viděl její hrdlo.

„Pravděpodobně po vás budu žádat mnoho, když budu teď očekávat, že mi odpustíte,“ řekl White po chvíli. „Chápu vás, jestli mě nenávidíte.“

„Tak to není,“ řekl Stefan. Byl už příliš vzdálen tomu, aby vůbec ještě cítil něco jako nenávist. Nenávist byl cit patřící do světa lidí, a tomu se on vzdaloval každou chvílí dál a dál.

„Možná byste měl,“ řekl White tiše. „Většinou pomůže, je-li někdo, komu lze dát vinu. Nic to nenapraví, ale aspoň to pomůže překonat bolest.“ Vzdychl si. „Musíme pryč odsud, Stefane. Dům hoří.“

„Ne,“ řekl Stefan.

White se snažil, aby jeho odpověď vyzněla co možná nejsoucitněji. „Tím své ženě život nevrátíte,“ řekl. „A tomu dítěti taky ne. Věřte mi, nemá smysl, abyste tady taky zemřel, Stefane.“

„A kdo říká, že to chci?“ odpověděl Stefan.

„Pak tedy pojďte se mnou,“ řekl White. „Za deset minut bude v plamenech celý dům.“

„Tolik nepotřebuji.“ Stefan ukázal na vlka. Zdaleka sice

ještě úplně nechápal co se s ním a v něm děje, a snad to ani nikdy nepochopí, ale dokázal dobře odhadnout, jak dlouho to bude trvat. White na něho nebude muset čekat dlouho.

„Jak myslíte…“ White pohledem sledoval pohyb Stefanovy ruky. Vytřeštil oči a slova přešla ve zdušené zaúpění.

Vlk se… pohnul! Jeho tlapy se zachvěly a roztříštěná lebka jako by se počala nadouvat zevnitř, jako by rozbité kosti měkly a počínaly se nově tvarovat.

„Ale to… to přece nemůže…,“ koktal White. Pak se prudce obrátil a zíral na Stefana. Oči mu div nevypadly z důlků. „Je to pravda!“ zašeptal. „Ty pověsti, které vykládali ti lidé, jsou…“

„Nedělejte se!“ přerušil ho Stefan chladně. „Dobře jste to věděl.“

„Ale to jsou přece jen pověsti!“ White začínal křičet. „Hloupé pověry! Žádní vlkodlaci nejsou, stejně jako nejsou duchové nebo upíři!“

Teď už si Stefan nebyl tak jist, jestli ani ty další druhy příšer skutečně neexistují. Ne, v jistém slova smyslu si jist byl. Ukázal na vlka. „Řekněte mu to.“

Vlk se pohnul ještě víc. Zadníma nohama zaškrabal o podlahu, jako když zaškrábe nůž o sklo. Jeho lebka se jim přímo před očima nově formovala. Dýchal, prudce, bolestně supěl. Hojení probíhalo rychle, ne však bezbolestně.

White sáhl do náprsní kapsy a vytáhl pistoli. Ještě rychleji, než stačil Stefan zareagovat, se otočil a nasadil zbraň vlkovi k zátylku.

Doslova na poslední chvíli mu Stefan srazil ruku stranou.

Výstřel přesto vyšel, ale rozbil jen zrcadlo a vyvrtal do zdi díru, velkou jak pěst.

„Ne!“ řekl Stefan.

„Vy jste se zbláznil!“ zasípal White. „Ta… ta potvora zabila vaši ženu!“

„A taky za to zaplatí!“ Stefan rozhodně natáhl ruku. „Dejte mi svou zbraň.“

White na okamžik zaváhal. White obrátil své magnum a podal mu zbraň pažbou napřed. Stefan ji vzal a zkontroloval

bubínek. White musel revolver předtím nabít. Chyběl jen jediný náboj. Stefan zaklapl bubínek, namířil hlaveň magnumu na Whitea a dodal: „Stejně jako všichni ostatní."

White upřeně zíral na zbraň. Stefan nepochyboval o tom, že by ho White dokázal hravě přemoci a zbraň mu vytrhnout – nebo si jistě každopádně myslí, že by to dokázal –, ale ten nepohnul ani prstem. Jen hleděl chvilku na zbraň, pak na Stefana. Vypadal trochu zklamaně, ale žádný strach u něho Stefan necítil. „Teď mě tedy zastřelíte," řekl. Pokrčil rameny. „Jednou k tomu muselo dojít."

„To záleží jen na vás," řekl Stefan. Vstal, aniž by na okamžik přestal magnumem mířit Whiteovi na čelo, Američana obešel a rozkročil se nad vlkem.

Zvíře otevřelo oči a upřeně ho pozorovalo. V jeho pohledu plály zuřivost a hněv, ale ještě něco; jako by vědělo, co teď přijde.

„Obelhali jste mě," zamumlal Stefan. Najednou si nebyl jist, komu jsou vlastně jeho slova určená. „Zničili jste vše, co pro mě něco znamenalo. Za to zaplatíte."

Jako v odpověď ohrnul vlk pysky a zavrčel. Pohnul zadními běhy. Stefan se podíval na Whitea. „Pomůžete mi s tím, nebo radši zemřete?"

„Nemůžete mě zastrašit, Stefane," řekl White vážně. „Ale pomohu vám."

„Dobrá." Stefan se předklonil, přiložil magnum vlkovi k páteři těsně pod lebkou a stiskl spoušť. Zvíře pronikavě zavylo a zůstalo tiše ležet.

White zaúpěl. „Panebože! Proč… jste to udělal?" Vyskočil napůl na nohy a pak v půli cesty strnul v takřka groteskní poloze.

„To ho nezabije," odpověděl Stefan. „Ale na chvíli ho to zaměstná."

„Ale… ale proč…?" White bez přestání vrtěl hlavou a natáhl levou paži, aby se přidržel zástěny sprchovacího koutu, jako by mu už ani nezbývalo dost sil, aby se sám zvedl.

Stefan přistoupil k němu. „Zůstanete tady," řekl, zatímco

Whiteovi podal pistoli. „Když bude třeba, víte, co máte dělat. Brzy budu zpátky.“

White neodpověděl, nýbrž vytřeštěnýma očima jen zíral střídavě ne nehybného vlka a pistoli ve své ruce, jako by se marně snažil vzpomenout si, co s tím. Stefan prošel kolem něho, klekl před Rebekou na jedno koleno a vzal ji do náručí. Nikdy mu nepřipadala tak lehká jako dnes.

Když znovu vstoupil do pokoje, padl jeho pohled hned na postel. Eva tam stále ještě ležela; její obličej byl uvolněný, jako by jen spala. Téměř aniž by věděl, co dělá, naklonil se nad postel a naložil si její malé, bezvládné tělíčko přes rameno.

Vyšel na schodiště a okamžitě narazil na vlnu žáru a míhavé červené světlo. Vzduch byl tak naplněn kouřem, že sotva mohl dýchat. Dole jako by zaznamenal nějaký pohyb, ale nebyl si jistý, jestli to není jen hra plamenů. Doufal, že Dorn a Robert včas utekli.

Obývací pokoj byl už z poloviny v moci plamenů. První rudé prsty se už chtivě natahovaly po schodišti, ale Stefan prostě jen prošel mezi nimi, nevšímaje si krátké, letmé bolesti a dvěma nebo třemi kroky se ocitl u okna. Plameny se hnaly za ním, zuřivě se natahovaly po jeho zádech a Rebečině nechráněném obličeji a řvaly jak zklamaná dravá šelma, připravená o svou kořist. Tak jako tak Stefan věděl, že mu nemohou ublížit.

Přesto přidal do kroku, vyskočil rozbitým oknem do zahrady a rychle se skryl ve stínu. Běžel tak daleko, dokud neměl jistotu, že tady už bude Rebeka v bezpečí před hořícími troskami a plameny, šlehajícími z domu, tam ji položil do trávy a klesl vedle ní na kolena. Až neskutečně něžně jí pohladil po tváři, jako by jí dával poslední sbohem. Pak jí položil mrtvé dítě do náruče.

Napřímil se, zavřel oči a obrátil se směrem k ulici. Vlk v něm zneklidněl. Stefan s ním uzavřel dohodu – ještě předtím, když klečel vedle Rebeky a čekal, až přijde White – a ta věc v něm ji dosud dodržovala; byla jeho součástí, bylo to něco, co

nejen znalo jeho nejniternější tajemství, nýbrž samo bylo jeho nejtemnějším tajemstvím. Nedokázal to obelhat. Ale nyní to zneklidnělo. Vycítilo to násilí, ovládající tohle místo a chtělo to zabíjet.

Muselo.

Jako by to byl signál, na který ta stvůra čekala. Cosi ve Stefanově vědomí se naprosto jednoznačně vymrštilo jako nějaký prastarý nástražný mechanismus, který sice ještě nebyl použit, ale dokonale funguje. Najednou bylo všechno – jiné.

Už dávno předtím se Stefan v duchu ptal, jaké to bude, ovšem jeho představy byly od skutečnosti tak vzdálené, jak to jen šlo. Vůbec to nebylo tak, že by se mu náhle zatemnil rozum, nebo že by přestal být pánem svých smyslů, případně své svobodné vůle. Ba naopak, jeho vědomí a jeho vnímání se ještě rozšířily, okamžitě a v takřka nepředstavitelné míře. Mnohem, mnohem víc, než cokoli zažil během posledních dní. Smyslové vjemy a dojmy proudily k němu ze všech možných směrů s nikdy nepředstavitelnou mnohočetností, ale už se ani nenamáhal je řídit, nebo se rozhodovat, čím začít, tělesně byl sice stále ještě člověk, ale pod bezvýznamnou slupkou byl již definitivně vlkem.

Stefan udělal pár kroků směrem k silnici, znovu se zastavil a ohlédl se. Vytí sedmi – ne osmi různých sirén se vznášelo ve vzduchu, ale Stefan taky současně věděl, že budou potřebovat přinejmenším ještě pět minut, než sem dorazí. Policejní vůz ještě hořel, třebaže ne už s takovou prudkostí jako předtím, takže Stefan dobře viděl auto žoldáků. Uvnitř seděli dva muži, ne, neviděl je, cítil je. Přítomnost třetího vycítil sotva šest kroků od sebe nalevo. Nebyla to telepatie, nýbrž jakýsi mnohočetný komplex jiných, dosud částečně ještě docela neznámých vjemů a pocitů, který se jí v mnohém přibližoval. Muž byl hluboce zmaten, ale taky ve střehu. Viděl předtím, jak Stefan s Rebeku v náručí vyšel z plamenů a samým překvapením zapomněl střílet. Nyní se v duchu ptal sebe sama, kam vlastně zmizeli a ostražitě se rozhlížel s prstem na spoušti.

Stefan se neslyšně pohyboval doleva, obešel žoldáka ve vzdálenosti sedmi nebo osmi metrů a přibližoval se k němu zezadu. Muž klečel na jednom koleně za keřem, mířil na dům a hleděl přitom do zaměřovače, který byl skoro větší než celá puška; pravděpodobně to byl nějaký přístroj na noční vidění, o kterých mluvil White. Stefan se k němu přiblížil naprosto neslyšně. Přesto musel muž jeho přítomnost nějak vycítit, neboť když už byl Stefan jen metr daleko, náhle se muž obrátil a pokusil se zvednout zbraň. Byl neuvěřitelně rychlý. Ale uboze pomalý proti tomu, co se stalo ze Stefana.

Stefan mu pušku vykopl z ruky, druhým kopnutím ho srazil k zemi a skočil na něj dřív, než muž stačil skutečně pochopit, co se děje. Bylo by snadné zabít ho v jediném zlomku vteřiny. Ale to by Stefana neuspokojilo. A proto dopřál muži dost času, aby se jeho úlek mohl změnit v hrůzu a hrůza v paniku, než mu jediným, takřka lehoučkým pohybem zlomil vaz.

Stefanovi se dokonce ani nezrychlil dech, když se napřímil a znovu se obrátil k obrysu auta za hořícím policejním vozem. Naprosto zřetelně cítil oba muže uvnitř, jako by je měl před očima. Pokud White říkal pravdu, pak to byli všichni, kteří z Barkovových lidí zbyli.

V duchu se ptal, proč už Rusové dávno neuprchli. Za pár minut se to tu bude jen hemžit policajty. Barkovovy šance, že z této kaše vyvázne alespoň s napůl zdravou kůží, klesaly doslova s každou vteřinou, kterou se tu dál zdržel. Jediné přijatelné vysvětlení bylo, že je syn žoldáckého generála tak zaslepen nenávistí, že se chce jen pomstít a nebere už žádné ohledy ani na svůj vlastní, ani na životy svých mužů.

Stefanovi to bylo jedno; stejně jedno, jako by mu to bylo, kdyby tu Barkov už nebyl. Našel by si ho, i kdyby se schoval na druhém konci světa.

Chtěl vyrazit směrem k autu, ale pak si to rozmyslel a sehnul se pro zbraň mrtvého Rusa. Byla těžká a připevněný přístroj na noční vidění ji činil ještě neohrabanější a nepraktičtější. Dvě nebo tři vteřiny se Stefan marně pokoušel prozkoumat mechanismus, jakým byl přístroj ke zbrani

upevněn, pak ho ale prostě jen utrhl a odhodil.

Že nedokázal prohlédnout ten jednoduchý mechanismus, se mu nelíbilo. Zřejmě to byla daň za nově získané schopnosti. Byl neskutečně silný a měl reflexy a rychlost šelmy, ale zato zřejmě přišel o porozumění pro mechanické souvislosti; a snad ještě i o další, důležitější věci.

Momentálně však byly jeho vlčí instinkty všechno, co potřeboval.

Došel až k plotu a na chvíli se zastavil, aby přemýšlel. Mohl by přeskočit plot a rozběhnout se přímo přes hořící vrak policejního vozu, aby napadl Barkova a jeho společníka. Plameny mu nemohly ublížit, pokud by byl dostatečně rychlý, a překvapení by bylo tak dokonalé, že by mu pravděpodobně jen ono zaručilo vítězství. Přesto se rozhodl jinak. Barkov se nesměl dozvědět, s kým má co do činění. Ještě ne.

Stefan běžel pár kroků podél plotu, až se dostal ven z oblasti, osvětlené plameny. Sám jako sotva zřetelný stín přešel ulici a přiblížil se k autu Rusů pod rouškou tmy a zezadu. Jestli mají Barkov a jeho druh taky přístroje pro noční vidění, pak mu bude tma sotva co platná, přesto doufal, že jejich pozornost je plně upřena na hořící dům a druhou stranu ulice; směr, odkud se přibližovalo vytí sirén. Kromě toho by Stefan vycítil, kdyby jej zahlédli.

Alespoň dosud se tak nestalo. Cítil napětí obou mužů, doslova měl na jazyku chuť adrenalinu v jejich žilách, ale současně si byl jist, že nemají tušení, že se k nim přibližuje.

Tma dosahovala na tři metry od auta. Překonat zbytek vzdálenosti bude hračka.

Stefan prudce vystartoval, v běhu se rozmáchl zbraní jak kyjem a přes okénko jí udeřil muže na sedadle spolujezdce do obličeje. Neudeřil vší silou, neboť ho nechtěl zabít, přece však byl úder dostatečný, aby muže omráčil. Stefan prudce otevřel dveře, jednou rukou vyvlekl muže z auta a odhodil ho takovou silou, že muž ještě klopýtal další tři nebo čtyři metry, než bez vlády padl k zemi. Mezitím se už Stefan vrhl na sedadlo spolujezdce a zaměřil se na Barkova.

Rus musel být dokonale překvapen, ale přesto byl rychlý. Jeho reakce a pohyby byly pohyby člověka, a tedy směšně pomalé. Nepokusil se obrátit pušku, což by se mu ve stísněném prostoru auta sotva podařilo, nýbrž prostě zbraň upustil a namísto toho sáhl po pistoli, kterou měl za opaskem. Ale nedokončil ten pohyb ještě ani zpoloviny, když mu Stefan vrazil hlaveň karabiny pod bradu.

Barkov strnul. Stefan necítil jeho strach. Smrt patřila k životu těchto mužů natolik, že už snad dokonce ztratili z ní jakoukoli hrůzu. Snad ji dokonce Barkov do svého plánu započítal ne jako velkou pravděpodobnost, nýbrž jako jistotu; byl to sebevražedný podnik, ve kterém se počítalo jen se zdarem, ne s přežitím. Všechno, co Stefan ze strany Rusa cítil, byl prudký pocit zklamání.

„Vy jste Barkov," řekl Stefan. Nebyla to otázka, nýbrž konstatování. Už tohoto muže jednou viděl: v primitivním srubu v srdci Bosny a Hercegoviny, převlečeného za špinavého, otrhaného, česnekem páchnoucího partyzána. A třebaže nyní muž měl na sobě čistý oblek, byl umytý a oholený, byl si Stefan jist, že jde o tutéž osobu.

Tak jeho příbuzenství s Barkovem bylo nepřehlédnutelné. Tenkrát na kraji Vlčího srdce Stefan vůbec toho veledůležitého ruského oficíra, se kterým se setkali, vůbec nijak nespojoval s oním otrhancem. A přece už tenkrát zaznamenal spoustu informací a identifikačních znaků a uložil je do paměti. Teprve teď pochopil, že lidské smysly jsou mnohem bystřejší, než si jejich majitelé uvědomují. A nevědí ani co si počít s tím málem informací, které jsou schopni získat. Nemohlo být pochyb: seděl vedle Barkovova syna.

Přesto ještě víc přitlačil ústí hlavně muži pod bradu a řekl: „Odpovězte! Jste Barkov!"

„Da," zasténal Rus. Jeho hlas zněl stísněně, ale to mohlo být taky tím, že měl hlavu zakloněnou co nejvíc dozadu, aby uhýbal před hlavní pušky. Stefan trochu povolil tlak.

„Umíte německy?" zeptal se.

„Trochu," zasípal Barkov. „Ne… moc."

„Tak mě teď dobře poslouchejte," řekl Stefan. „To, co teď řeknu, nebudu opakovat. A jestli zkusíte nějaký trik, nahodím vaším mozkem strop auta. Rozuměl jste?"

Barkov naznačil přikývnutí.

„Dobře," řekl Stefan. „Vím, proč jste přišel. Myslíte si, že já a má žena jsme zodpovědní za zavraždění vašeho otce, a jste tu proto, abyste nás zabil."

Barkovova ruka se milimetr po milimetru sunula k opasku a šmátrala po pistoli. Stefan mu vrazil ústí hlavně pod bradu tak prudce, že Barkov nejen rychle stáhl ruku zpět, nýbrž i zoufale zalapal po dechu. Stefan pokračoval: „Chápu vás. Na vašem místě bych pravděpodobně nejednal jinak." Udělal krátkou, přesně vypočítanou pauzu a řekl: „Ale jste na špatné stopě."

Barkov se pokusil o zdušený smích. „Musíte být blázen, jestli si myslíte, že vám uvěřím."

„Ale je to pravda," řekl Stefan. „Mohu to dokázat."

„Vy jste blázen," řekl Barkov. „Zastřelte mě. Pokud to neuděláte, bude po vás."

„Ne," řekl Stefan. „Tomu nevěřím." A pak udělal něco, co muselo Barkova dokonale překvapit: Sklonil zbraň, obrátil ji a vtiskl ji docela vyjevenému Rusovi do rukou.

Barkov zíral na zbraň, pak na Stefana a pak zase na karabinu ve svých rukou a naprosto nic nechápal. Stefan přímo viděl, jak mu to šrotuje v hlavě. Nastal nejnebezpečnější okamžik. Barkov zvedl zbraň, namířil ústí hlavně přímo Stefanovi na srdce a prst položil na spoušť.

Ale nevystřelil. Jen dál hleděl na Stefana a Stefan ještě nikdy neviděl v očích žádného jiného člověka tak propastně hluboký zmatek.

„Zmáčkněte to," řekl, „a už nikdy se nedozvíte, kdo má opravdu vašeho otce na svědomí."

„Já jsem vás přece viděl!" namítl Barkov. „Vás, vaši ženu a toho Američana. A slyšel jsem…"

„Ale nebyl jste u toho!" řekl Stefan důrazně. „Máte přesně dvě možnosti, Barkove. Můžete to zmáčknout, pak odejdete a do konce života nebudete mít jistotu, co se tam vlastně stalo.

Nebo můžete jít se mnou a já vám ukážu toho, kdo skutečně zabil vašeho otce.“

Četl v Barkovových očích odpověď, ani nemusela být vyslovena nahlas. Pomalu otevřel dveře, vystoupil z vozu a vydal se k hořícímu domu.

Věděl, že Barkov půjde za ním.

Když došli k domu, oheň ještě stále narůstal. Vlna téměř nesnesitelného žáru udeřila proti nim. Vzduch byl plný hustého, čpavého dýmu, takže sotva mohli dýchat, a plameny teď už se zmocnily celého obýváku. Zábradlí u schodiště i první tři nebo čtyři schody už hořely. Potřeboval k tomu, aby dovedl Barkova, mnohem víc času, než původně předpokládal; anebo se oheň šířil rychleji, než čekal. Ale to bude stačit. Navzdory hluku a dusivému pachu spáleniny cítil, že White a vlk jsou stále ještě tam, kde je zanechal.

Ukázal nahoru. Barkov se po něm vyděšeně podíval, ale nezaváhal ani vteřinu a kličkoval za ním přes hořící pokoj. Vyjít nahoru po schodech se ukázalo být velice obtížným; pokud se bude oheň šířit touto rychlostí, pak návrat bude docela nemožný. Zábradlí hořelo a chrlilo kolem sebe mračna malých, žhnoucích ohnivých broučků, kteří jim padaly na oblečení i do vlasů, zakusovali se jim do nechráněných obličejů a rukou. Stefan odvážným skokem přeskočil tři nejspodnější, taky už hořící, schody. Necítil sice nic, ale přesto zkřivil obličej, jako by měl bolesti – jen pro případ, že by ho Barkov pozoroval. Rozkašlal se. Barkov sípavě lapal po dechu, ale nijak za Stefanem nezaostával, ba dokonce ho i předběhl.

Nahoře bylo větší horko než dole, ale aspoň tu nebylo tolik dýmu, takže se dalo lépe dýchat. Stefan se těsně před Barkovem vpotácel do pokoje pro hosty, obrátil se doprava a v tu chvíli, kdy nahlédl do koupelny, pochopil, že jdou pozdě.

White ležel na zemi a zoufale se snažil dostat svou zbraň a obrovského bílého vlka, který mu napůl leže na hrudi a chňapal mu po hrdle. Jediný důvod, že byl ještě naživu, byla jeho umělá ruka: pohotově ji vrazil tomu netvorovi do tlamy.

Obrovské vlčí tesáky rvaly z protézy ostré kusy umělé hmoty, přesto se jim nepodařilo ji prokousnout úplně. A White byl navzdory všemu dostatečně duchapřítomný, aby se nesnažil ruku vytrhnout, ba právě naopak ji vší silou cpal bestii ještě hlouběji do chřtánu. Přesto mohlo trvat už jen pár vteřin, než bude bizarní boj rozhodnut.

Barkov ho ukončil po svém. Vytáhl pistoli a od boku vypálil dvě rány krátce za sebou, prakticky bez míření, přesto však s fantastickou přesností. Obě kulky vlka zasáhly do srdce a shodily ho z jeho oběti.

White se se supěním odvalil, zvedl na se na ruce a na kolena a rychle vylezl po čtyřech z koupelny. „Děkuji," zasípal. „Panebože, kdybyste nepřišli…"

„Co se stalo?" přerušil ho Stefan rozzuřeně. White, ten pitomec, všechno skoro pokazil! Kdyby přišli jen o okamžik později, našli by jen Whiteovu mrtvolu.

„Já nevím," vykoktal White. „On… tvářil se jako mrtvý! Pořád ležel naprosto nehybně. Ani nedýchal, přísahám! A najednou na mě skočil a…"

Zmlkl. Vytřeštil oči, když poznal postavu, stojící vedle Stefana. Zjevně dosud Barkovovu přítomnost vůbec nezaznamenal. Zato nyní reagoval o to rychleji: bleskurychle se vztyčil na kolenou a zvedl levou ruku, ve které stále ještě držel svůj magnum. Ale současně i Barkov namířil na něho.

Stefan neměl na vybranou: jediným pohybem vykopl Whiteovi magnum z ruky, současně se napůl otočil a srazil Barkovovi paži stranou. Z Rusovy zbraně vyšel výstřel, ale kulka zasvištěla metr od Whitea a zaryla se do zdi.

Barkovův obličej se zkřivil vztekem. Ohnal se po Stefanovi, ale ten se bleskurychle přikrčil, chytil Barkova za ruku a trhnutím mu ji zkroutil za záda. Rus padl na kolena, ale vzdát se nehodlal. Pohybem, který by Stefan ještě před chvílí považoval za zhola nemožný, se vymanil z jeho chvatu, v podřepu udělal piruetu jak krasobruslař a současně vyrazil pravou nohou dopředu, aby Stefanovi podrazil nohy. Stefan přenesl celou tělesnou váhu na levou nohu a všechny její svaly

napjal až k prasknutí, takže Barkovův obrat byl zaražen tak prudce, že Rus docela ztratil rovnováhu a padl na bok.

Než se stačil vzpamatovat z překvapení, popadl ho Stefan za límec, zvedl ho ze země a mrštil jím proti zdi takovou silou, až mu vyrazil dech. Barkov se instinktivně pokusil bránit, ale jeho pohyby byl příliš slabé a nedostatečně cílevědomé, než aby byly co platné. Stefan praštil Barkovem ještě podruhé a ještě silněji o zeď, a Rusovy pohyby ustaly.

„Přestaňte!“ vykřikl Stefan. „Sakra, zbláznil jste se? Nepřivedl jsem vás sem, abyste se navzájem zabili!“

Barkov se už ani nepokoušel bránit jeho stisku, ale v očích se mu nenávistně zablýsklo. „Ne,“ sykl. „Já vím, vy jste mě sem přivedl, aby mě ten Američan…“

„Vím, co si myslíte,“ přerušil ho Stefan. „Ale to je špatně.“

„Co?“ otázal se Barkov výsměšně. „Že tento Američan zastřelil mého otce? Mí muži, ti to viděli, na vlastní oči!“

„Jen si myslí, že něco viděli.“ Stefan opatrně povolil stisk, ale zůstal připraven, kdykoli ho znovu popadnout, kdyby snad Barkova napadlo využít šance. Když se však Rus nehýbal, pokračoval: „Když mi dáte slovo, že nebudete dělat blbosti, ukážu vám, co opravdu viděli.“

Barkov neodpověděl hned. Tři nebo čtyři vteřiny zíral přes Stefanovo rameno na Whitea. Oči mu plály hněvem. Ale pak přikývl; byl to trhavý, sotva znatelný pohyb, který však přesto jako by ho stál veškerý zbytek sil.

„Dobrá.“ Stefan si oddechl, pustil Barkova a ustoupil o krok zpátky, než znovu zvedl ruku. „Dejte mi svou pistoli.“

Barkov na vteřinu zaváhal, pak mu zbraň podal. Stefan ji od něj vzal, obrátil se a vrhl směrem k Whiteovi téměř zapřísahající pohled, než se opět otočil a podíval se na vlka. Zvíře leželo na boku a už nedýchalo, což ovšem ve Stefanovi jen probudilo hlodavé podezření. Zažil už nejednou, částečně na vlastní kůži, jak je tyto bytosti těžké zabít. Na druhou stranu toho tento vlk během uplynulé půl hodiny nakoupil zatraceně moc. A teorie o jeho nesmrtelnosti nebyla konec konců nic jiného než pouhá – a navíc jen Stefanova vlastní –

teorie. Co jestli vlka nedopatřením opravdu zabili?

Zbývala jediná možnost, jak získat odpověď na tuto otázku.

Stefan zvedl pistoli a namířil na vlka – ale ne na jeho srdce nebo dokonce hlavu. Nechtěl to zvíře zabít nebo třeba jen těžce zranit, chtěl mu jen způsobit co možná největší bolest, aby ho přiměl k nějaké reakci – a v tu chvíli vlk vyskočil na všechny čtyři nohy. Stejně jako předtím i teď se dělal mrtvým, aby vyčkal dokončení hojícího procesu.

Barkov zaúpěl. „Ale jak…? Vždyť přece by měl být mrtvý!“

„Tyhlety kreatury se nedají zabít tak snadno, to mi věřte,“ řekl Stefan zachmuřeně. Chytil pistoli do obou rukou, klekl na jedno koleno a namířil na vlka. Zvíře ohrnulo pysky a zavrčelo. V očích se mu hrozivě zablýsklo. Stefan mu mířil na hruď, ale měl co dělat, aby pistoli udržel v klidu. Chytřejší by bylo dát pistoli Barkovovi, ale Rus nebyl v takovém stavu, aby se daly předvídat jeho reakce.

Vlk zavrčel, udělal jeden krok, jímž se ocitl mezi dveřmi koupelny, a znovu se zastavil. Pohledem bloudil ze Stefana k Whiteovi a Barkovovi a zase zpět. Hodnotil své protivníky a pravděpodobně hledal mezi nimi nejslabší článek. Zbraně, kterými na něj Stefan a Američan mířili, vzbuzovaly jeho respekt. Nedokázaly ho sice zabít, aby mohly mu způsobit bolest, a to vlkodlak velice dobře věděl. V dravčím těle, ve kterém vězel, byl stále ještě bystrý lidský rozum – a ještě instinkty čehosi mnohem staršího a mnohem nebezpečnějšího.

O zlomek vteřiny dřív, než se vlk odrazil, vycítil Stefan jeho úmysl a stiskl spoušť. Třesk výstřelu a táhle vlčí zavytí se smísily v jediný, rozléhající se zvuk. Zpětný náraz vyhodil Stefanovi paže nahoru, divže mu pistoli nevyrazil z rukou a kulka minula hruď útočící šelmy a jen jí vyryla dlouhý, krvavý šrám na boku. Zvíře proletělo skoro metr nad Stefanem, narazilo do Barkova a srazilo ho k zemi. Jeho čelisti chňaply po Barkovově krku a minuly ho jen o milimetry, pak obě těla dopadla na zem a kutálela se každé jiným směrem.

Barkov a vlk vyskočili na nohy současně. Vlk zavyl a

vycenil zuby, ale ani Barkov nebyl bezbranný. V jeho ruce se náhle zablýskl nůž se skoro dvaceticentimetrovou střenkou a dlouhým, zubatým ostřím. Když se proti němu vlk znovu vrhl, zapřel se oběma nohama, pak bleskurychle uhnul horní částí těla a nechal bestii proletět kolem sebe. Jeho paže bleskurychle vyletěla dopředu. Nůž rozpáral vlka ve skoku od hrudi až k zadním nohám. Bestie se zhroutila jako hromada stříkající krve a vyhřezlých vnitřností na zem a s vytím zůstala ležet s nohama, škubajícíma se v divoké zuřivosti.

Regenerační proces započal téměř okamžitě.

Před Whitovýma a Barkovovýma nevěřícně vytřeštěnýma očima se zničené tkáně vlčího těla počaly rozpouštět a měnit v kypící protoplazmatickou kaši, cosi, naplněné vlastním cílevědomým životem. Znovu se počalo tvořit naprosto neporušené tělo.

White vykřikl, zvedl svou pistoli a vystřelil. Lebka vlkovi doslova explodovala. Tělo bílého obra ochablo, padlo a definitivně zůstalo ležet. Kypění protoplazmatické kaše ustalo.

„Zatracený idiote!“ zařval Stefan. „Co jste to udělal?! Potřebovali jsme ho živého!“ Na nekonečnou, děsivou vteřinu byl blízko tomu, aby se na Whitea vrhl. Nechtěl nic jiného, než roztrhat jeho tělo na kusy, zabořit zuby do jeho hrdla a chlemtat teplou, rudou krev…

Ze všech sil potlačoval v sobě svou strašnou touhu. Bylo to skoro silnější než on, ale nakonec se mu přece jen nějak podařilo vlka v sobě ještě jednou uchlácholit. Možná už naposled. S těžkým oddechováním se otočil k Barkovovi a zeptal se: „Poranil vás?“

Rus reagoval teprve po několika vteřinách a i pak zavrtěl hlavou jen tak nepatrně, že Stefan víc odhadoval, než skutečně viděl.

„Dobře,“ řekl, a toto slovo ani z poloviny nevyjadřovalo jeho úlevu. Pokud by byl Barkov kousnut, bylo by všechno ztraceno.

Jeho plán, který mu ještě před pár okamžiky připadal tak dokonalý, měl ve skutečnosti víc děr než rybářská síť ok. Jeho

zdar závisel na spoustě neznámých a náhoda v něm hrála příliš velkou úlohu. Teď už v podstatě ztroskotal. White všechno zničil. Ale Stefan by na jeho místě zřejmě jednal taky tak. Jsou jisté hranice toho, co člověk dokáže mlčky snést, a White se naprosto jednoznačně dostal právě k této hranici.

Barkov stále ještě zíral na mrtvého vlka. Třebaže uplynulo teprve pár okamžiků od chvíle, než White učinil všemu konec, strašlivá rána na břiše vlkovi už z velké části stačila zmizet. Barkov koktal rusky nějaké dvě věty; Stefan mu sice nerozuměl, ale byla to pokaždé stejná slova. Pak s trhnutím otočil hlavu ke Stefanovi a opakoval německy: „To je naprosto nemožné! To je dílo ďábla!“

Kdyby jen to, pomyslel si Stefan, pak by byl můj problém menší. Hlasitě pak řekl: „Ne, Barkove. To je přesně to, co se vám pokouším vysvětlit,“ řekl. „Nevím, co jsou ty kreatury zač. Nikdo to neví. Říkejte si jim třeba vlkodlaci, jestli chcete, nebo třeba démoni. Jedno slovo jako druhé. Žijí tam v Bosně v tom údolí a dokážou na sebe vzít jakoukoli podobu.“

„To je nemožné,“ vykoktal Barkov. „Nemožné. Lžete.“

Stefan se krátce zadíval na Whitea. Američan na něho zíral s vytřeštěnýma očima. Snad začínal pomalu chápat, co má Stefan v úmyslu.

„Ale je to pravda,“ pokračoval Stefan jakoby nic. „White, má žena a já jsme tam opravdu byli, ale opravdu jsme neměli v úmyslu nic jiného, než udělat rozhovor s vaším otcem. Byli jsme dole v údolí, když zabili vašeho otce. Nevím proč. Snad se cítili být vaší přítomností ohroženi. Mysleli jste, že jste viděli nás, ale ve skutečnosti to bylo,“ ukázal na mrtvého vlka, „tady toto.“

Barkov zíral na nehýbající se zdechlinu. Stefan na něm přímo viděl, jak zoufale hledá odpověď, nějaké jen napůl racionální vysvětlení pro nevysvětlitelné. Viděl to na vlastní oči, ale zdráhal se tomu uvěřit.

Ale co se nepodařilo Stefanovi, to se povedlo Sonje.

Stalo se to naprosto nečekaně.

Najednou se za Rusem objevil jakýsi stín, tak nečekaně a

bez varování, jako by se zhmotnil přímo mezi dveřmi. Dokonce ani Stefanovy supersmysly jej nevarovaly. Sonja byla prostě tu, v jediném zlomku vteřiny. A počínala si tak precizně a nemilosrdně jako stroj.

Barkov zřejmě zahlédl úlek ve Stefanově obličeji a reagoval právě tak rychle, jak byl u něho Stefan zvyklý – ne sice dost rychle, aby se Sonjině útoku vyhnul úplně, ale stále ještě dost včas na to, aby ho přežil. Prudce se obrátil a vztyčil nůž do výšky. Jeho čepel rozsekla Sonje ruku od zápěstí až k loktu, ale vzápětí odletěl nůž vysokým obloukem stranou, zatímco druhá Sonjina pěst zasáhla Barkova do ramene. Stefan slyšel, jak se Rusovi zlomila klíční kost. Barkov bolestně zařval a zapotácel se nazpět, načež ho Sonja úderem dlaně srazila k zemi.

V tu chvíli vypálil White z pistole. Kdyby Barkov upadl o vteřinu později, snad by dostal kulku rovnou do hlavy, ale Stefan si byl jist, že to je Whiteovi naprosto jedno. Zřejmě spoléhal na to, že velkorážní střela prostě Rusovou hlavou proletí a ještě zasáhne i Sonju. Barkov tomuto osudu unikl, Sonja však byla odmrštěna zpět a asi vteřinu s divoce šermujícíma rukama zápasila o rovnováhu. Za ní odlétly třísky a jiskry od dveřního rámu.

Zjevně však Whiteova kulka nezasáhla žádný životně důležitý orgán; nebo prostě Sonja jen ovládala umění regenerace mnohem lépe než oba její bratři, které dokázali vyřídit. Neupadla, jen na krátkou chvíli znehybněla. V obličeji se jí objevil výraz absolutního soustředění. Tato jediná vteřina stačila, aby dokonce i Stefan, který věděl, s kým má tu čest, pocítil, jak jím od hlavy až k patě projela ledová vlna.

Sonja se změnila. Nezměnila se sice ve vlka, ale nezůstala ani člověkem. Její postava se srazila, naklonila dopředu a připravila ke skoku, jako by se její svaly napjaly víc, než dokázala její lidská kostra vydržet. Její prsty se změnily v paráty, na nichž se zablýskly děsivé drápy jako pěticentimetrové zahnuté nože. Hřbety rukou a předloktí se pokryly hustou černou srstí. Uši měla najednou skutečně vlčí,

vztyčené, pozorně nastražené a přitom v ustavičném pohybu, jako dvě malé, na sobě nezávisle pracující radarové antény. Oči jí úplně zčernaly a zaplálo v nich cosi zlého, vražedného a neuvěřitelně starého. Za roztaženými rty se objevily vražedné řezáky. Samotné její tělo se – ještě? – neproměnilo, ale přesto pohled na něj byl snad nejhorší. Pohybovalo se, jako by se pod kůží plížilo cosi temného, beztvarého, teprve se chystajícího nabýt podoby.

White znovu vystřelil, ale zjevně byl tou podívanou tak šokován, že minul cíl. Kulka vyvrtala těsně vedle Sonjiny hlavy do stěny díru, velkou jak pěst. Než však stačil vypálit potřetí, vymrštil se už zase Barkov na nohy.

Z první srážky se Sonjou se poučil. Byla sice o dvě hlavy menší než on a vážila pravděpodobně jen polovinu co on, ale přesto se nepokoušel po ní sáhnout nebo udeřit, čímž by se odsoudil k jistému rozsudku smrti. Namísto toho vyskočil, prudce se zlomil v pase a zasadil jí do obličeje perfektní, šikmo vzhůru vedený karatistický kop.

Jeho těžká vojenská bota by každému člověku musela zlomit vaz. Avšak této jen z poloviny ještě lidské bytosti, proti které Barkov stál, zřejmě nezpůsobil ani příliš velkou bolest. Avšak jen pouhá prudkost jeho kopu odmrštila Sonju pozpátku až ven z pokoje na chodbu, kde vrazila do zábradlí. Barkov ze sebe vyrazil bojovný řev, znovu se odrazil a náhle jako by se proměnil v živou lidskou střelu. Jeho tělo prolétlo téměř vodorovně vzduchem a natažené nohy zasáhly Sonju ničivou prudkostí přímo do prsou.

Tělo vlkodlačice vydrželo i tento útok.

Zábradlí, o které se opírala, však ne.

Prolomilo se. Barkov těžce dopadl na podlahu, kvílivě vykřikl a chytil se za rameno, zatímco Sonja se pomalu počala převracet dozadu a ve snaze najít něco, čeho by se přidržela, šermovala rukama tak divoce, až vypadala skoro komicky. Jistě nenašla žádnou oporu. Bez jediného hlesu a s výrazem nezměrného překvapení ve tváři přepadávala dál dozadu, až se nakonec zřítila do hořícího obýváku.

O zlomek vteřiny později, než doznělo žuchnuti jejího dopadu, byli Stefan a White na nohou a vyřítili se z pokoje ven.

Žár, který vyrazil proti nim, byl nepředstavitelný, a světlo, které vyzařovalo zespodu, skoro jako by chtělo Stefanovi spálit rohovky na obou očích. White vedle něj vyrazil ze sebe cosi mezi zakašláním a bolestným výkřikem, jako by mu při nadechnutí rozžhavený vzduch spálil hrdlo. Taky Barkov stále ještě kvílel bolestí. Přesto se všichni tři vyklonili z ochozu a hleděli dolů.

Byl to pohled jak z Dantova Pekla.

Celý obývací pokoj stál v jediném plameni. Žár byl tak mocný, že se železo v okenních rámech začínalo tavit a Stefan cítil, jak mu na kůži v obličeji naskakují puchýře a jak se mu obočí a vlasy na čele začínají kroutit, Barkov a White si zakrývali obličej dlaní, supěli bolestí, ale stále úporně zírali dolů. Uprostřed toho pekelného žáru se cosi zmítalo.

Vlkodlačice hořela. Její tělo bylo celé zahalené do bíle žhnoucích plamenů, které jí musely působit strašlivá zranění. Řvala, vydávala vysoké, nelidsky ostré zvuky, v čiré agónii se vrhala sem, tam a marně hledala východ z ohnivého pekla, do kterého se polapila. Přitom stále ještě její tělo pokračovalo v děsivé proměně. Chvíli jako by se tam dole svíjel člověk, pak velké čtyřnohé zvíře s úzkou lebkou, vzápětí pak zase cosi skoro beztvarého, uvězněného ve stavu mezi vznikem a zánikem, na chvíli to připomínalo přímo klasickou podobu vlkodlaka: přikrčenou, chlupatou kreaturu s drápy a ohonem, mohutnou lebkou a protáhlou tlamou, plnou strašlivých zubů. Ale taky tato podoba jí vydržela jen pár vteřin. Její maso se počalo tavit žárem. Jeho regenerační schopnost byla už k ničemu, neboť plameny pohlcovaly protoplazmu rychleji, než se stačila přetvářet. V posledních vteřinách se už Sonja přestala bránit. Padla na kolena, zaklonila hlavu dozadu a vyrazila ze sebe dlouhé, táhlé zavytí, zvuk natolik plný zmučený a bolestný, že se i Stefanovi stáhlo hrdlo. Ať už úhlavní nepřítel nebo ne, žádné stvoření na světě si nezaslouží

umírat v takových nesnesitelných mukách.

„White!“ řekl.

Američan pochopil. Stále ještě mžoural do oslňujícího jasu, přesto ale vytáhl pistoli, pečlivě zamířil a stiskl spoušť.

Kulka zasáhla umírající vlkodlačici do čela a srazila ji zpět do plamenů.

EPILOG

Během uplynulých necelých čtyř týdnů se zde nic nezměnilo, jako by ten dům, trčící jak obrovské vlaštovčí hnízdo nad údolím, existoval v nějaké dimenzi mimo čas. V jistém smyslu je to dokonce pravda, pomyslel si Stefan. Tato budova, tyčící se vysoko nad vrcholky stromů ve Vlčím srdci, byla sice postavena lidmi, ne však pro ně. Cítil zde někdejší přítomnost Whitea, Rebeky i sebe sama a samozřejmě i Rusů. Násilná Barkovova smrt stále ještě visela ve vzduchu jako cosi hmatatelného, jako by od ní uplynulo teprve pár minut a ne celý jeden měsíční cyklus. Stejně jasně však Stefan taky cítil, že od té doby už nevstoupil do domu žádný jiný člověk; stejně jako poté, co byl postaven. Byla to památka pro obyvatele údolí, kteří přicházeli sice v lidské podobě, ale nebyli už lidmi.

Od Stefanova minulého pobytu se tu nic nezměnilo. Dokonce i ty tmavé skvrny na stole zůstaly: Barkovova krev, jež zaschla a nikdy ji už nikdo nesetře.

Stefan zaslechl kroky několika osob, které se blížily k domu. Obrátil se a jediným dlouhým krokem překročil díru v podlaze, kterou sami tenkrát vylámali, a přikročil k oknu.

Tento pohled se změnil. Během posledních necelých čtyř týdnů většina sněhu roztála. Jen tu a tam bylo ještě vidět někde na zemi bílou skvrnu, zatřpytění ledu ve skalní rozsedlině nebo bílý čepeček v koruně některého stromu. Vlčí srdce skýtalo fantastickou, téměř majestátní podívanou. Měsíc zalíval vrcholky stromů stříbřitým svitem, který rozpustil veškeré barvy, ale dal jim současně cosi jiného, neznámého, ale i lákavého.

Stefan zavřel oči a vší silou se koncentroval. Připadalo mu neskutečně těžké odolat tomu lákání měsíčního svitu. Vlk v

něm mu stále důrazněji připomínal úmluvu, kterou spolu uzavřeli.

Už brzy, pomyslel si. Už brzy.

Kroky se přiblížily. Stefan odstoupil od okna, ještě jednou však vrhl pohled na skalnatý hřeben nad chatrčí. Teprve pak se otočil ke dveřím. Tam nahoře stála se zhasnutými reflektory tři ruská obrněná vozidla. Tma a maskování je činily lidskému oku takřka neviditelnými; pouhé stíny, sotva se lišící od obrysů skal, tyčících se kolem nich. Stefan už dávno nebyl odkázán na ubohé berličky lidského zraku. Viděl obrněnce skoro stejně jasně jako za nejjasnějšího dne. Hlavně kanonů a kulometů byly hrozivě namířeny dolů na vršky stromů pod nimi. A Stefan cítil zřetelně soustředění mužů, sedících v obrněných obrech, zírajících do infračervených skannerů a připravených při sebemenší známce života tam dole zahájit palbu.

Barkovova žoldácká armáda se podstatně zmenšila od posledně. V tomto bodu měl White pravdu: když vojsko ztratilo vůdce, skutečně se rychle rozpadlo. Barkovovu synovi zůstala jen hrstka mužů. Jen ti, kteří byli jeho otci osobně zavázáni, a ti, kteří prostě nevěděli, kam jinam jít. Přesto se to na úderné síle vojska sotva projevilo, neboť dezertéři tu zanechali většinu svých zbraní a samozřejmě i veškerou těžkou techniku.

Zamířil ke dveřím. Ale ještě než k nim dorazil, otevřely se a do místnosti vstoupili White, Barkov a Matt. Všichni tři na sobě měli strakaté maskáče a vysoké holínky, Barkov měl navíc i přilbu se zabudovanou vysílačkou, jejíž mikrofon mu visel na tenkém drátku přímo před ústy. Byl na ně skoro komický pohled, neboť všichni tři měli ruku zavěšenou v pásce.

Barkov přešel kolem Stefana a asi na vteřinu se zadíval s kamenným obličejem na temnou zaschlou krev svého otce na desce stolu. Pak sebou trhl, přistoupil k oknu a vyhlédl ven do údolí.

„Jsme připraveni," řekl.

Stefan zavrtěl hlavou, třebaže se Barkov vůbec nedíval jeho směrem a nemohl tedy jeho pohyb vidět. „Ještě je moc brzy," řekl. „Počkejte, až vyjde slunce. Za tmy nemají vaši lidé šanci, věřte mi."

Barkov se zasmál; byl to zvuk bez sebemenší špetky humoru. Neobrátil se, ale vrhl na Stefana přes odraz v okenní tabulce téměř soucitný pohled.

„Podceňujete nás, Stefane," řekl se silným ruským přízvukem. „Abyste se nedopustil stejné chyby jako ty bestie tam venku."

White učinil pohrdavý pohyb rukou. „Pokud se dobře pamatuji," řekl, „pak poslední kolo dopadlo jednoznačně ve prospěch těch bestií."

Barkov dvě nebo tři vteřiny vůbec nereagoval, takže se Stefan už začínal tázat, jestli vůbec Američanova slova slyšel. Pak se pomaloučku obrátil, pohlédl na Whitea a jediný pohled jeho očí prozradil, co Stefan tušil od první vteřiny: Barkov hodlá Whitea zabít, stejně jako jeho společníka a Stefana. Nikdy ani neuvažoval o tom, že by je nechal naživu.

„Tenkrát jsme nevěděli, s kým máme co dělat," odpověděl chladně. „Teď to víme." Podíval se na hodinky. „Je čas. Neopovažte se vyjít z domu, než se vrátíme. Muži mají rozkaz střílet po všem, co se pohne. A zasáhnou skoro vždycky."

„Zůstaneme zde," slíbil Stefan. „A myslete na to, že jim musíte mířit na hlavu. Nebo je spálit."

„Uděláme obojí," odpověděl Barkov. Dlaní plácl do plamenometu, který nesl přes rameno namísto pušky. Pak zapnul vysílačku ve své přilbě, řekl do mikrofonu pár ruských slov a bez dalšího komentáře vyšel z domu. Dveře za sebou nechal otevřené.

Stefan znovu přistoupil k oknu a podíval se dolů. Trvalo mu jen chvilku, než uviděl první z Barkovových mužů.

Stefan hleděl na skupinku mužů, oblečených ve strakatých maskáčích, vyzbrojených infračervenými brýlemi na noční vidění, kteří mizeli dole pod ním v lese. I s Barkovem jich bylo osmnáct. Spolu s šesti muži v obrněných vozech a těmi

třemi, kteří zůstali v žoldáckém táboře, to byla veškerá Barkovova bojová síla. Ti tři v táboře jsou zřejmě už teď mrtvi a ti v transportérech zemřou za chvíli. Stefan cítil, jak se k nim plíží smrt.

Žádného z nich nelitoval. Každý z těchto mužů byl vrah, jenž měl na svědomí nesčetné lidské životy. A i kdyby tomu bylo jinak: pokud se Stefan tady z tohoto všeho něco poučil, pak jedině jak malou cenu má lidský život – či vůbec jakýkoli život. Důležité je přežití smečky, nic víc.

Když dole v údolí padl první výstřel, uviděl Stefan v zrcadlící okenní tabuli před sebou, jak Matt vytáhl pistoli a namířil přímo na něho. Aniž by se obrátil, řekl velice klidně: „Ještě než mě Matt zastřelí, odpovězte mi na jednu otázku, White. Ne, na dvě."

Pomalu se otočil. Matt vypadal trochu překvapeně, ale White zvedl svou nezraněnou ruku a pokynul mu, aby ještě počkal.

„Jak dlouho to už víte?" zeptal se.

„Že mě zabijete?" Stefan pokrčil rameny. „Moc dlouho ne. Od toho večera v Robertově domě. Matt věděl trochu příliš dobře, jak se ty bestie zabíjejí. Ale Evu nemusel zabíjet. Předpokládám, že to udělal, aby na nás trochu důrazněji poštval Sonju a její bratry, že?"

White přikývl. „Vyděsil jste mě, Stefane. Skoro jste se s nimi začal bratříčkovat. To jsem nemohl připustit."

„A jak víte, že jsem to přece jen neudělal?"

„Poté, co vám zabili ženu?" White se zasmál. „Nikdy. Na to jste se chtěl zeptat?"

„Ne." Stefan ukázal na Marta. „Proč ta žena v nemocnici? Ta úřednice z péče o mládež? Neměla s tím přece vůbec co dělat."

„Politováníhodná nehoda," řekl White chladně. „Nelhal jsem vám, když jsem vám řekl, že měl Matt na vás a na Rebeku dávat pozor. Chtěl jsem vám pomoci, Stefane. Matt měl jen příkaz trochu ji postrašit. Bohužel se bránila, a on ji praštil trochu víc. Jak jsem říkal, politováníhodná nehoda. Na

druhou stranu, žádná velká škoda. Lidé jako ta ženská, jsou ve větším množství přebyteční. Natropí víc škody než užitku.“

„A vy to potom vyčistíte, že?“ zeptal se Stefan.

White pokrčil rameny. „Někdo musí vyřídit špinavou práci, ne?“

„Tak jako tady?“ Stefan ukázal ven. „Vy jste to tak plánoval od začátku, že?“

„Už jsem tu jednou byl,“ odpověděl White. Jeho tvář se zachmuřila, jako by ta slova vyvolávala z jeho vzpomínek nějakou prastarou, ale nikdy nezahojenou bolest. „Bude to už dvacet let. Byl jsem tenkrát jako vy, Stefane – mladý, naivní, plný snů a přesvědčen, že pohnu zeměkoulí. Byl jsem čerstvě ženatý. Má žena a já jsme si vyjeli na svatební cestu do Evropy a na Balkán. Připadalo nám to zábavné, chápete? Prohlédli jsme si Drakulův hrad, projeli jsme v kočáru Transylvánii a po večerech jsme si nechali od místních vykládat historky o vlkodlacích a upírech. Bylo to úžasně vtipné. Děsná legrace!“ Trochu ztišil hlas, „A pak jsme přijeli sem.“

Stefan pocítil k Američanovi skoro něco jako soucit. Chápal, co musel White zažívat. Snad ještě zažívá. Nenávist a láska jsou city, které mají stejnou váhu. Podle Stefanova názoru však nenávist vydrží déle: je to totiž oheň, který se živí sám ze sebe.

„Zabili ji,“ domyslil si.

„Stejně jako všechny, co byli s námi. Já jediný přežil. Ale přísahal jsem, že se vrátím a tu pakáž vyhladím.“

„Proč?“ zeptal se Stefan. „Nikomu přece, White, neubližují. Chtějí si prostě jen žít svůj život. To my jsme vetřelci v jejich světě, na to jste zapomněl? To my jsme začali zabíjet, ne oni.“

Záblesk ve Whiteových očích mu dal najevo, že tenkrát, před dvaceti lety, tomu nebylo jinak. „Protože to není správné!“ zařval White. „Protože… protože tyto bestie nemají právo na život! Ne v tomto světě!“ Vytáhl paži z pásky a gestikuloval svou umělou rukou. „Jsou kruté! Zabíjejí a mrzačí, protože jim to působí radost! Jsou… jsou

nepřirození!“

„A proto jste jim vyhlásil válku,“ vzdychl si Stefan. „Jste šílený, White, víte to?“

Z údolí sem doléhaly výstřely a rudé plameny, jakož i bolestné vytí dávaly jednoznačně najevo, že si plamenomety vybraly první oběti. Jen chvíli nato se ozval zase lidský smrtelný výkřik a White se rezavě zasmál.

„Na šílence ovšem ten můj plán funguje docela dobře, ne?“ zeptal se. „Slyšel jste to? Zabíjejí se navzájem! Je mi líto, že jsem do toho zavlekl i vás a vaši ženu. To jsem nechtěl. Myslel jsem, že pohnu Barkovovy žoldáky jiným způsobem k tomu, abych zatočili s těmi obludami.“

„Muž CIA, velící armádě ruských žoldáků?“ Stefan zavrtěl hlavou. „To je absurdní.“

„To jsem měl požádat své nadřízené, aby mi dali k dispozici rotu SEAL k pronásledování vlkodlaků?“ odfrkl White. „Co chcete? Fungovalo to! To byla vaše druhá otázka?“

„Ne,“ řekl Stefan. Matt mezitím sklonil zbraň, avšak nespouštěl Stefana z očí. Z venku sem doléhaly další a další výstřely a výkřiky. Stále častěji narušovaly tmu rudé plameny.

„Jak to, že vy jste se nezměnil, White? Byl jste přece z nás všech poraněn nejvíc.“

„Zabýval jsem se jimi celých dvacet let,“ odpověděl White. „Stovky jsem jich zabil, na stovkách míst na celém světě. A vím o nich víc, než si vůbec umíte představit. Chvíli trvá, než proměna začne. Je to jako tetanus, víte? Když se rána dost rychle ošetří a jedu se zabrání dostat do těla, pak ztrácí svůj účinek. Saniťakům v helikoptéře jsem dal naprosto přesné pokyny.“

„To znamená, že jste mohl zachránit Rebeku a mě,“ řekl Stefan.

White mlčel.

„Ale pak byste přišel o návnadu,“ pokračoval Stefan. „A vy se odvažujete nazývat je nestvůrami?“

„Ta historie je stará jako svět,“ řekl White chladně.

„Nakonec vždycky vítězí silnější. A já jsem zvítězil.“

„Pak už zbývá opravdu už udělat jen jedno,“ zamumlal Stefan. „Tak, tak,“ ušklíbl se Matt a zamířil mu doprostřed čela. „Bajbaj, vlčku.“

Třeskl výstřel. Matt se šklebil dál, ale v čele se mu náhle objevilo třetí, rudé oko, ze kterého se po obličeji rozběhla jediná velká krvavá slza. Když dospěla až ke koutku úst, Američanův škleb zvadl. Matt upustil pistoli, udělal půl kroku zpět a pak se zhroutil, jako zasažený bleskem. Do místnosti vstoupil Dorn a pistoli, kterou právě zastřelil Matta, namířil do obličeje Whiteovi.

White strnul. Hleděl na Dorna a Stefan zřetelně viděl, jak se Whiteovi zablýsklo v očích strašné poznání, vzpomínka na něco, co viděl, ale zase zapomněl. Až nyní mu došlo, jak to bylo důležité: Dorn, ležící na zádech na podlaze v Robertově zpustošeném obýváku, zatímco se nad ním naklání velký černý vlk a skoro něžně se dotýká jeho hrdla.

Ozvalo se ťapání hebkých tlap a do domu vešli dva vlci: velká, hnědě žíhaná sanice a smolně černé mládě, pomalu došli ke Stefanovi a postavili se napravo i nalevo vedle něj.

„Měl jste pravdu,“ řekl Stefan. „Váš plán vyšel. Barkov a vlci se navzájem vyvraždí. Nehraje roli, která strana zvítězí. Jedna bude vyhlazena, z druhé zbudou jen trosky.“

„A ti, co přežijí, nebudou mít šanci proti vám,“ řekl White.

Stefan přikývl. „Ano. Nikdy bychom nedokázali s nimi žít. Vlčí srdce nabízí dost místa jen pro jednu smečku.“

Pokynul Rebece a mláděti. A zatímco oba vlci trhali Whitea na kusy, zaslechl Stefan Dornovo sténání. Pistole mu z ruky spadla na podlahu a Dornovo kvílení zesílilo. Proměna nebyla zcela bezbolestná a on měl navíc obrovský strach; neboť pro něj to všechno bylo ještě příliš nové a neznámé.

Pak začala proměna i u Stefana.

Bolest byla strašlivá, ale strach necítil. Proč taky? Před ním se rozkládal nový, neznámý svět, budoucnost plná nikdy nepoznaných radostí a neobjevených dobrodružství.

Pod nimi, v údolí, umírali vlci, ale zatímco tam dole ještě

zuří úporná bitva, tady nahoře, v domě na útesu vzniká zárodek nové smečky, plné nových sil. Dvě samičky a dva samci. Málo, ale dost pro nový rod.

Budoucnost je zajištěna. Vlk, jenž byl kdysi Stefanem, zaklonil hlavu a vydal ze sebe táhlé zavytí. Je na čase vydat se na lov.

Wolfgang Hohlbein

Vlčí srdce

Z německého originálu Wolfsherz
přeložil František Ryčl

Odpovědný redaktor Jaromír Blažke
Technický redaktor Zdeněk Valach

Vydalo nakladatelství
Moravská Bastei
Kotlářská 53, 602 00 Brno
DTP Studio MOBA

Tisk UEBERREUTER PRINT, spol. s r. o.
Knižní výroba Pohořelice

© MoBa, spol. s r.o., Brno
© 1997 by Gustav Lübbe Verlag GmbH Bergisch Gladbach

Brno 1999
Vydání první

ISBN 80-7173-042-4
Cena včetně DPH 249 Kč